Cổ Long

Âm Công

WWW.VNTHUQUAN.NET, 2008.

Cổ Long

Âm Công

Đánh máy: Bạch Vân Phi và Vong hồn Tiên Tử

Hồi 1

Bích Dạ Ngũ Tuyệt Gây Thảm Họa
Chôn Người Đối Của Nghiệp Sinh Nhai

u u.

Giữa đêm trường tĩnh mịch, tiếng gió thổi xuyên qua những tán lá cây dày đặc tạo nên những âm hưởng lạnh người. Đã thế, chốc chốc lại có những tràng rúc dài của một vài con chim cú, là loại chim điểu chuyên sống về đêm, khiến cho khung cảnh vốn tĩnh mịch càng thêm âm u hoang lạnh.

Và màn đêm đen chợt bị xé toang khi vầng minh nguyệt sáng vằng vặc cuối cùng cũng thôi thẹn thùng để chui ra khỏi nơi ẩn nấp là một ngọn cô đơn phủ đầy những lớp mây cuồn cuộn.

Nếu áng sáng của một đêm rằm vừa xuất hiện làm xua tan sự u ám của một tối tĩnh mịch thì ngược lại, sự hiện hữu của một khung cảnh thực tại ngay lập tức làm tăng thêm cảm giác ghê rợn đầy huyền bí.

Chẳng là phần địa giới giáp với chân núi, nơi nhận được sự soi sáng rõ nét nhất của vầng minh nguyệt chính là một bãi tha ma nhấp nha nhấp nhô những ngôi mộ. Và cảm giác ghê rợn đầy huyền bí vừa được tăng thêm là do sự hiện hữu của khu mộ địa rộng bạt ngàn.

Không hề là mâu thuẫn khi cho rằng sự lộ diện của vầng trăng xua tan đi sự u ám.

Vì cùng với ánh trăng đem lại chút ánh sáng cho đêm đen là sự biệt dạng của

loài chim cú. Chúng do sống về đêm và nhờ vào bóng đêm nên lẽ đương nhiên chúng phải vội ẩn thân mình khi ánh trăng xuất hiện.
Tiếng cú rúc thành tràng không còn nữa. Chỉ còn lại tiếng xào xạc rù rì của lá cây mỗi khi có một ngọn gió thổi qua. Cũng như ánh trăng vừa hiện hữu, vật đem lại sức sống cho khung cảnh hoang lương là một bóng người, là người sống hẳn hoi, có xương có thịt và có những cử động của những người còn đang sống. Cũng nhanh nhẹn bước ra từ chốn đêm tối để lộ diện hoàn toàn dưới ánh sáng huyền ảo của vầng minh nguyệt.
Nhìn nhân dạng bên ngoài của người này, y phục vừa rách vừa bẩn, mái tóc rối không được chải gọn, chỉ được bới qua quít cho có vẻ họn gàng. Gọi y là một tên khất cái hay một trang hảo hán cũng được. Vì nếu y không phải là khất cái thì hà cớ gì y lại không chăm chút quan tâm đến nhân dạng bên ngoài của y ? Còn nếu y là một trang hảo hán thì vào một đêm đen như thế này, giữa một khung cảnh hoang liêu cô dã đầy ghê sợ như thế này, tại sao y lại ung dung hiện hữu ?
Thế nhưng người đó bỗng ngẩng đầu nhìn về phần đỉnh của ngọn cô sơn. Nhờ ánh trăng soi tỏ cho thấy diện mạo của y hãy còn non trẻ, thật khó có thể xem là tay khất cái Ião luyện hay một trang hảo hán đã quen với kiếp sống giang hồ.
Đã thế, sau khi ngước nhìn lên đỉnh cô sơn, y vụt chạy đi và chạy đi thật nhanh.
Y nhẹ nhàng len lỏi qua những lối đi vừa chi chít vừa rối rắm của khu mộ địa để lập tức đặt những bước chân đầu tiên lên ngọn cô sơn, nơi y vừa ngước mắt nhìn.
Cử động của y nhanh nhạy, linh hoạt thật phù hợp với diện mạo của y. Qua đó cho thấy y hãy còn trẻ, còn rất trẻ, chưa chắc niên kỷ của y đã vượt quá đôi mươi. Cứ nhìn cung cách của y lúc vượt qua những gộp đá lô nhô cũng

rõ. Y leo qua từng gộp đá cứ thoăn thoắt như là một trò chơi hợp với khả năng. Người ngoài đôi mươi cho đến tuổi tam tuần dẫu có thừa khả năng này thì cũng phần nào điềm đạm chứ không phải vội vã đến bộp chộp như y. Tóm lại thì y hãy còn trẻ nên cử động của y vẫn còn mang đậm sắc thái của một đứa bé.

Là một đứa bé, y dám một thân một mình hiện diện tại một khung cảnh hoang liêu thì y phải có đởm lược hơn người. Vả lại, y phục của y rách rưới, chứng tỏ y là kẻ tứ cố vô thân. Sự xuất hiện vào lúc này và tại đây cho thấy rằng có liên quan đến kế sinh nhai của y, buộc y không thể xuất hiện ở một nơi nào khác vào nột lúc nào khác.

Y là loại người chuyên sống về đêm. Cung cách của y nào khác loài chim cú ? Có khác chăng là y không hề ngại ánh sáng dẫu là ánh sáng nhợt nhạt của vầng trăng. Là vì địa điểm này, thời gian này, ngoài sự hiện hữu của y, làm gì có ai khác xuất hiện khiến y phải ngại ?

Vậy mà vẫn còn có người khác xuất hiện. Hoặc nói cho đúng hơn, y vừa phát hiện ra những dấu hiệu cho thấy có ai đó hiện diện.

Ầm.

Y leo lên được một phần ba ngọn cô sơn thì tiếng sấm động vừa rồi vang mồn một vào tai, khiến y phải lẩm nhẩm để tự khẳng định:

- Lại là bọn giang hồ háo danh hiếu chiến. Nếu không có ánh trăng soi tỏ, ta sẽ lầm tưởng tiếng động này với tiếng sấm. Và thế là ta sẽ bỏ phí một dịp may.

Tiếng động xuất phát từ phần đỉnh của ngọn cô sơn và đó là hướng mà y đang nhắm tới. Y lại thoăn thoắt vượt qua từng gộp đá một.

Leo càng cao, y càng nghe rõ hơn những tiếng động như những tiếng sấm này. Y nhận định không sai. Phải chi ngay bây giờ có một vầng mây đen u ám xuất hiện tại đỉnh cô sơn thì những tiếng động đó chắc chắn phải là

những tiếng sấm báo hiệu một cơn giông sắp đến.
Đằng này trời quang mây tạnh, vầng minh nguyệt lại soi tỏ thế gian nên những tiếng động đó không thể nào là những tiếng sấm. Và như y đã từng nghe, từng mục kích nguyên do xuất phát của những tiếng động như thế này nên khi nãy y mới lẩm nhẩm rằng:
"lại là bọn giang hồ háo danh hiếu chiến." Phải là quen thuộc thì y mới dám khẳng định đến giới giang hồ. Chí ít thì cũng phải là người biết võ công thì y mới dám thản nhiên tìm đến tận nơi mà bọn người thuộc giới giang hồ đang giao chiến như thế.
Y là nhân vật thuộc giới giang hồ ?
Y biết võ công ?
Không có điều nào là chắc chắn và cũng không có một dấu hiệu nào để giúp ai đó xác định rằng y là người biết võ công đồng thời là một nhân vật thuộc giới giang hồ.
Bằng chứng là y đang bắt đầu thấm mệt sau khi vượt qua hai phần ba chiều cao của ngọn cô sơn. Bằng chứng là y tuy có thoăn thoắt leo qua từng gộp đá nhưng đó là leo trèo chứ không phải là tung người nhảy vượt qua hoặt phi thân lướt qua như kẻ biết võ công.
Vậy nếu y không có võ công và nếu y không phải là nhân vật thuộc giới giang hồ thì y tìm đến chỗ bọn giang hồ đang giao chiến để làm gì ?
Để giải đáp nghi vấn này thì cứ theo dõi mọi động tĩnh của y thì rõ.
Khi khoảng cách giữa y và đỉnh núi không còn bao xa, chỉ xấp xỉ mười trượng là cùng, y bỗng trở nên thận trọng trong từng động tác của y. Y nép người vào một khối đá, khẽ khàng dịch chuyển dần về phía đỉnh núi. Y cũng thận trọng trong từng nhịp hô hấp.
Dù đang thấm mệt, y vẫn không dám thở mạnh. Y khôn ngoan chỉ thở hắt ra từng hơi dài mỗi khi có tiếng chấn động từng chập vang lên hầu che giấu sự

hiện hữu của y.
Cứ thế, do không phải dịch chuyển nhiều khi khoảng cách giữa y và đỉnh núi chỉ còn ngoài năm trượng, sức lực của y đã hoàn toàn hồi phục, cứ như là y chưa từng trèo lên ngọn núi.
Và như đã quá thông thuộc địa hình của đỉnh núi. Y chợt phục người nấp kín vào một vật chắn cuối cùng là hai khối đá nằm kề nhau. Đưa mắt nhìn xuyên qua kẽ hở duy nhất giữa hai khối đá, y ung dung quan sát phần đỉnh núi trơ trọi không một cội cây bụi cỏ. Nếu không thông tỏ địa hình làm sao y biết rằng hai khối đá này là vật chắn cuối cùng trước khi dẫn đến một khoảng lư bằng trống không rộng đến ba trượng vuông.
Và chỉ có thông tỏ địa hình, y mới mới biết rằng giữa hai khối đá nằm kề bên nhau có một khe hở đủ cho y quan sát khắp lư bằng mà không sợ bị bất kỳ ai phát hiện.
Khuôn mặt y dãn dần ra cùng với hai lượt gật đầu lúc y nhìn rõ tình hình đang diễn ra tại lư bằng. Y hoàn toàn ung dung buông lỏng toàn thân, vừa nghỉ ngơi vừa chờ đợi một kết cục chắc chắn phải xảy đến.
Tại lư bằng có đến bốn nhân vật cùng hiện hữu. Cả bốn đều đã cao niên. Cao niên nhất là nhân vật khoát tấm trường bào màu đen. Nhân vật này qua diện mạo cho biết niên kỹ phải xấp xỉ lục tuần. Lão đang dồn dập thở với hai cánh mũi phập phồng và hai khóe miệng rỉ máu.
Tuy vậy song thủ của nhân vật này vẫn vờn vờn trước ngực và luôn chuyển động từ tả sang hữu theo tia mắt nhìn cũng luôn phiên di chuyển của nhân vật này.
Theo hướng nhìn của nhân vật này, y dù không trông thấy diện mạo của ba nhân vật còn lại, do họ đều ngồi quay lưng về phía y và đối diện với lão nhân khoát tấm trường bào đen nhưng cũng biết rõ mười mươi rằng cả ba nhân vật còn lại đều là đối thủ của lão nhân kia.

Và y ngay lập tức nhìn thấy sáu cánh tay của cả ba nhân vật nọ chớp động. Cả sáu cánh tay cùng hướng về phía lão nhân kia. Do trông thấy nên y cũng nhìn ra có sáu luồng kình phong xuất hiện từ sáu cánh tay kia. Và y cũng nghe được tiếng của sáu luồng kình phong rít gió.

Phản ứng của lão nhân thực sự nhanh lẹ, khác hẳn nhịp thở ồ ồ chứng tỏ lão nhân đang mỏi mệt. Song thủ của lão nhân lập tức như thoi đưa để lần lượt vẩy ra ba luồng lực đạo, không luồng nào trước và không luồng nào xuất phát sai. Cả ba đồng thời cùng một lúc hiện hữu, y như lão nhân không chỉ có hai tay mà phải là ba tay mới đúng.

Và theo ba lần vẫy của lão nhân, ba đạo kình phong liền xuất hiện. Tiếng rít gió của ba luồng kình phong này có phần nào khác với âm ba của sáu luồng lực đạo kia.

Nếu y nhắm mắt lại và tự mường tượng ra nguồn gốc phát xuất tiếng rít quái lại này thì y không thể không nghĩ đây là tiếng rít trong trẻo được ai đó thổi vào một ngọn sáo trúc để tạo thành một chuỗi âm thanh véo von trầm bổng. Thế nhưng tất cả những mường tượng đó liền biến mất khi những tiếng chạm kình vang lên đến đinh tai nhức óc.

Y giương mắt nhìn chằm chằm vào bốn thân hình đang lay động sau khi có những tiếng chạm kình vang ra. Và y lại một phen nữa gật đầu lúc trông thấy ba nhân vật đang đối diện với lão nhân kia phải lần lượt té ngồi xuống nền đá cứng.

Sắc mặt của y chứng tỏ rằng y đang có chuyện gì đó rất vui, đúng như y đã và đang chờ đợi.

Thật là trùng hợp, lão nhân kia dù vẫn đang thở ồ ồ nhưng cũng đang để lộ sự vui mừng ra mặt. Lão nhân lần lượt nhìn ba người đối phương với ánh mắt giễu cợt. Tiếp đó, lão nhân lên tiếng. Đây là lần đầu tiên lão nhân phát thoại, giúp cho kẻ ẩn nấp kía sau hai khối đá liền nhaiu hiểu được phần nào

nguyên do xảy ra trận chiến, cho dù là hiểu mập mờ:

- Tam Quái Tam Nhãn các ngươi liệu có còn nuôi mộng chiếm đoạt phần Bích Dạ Sáo Khúc, một trong Bích Dạ Ngũ Tuyệt Khúc của bổn giáo chủ nữa không ?

Nghe được lời này, y phải lắc đầu vài lượt. Y lắc đầu vì không hiểu ba nhân vật kia được gọi là Tam Quái thì kể ra cũng đúng nhưng tại sao lại còn cò hai chữ Tam Nhãn ? Không lẽ Tam Quái kia thật sự là quái nhân vì mỗi nhân vật đều có đến ba mắt ? Nếu vậy thì đúng là quái lạ.

Còn quái lạ hơn khi một trong Tam Quái Tam Nhãn bỗng kêu lên thảng thốt:

- Thôi lão tử, hóa ra ngươi đã luyện được Bích Dạ Sáo Khúc.

Lão nhân tự xưng là bổn giáo chủ vừa được một trong Tam Quái Tam Nhãn gọi là Thôi lão tử bỗng cười khanh khách:

- Bọn ngươi bất ngờ à ? Có như vậy thì bọn ngươi mới rõ bổn giáo chủ đã nhân nhượng như thế nào.

Thôi giáo chủ chợt đổi giọng và lên tiếng sau một tiếng hừ lạnh:

- Lần cuối cùng bổn giáo chủ hỏi bọn ngươi. Bọn ngươi có đồng ý quy tuhuận và gia nhập vào bổn giáo hay không ? Đây là cơ hội sau cùng cho Tam Quái Tam Nhãn các ngươi được dương danh thiên hạ. Ngược lại, chỉ cần nửa lời khước từ thì bổn giáo chủ sẽ dùng tuyệt học Bích Dạ Sáo Khúc để hoá kiếp cho bọn người. Thế nào ?

Sau khi té ngồi trong khi đối phương vẫn giữ nguyên vị, lại nghe lời hăm doa. của vị giáo chủ họ Thôi, ba nhân vật kia bèn xoay ngang mặt nhìn nhau để dò ý của nhau.

Nhờ đó mà đứa bé kia mới thấy rõ phần nào diện mạo của Tam Quái Tam Nhãn.

Và y chợt hiểu hai chữ Tam Nhãn vì đâu mà đó. Đó là vì Tam Quái mỗi người đều mất đi một mắt, cả ba cộng lại còn đúng Tam Nhãn.

Sau một lúc nhìn nhau, Tam Quái Tam Nhãn như tâm ý tương thông, liền lần lượt lên tiếng, người này tiếp lời người kia:

- Nếu như Thôi giáo chủ đã luyện được tuyệt học Bích Dạ Sáo Khúc, võ công của giáo chủ ...

- ... đã là thiên hạ đệ nhất nhân. Bọn ta không thể không phục. Nhưng bọn ta hãy còn ...

- ... một môn công phu nữa chưa dùng đến. Nếu giáo chủ thắng được công phu này của bọn ta ...

Tam Quái Tam Nhãn cùng hô to:

- Bọn ta nhất định tâm phục, khẩu phục.

Nói xong, Tam Quái Tam Nhãn hầu như phải tựa vào nhau mới chập choạng đứng lên được.

Vị Thôi giáo chủ động dung, có phần nào biến sắc. Lão quát lên:

- Đến lúc này mà bọn ngươi còn ương ngạnh được sao ? Công phu hàm dưỡng của bổn giáo chủ không nhiều như bọn Tam Quái Tam Nhãn các ngươi đâu.

Mặc cho Thôi giáo chủ quát tháo, Tam Quái Tam Nhãn sau khi đứng lên được, liền di chuyển một cách chậm rãi, vây Thôi giáo chủ vào giữa. Và khi Thôi giáo chủ dứt lời thì Tam Quái Tam Nhãn cũng vừa ổn định bộ vị xong, liền cười rộ lên:

- Ha ... ha ... ha ... Công phu hàm dưỡng của Thôi lão tử ngươi không nhiều thì đã sao ? Lão có dám cùng bọn ta chọi nhau một phen cuối cùng không ?

- Ha ... ha ... Thôi lão tử ngươi đừng hòng dùng lời lẽ khoa trương để dối gạt bọn ta. Ai lại không biết cả năm loại trong Bích Dạ Ngũ Tuyệt Khúc không có loại nào được luyện riêng lẻ. Trừ phi ...

- Ha ... ha ... Trừ phi Thôi lão tử ngươi vì quá mạo hiểm sinh liều, không kể gì đến sinh mạng đã tùy tiện luyện tập phần Sáo Khúc có được trong Bích

Dạ Ngũ Tuyệt Khúc.

Lão giáo chủ họ Thôi rùng mình vài lượt vì chấn động. Có lẽ lão không ngờ lời lẽ của Tam Quái Tam Nhãn đã chạm đến một sự thật mà lão cứ ngỡ là không một ai nhận ra.

Phẫn nộ và bẽ mặt, Thôi giáo chủ quát lại:

- Hừm. Ai dám nói bổn giáo chủ liều lĩnh ? Đã thế thì bổn giáo chủ sẽ cho bọn ngươi biết thế nào là lợi hại. Xem đây.

Nhanh như tia chớp, Thôi giáo chủ vừa xoay người về ba phía vừa lẹ làng vẫy chưởng. Tiếng rít gió của kình phong như tiếng sáo trầm bổng du dương liền xuất hiện.

Đó chính là công phu tuyệt học Bích Dạ Sáo Khúc mà trước đó Thôi giáo chủ đã thi triển đã đả bại Tam Quái Tam Nhãn.

Khác với lần trước, Tam Quái Tam Nhãn thay vì đứng nguyên vị để đối chưởng với Thôi giáo chủ thì lần này bọn họ dùng một đấu pháp mới. Có lẽ là loại công phu cuối cùng như họ có nói là họ chưa dùng tới.

Cả ba ung dung khoa chân dịch bộ hoán vị trí cho nhau và lần lượt tung chưởng chống cự.

Và ba tiếng chạm kình to như tiếng sấm nổ liền xuất hiện.

Kết quả lần chạm chiêu này thật ngoài sức tưởng tượng của vị giáo chủ họ Thôi.

bản thân lão cũng phải lảo đảo, ngã nghiêng dù bọn người đối diện cũng nghiêng ngã chệnh choạng.

Bọn Tam Quái Tam Nhãn không lấy đó làm sợ. Ngược lại, họ còn cười lên sặc sụa:

- Ha ... ha ... ha ... Công phu Bích Dạ Sáo Khúc sao lần này kém vậy. Đỡ !

- Ha ... ha ... ha ... Lão còn dám huênh hoang bảo bọn ta phải quy hàng nữa hay thôi ?

- Ha ... ha ... ha ... Thôi lão tử thấy công phu Độc Bộ Tam Quỷ của bọn ta thế nào ? Đỡ !

Như danh xưng vừa thốt ra:

Độc Bộ Tam Quỷ, Tam Quái Tam Nhãn với ba con cùng long lên sòng sọc. Họ bắt đầu di chuyển nhanh hơn, tạo thành nhiều bóng u linh ma mụi vây kín hoàn toàn bóng nhân ảnh đơn độc của Thôi giáo chủ.

Thôi giáo chủ với thần sắc ngưng trọng, lặng lẽ hất mạnh song kình nhằm vào nhiều bóng u linh kia.

Giữa tiếng rít gió của kình phong là những tràng cười của Tam Quái Tam Nhãn vang lên lồng lộng. Bất chấp những tiếng chạm kình cứ nối tiếp nhau hiện hữu.

Có lần vì quá đắc ý, một trong Tam Quái Tam Nhãn bỗng rít lên:

- Thôi lão tử. Sau năm chiêu nữa liệu ngươi có chi trì được không hay phải tẩu hỏa nhập ma vì chân khí nghịch hành ?

Ngay lập tức, Thôi giáo chủ liền quát trả, nửa như thú nhận một sự thật phũ phàng, nửa như biểu lộ sự giận dữ vô bờ bến:

- Bổn giáo chủ có chết thì Tam Quái Tam Nhãn các ngươi cũng đừng mong toàn mạng. Xem chưởng !

Như hùm dữ sa cơ, Thôi giáo chủ lần này ra chiêu với thập thành công lực và với công phu tuyệt học mà lão đã mạo hiểm khổ luyện, bất chấp hậu quả là Bích Dạ Sáo Khúc.

Biết rõ ý đồ của Thôi giáo chủ, một trong Tam Quái Tam Nhãn hô hoán:

- Lão tặc đã đến lúc liều mình, đừng đối chọi với lão. Chúng ta chỉ cần kéo dài thời gian, đợi lão tặc tìm đến cái chết.

Theo đó, Tam Quái Tam Nhãn liền nhanh nhẹn xoay chuyển bộ vị, vừa cố ý kéo dài thời gian, vừa khích nộ Thôi giáo chủ.

Hụt mất một chiêu, biết sinh mạng chỉ còn lại trong vòng bốn chiêu nữa, thc

chợt hét lên:

- Bọn ngươi đừng hòng toại nguyện. Hãy đỡ Tuyệt Mạng Phi Châm của bổn giáo chủ.

Ngay lập tức có ba tia hàn quan phát xạ từ hữu thủ của Thôi giáo chủ lao đi vun vút về phía những bóng u linh của Tam Quái Tam Nhãn.

Thôi giáo chủ nhận định phương vị thật chính xác. Ba tia hàn quang kia được Thôi giáo chủ gọi là Tuyệt Mạng Phi Châm cứ xé gió lao đúng vào bộ vị của Tam Quái Tam Nhãn. Tam Quái Tam Nhãn buộc phải đình bộ và xô kình đẩy bật ba ngọn phi châm hiểm ác.

Đúng với dự mưu, Thôi giáo chủ đanh giọng nạt lớn:

- Đáng chết !

Do Tam Quái Tam Nhãn bận đối phó với Tuyệt Mạng Phi Châm nên Thôi giáo chủ chớp thời cơ, thi triển tuyệt học Bích Dạ Sáo Khúc nhằm đoạt mạng Tam Quái Tam Nhãn. Tuy bất ngờ nhưng Tam Quái Tam Nhãn cũng kịp thời ứng phó. Bọn họ cùng hô lên đồng loạt:

- Đánh.

Sự liều lĩnh của Thôi giáo chủ đã thu được kết quả bất ngờ. Tam Quái Tam Nhãn đồng loạt bị chấn lùi khiến cho đấu pháp Độc Bộ Tam Quỷ vô phương thi triển.

Không dám chần chừ, Thôi giáo chủ tung bắn người lên cao. Và từ không trung, Thôi giáo chủ hất mạnh song kình xuống phía dưới với tiếng quát kinh thiên động địa:

- Nằm xuống.

Bị một áp lực nặng nề như ngọn núi đè xuống, Tam Quái Tam Nhãn kinh hoảng đến thất sắc và cùng rống lên:

- Mau đánh.

Sáu cánh tay cùng đưa cao, hất ngược lên trên nhằm chống đỡ thế Thái Sơn

Áp Đỉnh do Thôi giáo chủ thi triển.

Dù đã quen với cảnh tượng như thế này, bọn giang hồ vì háo danh hiếu chiến đã tàn sát lẫn nhau nhưng đứa bé nấp sau hai khối đá cũng phải kinh hoàng khiếp đảm và suýt nữa đã kêu lên thành tiếng. Cũng may là y kịp đưa tay bịt lấy miệng khiến cho âm thanh phát ra chỉ là tiếng kêu ú ớ tắt nghẹn mà thôi.

Mọi chuyện thế là kết thúc. Tam Quái Tam Nhãn dù đã tận lực duy trì, kéo dài thời gian, cố đợi cho đến lúc Thôi giáo chủ vì chân khí nghịch hành phải ngã xuống, nhưng cũng thảm tử dưới tuyệt học Bích Dạ Sáo Khúc. Cả ba chỉ kịp buông ra những tiếng kêu hãi hùng sau cùng để rồi phải câm lặng vĩnh viễn.

Không hơn gì Tam Quái Tam Nhãn, Thôi giáo chủ ngay sau đó cũng nặng nề rơi xuống nền đá và ngồi im như một pho tượng. Không những thế, từ thất khiếu của vị giáo chủ họ Thôi có đúng bảy dòng máu đỏ thắm cứ ri rỉ chảy dài xuống. Dung mạo của Thôi giáo chủ lúc này trông chẳng khác gì quỷ nhập tràng.

Lạnh khắp người nên đứa bé lăn sang một bên. Y không dám nhìn vào cảnh tượng ghê rợn đó nữa.

Ngẩng mặt lên nhìn bầu trời đêm được vầng nguyệt soi rõ, y thở dài ra một hơi:

- Ta đến phải đổi sang phương cách khác để thay cho cái nghiệp "lấy của chôn người" này thôi. Ôi chao. Mục kích mãi những cảnh tượng kinh hoàng như thế này rồi cũng có lần ta vỡ mật mà chết. Đúng là nghiệp dĩ phải đeo đuổi.

Nghe được âm thanh của chính mình, cho dù đó là lời lẽ bi quan, khiếp sợ, y cũng phần nào trầm tĩnh lại.

Y vừa lăn người ngồi lên, vừa lẩm nhẩm tự trấn an:

- Sợ gì chứ. Đằng nào thì họ cũng đã chết. Họ có muốn cũng không làm gì được ta. Hơn nữa, thay vì để họ phải tử vô địa táng, ta lại an táng cho họ. Họ không cảm kích thì thôi, có gì phải oán trách ta.

Tự trấn an xong, trước khi bước ra khỏi chỗ ẩn nấp, y lại len lén thò đầu ra ngoài cđể nhìn khắp lư bằng.

Y nói không sai, cảnh tượng vẫn như cũ:

Tam Quái vẫn nằm im lìm bất động như y đã nhìn thấy. Thôi giáo chủ vẫn ngồi yên như pho tượng, mặc cho bảy dòng máu vẫn tiếp tục tuôn chảy. Tất cả đều đã chết, y không việc gì phải sợ.

Thở phào nhẹ nhỏm, y bước ra. Đầu tiên y lướt mắt nhìn qua bốn thi thể. Sau đó y mới dõng dạc lên tiếng:

- Tiểu sinh họ Bạch, tên Bất Phục. Vì phải dưỡng nuôi mẫu thân vốn bệnh tật liên miên nên tiểu sinh phải lấy việc an táng những người như chư lão anh hùng làm nghiệp dĩ. Cổ nhân có câu " nghĩa tử là nghĩa tận". Chư vị anh hùng sẽ được mồ yên mả đẹp.

Đổi lại tiểu sinh chỉ nhận thù lao bằng chút ít ngân lượng cònlại trong người chư lão anh hùng. Sách thánh hiền có dạy:

"Tài vật vốn dĩ là vật ngoại thân. Nay chư lão anh hùng chẳng may vong mạng. Số tài vật đó chư lão anh hùng dù muốn cũng không thể mang theo xuống cửu tuyền. Lời này của tiểu sinh thay cho lời cáo tri, mong chư vị anh hùng sống khôn thác thiêng, hiểu cho lòng thành của tiểu sinh." Hóa ra đây là kế sinh nhai của tiểu tử họ Bạch. Chẳng trách y vẫn ung dung cho dù phải đơn thân độc lực giữa đêm trường tĩnh mịch. Thảo nào y rỏ ra hăm hở khi biết rằng ở đâu đó có bọn người giang hồ vì nhiều lý do, đã ra tay tàn sát lẫn nhau.

Như đã thành thói quen, sau những lời cáo tri nói rất trôi chảy, tiểu tử Bạch Bất Phục nhanh tay lẫn nhanh chân mò tìm trong bọc áo của những thi thể

kia. Có vẻ gớm ghiếc trước diện mạo của Thôi giáo chủ, Bạch Bất Phục mò sục khắp người của bọn Tam Quái Tam Nhãn trước. Bọn người giang hồ thường xuyên không mang theo những thứ vặt vãnh thừa thãi.

Bạch Bất Phục vốn đã biết điều này nên không tỏ ra thất vọng khi trong người của Tam Quái ngoài chút ít bạc vụn là thứ y cần thì chỉ còn mỗi một thứ vật dụng kỳ lạ là một mảnh da dê to bằng một bàn tay xòe rộng.

Bạch Bất Phục đưa mắt nhìn qua mảnh da dê trước khi quyết định là nên giữ lại hay vất bỏ đi. Y lẩm nhẩm thành lời:

- Độc Bộ Tam Quỷ. Hóa ra đấu pháp khi nãy của Tam Quái Tam Nhãn là do từ mảnh da dê này. Ta giữ lại cũng hay. Gặp lúc túc quẫn thì ta có thể đánh đổi cho bọn giang hồ để lấy thức ăn.

Nhìn lại số bạc vụn quá ít ỏi, y thầm nhủ không đủ bù đắp vào việc y phải an táng cho những bốn thi thể và còn phải đưa họ xuống đến chân núi để chôn ở khu mộ địa. Bạch Bất Phục đành đưa ánh mắt kỳ vọng nhìn sang thi thể chết ngồi của vị Giáo chủ họ Thôi. Qua y phục bề ngoài của Thôi Giáo chủ, y hy vọng rằng sẽ tìm được một số ngân lượng kha khá chứ không phải chỉ là một ít bạc vụn như ở Tam Quái Tam Nhãn.

Dù vẫn còn phần nào khiếp sợ nhưng sau cùng Bạch Bất Phục cũng phải tiến dần về phía lão họ Thôi. Y gần như là nín lặng cả hơi thở lúc đưa tay ra từ từ và chuẩn bị cho vào bọc áo của Thôi giáo chủ.

Đởm lược tăng dần cùng với từng cử động đang diễn ta, Bạch Bất Phục nhanh nhẹn hẳn lên. Đúng vào lúc bàn tay của y chạm phải một nén bạc khá nặng nằm trong bọc áo của Thôi giáo chủ, đôi mắt vốn nhắm nghiền của lão bổng bừng mở ra sáng quắc.

Bạch Bất Phục như chết đờ cả người...

Âm Công

Đánh máy: Bạch Vân Phi và Vong hồn Tiên Tử
Hồi 2
Tai Bay Vạ Gởi Ách Giữa Đàng
Công Phu Tuyệt Học Lọt Vào Tay

Không những chỉ mở bừng hai mắt mà thôi, miệng của vị Giáo Chủ họ Thôi cũng từ từ hé mở, để lộ hai hàm răng trắng bạc dưới ánh trăng.
Hồn bất phụ thể, Bạch Bất Phục bật kêu lên mà không biết rằng tiếng kêu đó được xuất phát ngoài ý định của y:
- M ...a ...
Bao nhiêu đởm lượt của y lập tức bay biến đâu mất. Tay vẫn còn cho vào bọc áo của Thôi Giáo Chủ mà y lả dần và ngã hẳn vào người của Thôi Giáo Chủ.
Cái ngã của y làm cho thân hình của vị Giáo Chủ họ Thôi phải liêu xiêu lảo đảo.
Cùng với việc gượng lại để khỏi phải bị té, một giọng nói lào thào của vị Giáo Chủ họ Thôi cũng được phát ra:
- Tiểu tử. Chính ngươi là người đã nấp sau hai khối đá kia ?
Âm thanh giọng nói của Thôi Giáo Chủ vì là tiếng nói của người còn sống chứ không phải là tiếng kêu gào của bọn cô hồn dã quỷ nên làm cho Bạch Bất Phục phần nào tỉnh lại thần hồn. Y lắp bắp đáp lại trong lúc cố ngồi tách ra khỏi thân hình của Giáo Chủ họ Thôi.
- Lão ... lão bá ... hãy ... hãy còn sống sao ? Phải ... tiểu sinh nấp ... nấp sau hai khối ... khối đá kia.
Cái lừ mắt nhìn của Thôi Giáo Chủ làm cho Bạch Bất Phục dù đã ngồi dậy, vẫn không dám rụt tay về. Y vẫn để nguyên bàn tay đang động chạm thật sự vào nén bạc ở trong người Thôi Giáo Chủ và tai thì nghe Thôi Giáo Chủ hỏi:
- Lúc nãy ta nghe ngươi xưng là Bạch Bất Phục ?
Y thẫn thờ gật đầu:
- Phải. Đó là ... là tính danh của tiểu sinh.
Thôi Giáo Chủ lại hỏi:
- Ngươi phải nuôi dưỡng mẫu thân ?
Nghe nhắc đến mẫu thân, y kêu lên:
- Đúng như vậy đó lão bá. Lão bá hãy tha cho tiểu sinh, tiểu sinh còn phải phụng dưỡng từ mẫu.
Thôi Giáo Chủ gắt khẽ:

- Việc gì ngươi phải kêu toáng lên như vậy. Chờ khi ta hỏi xong thì ta mới biết là có nên tha cho ngươi hay không. Nào, tất cả những gì đã xảy ra, ngươi mục kích hoàn toàn chứ ?
Bạch Bất Phục gật đầu vài lượt:
- Đã thấy, tiểu sinh đã nhìn thấy tất cả.
Thôi Giáo Chủ cười lạnh:
- Được lắm. Bây giờ ngươi muốn chết hay muốn sống ?
Kinh tâm, Bạch Bất Phục vụt nhổm dậy. Ý định của y là sẽ van nài lòng đại lượng của Thôi Giáo Chủ và muốn thế thì y phải thu cánh tay kia về.
Thế nhưng dù y đã cố hết sức nhưng cánh tay của y vẫn cứ dính chặt vào ngực áo của Thôi Giáo Chủ. Càng thêm hoảng loạn, Bạch Bất Phục càng vùng vẫy nhiều hơn.
Và y chỉ thôi vùng vẫy khi nghe vị Giáo Chủ họ Thôi lên tiếng:
- Ngươi đừng phí lực vô ích. Tay của ngươi đã bị nội kình trong người ta hút lấy.
Ngươi nên ngoan ngoãn đáp lời ta thì hơn. Vả lại, tên của ngươi là Bất Phục kia mà. Hà cớ gì ngươi lại tỏ ra hoảng loạn đến phải van xin ?
Nghe vậy, Bạch Bất Phục bụng bảo dạ:
"Lão nói không sai. Nếu đến số chết thì dù có cố cũng không thể được. Ngược lại, ta không thể chết nếu số ta thật sự chưa tuyệt." Sau khi gắng gượng tự trấn an mình, Bạch Bất Phục đáp:
- Đương nhiên là tiểu sinh muốn sống.
Lão Giáo Chủ họ Thôi gật đầu bảo:
- Ta biết ngay là ngươi sẽ đáp như vậy. Được, ta sẽ để ngươi sống nếu ngươi chịu giúp ta hoàn thành một việc.
Tò mò, y hỏi ngay:
- Là việc gì ?
Không chịu giải thích liền lúc đó, Thôi Giáo Chủ bắt đầu cật vấn y:
- Trước khi ta nói, ta muốn biết đôi điều về ngươi. Ngươi có biết võ công không ?
Y lắc đầu:
- Tiểu sinh không hề biết võ công.
- Vậy còn mẫu thân của ngươi ?
Y cười như mếu:
- Gia mẫu quanh năm đau ốm, như vậy mà là người biết võ công sao ?
Lão Giáo Chủ họ Thôi gắt:
- Ngươi bất tất phải dông dài, cứ đáp theo câu hỏi của ta là đủ. Hừ. Vậy ngươi từ đâu có cái nghiệp chôn người này ? Là ai xúi ngươi ?
Y nhăn nhó:
- Là do tiểu sinh tự nghĩ ra. Nếu có điều gì xúi bẩy thì đó chính là hoàn cảnh

bức bách đẩy đưa, chứ làm gì có người chỉ dạy.
- Ngươi vẫn thường làm điều này sao ?
Y đáp:
- Người giang hồ nghĩ cũng lạ. Nếu không tìm đến khu mộ địa để giao chiến thì cũng chọn đỉnh Âm Sơn này. Tiểu sinh nhờ đó mà qua được mấy phen hoạn nạn.
- Hừ. Ta tạm tin ngươi. Vì ngươi không có bao nhiêu niên kỷ chắc hẳn không quen việc dối người.
- Lão bá định sai bảo tiểu sinh là việc gì ?
Lão đáp:
- Ngươi phải thay ta, truyền đạt thông tin đến một người.
- Truyền đạt điều gì và truyền đạt cho ai ?
Lão long mắt nhìn y:
- Ngươi chấp thuận ?
Y cười gượng:
- Để được tha mạng thì tiểu sinh đâu còn cách nào khác.
lão họ Thôi gật đầu:
- Ngươi hiểu được như vậy là tốt. Đầu tiên, ngươi phải học cho thuộc những gì ta cần truyền đạt. Đó là điều tối ư quan trọng. Nghe đây.
Lão hắng giọng rồi đọc thật chậm rãi:
- Chỉ cần ghi nhớ là đủ, cấm luyện theo khẩu quyết này ...
Bạch Bất Phục kêu lên:
- Luyện ư ? Tiểu sinh đâu cần phải luyện ?
Thôi Giáo Chủ gắt lên:
- Đó là câu mà ngươi phải truyền đạt. Đâu phải ta nói với ngươi.
Bạch Bất Phục à lên:
- Là tiểu sinh phải nói nguyên văn câu nói đó ư. Tiểu sinh hiểu rồi. “Chỉ cần ghi nhớ là đủ, cấm luyện theo khẩu quyết này ...” Lão gật đầu hài lòng:
- Khá lắm. Bây giờ ta đọc tiếp, ngươi nghe thế nào thì sau này tìm gặp người mà ta bảo ngươi tìm thì ngươi phải lập lại nguyên văn, không được sai sót. Nhớ rõ chưa ?
Đợi khi y gật đầu, ám thị là đã hiểu, lão họ Thôi lại đọc:
- Đây là khẩu quyết của tuyệt học Bích Dạ Sáo Khúc ...
Thoáng chấn động vì nhớ lại những diễn biến lúc nãy, Bạch Bất Phục hiểu ra những gì Thôi Giáo Chủ đang bắt y phải học thuộc chính là kinh văn khẩu quyết của tuyệt học Bích Dạ Sáo Khúc, một môn công phu mà Tam Quái Tam Nhãn vì thèm khát mà phải tuyệt mạng.
Y có phần hoang mang:
“Sao lão lại dùng ta làm người truyền đạt khẩu quyết ? Lão không tự mình làm, có phải là lão không còn sống được bao lâu nữa không ? Nếu vậy thì ta

cứ học thuộc cho lão yên tâm. Chờ khi lão buông tha, ta có đi truyền đạt hay không là tùy ở ta. Lão đã chết thì sẽ không làm gì được ta." Với suy nghĩ này, Bạch Bất Phục rắp tâm học thuộc những gì lão họ Thôi muốn y phải thuộc.
Sau ba lần đọc, lão họ Thôi có vẻ hài lòng khi thấy rằng Bạch Bất Phục đã nhắc lại đúng nguyên văn những gì lão cần truyền lại.
Tiếp đó lão bảo:
- Từ nơi này, ngươi cứ đi mãi về phía tây, đến khi gặp được bất kỳ ai mặc y phục đen tuyền như ta thì ngươi hãy đưa vật này ra và bảo là cần được hội diện với Thiếu Giáo Chủ.
- Gặp người vận y phục đen tuyền và bảo là cần gặp thiếu Giáo Chủ.
Lão gật đầu giải thích:
- Đó là giáo đồ Hắc Y Giáo mà ta là Giáo Chủ. Còn vật này chính là lệnh phù tối thượng của bổn giáo. Ngay khi gặp Thiếu Giáo Chủ, ngươi lập tức truyền đạt những gì ta đã dạy cho ngươi. Sau đó, nếu cần thì ngươi hãy thuật lại toàn bộ những gì xảy ra đêm nay. Nhiệm vụ của ngươi như thế là xong.
Đưa tay nhận lấy một mảnh kim bài nặng trịch, Bạch Bất Phục vẫn không sao rút được tay về. Y kêu lên:
- Tiểu sinh đã nhận lời rồi, sao lão bá vẫn cứ giữ tay tiểu sinh ?
Lão họ Thôi nhếch môi cười độc ác:
- Chưa được đâu tiểu tử. Ta mà buông tha ngươi lúc này là ngươi thoát đi và không thực hiện lời đã hứa thì sao ?
Hoảng sợ vì sự đoán biết trước của lão họ Thôi, Bạch Bất Phục cuống quít kêu lên:
- Quân tử nhất ngôn mà lão bá. Điều gì tiểu sinh đã hứa thì quyết không nuốt lời.
Lão bá không chịu buông tha thì tiểu sinh làm sao đi được ?
Lão cười một tiếng khô khan:
- Bình sinh họ Thôi ta chưa từng tin vào lời hứa của bất kỳ ai. Cẩn tắc vô ưu. Ngươi quay lưng về phía ta nào.
Y thêm lo lắng:
- Để làm gì, lão bá ?
Lão hắng giọng:
- Ta bảo ngươi quay lưng thì ngươi cứ làm theo, việc gì phải hỏi cho phí lời ?
Do một tay vẫn còn bị hấp lực của lão giữ chặt nên Bạch Bất Phục dù cố hết sức cũng chỉ quay được nửa bên lưng về phía lão mà thôi.
- Ái !
Miệng của y bật thốt ra một tiếng kêu khi lưng của y bỗng đau nhói như bị một vật gì đó đâm vào.

Bạch Bất Phục chỉ hiểu ra khi nghe lão họ Thôi giảng giải:
- Ngươi đã trúng phải độc thủ Tuyệt Mạng Phi Châm của ta. Trong vòng một tuần trăng, nếu ngươi không tìm được Thiếu Giáo Chủ của bổn giáo để làm những gì ta sai ngươi thì ngươi chắc chắn phải chết.
Kinh hồn bạt vía, y kêu lên:
- Như vậy sao được ? Nhỡ nơi lão bá sai tiểu sinh tìm đến là một nơi quá xa, tiểu sinh không thể đến đúng hạn thì sao ? Hoặc giả tiểu sinh đến nơi nhưng vị thiếu Giáo Chủ nào đó lại không có ở đó thì sao ? Không lẽ chỉ vì như thế mà tiểu sinh phải uổng mạng sao ?
Y kêu lên và y quay người lại. Y quên rằng mình đang cận kề bên người lão Giáo Chủ họ Thôi. Do đó, suýt nữa thì mặt y chạm phải gương mặt đầy huyết tích ghê rợn của lão.
Do hai khuôn mặt đang kề sát vào nhau nên y nhận rõ sắc diện của lão Giáo Chủ họ Thôi đang hoàn toàn nhợt nhạt và là sự nhợt nhạt của một người sắp từ giã cõi đời.
Còn nữa, nhịp hô hấp của lão họ Thôi bây giờ quá mong manh. Nếu không phải y đang kề cận bên lão thì chưa chắc y nghe được làn hơi thở nhẹ tựa tơ trời của lão Giáo Chủ.
"Lão sắp chết. Nhưng trước khi chết, lão còn cố hãm hại ta bằng Tuyệt Mạng Phi Châm gì đó của lão. Phải chăng vận mạng của ta vô tình đã bị buộc chặt vào lão ?
Lòng người giang hồ thật xảo trá. Mẫu thân ta đã từng bảo như vậy. Vậy mà trước kia ta nào chịu tin lời." Đang mãi suy nghĩ, bên tai Bạch Bất Phục chợt nghe những tiếng nói lào thào của lão họ Thôi:
- Ngươi yên tâm. Dù gì đi nữa thì ta cũng nghĩ đến việc này. Một kẻ không có võ công như ngươi đâu dễ gì vượt qua được khoảng đường dài hơn năm trăm dặm trong vòng một tuần trăng. Ta đã có cách giúp ngươi.
Nghe nói đến khoảng đường hơn năm trăm dặm, Bạch Bất Phục điếng hồn, tưởng như Diêm Vương đã xuất hiện và đang chực chờ cướp đi sinh mạng của chính y. Vì y thật sự biết rõ năng lực của y. Y không thể di chuyển xa như thế trong vòng một tuần trăng. Vả lại, y lại càng không thể đi xa vì y còn phải phụng dưỡng mẫu thân, một người quanh năm đau ốm bệnh tật.
Do đó, Bạch Bất Phục hoàn toàn không quan tâm đến những lời của của lão Giáo Chủ họ Thôi vẫn đang tiếp tục lào thào vào tai y.
Y chỉ giật mình rúng động khi có một luồng nhiệt khí từ nội thể của lão họ Thôi truyền sang thân thể y qua bàn tay của y đang dính chặt vào người lão. Cơ thể của y càng lúc càng nóng ran khiến y hoang mang vô tả. Đến lúc đó, y mới để những lời nói thều thào của lão lọt vào tai. Lão bảo:
- Trước sau gì ta cũng bị tẩu hỏa nhập ma rồi phải chết, chân nguyên nội lực của ta tuy chẳng còn được bao nhiêu, chỉ còn độ mười năm công phu là

cùng. Ta trao cả cho ngươi còn hơn là bỏ phí. Nhớ đấy, với số chân nguyên nội lực này và với khẩu quyết Lược Ảnh Phi Quang ta vừa truyền cho ngươi, ngươi có thể ...
Giọng của lão họ Thôi bỗng chậm lại và nhẹ dần đi:
- Có thể ... đến được Ma ... Ma Vân ...
Không nghe lão nói nữa, Bạch Bất Phục hối hoảng gọi:
- Ma Vân gì, lão bá ? Khẩu quyết Lược Ảnh Phi Quang nào, lão bá ?
Đáp lại câu hỏi hốt hoảng của y, lão Giáo Chủ họ Thôi chợt kêu lên một tiếng nất nghẹn:
- Ngươi ...
Từ cửa miệng của lão chợt thổ ra một ngụm huyết đen sẫm và lão thổ mạnh ra, tuôn đầy lên mặt Bạch Bất Phục.
Đúng lúc đó, luồng nhiệt khí đang truyền sang người Bạch Bất Phục chợt ngưng lại và y rút được tay về. Mất thăng bằng, lão Giáo Chủ họ Thôi bị ngã ngửa về phía sau.
Đầu của lão và vào nền đá cứng tạo thành một tiếng động khô khan.
Y điếng cả thần hồn, chồm người đến. Và y kịp nghe một âm thanh sau cùng được phát ra từ cửa miệng của lão họ Thôi:
- Ngươi phải đến cho được Ma ... Vân ... Cốc ...
Mọi âm thanh đều ngưng hẳn, kể cả làn hơi nhẹ như tơ của lão họ Thôi cũng ngưng đọng.
Lão đã chết.
Thừ người nhìn lão với muôn nỗi lo âu, Bạch Bất Phục xoay chuyển ý nghĩ thật nhanh và thức ngộ được rằng lão họ Thôi phần vì kiệt sức do chân khí nghịch hành, phần vì tức giận do Bạch Bất Phục mãi suy nghĩ vẩn vơ nên không chú tâm nghe lão truyền khẩu quyết Lược Ảnh Phi Quang. Lão căm phẫn đến độ thổ huyết và chết một cách tức tưởi. Chỉ có điều lão vẫn độc đoán cho đến lúc chết. Lão vẫn muốn Bạch Bất Phục phải bằng mọi giá đến Ma Vân Cốc hầu tìm cho được vị thiếu Giáo Chủ của Hắc Y Giáo và truyền đạt lại những gì mà lão bắt y phải truyền lại.
Bạch Bất Phục lẩm nhẩm thành lời:
- Nếu không đi thì độc thủ Tuyệt Mạng Phi Châm của lão sẽ đưa ta đến chỗ chết.
Ta phải làm sao bây giờ ? Mẫu thân ơi, hài nhi biết phải làm gì bây giờ ?
Nhớ đến mẫu thân, y đứng lên và quay người bỏ chạy. Được vài bước, y bỗng đứng lại, suy nghĩ một lúc, y quay trở lại với thi thể của lão họ Thôi. Y nhanh nhẹn mò tìm trong bọc áo của lão. Y lấy ra được ba nén bạc khá nặng. Y nở một nụ cười buồn bã khi cho ba nén bạc vào bọc áo của y. Y quay lưng bỏ đi.
Lần thứ hai, y bỗng dừng lại. Quay người nhìn bốn thi thể, lần này thì đúng

là bốn thi thể khi lão họ Thôi thật sự đã chết, y tặc lưỡi than:
- Vô công bất thọ lộc. Ta đã nhận thù lao thì không thể không an táng cho họ.
Lão họ Thôi tuy bất nhân nhưng ta không thể bất nghĩa.
Khom người xốc lấy một thi thể, y vừa bước được mấy bước thì phải kinh ngạc kêu lên:
- Ô hay. Ta bỗng trở nên may mắn hay thi thể của lão quái này không nặng như ta tưởng ?
Bạch Bất Phục kinh ngạc cũng phải. Vì khác với bao lần trước đó. Tuy y đang mang một thi thể trên vai nhưng cử động của y vẫn nhẹ nhàng, nhanh nhẹn, cứ y như y không hề mang vác bất kỳ một vật gì. Ngẩn ngơ một lúc, y chợt tỉnh ngộ:
- Ồ, phải rồi. Không lẽ là do mười năm tu vi gì đó của lão họ Thôi vừa truyền cho ta. Hóa ra chân nguyên nội lực lại tỏ ra đắc dụng, giúp sức lực của ta tăng lên bội phần.
Quay trở lại, y khom người đặt một thi thể nữa lên vai. Trên vai tuy có đến hai thi thể nhưng Bạch Bất Phục đi lại vẫn ung dung và chạy đi như bay. Và y càng mừng hơn lúc nhận ra rằng không những y đưa được hai thi thể đến khu mộ địa nhanh hơn mọi lần mà y hãy còn tràn trề sinh lực. Để kiểm chứng, y hộc tốc lao ngược lên đỉnh núi.
Y vẫn không thấy mệt.
Xốc lấy hai thi thể còn lại, một của Tam Quái Tam Nhãn và một của lão họ Thôi, y lại cắm đầu chạy xuống. Sức lực của y vẫn còn đầy tràn.
Nỗi vui mừng vô hạn vì hiện tượng kỳ quái này ngay lập tức xua đi mọi nỗi lo âu trước đó của y. Sự lo âu chỉ trở lại lúc y đã an táng xong cả bốn thi thể. Y không thể không nhớ đến độc thủ Tuyệt Mạng Phi Châm do lão họ Thôi hạ thủ vào người y. Bồn chồn lo lắng, y hớt hơ hớt hãi đi xuyên qua khu mộ địa. Khó có thể nhận biết đâu là ranh giới cuối cùng của khu mộ địa khi chỗ nào cũng có cỏ hoang mọc đầy.
Nhưng với Bạch Bất Phục thì khác. Y quá rõ đâu là ranh giới giữa chỗ táng thân của kẻ đã chết và chốn lưu ngụ của những người còn sống. Vì chỗ lưu ngụ thật sự của y chính là một mái thảo lư xiêu vẹo nằm kề cận khu mộ địa. Và chính là nơi ngay từ đầu y đã bước ra dưới ánh sáng vầng minh nguyệt.
Vừa đặt bước chân đầu tiên vào căn nhà cỏ xiêu vẹo, y mở miệng gọi to:
- Mẫu thân ...
Một luồng lãnh khí chợt lao ngang vào người y, và ngay tại thắt lưng của y bỗng có một vật gì đó đập mạnh vào khiến y phải kêu lên đau đớn. Hai chân y bỗng khuỵu xuống, mặt y đập vào nền đất khá mạnh.
Y chập choạng đứng lên đúng vào lúc có một câu hỏi lo âu từ bên trong

vọng ra:
- Phục nhi, con làm sao vậy ?

Âm Công

Đánh máy: Bạch Vân Phi và Vong hồn Tiên Tử
Hồi 3
Như Trong Mơ Chân Lực Tan Biến
Đau Xé Lòng Tử Biệt Sinh Ly

Cùng với câu hỏi, bóng dáng yếu ớt của một phụ nhân bước đến gần Bạch Bất Phục. Nhờ những lỗ thủng đưa ánh trăng từ bên trên mái nhà rọi xuống, Bạch Bất Phục nhìn được nét lo âu trên sắc diện phờ phạc của phụ nhân.
Y cười gượng và lên tiếng trấn an:
- Hài nhi không sao đâu, mẫu thân. Có lẽ vì hài nhi vui quá nên vội bước, không ngờ vấp ngã thế thôi.
Nét mặt lo âu của phụ nhân tan biến đi. Nhưng sau đó, khi nhìn thấy dấu huyết tích còn đầy trên mặt Bạch Bất Phục, phụ nhân nọ lại tỏ ra hốt hoảng:
- Sao lại thế này Phục nhi ? Con đã làm gì đến phải dính đầy máu trên mặt như vậy ?
Hiểu ra, Bạch Bất Phục cười xoà:
- Không phải máu của hài nhi đâu !
Phụ nhân lại cau mặt:
- Con lại lân la đến chỗ bọn giang hồ giao chiến phải không ? Mẫu thân đã bảo con bao nhiêu lần rồi, sao con không nghe lời căn dặn của mẫu thân ?
Là đứa con hiếu thảo, Bạch Bất Phục thật sự lo lắng vì đã để mẫu thân phiền lòng.
Y vội hứa:
- Mẫu thân yên tâm, đây là lần sau cùng hài nhi làm việc này.
Đưa tay đỡ mẫu thân ngồi xuống một khúc gỗ gần đó, Bạch Bất Phục liến thoắng bảo:
- Đêm nay hài nhi thật sự được phát tài, mẫu thân xem đây.
Y đưa cho mẫu thân xem ba nén bạc lớn với mảnh kim bài là vật của lão Giáo Chủ họ Thôi, tiếp đó là chỗ bạc vụn ít ỏi của bọn Tam Quái Tam Nhãn.
Không ngờ mẫu thân của y chỉ để mắt nhìn đến mảnh kim bài mà thôi. Mẫu thân y tỏ vẻ lo sợ:
- Vật này mà hài tử cũng lấy ư. Con có biết thế là con tự chuốc hoa. vào thân rồi không ?
Bạch Bất Phục ngơ ngác:
- Vì sao ? Mẫu thân cũng biết vật này ư ?
Y càng thêm ngơ ngác khi trông thấy bộ dạng của mẫu thân có phần lung túng.

Mẫu thân y vội vàng che đậy sự lung túng bằng cách bảo y:
- Dù gì đi nữa con cũng không nên giữ vật này ! Hãy vứt bỏ đi thì hơn.
Y hốt hoảng kêu lên:
- Không được đâu mẫu thân ! Hài nhi không thể vứt bỏ vật này nếu như...
Thái độ của y làm cho phụ nhân sinh nghi. Phụ nhân vội tra gạn:
- Nếu như thế nào, sao con không nói tiếp đi ?
Y lung túng vì không biết phải giải thích như thế nào cho mẫu thân y hiểu rõ mọi việc.
Không nghe y đáp, phụ nhân càng thêm nghi ngờ:
- Bất Phục ! Đêm nay con đã gặp những gì ? Hãy thuật lại cho mẫu thân nghe nào !
Không thể giữ mãi trong lòng chuyện có liên quan tới sinh mạng bản thân và cũng có phần liên quan tới việc phụng dưỡng mẫu thân, Bạch Bất Phục đành phải nói ra tất cả.
Càng nghe vị phụ nhân càng thêm bồi hồi lo sợ đến phải đổi sắc diện.
Đến khi Bạch Bất Phục dứt lời, vị phụ nhân vội vàng bật hoa? tập và châm sáng đĩa đèn bằng dầu lạc ở cạnh đó.
Phụ nhân còn bảo:
- Hãy quay lưng lại cho mẫu thân xem nào.
Bạch Bất Phục vừa quay lưng cho mẫu thân xem vừa nói rõ ý định:
- Hài nhi đã định không đi, nhưng việc đã thế này hài nhi đành phải lìa xa mẫu thân một thời gian. Mẫu thân bất tất phải lo ngại. Chỉ cần hài nhi hoàn thành việc lão họ Thôi sai bảo, hài nhi sẽ toàn mạng quay về với mẫu thân.
Y mải nói nên không nghe tiếng lẩm bẩm của mẫu thân:
- Đúng là thiên số đã định. Là người giang hồ đố tránh khỏi cơn lốc xoáy giang hồ.
Y chỉ quan tâm khi nghe mẫu thân hỏi:
- Có phải con vui mừng vì có được chân nguyên nội lực không ?
Y đáp:
- Đương nhiên rồi ! Mẫu thân biết không, nhờ có chân nguyên nội lực, hài nhi như một người khắc hẳn. Đừng nói là an táng chỉ có bốn người, dẫu hơn thế hài nhi vẫn thừa năng lực.
Y có phần kinh ngạc khi nghe mẫu thân y thừa nhận:
- Hẳn nhiên rồi ! Người có nội lực dẫu sao cũng hơn người không có.
Y quay lại nhìn vào mặt mẫu thân:
- Sao mẫu thân biết.
Mẫu thân y mấp máy đôi môi như muốn giải thích.
Nhưng thần sắc của mẫu thân y bỗng đờ đẫn ra và hai mắt của bà chừng như lạc thần, cứ nhìn chằm chằm vào nơi nào đó phía sau y.
Bạch Bất Phục sau một lúc lo ngại vì thần sắc khác thường của mẫu thân

liền quay đầu nhìn lại phía sau.
Vù...
Phía sau trống hoác và chỉ là một vùng sáng nhợt nhạt ở bên ngoài liếp cửa, không có một vật gì hay người nào đó chứng tỏ mãu thân y vì nhìn thấy vật đó, người đó nên phải đờ người đến lạc thần.
Y cũng không lưu tâm đến một làn gió vừa thoảng qua, đúng vào lúc y quay đầu để nhìn.
Y quay lại nhìn vào sắc diện của mẫu thân và hỏi:
- Mẫu thân vừa trông thấy vật gì à ?
Mẫu thân y bối rối đến lúng túng. Lần thứ hai, như để khoa? lấp, mẫu thân y lại hỏi lảng sang chuyện khác:
- Hài nhi bảo sức lực của hài nhi đã khác trước, liệu có đúng không ?
Y quả quyết bảo:
- Nhất điịnh là đúng, không tin mẫu thân hãy xem đây.
Y bước ra ngoài và tiến đến chỗ có cắm một mộ bia. Theo thời gian, mộ bia này đã xiêu vẹo và ngả nghiêng như sắp đổ ụp xuống.
Y bảo:
- Đã bao lần hài nhi định dựng mộ bia này ngay ngắn trở lại nhưng hài nhi không đủ sức lực để thực hiện. Lần này thì khác, hài nhi sẽ dựng được cho mẫu thân xem.
Y chộp hai tay vào tấm mộ bia. Tấm mộ bia này vốn là một phiến đá, có trọng lượng ước khoảng trăm cân. Với một người bình thường trọng lượng này là quá sức.
Nhưng với người luyện võ hoặc với Bạch Bất Phục, là kẻ vừa có được nguồn chân nguyên nội lực mười năm công phu tu vi thì trọng lượng này không phải là không lay chuyển được.
Thế nhưng, bao nhiêu sức lực của Bạch Bất Phục vừa có được bỗng không còn nữa. Y đã cố hết sức vẫn không lay chuyển được tấm mộ bia. Lay chuyển không được thì nói gì đến chuyện dựng lại cho ngay.
Vừa thở ồ ồ vì mệt vừa kinh ngạc, Bạch Bất Phục đứng lên hỏi:
- Sao lạ vậy ? Mới lúc nãy đây hài nhi có cảm giác là hài nhi mạnh hơn bây giờ.
Mẫu thân hãy tin ở hài nhi, mọi chuyện đúng là như vây.
Y giương mắt nhìn vào mẫu thân và tin rằng mẫu thân y sẽ tin vào mọi điều y nói.
Không nỡ để y thất vọng, mẫu thân y bảo:
- Mẫu thân không hề nghi ngờ. Chỉ có điều mọi chân nguyên nội lực của con đã bị...
Mẫu thân y đang nói bỗng dừng lại. Và thần sắc của bà cũng đờ đẫn như lúc nãy.

Theo hướng nhìn của mẫu thân, Bạch Bất Phục cũng quay đầu lại thật nhanh.
Vù...
Lại một luồng gió thổi qua kèm theo đó là hai vệt sương mờ trong chớp mắt đã tan biến vào hư vô.
Đôi mắt nhìn vào hai vệt sương mờ vừa tan biến, y lẩm bẩm:
- Thời tiết này làm gì có sương vụ ? Có lẽ nào ta bị hoa mắt ?
Y quay lại và hỏi mẫu thân:
- Mẫu thân có nhìn thấy hai làn sương như hài nhi vừa thấy không ?
Sắc diện càng thêm nhợt nhạt, mẫu thân y bảo:
- Mẫu thân không thấy ! Chúng ta vào nhà thôi Phục nhi.
Nhìn thấy thần sắc của mẫu thân, y sợ mẫu thân đang trở bệnh. Y hối hả đưa mẫu thân vào nhà. Không ngờ khi vào đến nhà, mẫu thân y bỗng hoạt bát hẳn lên.
Bà lăng xăng gói ghém hành trang cho y. Vừa làm bà vừa căn dặn:
- Phục nhi ! Đừng nói đây là việc con đã hứa nhận, mà vì là việc có liên quan đến sinh mạng nên con không thể không đi Ma Vân Cốc.
Nghe thế, y kinh ngạc:
- Còn mẫu thân thì sao ? Hài nhi đi rồi mẫu thân làm sao tự chăm sóc được ?
Phụ nhân đáp:
- Con yên tâm, mẫu thân tự lo liệu được. Hơn nữa con bây giờ đã mười sáu rồi, cũng nên đi ra ngoài liệu đường lập thân. Nhớ lấy, đối với ai cũng vậy, con phải lấy đạo nghĩa làm trọng nhất là chữ tín. Lão họ Thôi tuy đã dùng thủ đoạn ám muội để bức bách, nhưng vì con đã hứa nên con không thể sai lời.
Trao cho Bạch Bất Phục gói hành trang gọn nhẹ, phụ thân còn nhét vào bọc áo của y mảnh kim bài và cả ba nén bạc lớn. Phụ nhân bảo:
- Trên bước đường bôn tẩu, con không thể không có ngân lượng. Thôi con đi đi !
Bạch Bất Phục lo âu:
- Mẫu thân đưa cả cho hài nhi, còn mẫu thân thì sao ?
Vị phụ nhân mỏm cười:
- Chỗ bạc vụn này cũng đã quá đủ cho mẫu thân rồi. Mẫu thân chỉ lo cho hài tử thôi. Nhớ tự bảo trọng đấy, Phục nhi !
Bạch Bất Phục hoàn toàn không ngờ mẫu thân y tuy là nữ nhân nhưng lại xem trọng chữ tín. Mẫu thân y không ngại việc y lìa xa, không người chăm sóc.
Bất giác y lo ngại:
- Mẫu thân tự lo liệu được ư ?
Thấy mẫu thân khẳng khái gật đầu, y quả quyết:

- Được ! Hài nhi sẽ đi. Không muộn hơn một tuần trăng hài nhi sẽ quay lại. Mẫu thân hãy tự bảo trọng, hài nhi đi đây.
Bạch Bất Phục bước đi. Y không ngờ ngay sau đó có hai nhân vật một nam một nữ vận bạch y xuất hiện đối thoại với mẫu thân y.
Vừa hiện thân, vị nam nhân liền lên tiếng gắt gỏng:
- Xuân Liễu ! Ngươi thật to gan ! Ngươi dám trái lệnh Cung Chủ ?
Xuân Liễu là danh xưng của mẫu thân Bạch Bất Phục. Bà cười nhẹ đáp lại:
- Tam Bạch Y Vệ nói thật lạ. Ta trái mệnh Cung Chủ khi nào ?
Nữ nhân kia ứng tiếng hỏi:
- Ngươi còn chối cãi ư, Xuân Liễu ? Vậy tại sao ngươi cho tiểu tử kia rời xa ngươi, dấn thân vào chốn giang hồ ?
Xuân Liễu cười thành tiếng:
- Hừ ! việc đó ta phải hỏi hai ngươi mới đúng. Hai ngươi có nhiệm vụ giám sát mẫu tử ta, tại sao hai ngươi để cho lão Thôi Tử Bình dùng Tuyệt Mạng Phi Châm để hãm hại Bất Phục ?
Nam nhân được Xuân Liễu gọi là Tam bạch Y Vệ liền hỏi ngược lại:
- Môn quy của bổn cung như thế nào không lẽ ngươi không rõ ? Bọn ta chỉ giám sát chứ đâu có thể xen vào nội tình của bọn giang hồ. Ngươi quên rồi sao ?
Xuân Liễu lạnh giọng đáp lại:
- Vậy thì hai ngươi không thể trách ta. Bất Phục trúng phải độc thủ của lão họ Thôi, y không thể không đi Ma Vân Cốc. Ngược lại nếu Bất Phục có mệnh hệ gì, hai ngươi là người bị Cung Chủ trị tội đầu tiên chứ không phải ta.
Đôi nam nữ thất sắc:
- Kẻ xui bảo tiểu tử đi là ngươi, sao ngươi lại đổ vạ cho bọn ta ?
Xuân Liễu đắc ý, doa. già hơn:
- Mệnh lệnh của Cung Chủ thế nào, hai ngươi là người giám sát hẳn phải biết rõ hơn ta. Ta biết, chính hai ngươi đã phế bỏ mười năm công phu tu vi do lão họ Thôi truyền cho Bất Phục. Hai ngươi đã tuân thủ đúng lệnh truyền của Cung Chủ là không cho Bất Phục cơ hội luyện võ công. Thì bây giờ hai ngươi phải có trách nhiệm bảo toàn tính mạng cho Bất Phục.
Thấy đôi nam nữ càng lúc càng biến sắc vì hoảng sợ, Xuân Liễu nói tiếp:
- Thế nào ta nói có đúng không ? Lệnh của Cung Chủ là không cho Bất Phục dính đến giới giang hồ, giả như Bất Phục chết vì độc thủ của lão họ Thôi hoặc bị nhân vật nào đả tử, lỗi là ở ta hay hai ngươi ?
Cười đắc ý, Xuân Liễu lại bảo:
- Ha... Ha... Ha... Nếu hai ngươi khôn ngoan hơn thì ngay từ đầu đừng để Thôi Tử Bình hãm hại Bất Phục. Chuyện đã xảy ra như thế này, hai ngươi đành phải làm vệ sĩ cho Bất Phục, giúp Bất Phục đi đến Ma Vân Cốc và

quay lại an toàn vậy ! Ha... Ha...
Ha...
Khẩu khí của Xuân Liễu đúng là khẩu khí của nhân vật thuộc giới giang hồ và đôi nam nữ kia cũng là người thuộc giới giang hồ với bản lãnh công phu thật thâm hậu.
Nghe Xuân Liễu nói xong, đôi nam nữ vội lắc người và nhanh chóng biến thành hai vệt sương mờ để đuổi theo Bạch Bất Phục.
Đưa mắt nhìn theo, Xuân Liễu cười với hai dòng lệ long lanh:
- Phục nhi ! Mười sáu năm rồi, nay mẫu thân mới có được một ngày vui sướng.
Con là cốt nhục của một nhân vật lẫy lừng trên chốn giang hồ thì con phải trở thành một nhân vật như thế. Mẫu thân khi đặt tên con là Bất Phục thì vẫn tin rằng không có một thế lực nào có thể khuất phục được con, không ai có thể ngăn cản được Bạch gia dương danh thiên hạ. Bạch Bất Phục ! Ha... Ha... Ha...
Vàng trăng mờ ảo chợt tan biến đi khi có cụm may dày đặc bao phủ. Và gian nhà cỏ cũng chìm lấp vào bóng đêm như muốn che giấu đi những gì còn là mập mờ khó hiểu trong thâm tâm Xuân Liễu, một nhân vật thuộc giới giang hồ nhưng phải mang bệnh triền miên với thân tàn ma dại như một thường nhân không biết võ công.
Cả khu mộ địa lẫn ngọn Âm Sơn cũng phải tối sầm lại vì vầng trăng kia đang e thẹn ẩn kín chân diện.
Tất cả đều bị bao trùm dưới màn bí ẩn dầy đặc.

Âm Công

Đánh máy: Bạch Vân Phi và Vong hồn Tiên Tử

Hồi 4
Vì Tranh Giành Bích Dạ Lôi Khúc
Ác Nhân Thảm Tử Đạo Duyên May

Ầm ! Ầm !
Hàng loạt những tiếng động quen tai đã làm cho Bạch Bất Phục phải ngừng chân nghe ngóng.
Lưỡng lự một lúc, Bạch Bất Phục cười buồn và lẩm bẩm:
- Dù ta không vội đi đến Ma Vân Cốc, ta cũng không nên tìm đến chỗ bọn giang hồ đang giao chiến nữa. Ta không thể trái lời căn dặn của mẫu thân.
Ra chiều luyến tiếc, Bạch Bất Phục quày quả đi thẳng về phía Tây.
Non sông còn dễ đổi chứ tâm tính con người đâu dễ gì đổi dời.
Thật vậy, nếu không vì lo lắng cho mẫu thân, muốn mau đi cho đến nơi và chóng về lại nhà, thì những âm thanh kia rất dễ cuốn hút bản thân. Vì đã nhiều năm trôi qua, Bạch Bất Phục đã quá quen với nghiệp dĩ của y. Do phần nào luyến tiếc chứ không phải do mệt mỏi, Bạch Bất Phục vừa nhìn thấy một ngôi miếu hoang bên vệ đường, đã vội khoa chân tiến vào.
Gọi là ngẫu nhiên cũng được hoặc xem là một điều trùng hợp cũng không sai, những âm thanh kia không hiểu sao lại cứ tiến dần mãi về phía ngôi miếu.
Không tự chủ được, Bạch Bất Phục theo thói quen liền nấp vào một bên cửa và len lén đưa mắt nhìn ra ngoài. Tiếng động chạm của binh khí, tiếng chấn động của kình phong vang lên càng lúc càng to.
Và cùng với những tiếng động đó, mười mấy bóng đen ùa nhau xuất hiện ngay phía trước ngôi miếu hoang. Họ vẫn tiếp tục lăn xả vào nhau và tận lực thi triển sở học để tàn sát lẫn nhau.
Qua y phục bên ngoài của những nhân vật này, Bạch Bất Phục nhận diện được một tốp người thiểu số là người cùng phe, đó là ba nhân vật Cái Bang với y phục rách rưới như bọn khất cái.
Hầu như ở nơi nào đó cũng có sự hiện diện của bọn khất cái. Bạch Bất Phục đã từng trông thấy họ. Và Bạch Bất Phục biết rằng có không ít nhân vật khất cái biết võ công. Và đa phần những nhân vật khất cái đều là nhân vật của một đại bang được gọi là Cái Bang.
Ba nhân vật khất cái đang chống trả phe đối phương hơn mười người chính là môn hạ Cái Bang. Ngược lại phe đối phương hoàn toàn không đồng nhất về sắc phục hoặc võ khí. Họ chỉ có một điểm chung là cùng ở về phe đối

nghịch với ba nhân vật Cái Bang.
Do khí giới của ba nhân vật Cái Bang chỉ là những cây gậy bằng gỗ nên họ luôn cố tránh việc đụng thẳng thừng vào những lợi khí sắc bén của những nhân vật kia.
Cùng với việc tránh né, ba nhân vật Cái Bang luôn tìm sơ hở của bọn kia và tận lực vung chưởng xuất kình.
Kình phong của ba nhân vật Cái Bang mang những âm hưởng thật lạ tai. Mỗi khi họ phát kình thì ngoài tiếng lực đạo xé gió bay đi dường như còn có cả nhưng âm ba vang động giống với tiếng sấm nổ. Và những âm ba này thi thoảng mới xuất hiện, chúng xuất hiện đó rồi mất đó vì bị những tiếng động khác che lấp đi.
Chính vì thế, chỉ khi trận chiến được đưa dần tới tận ngôi miếu, Bạch Bất Phục mới phát hiện ra những âm ba lạ tai này.
Đến lúc này, có lẽ ba nhân vật Cái Bang kia muốn đột phá trùng vây nên chiêu thức của họ càng lúc càng tỏ ra liều lĩnh. Không kể đến sự bất lợi của ba cây gậy gỗ nếu chạm phải lợi khí sắc bén của phe đối phương, ba nhân vật cái bang bắt đầu vung tít những chiếc gậy.
Họ lần lượt gầm lên vang dội:
- Bọn cuồng đồ mạt hạng. Bọn ngươi muốn chết nên dám trêu vào Cái Bang ta.
Đỡ !
- Đối với lũ súc sinh này chúng ta bất tất phải nhân nhượng. Xem độc thủ của ta nào !
- Đánh !
Chỉ là ba cây gậy nhưng ba nhân vật Cái Bang vũ lộng ào ào về ba phía như muốn giãn rộng vòng vây của phe đối phương mười một người.
Không chút hoảng sợ, bọn người kia ngang nhiên thi triển các loại vũ khí vừa đón đỡ những chiêu tấn công liều lĩnh của ba nhân vật Cái Bang vừa tìm chỗ sơ hở để công vào.
Không những thế, bọn họ còn ào ào kêu lên:
- Bọn ngươi không thấy thẹn khi xưng là người của Cái Bang sao ? Đỡ !
- Đúng rồi ! Giết được bọn ngươi là phản đồ, Cái Bang phải cảm kích bọn ta mới đúng. Tiếp chiêu !
- Bọn ngươi là phản đồ đang bị Từ Bang chủ ra lệnh tập nã. Bọn ngươi đừng hòng đem hai chữ Cái Bang ra hù bọn ta. Xem chiêu !
Gậy gỗ chạm vào lợi khí sắc bén đương nhiên phần bất lợi phải thuộc về ba nhân vật Cái Bang.
Tuy nhiên hai chữ độc thủ được một nhân vật Cái Bang nhắc đến không phải là không có nguyên do.
Như đã có dự mưu sẵn, khi cả ba thanh gậy gỗ của ba nhân vật Cái Bang bị

lợi khí sắc bén của đối phương chém gẫy, từ chỗ gẫy đó không hiểu sao liền tung bay ra những làn vân vụ trắng nhờ nhờ.
Và khi làn vân vụ này xuất hiện bọn người đang giao chiến với ba nhân vật Cái Bang liền thất thanh kêu lên:
- Độc vụ ! Bọn người này là của Độc Môn Tri Thù.
Ba nhân vật Cái Bang cười rống lên:
- Ha...ha...ha... Bọn ngươi có biết thì quá muộn. Xem đây !
Với ba đoạn gậy rỗng còn cầm trên tay, ba nhân vật vừa là người của Cái Bang vừa là môn hạ của Độc Môn Tri Thù liền vung loạn ra xung quanh. Từ đó, những làn vân vụ không ngớt tuôn ra và phủ kín dần dần nhân dạng của bọn người đối phương.
Bạch Bất Phục giật mình rung động trước những âm mưu xảo trá của ba nhân vật này. Họ là môn hạ của môn phái khác nhưng lại đầu nhập Cái Bang với ý đồ trá nguỵ.
Không những thế, thủ đoạn của họ lại hết sức độc ác. Và độc vụ của họ quả có điểm lợi hại.
Ngay khi làn bạch vụ tuôn tràn liền có đến ba nhân vật thuộc phe đối phương phải ngã gục. Số còn lại thì hốt hoảng, chạy nháo nhào tứ phía.
Dẫu thế vẫn có hai người trong số họ gầm lên:
- Độc vụ của Độc Môn Tri Thù chưa chắc đã lợi hại. Xem đây !
Câu nói kia vừa dứt, trên tay hai người nọ liền xuất hiện hai đốm hoa? quang. Và hai đốm hoa? quang này được xuất phát từ hai ống kim loại sáng loáng, dài gần bằng một khuỷu tay.
Bắn hai đốm hoa? quang vào thân hình của ba nhân vật Cái Bang, hai nhân vật nọ quát lên thật to:
- Bọn ngươi muốn chết. Đỡ !
Ngay lập tức có hai luồng lửa sáng loà được bắn phụt về phía ba nhân vật Cái Bang. Trước khi chạm đến ba nhân vật Cái Bang, hai luồng lửa sáng ngời đã thiêu huỷ những làn bạch vụ đang ngăn cản đường đi của hai luồng lửa.
Độc vụ gặp lửa như gặp phải khắc tinh, ba nhân vật Cái Bang vụt kêu lên:
- Lân Dược Hoa? Khí. Ôi chao !
Y phục rách rưới của ba nhân vật Cái Bang nhanh chóng bén lửa. Bọn họ vung loạn hai tay và tự đập vào người những mong sẽ dập tắt được những ngọn lửa bén vào.
Tuy nhiên, đây là lửa từ Lân Dược Hoa? Khí, không phải lửa bình thường nên họ càng dập nhiều thì lửa càng cháy to.
Không bao lâu, bọn họ như hoá thành ba ngọn đuốc vì được lửa bao trùm suốt từ đầu đến chân.
Lửa càng bốc cao càng nóng, họ càng vùng vẫy nhiều hơn.

Một kết cục cực kỳ bi thảm liền xảy ra, hai trong số ba nhân vật Cái Bang liền ngã vật vì không thể chi trì nổi sự thiêu đốt của lửa Lân Dược.
Ngược lại, phe đối phương còn lại tám người, kể cả hai nhân vật vừa dùng Lân Dược Hoa? Khí để thiêu đốt ba nhân vật Cái Bang cũng lần lượt ngã xuống do chất độc từ độc vụ ngấm vào lục phủ ngũ tạng hoành hành phá huỷ, tiêu diệt.
Còn lại một nhân vật Cái Bang đang bùng cháy như ngọn đuốc. Nhân vật này không hiểu sao lại đâm đầu chạy vào ngôi miếu, nơi Bạch Bất Phục đang ẩn mình.
Kinh hoàng trước thảm cảnh và kinh hãi trước sự xuất hiện không phải lúc của nhân vật này, Bạch Bất Phục chờ khi nhân vật này lao vào miếu liền cong người chạy trở ra.
Một tiếng gầm chợt vang lên giữ chân Bạch Bất Phục lại:
- Ngươi... Đứng lại !
Hồn bất phụ thể Bạch Bất Phục đừng sững như bị chôn chân.
Một tiếng xé gió rồi một vật tuy mềm mại nhưng khi va vào lưng Bạch Bất Phục cũng tạo ra sự chấn động.
Chưa hiểu nguyên nhân gì đang xảy ra, tai Bạch Bất Phục bỗng nghe âm thanh của nhân vật Cái Bang kia vang lên:
- Đây là kinh văn Bích Dạ Lôi Khúc, nguyên sở hữu là Bang Chủ Cái Bang. Bọn ta vì tham lam nên phải nhận kết cuộc bi thảm này. Ngươi là đệ tử Cái Bang hãy giữ lấy và giao hoàn lại cho Từ Bang Chủ. Và ngươi hãy nói với Từ Bang Chủ... a...a...
Không phải vì câu nói của nhân vật Cái Bang nọ mà Bạch Bất Phục quay người lại. Chính tiếng hét bi thảm của nhân vật đó buộc Bạch Bất Phục phải quay lại để nhìn.
Và khi Bạch Bất Phục nhìn thấy nhân vật nọ không những bị ngọn lửa Lân Dược bao phủ trùm mà ngôi miếu do bị bén lửa cũng phủ kín toàn thân nhân vật nọ.
Vậy là hết !
Hai phe giao tranh bất kể tà hay chính rốt cục đều uổng mạng. Chỉ còn lại duy nhất một vuông lụa được vo tròn do nhân vật nọ trước khi chết đã hối hận và nhờ Bạch Bất Phục giao lại cho chủ sở hữu trước đó là Từ Bang Chủ, Bang Chủ Cái Bang.
Còn đương lưỡng lự trước quyết định là có nhận lời hay không, một ngọn gió chợt thoáng qua làm cho vuông lụa phải trở mình. Ngay lập tức một hàng chữ đập vào mục quang của Bạch Bất Phục:
Bích Dạ Lôi Khúc.
Trông thấy hàng chữ này Bạch Bất Phục bỗng nhớ đến những gì lão Giáo Chủ Hắc Y Giáo họ Thôi đã nhờ y, đó là truyền đạt toàn bộ kinh văn Bích

Dạ Sáo Khúc cho Thiếu Giáo Chủ Hắc Y Giáo.
Một đằng là Bích Dạ Sáo Khúc, một bên là Bích Dạ Lôi Khúc. Bảo chúng giống nhau thì không đúng lắm vì chúng khác nhau ở một chữ:
Sáo và Lôi. Còn cho là khác nhau thì giải thích như thế nào về phần giống nhau của hai chữ Bích Dạ và chữ Khúc.
Động tâm, Bạch Bất Phục khom người nhặt lấy vuông lụa.
Chưa kịp xem qua, một tiếng đanh gọn vang lên làm cho Bạch Bất Phục giật mình:
- Buông ra !
Hai bóng nhân ảnh thấp thoáng một nam một nữ cùng có diện mạo ưa nhìn và khó đoán được niên kỷ đồng một lúc xuất hiện ngay trước mặt Bạch Bất Phục.
Trước ánh mắt đầy nghiêm khắc của đôi nam nữ này Bạch Bất Phục biết mệnh lệnh vừa rồi là do nam nhân phát ra. Tuy nhiên, y vẫn không hiểu vị nam nhân đó ra lệnh là ra lệnh cho ai ?
- Đại huynh và đại tẩu vừa nói với đệ à ?
Có lẽ cách xưng hô của Bạch Bất Phục không phù hợp, do đó vị nam nhân liền cau mày tỏ vẻ khó chịu còn nữ nhân kia thì khuôn mặt cứ đỏ bừng như vừa uống phải một loại mỹ tửu nồng say.
Vị nam nhân hừ lạnh:
- Hừ ! So về niên kỷ, bọn ta là trưởng bối của ngươi. Ngươi không được gọi ta là đại huynh càng không nên gọi người đi cùng ta là đại tẩu.
Bạch Bất Phục kinh ngạc vì theo nhận định của y hai nhân vật này cùng lắm chỉ có niên kỷ hơn y ước chừng năm, ba năm. Dẫu vậy họ không thích y xưng hô như thế thì y y không thể không thay đổi.
Bạch Bất Phục vòng ta thủ lễ:
- Người không biết không có tội, mong thúc thúc và cô cô lượng thứ.
Tiếng quát nạt của vị nam nhân ngay lập tức phải làm cho Bạch Bất Phục đứng lên giữa chừng:
- Câm ngay ! Ngươi còn mở miệng gọi bừa dù chỉ là nửa lời thì ngươi chẳng khác gì thân cây này.
Dứt lời vị nam nhân liền đưa ra một ngón tay chỉ vào một cội cây mọc ở cạnh miếu.
Ngay lập tức từ ngón tay chỉ của vị nam nhân chợt bắn xạ ra một tia chỉ kình, chỉ trong chớp mắt đã xoi thủng cội cây tạo thành một lỗ thủng to bằng miệng bát.
Cội cây tuy to nhưng với lỗ thủng này và dư kình xô đẩy liền từ từ xiêu đổ như nó vốn đã mục rỗng từ lâu và chỉ cần một lực tác động vào cũng phải đổ kềnh ra.
Kinh hãi, Bạch Bất Phục nhìn mãi mà không tin vào điều vừa xảy ra. Thần

công như vị nam nhân có thể ví như câu:
Chỉ một ngón tay cũng đủ lay chuyển càn khôn.
Do kinh hãi nên Bạch Bất Phục không thể lên tiếng. Vì y không lên tiếng nên y không thể xưng hô tùy tiện phạm vào điều cấm kị của nam nhân.
Vị nam nhân có phần nào hài lòng bảo y:
- Xem ra ngươi không đến nỗi khó giáo huấn. Còn manh lụa kia, ta đã bảo ngươi buông ra sao ngươi còn giữ lại làm gì ?
Nhớ lại lời đầu tiên y đã nghe, Bạch Bất Phục ngơ ngẩn hỏi lại:
- Hoá ra... lời nói dầu tiên của các hạ là bảo tại hạ phải vứt bỏ mảnh lụa này ?
Lối xưng hô lần này của Bạch Bất Phục tuy vẫn làm cho vị nam nhân kia khó chịu nhưng để bắt bẻ thì vị nam nhân kia cũng không biết bắt bể vào đâu. Do đó nam nhân đành gằn giọng trút giận vào câu nói:
- Ngươi không điếc cũng không dại, đương nhiên phải hiểu ta bảo ngươi điều gì.
Hừ ! Ngươi còn chần chờ gì nữa mà không vứt bỏ manh lụa đó sang một bên ?
Đôi môi của Bạch Bất Phục nhếch dần ra để tạo thành một cái cười mỉa mai. Kèm với nụ cười mỉa mai này là câu nói đầy vẻ châm chọc của Bạch Bất Phục:
- Hoá ra nhị vị cũng chỉ vì muốn chiếm đoạt manh lụa này ? Nhị vị không biết thế nào là đạo lý sao ? Mảnh lụa này là do một người trước khi chết đã ký thác cho tại hạ, tại hạ đâu dễ gì buông bỏ hoặc để cho ai chiếm đoạt ?
Nét mặt bừng đỏ của nữ nhân kia đã tan biến từ lâu. Và bây giờ ngay sau câu nói của Bạch Bất Phục, gương mặt mỹ miều của nữ nhân kia đang tái dần đi vì giận dữ:
- Tiểu tử không được nói bừa. Đừng nói là Bích Dạ Lôi Khúc, cho dù có đủ cả Ngũ Tuyệt Khúc Bích Dạ bọn ta cũng không để vào mắt.
Bạch Bất Phục nhướng mày nhíu môi:
- Cô nương nói đúng không vậy ? Không để vào mắt thì hà cớ gì nhị vị lại bảo tại hạ phải vứt bỏ mảnh lụa đi ?
Vị nam nhân dịch chân bước đến, thái độ uy hiếp rõ rệt:
- Ta bảo ngươi buông bỏ là buông bỏ. Ngươi thử nói không một tiếng xem. Cội cây kia là cái gương sờ sờ cho ngươi đó.
Ném mắt nhìn vào cội cây đang nằm dài trên nền đất, Bạch Bất Phục chợt thấy lạnh khắp người. Bàn tay nắm giữ mảnh lụa tự dưng run lên suýt nữa y đã buông bỏ mảnh lụa theo lời uy hiếp của vị nam nhân.
Tuy nhiên, câu nói trước kia của mẫu thân chợt hiển hiện trong tâm trí Bạch Bất Phục:
“Nhớ lấy, đối với ai con cũng phải lấy đạo nghĩa làm trọng, nhất là chữ tín”

Đưa chân bước lùi, tay nắm chặt lấy mảnh lụa, Bạch Bất Phục lớn giọng kêu lên:
- Chết thì chết, tại hạ nhất định không buông.
Vị nam nhân chững người lại do không ngờ Bạch Bất Phục lại to gan lớn mật như vậy:
- Tại sao chứ ? Ngươi có mấy cái đầu mà dám nói không với ta ?
Bạch Bất Phục vẫn không thấy đối phương ra tay như lời hăm doa. trước đó, đởm lược của y bỗng tăng lên:
- Làm người phải lấy đạo nghĩa làm trọng. Người vừa chết trong miếu vì ân hận việc làm sai quấy đã uỷ thác mảnh lụa này cho tại hạ để giao hoàn mảnh lụa này cho Bang Chủ Cái Bang, tại hạ không thể phụ sự uỷ thác của người. Huống chi...
Vị nam nhâm kia gằn giọng hỏi dồn:
- Huống chi thế nào ?
Y đáp rõ:
- Vì mảnh lụa này đã có mười bốn người thảm tử, chứng tỏ đây là vật cực kì quan trọng. Nhị vị thiện ác thế nào tại hạ chưa rõ, nếu tuân lời nhị vị và để cho vật hệ trọng này rơi vào tay ác nhân, hậu quả sau đó tại hạ làm sao đương nổi ?
- Hừ ! Ngươi nhất định không nghe lời ta ?
Y đáp gọn:
- Không.
- Ngươi không sợ chết ?
Thoáng run người vì chấn động tâm can, nhưng Bạch Bất Phục vẫn đáp:
- Nếu phải chết vì đạo nghĩa, tại hạ không việc gì phải sợ.
Nam nhân nọ giơ cao hữu thủ và rít lên phẫn nộ:
- Ngươi...
Đúng lúc đó nữ nhân kia chợt quay mặt về phía bên tả và hỏi lớn:
- Kẻ nào dám nghe chuyện của bổn...
Nam nhân nọ chợt hắng giọng:
- E...Hèm !
Nữ nhân vội dừng ngay câu quát hỏi khiến cho Bạch Bất Phục không sao hiểu hết ý tứ của câu hỏi kia.
Nhưng Bạch Bất Phục không còn quan tâm đến điều đó nữa vì lúc đó, có một nhân vật chợt xuất hiện khiến y phải quan tâm nhiều hơn.
Đó là một nhân vật có vẻ ngoài như một đệ tử Cái Bang.
Tuy nhiên nhân vật này lại không đeo bị, cũng không mang gậy như ba nhân vật Cái Bang lúc nãy mà y đã nhìn thấy. Điều này chứng tỏ rằng người vừa xuất hiện chỉ là một môn nhân bình thường của Cái Bang, dẫu niên kỉ đã ngoại tam tuần.

Ung dung bước ra từ chỗ ẩn thân, nhân vật Cái Bang vừa đi vừa vỗ tay bôm bốp:
- Hay ! Hay lắm ! Ta thật không ngờ đấy.
Nữ nhân kia bĩu môi:
- Hạng vô danh tiểu tốt như ngươi thì hãy còn nhiều điều bất ngờ. Hừ ! Ngươi tưởng ngươi nín hơi bế khí là có thể qua được thính lực của ta sao ? Ta cho ngươi biết, võ công của ngươi còn kém lắm so với ta.
Gật gật đầu, Bạch Bất Phục mơ hồ hiểu rằng điều mà nhân vật Cái Bang kia bảo là không ngờ chính là việc bị nữ nhân kia phát hiện tung tích.
Nhưng sau đó Bạch Bất Phục lại phải kinh ngạc vì sự lầm lẫn của y. và đôi nam nữ kia cũng nhìn ra sự lầm lẫn tai hại của họ khi nghe nhân vật Cái Bang kia thản nhiên đối đáp:
- Cô nương lầm rồi. Điều tiểu hoá tử này không ngờ đâu phải là do việc cô nương phát hiện ra sự ẩn thân của tiểu hoá tử này, mà đó là do câu nói của vị tiểu huynh đệ kia.
Quay sang nhìn Bạch Bất Phục, nhân vật Cái Bang khen:
- Câu nói hay lắm. Nếu phải chết vì đạo nghĩa thì không việc gì phải sợ. Tiểu huynh đệ nói thật đúng ý ta. Ta chấm tiểu huynh đệ rồi đó.
Bất kỳ ai khi nhìn ra điều lầm lẫn đều có hai thái độ. Một là chấp nhận với lòng phục thiện và hai là dùng những lời lẽ khác để trấn áp, khỏa lấp đi.
Nữ nhân nọ có thái độ thứ hai khi cố ý để lộ sự giận dữ:
- Hừ. Eách nằm đáy giếng có khi nào cho rằng bầu trời phải to rộng hơn miệng giếng nó thường thấy. Ngươi tán dương tiểu tử đủ chưa ? Nếu đủ rồi thì hãy cút đi, nơi này không có việc của ngươi đâu.
Bị câu nói như tát vào mặt, nhân vật Cái Bang kia dù không để lộ ra mặt sự giận dữ nhưng qua thái độ tiếp đó cũng đủ biết hắn đang giận giữ đến độ bầm ruột tím gan.
Hắn từ từ quay người nhìn chằm chằm vào đôi nam nữ. Hắn hết nhìn nam nhân lại nhìn sang nữ nhân. Hắn nhìn rất kĩ từ đầu đến chân và từ chân lên đỉnh đầu. Sau đó có một thoáng hắn ném cái nhìn vào cội cây đang nằm dài trên nền đất. Hình như hắn đã biết tại sao cội cây phải bị như vậy.
Cũng như nhân vật Cái Bang kia, đôi nam nữ cũng nhìn chằm chằm vào đối phương. Và qua cái nhìn của đối phương nhằm vào cội cây bị ngã, đôi nam nữ ngầm ngầm hiểu ra sự việc.
Nam nhân nọ buột miệng hỏi:
- Hoá ra các hạ đã đến từ lâu ? Lỗi quá ! Đúng là chân nhân bất lộ tướng, bọn ta không ngờ các hạ lại là tuyệt đại cao nhân. Cho hỏi cách xưng hô của các hạ như thế nào ?
Bạch Bất Phục dù không biết võ công nhưng cũng hiểu lời lẽ của nam nhân kia có hàm ý gì. Vì nếu nhân vật Cái Bang kia vừa đến đã bị đôi nam nữ

phát hiện thì làm gì nhân vật đó biết việc nam nhân kia phô diễn thần công. Ngược lại, nếu nhân vật đó đã biết việc phô diễn này có nghĩa là nhân vật đó đến đủ lâu để mục kích được toàn bộ dễn biến mà đôi nam nữ kia sau đó mới phát hiện.
Thu lại ánh mắt dò xét, nhân vật Cái Bang nọ dịu giọng bảo:
- Cô nương nói không sai, nơi này quả thật là không có việc cho tiểu hoá tử. Tuy nhiên vì vị nhân huynh đây đã hỏi, tiểu hoá tử không thể không đáp.
Chậm rãi hít một hơi dài, nhân vật Cái Bang nọ tiếp lời và là để đáp lại câu hỏi của nam nhân kia:
- Cái Bang vốn là đại bang, môn nhân đệ tử có thể nói là hàng ức vạn. Tiểu hoá tử dù có xưng danh chưa chắc gì các hạ đã biết.
Đưa tay chỉ sang Bạch Bất Phục hắn nói thêm:
- Cũng như vị tiểu huynh đệ đây, bọn ta đều là người của Cái Bang. Nhưng do nhân số quá đông nên đây là lần đầu tiên hai ta hội diện.
Nghe thế Bạch Bất Phục định mở miệng cải chính vì bản thân y thật sự không có liên quan gì đến Cái Bang cho dù y và nhân vật cái bang kia có một điểm chung là cả hai cùng vận y phục rách rưới.
Nhưng, y chưa kịp nói thì nam nhân nọ đã nói trước:
- Các hạ nói sai rồi. Theo chỗ tại hạ được biết thì tiểu tử này không phải là đệ tử Cái Bang. Tiểu tử chỉ là...
Nam nhân kia buông lửng câu nói. Và nhân vật Cái Bang không bỏ lỡ dịp:
- Nếu tiểu huynh đệ này không là đệ tử bản bang thì là gì ? Sao các hạ không nói tiếp đi ?
Nam nhân nọ lộ vẻ lung túng. Đỡ lời, nữ nhân kia bảo:
- Hắn là gì cũng được, miễn là không phải đệ tử Cái Bang là đủ rồi. Các hạ hài lòng chưa ?
Nhân vật Cái Bang vụt cười lên:
- Ha...Ha...Ha... ! Lời lẽ của cô nương khá mập mờ, tiểu hoá tử làm sao hài lòng được.
Nữ nhân nọ sa sầm nét mặt:
- Ngươi không hài lòng thì sao ? Nếu ngươi không cút đi thì đừng trách ta.
Như biết nữ nhân định phát tác bằng cách ra tay, nam nhân kia vội lừ mắt ngăn cản và còn dằn giọng gọi lên:
- Không được đâu nhị tỉ !
Được nam nhân nọ nhắc nhở kịp lúc, nữ nhân đành thu lại những gì chực nói ra.
Nhân vật Cái Bang làm gì không rõ định ý của nữ nhân nhưng hắn vẫn làm tỉnh.
Hắn hất hàm bảo:
- Lúc tiểu hoá tử này đến thì cũng vừa kịp lúc nhị vị xuất hiện. Người đã

chết thiêu trong miếu kia đã nói những gì không lẽ nhị vị không nghe ? Nếu tiểu hoá tử này không nghe lầm thì người đó có nói với tiểu huynh đệ kia như sau:
"Ngươi là đệ tử Cái Bang, hãy giữ lấy và giao hoàn cho Từ Bang chủ." Quay sang Bạch Bất Phục, nhân vật Cái Bang hỏi:
- Có đúng như thế không tiểu huynh đệ ?
Bạch Bất Phục không thể không thừa nhận:
- Đúng là như vậy. Nhưng...
Không để Bạch Bất Phục kịp nói gì thêm, nhân vật cái Bang hỏi tiếp:
- Và tiểu huynh đệ xem lời nói đó là sự uỷ thác cuối cùng của người vừa chết ?
Bạch Bất Phục lại phải gật đầu:
- Thúc thúc nghĩ xem, tiểu điệt đâu thể nghĩ khác được ?
Nhân vật Cái Bang lại cất tiếng cười:
- Ha...ha...ha ! Và tiểu huynh đệ vì không muốn phụ sự uỷ thác của kẻ đã chết nên huynh đệ phải cất giữ mảnh lụa để sau này tìm cách giao hoàn cho Từ Bang Chủ là Bang Chủ tệ bang ?
Bạch Bất Phục lại gật đầu, minh định:
- Thật tâm của tiểu điệt là như vậy. Cho dù bản thân tiểu điệt không là...
Nhân vật Cái Bang đưa tay xua loạn:
- Không hề gì. Miễn tiểu huynh đệ thật tâm là được rồi, tiểu hoá tử không hề nghi kị tiểu huynh đệ.
Không nghe nhân vật Cái Bang đả động đến nguồn gốc xuất xứ của Bạch Bất Phục, vị nam nhân kia chờ khi nhân vật Cái Bang dứt lời liền hỏi xen vào:
- Sao các hạ không hỏi rõ tiểu tử để biết tiểu tử có phải là người của quý bang hay không ?
Nhân vật Cái Bang mỉm cười:
- Hỏi làm gì khi lời của người chết cả nhị vị lẫn tiểu hoá tử này đều nghe rõ ?
- Hừ ! Dường như các hạ cố tình gây hấn với bọn ta ?
Trước những lời lẽ có phần khiêu khích của vị nam nhân, nhân vật Cái Bang chậm rãi lắc đầu:
- Từng lời của tiểu hoá tử đều đúng sự thật, các hạ đừng cố ý hiểu sai.
Nữ nhân kia như không còn đủ nhẫn nại vụt xen vào:
- Các hạ đã nói hết chưa ? Đến lúc nào các hạ mới chịu rời đi ?
Không buồn đáp lại hai câu hỏi ra chiều trục xuất của nữ nhân, nhân vật Cái Bang thản nhiên hỏi Bạch Bất Phục:
- Tiểu huynh đệ có muốn đi tìm Từ Bang Chủ không ?
Qúa đỗi nhanh miệng, Bạch Bất Phục đáp, trước khi đôi nam nữ kia kịp lên

tiếng ngăn lại:
- Đương nhiên là muốn rồi. Thúc thúc có thể chỉ điểm cho tiểu điệt biết là phải đi về phương nào để tìm gặp lệnh Bang Chủ không ?
Nhân vật Cái Bang cười nhẹ:
- Là ở...
Nhưng Bạch Bất Phục lại lên tiếng trước khi nhân vật Cái Bang đáp rõ lời:
- Nếu phải đi về phía Tây thì hay cho tiểu điệt biết mấy.
Nhân vật Cái Bang lộ vẻ ngạc nhiên:
- Sao lại hay, tiểu huynh đệ ?
Y đáp:
- Vì tiểu điệt đang phải gấp rút đi về phía tây, thời gian rất là hạn hẹp cho tiểu điệt.
Vẻ mặt đôi nam nữ có phần hí hửng khi nghe Bạch Bất Phục nói như vậy nhưng sau đó cả hai ỉu sìu nét mặt vì nghe nhân vật Cái Bang cười dài:
- Ha...ha...ha... Nếu tiểu huynh đệ phải đi về phía tây thì càng hay. Hiện giờ tệ Bang Chủ đang vân du về phía đó. Thật là tiện đường phải không tiểu huynh đệ ?
Không chịu được nữa, nam nhân nọ gắt hỏi:
- Các hạ chỉ là hạng đệ tử mới nhập môn của Cái Bang, đến một túi các hạ cũng chưa có. Các hạ bằng vào đâu mà biết rõ tung tích của quần long chi thủ là Bang Chủ quý bang mà dám nói chắc như vậy ?
Nhân vật Cái Bang nghiêm giọng đáp lại:
- Tại sao tiểu hoá tử này biết đó là ẩn tình của bổn bang. Tiểu hoá tử không cần và cũng không được quyền giải thích.
Quay sang Bạch Bất Phục, nhân vật Cái Bang bảo:
- Nếu tiểu huynh đệ không ngại, ta và tiểu huynh đệ sẽ đồng hành. Tiểu huynh đệ thấy thế nào ?
Ngay lập tức, đôi nam nữ cùng kêu lên:
- Không được.
- Như vậy làm sao được ?
Nhưng Bạch Bất Phục thì lại hớn hở:
- Hay quá ! Như vậy thì còn gì bằng. Tiểu điệt đang sợ thui thủi một mình trên đường xuyên Tây. Nay có thúc thúc cùng đi, dù chỉ là năm bảy ngày, tiểu điệt cũng bớt cô đơn.
Nghe Bạch Bất Phục nói rõ như vậy, không hiểu sao đôi nam nữ kia cùng ném cái nhìn oán hận về phía y. Sau đó, không nói không rằng, cả hai sau cái giẫm mạnh chân liền lao biến vào hư vô, như cả hai chưa hề hiện hữu.
Mỉm cười bí ẩn, nhân vật Cái Bang lớn tiếng thúc hối Bạch Bất Phục:
- Tiểu huynh đệ vừa bảo là thời gian hạn hẹp, vậy thì đi thôi !

Âm Công

Đánh máy: Bạch Vân Phi và Vong hồn Tiên Tử

Hồi 5
Chuyện Nghịch Thường Cấm Luyện Võ Công
Bởi Bực Tức Gián Tiếp Truyền Nghệ

Như đã biết Bạch Bất Phục không có võ công, nhân vật Cái Bang kia khi động thân lao đi đã nắm lấy tay y và đưa y đi cùng.
Là lần đầu tiên hưởng thụ được cảm giác như thần tiên bay bổng, Bạch Bất Phục càng sinh lòng cảm phục vị thúc thúc Cái Bang. Y chợt lên tiếng:
- Tiểu điệt vẫn hằng ao ước có được một thân võ học như thúc thúc. Không hiểu đến lúc nào thì tiểu điệt mới được toại nguyện ?
Nhân vật Cái Bang mỉm cười:
- Tiểu huynh đệ muốn có võ công để làm gì ? Giang hồ đầy bất trắc hiểm trở, tiểu huynh đệ có biết không ?
Y tỏ vẻ cao hứng:
- Bất trắc thì sao, hiểm trở thì sao ? Vì giang hồ có bất trắc hiểm trở nên mới cần người có võ công để bảo toàn đạo lý. Thúc thúc nói có đúng không ?
- Khí phách của tiểu huynh đệ thật đáng khâm phục. Nếu tiểu huynh đệ nghĩ như vậy thì hãy chờ đến lúc được diện kiến tệ Bang Chủ. Có khi vì cảm mến mà tệ Bang Chủ sẽ thu nhận tiểu huynh đệ làm truyền nhân.
Bạch Bất Phục reo lên:
- Vậy thì hay lắm. Thúc thúc chỉ là đệ tử của Cái Bang mà đã có bản lãnh cao thâm đến thế này thì nếu tiểu điệt được lệnh Bang Chủ thu nhận thì chẳng mấy chốc võ công của tiểu điệt cũng sẽ cao thâm như thúc thúc.
Như vui mừng cùng với nỗi vui của y, nhân vật Cái Bang gật đầu:
- Người có chí tiến thủ như tiểu huynh đệ thì lo gì không thành sự ? Được rồi, ta hứa là sẽ dẫn kiến tiểu huynh đệ với...
Hai bóng trắng thấp thoáng và rồi đôi nam nữ lúc nãy chợt hiện thân ngăn lối khiến cho câu nói của nhân vật Cái Bang kia phải dừng lại giữa chừng.
Thay vào đó, nhân vật Cái Bang lại quát to:
- Lại là nhị vị. Nhị vị hiện thân ngăn lối tiểu hoá tử ta là có ý gì ?
Nam nhân nọ long mắt nhìn cả hai rồi rít lên:
- Ta trịnh trọng cảnh báo các hạ. Các hạ đồng hành với tiểu tử thì không sao nhưng việc dẫn kiến với bất kỳ ai hoặc các hạ có ý truyền thụ võ công cho tiểu tử thì ta sẽ không buông tha cho các hạ đâu.
Nhân vật Cái Bang sầm mặt xuống:
- Các hạ nghĩ các hạ là ai mà dám ra lệnh cho tiểu hoá tử ta ?

Nam nhân nọ đanh giọng bảo:
- Ta là ai cũng được. Nhưng lệnh của ta thì các hạ không thể không nghe. Không tin thì các hạ xem đây sẽ rõ.
Hướng về một bụi cây dại gần đó, nam nhân xoè rộng hữu thủ thành hình một ngọn trảo. Sau đó, vừa chộp vào hư không, nam nhân nọ vừa nạt to:
- Đi.
Khoảng cách giữa vị nam nhân và bụi cây dại không ít hơn ba trượng. Thế mà chỉ một cái chộp của vị nam nhân, cả bụi cây dại không hề lay động mà đã bị bứng lên cả rễ. Tiếp đó, vẫn bị cái chộp của vị nam nhân tác động vào, cả bụi cây dại liền bay nhanh về phía vị nam nhân nọ như bị ai đó vận lực ném lại.
Chưa hết, khi bụi cây dại còn cách vị nam nhân độ nửa trượng, nữ nhân kia chợt phẩy tay và hét lên:
- Cháy.
Không hề có một tia lửa nào xuất hiện ở tâm chưởng của nữ nhân thế nhưng cả bụi cây dại như bị lửa trời thiêu hủy khiến cho cả bụi cây vừa bay vừa bốc cháy phừng phừng.
Đến lúc bụi cây bay đến mặt vị nam nhân thì chúng chỉ còn là một vầng tro màu xám xịt. Không hề chậm trễ, nam nhân nọ đến lúc này mới cong chặt ngũ trảo và chộp vào vầng tro kia.
Trong nháy mắt, toàn bộ số tro đó đều bị thu gọn vào lòng bàn tay của vị nam nhân. Và khi vị nam nhân thả lỏng năm ngón tay, không hiểu sao số tro đó lại bị nén chặt thành một mẩu tròn, để khi rơi xuống nền đất thì mẩu tròn đó do đã cứng nên gõ vào nền đất một âm thanh khô khan.
Phô diễn xong từng ấy tuyệt học, đôi nam nữ liền lắc nhẹ đôi vai để biến mất vào hư vô.
Chỉ còn lại một âm thanh từ xa vọng đến tai của Bạch Bất Phục và nhân vật Cái Bang như sau:
- Nhớ đấy. Đừng bảo là ta không báo trước.
Đến lúc này nhân vật Cái Bang mới ngơ ngác hồi tỉnh. Và những tiếng kêu thán phục mới được nhân vật Cái Bang phát ra:
- Hư Không Nhiếp Vật... Thiên Hỏa Thần Công. Chỉ Dung Hoá Thạch ... Tất cả đều là những môn công phu thượng thừa đã thất truyền ngoài ba trăm năm. Họ là ai ?
Sao họ lại có được bản lãnh tối thượng này ?
Quay sang để nhìn dò xét Bạch Bất Phục, nhân vật Cái Bang không thể không hỏi:
- Họ là ai, tiểu huynh đệ có biết không ? Tại sao họ lại ngăn cản không cho tiểu huynh đệ luyện công như ý muốn ?
Bạch Bất Phục càng lúc càng ngẩn người trước bao diễn biến quái dị và

trước câu hỏi nghi vấn càng hàm chứa nhiều quái dị của nhân vật Cái Bang.
Y lẩm bẩm nửa đáp nửa như tự hỏi:
- Tiểu điệt làm sao biết được họ là ai ? Tại sao họ không muốn cho tiểu điệt luyện võ thì làm sao tiểu điệt giải thích được ? Trong này chắc chắn phải có một ẩn tình gì đó rất nghiêm trọng.
Nhân vật Cái Bang gật đầu phụ họa:
- Đúng vậy. Chắc chắn là phải có ẩn tình và là ẩn tình kỳ quái chứ chẳng không.
Trầm ngâm một lúc, nhân vật Cái Bang chợt hỏi:
- Danh xưng của tiểu huynh đệ là gì ?
Y đáp:
- Tiểu điệt họ Bạch, tên là Bất Phục.
- Bạch Bất Phục ?
- Phải. Là Bạch Bất Phục.
- Bất phục điều gì ?
Y lắc đầu:
- Tên là để gọi, đâu cần phải bất phục điều gì mới có tên là Bất Phục.
Nhân vật Cái Bang mơ hồ hiểu ra, chợt hỏi:
- Song thân của tiểu huynh đệ là ai ? Cả hai có phải là những nhân vật thuộc giới giang hồ không ?
Y lắc đầu một lần nữa:
- Theo tiểu điệt biết thì gia mẫu không hề biết võ công. Và cũng theo lời gia mẫu nói lại thì tiên phụ cũng không hề biết võ công. Còn như danh tính của tiên phụ thì mẫu thân không hề nói qua, cho dù tiểu điệt đã nhiều lần dò hỏi.
Lộ vẻ ngạc nhiên, nhân vật Cái Bang kêu lên:
- Phi lý. Theo khẩu khí và thái độ của đôi nam nữ kia, ta không những tin lệnh song thân phải là nhân vật thuộc giới giang hồ mà còn là những nhân vật có thanh danh lẫy lừng nữa mới đúng. Vậy danh xưng của lệnh đường là gì ?
Bất ngờ trước lời nói có vẻ quả quyết của nhân vật Cái Bang, Bạch Bất Phục rất phấn khích.
Do đó y có vẻ chờ đợi được nghe một tin tốt lành khi nói ra danh tánh của mẫu thân cho nhân vật Cái Bang nghe:
- Gia mẫu có tên là Xuân Liễu.
Nhân vật Cái Bang có ý hoang mang khi nhắc lại:
- Xuân Liễu.
Y vội hỏi trong sự bồn chồn:
- Thế nào thúc thúc ? Thúc thúc có nghe qua danh xưng của gia mẫu bao giờ chưa ?
Cười gượng, nhân vật Cái Bang vừa lắc đầu vừa bảo:

- Có lẽ lệnh đường là cao nhân thuộc thế hệ trước. Nếu tiểu huynh đệ nói được ngoại hiệu của lệnh đường thuở còn bôn tẩu giang hồ thì may ra ta có thể nhận biết.
Y thở dài chán nản:
- Niên kỹ của gia mẫu chưa đến tứ tuần, đâu thể là cao nhân của thế hệ trước. Vả lại, rõ ràng là gia mẫu không biết chút gì về võ công thì gia mẫu làm sao có ngoại hiệu được.
Nhân vật Cái Bang càng thêm kinh ngạc:
- Lệnh đường chưa đến tứ tuần ư ? Vậy thì...
Bạch Bất Phục lại nôn nao:
- Thế nào thúc thúc ?
- Hai chữ Xuân Liễu nghe rất lạ, ta chưa hề nghe qua. Có chăng là ta chợt nghĩ đến một nhân vật họ Bạch. Nhân vật này đã tuyệt tích giang hồ có đến mười tám năm.
Không hiểu có liên quan gì đến tiểu huynh đệ không.
Dù không tin lắm vào điều ngẫu nhiên nhưng Bạch Bất Phục vẫn hỏi cho biết:
- Danh xưng và ngoại hiệu của nhân vật đó là gì ?
- Trung Nguyên Vô Địch Kiếm Bạch Cao Sơn.
Bạch Bất Phục dù không phải là nhân vật thuộc giới giang hồ nhưng khi nghe danh xưng này y cũng phải trầm trồ khen ngợi:
- Tên đã hay mà ngoại hiệu càng hay hơn. Kiếm pháp của vị tiền bối này không lẽ đúng là không có địch thủ ?
Nhân vật Cái Bang nói lời thán phục:
- Có thể nói là như vậy. Những ai đã từng chạm kiếm với Bạch Cao Sơn đều phải nhận bại. Và những ai chưa từng tỷ kiếm cũng phải công nhận kiếm pháp của Bạch Cao Sơn cao minh đến không có đối thủ.
- Vì sao Bạch tiền bối tuyệt tích giang hồ ? Hay có ai đó cao minh hơn đã đả bại và làm cho Bạch tiền bối thiệt mạng ?
Nhân vật Cái Bang lắc đầu với một tiếng thở dài:
- Nguyên nhân tuyệt tích thì không một ai hay biết. Nhưng nếu bảo là có người cao minh hơn Bạch Cao Sơn về kiếm pháp thì không thể nào.
Nhân lúc Bạch Bất Phục nín lặng để ngẫm nghĩ, nhân vật Cái Bang vụt hỏi:
- Tiểu huynh đệ chưa từng nghe lệnh đường nhắc đến danh xưng này ư ?
Y lắc đầu:
- Chưa.
- Có thể giữa tiểu huynh đệ và Bạch Cao Sơn không có mối liên hệ gì. Bằng không thì chí ít phải một lần lệnh đường nói qua cho tiểu huynh đệ nghe.
Y cười gượng:
- Thúc thúc nói không sai. Vả lại tiểu điệt cũng không dám nhận mình là hậu

nhân của một nhân vật nức tiếng giang hồ như Bạch tiền bối.
Thở ra một hơi dài, nhân vật Cái Bang bảo:
- Ba loại thần công tuyệt thế do đôi nam nữ kia vừa phô diễn quả thật là ta không thể sánh bằng. Việc dẫn kiến tiểu huynh đệ đến tệ Bang Chủ thì tiểu huynh đệ đừng nghĩ đến thì hơn. Tuy nhiên ta có một lời khuyên này, mong tiểu huynh đệ chớ bỏ ngoài tai.
Y tỏ vẻ cung kính:
- Thúc thúc đã có lời giáo huấn thì tiểu điệt xin rửa tai lắng nghe.
- Phàm đã là người thì hơn nhau ở ý chí. Nếu ý chí của tiểu huynh đệ luôn tỏ ra kiên định thì tất có ngày toại nguyện. Cũng là duyên may hội ngộ, ta nguyện đồng hành với tiểu huynh đệ cho đến lúc nào tiểu huynh đệ chán mới thôi. Đi nào.
Nắm tay Bạch Bất Phục. Nhân vật Cái Bang, cho đến lúc này vẫn chưa xưng danh, lôi y lao thật nhanh về phía tây.
Do có ngấm ngầm để tâm dò xét nên nhân vật Cái Bang rốt cuộc cũng phát hiện ra đôi nam nữ kia vẫn âm thầm bám theo họ.
Một ngày rồi lại hai ngày, sự âm thầm đeo bám của đôi nam nữ kia ít nhiều đã khiến cho nhân vật Cái Bang tức bực. Cuối cùng, nhân vật Cái Bang đành phải nghĩ kế phá bĩnh cho bỏ tức.
Và dịp đó đến thật đúng lúc.
Đêm của ngày thứ ba, khi Bạch Bất Phục loay hoay đốt sáng chỗ củi khô do nhân vật Cái Bang gom nhặt thì mảnh da dê chợt rơi ra. Đêm nào cả hai cũng phải đốt lửa vừa để nấu nướng vật thực vừa để đỡ cô lạnh giữa đêm trường. Tuy đống lửa chưa thật sự cháy bùng thành ngọn lửa nhưng do mảnh da dê rơi khá gần nên Bạch Bất Phục vì sợ mảnh da dê bén lửa phát cháy liền nhanh tay nhặt lấy.
Hành vi của y có nhiều khả nghi khiến nhân vật Cái Bang phải hỏi:
- Đó là vật gì vậy tiểu huynh đệ ?
Y đáp với cái cười gượng gạo:
- Vật này là do tiểu điệt nhặt được của Tam Quái Tam Nhãn. Theo như bọn Tam Quái Tam Nhãn bảo thì đó là công phu Độc Bộ Tam Quỷ.
Kinh ngạc, nhân vật Cái Bang chợt xòe tay ra bảo:
- Đưa cho ta xem nào. Nếu là Độc Bộ Tam Quỷ của Tam Quái Tam Nhãn thì đây cũng là một bộ pháp đã thất truyền từ lâu.
Vốn đã sinh lòng cảm phục nên Bạch Bất Phục không hề ngần ngại khi đưa mảnh da dê cho nhân vật Cái Bang xem.
Chỉ cần nhìn sơ qua, nhân vật Cái Bang không sao giấu được vẻ sửng sốt.
Trầm ngâm một lúc như suy nghĩ, nhân vật nọ bỗng hỏi:
- Tiểu huynh đệ đã xem qua những khẩu quyết trong này chưa ?
Bạch Bất Phục gật đầu:

- Tiểu điệt có xem rồi nhưng...
Xua tay ngăn lại, nhân vật Cái Bang vừa tỏ ý phớt lờ câu đang nói của Bạch Bất Phục vừa nói thao thao bất tuyệt:
- Có xem qua là được rồi. Theo ta thì đây không phải là môn công phu đã thất truyền như ta vừa nói. Này nhé nếu đúng đây là bộ pháp Độc Bộ Tam Quỷ thì môn công phu này đâu cần đến ba người cùng chung luyện như bọn Tam Quái Tam Nhãn đã từng làm. Ngược lại nếu quả là Độc Bộ Tam Quỷ thì chiếu theo kinh văn này một người không thể nào luyện được. Ngươi có nhớ đoạn khẩu quyết này không:
" Qúa hữu tam bộ tất quá tả tam bộ" ? Là người phàm chứ có phải là thần nhân đâu để có thể vừa bước về bên hữu ba bước lại có thể bước sang tả ba bước ? Công phu này chỉ là một phế vật do Tam Quái Tam Nhãn cố ý tạo ra nhằm đánh lừa hạng người không biết võ công như tiểu huynh đệ mà thôi.
Suy nghĩ theo lập luận của nhân vật Cái Bang, Bạch Bất Phục do không phục nên bèn ứng tiếng cãi lại:
- Thúc thúc nghĩ lại xem, việc vừa quá hữu tam bộ để được xem là quá tả tam bộ đâu phải là không thực hiện được.
- Hừ. Tiểu huynh đệ chớ nói đùa. Làm thế nào tiểu huynh đệ có thể vừa làm thế này vừa làm thế kia được ?
Do đã nghĩ được biện pháp, Bạch Bất Phục dõng dạc bảo:
- Nếu như tiểu điệt vừa bước xong ba bước về phía hữu rồi bất ngờ xoay ngược người lại. Theo thúc thúc thì đó có phải là tiểu điệt vừa quá tả tam bộ không ?
Cố che giấu ánh mắt đắc ý, nhân vật Cái Bang lại nói:
- Còn đoạn kinh bvăn này thì sao:
"Qúa quá tam, nhất hóa tam, hữu tam tất nhất" ? Một mà hoá thành ba được sao ? Là người chứ nào phải là quỷ u linh để có thể tự phân thân để một biến thành ba ?
Bạch Bất Phục không chịu:
- Đã nói đây là Độc Bộ Tam Quỷ, nghĩa là với một bước chuyển theo đúng bộ vị thí ắt có thể tự biến một thành ba. Tuy là ba bóng nhưng thật sự chỉ có một thân hình, là một thân hình hữu thể nhưng vẫn có thể biến thành ba bóng nhân ảnh. Có thế mới gọi là "quá quá tam, nhất hoá tam, hữu tam tất nhất" Cứ thế, nhân vật Cái Bang thì hỏi và hỏi những câu tưởng chừng như vô thưởng vô phạt. Nhưng thật ra, chính nhờ những câu hỏi đầy nghịch lý như thế này, nhân vật Cái Bang đã gợi cho Bạch Bất Phục phải tìm tòi, suy nghĩ và nghĩ đến kỳ hiểu mới thôi.
Bạch Bất Phục ngay lúc đầu vì mãi lo tranh biện nên không hiểu được những ẩn ý hàm chứa trong lời nói và hành động này của nhân vật Cái Bang. Nhưng sau đó khá lâu, đủ lâu cho Bạch Bất Phục phần nào thấu triệt toàn bộ

bộ pháp Độc Bộ Tam Quỷ, thì Bạch Bất Phục dần dần đoán ra.
Và y không khỏi thán phục và thích chí với mưu đồ định ý của nhân vật Cái Bang.
Nếu đôi nam nữa kia vì một ẩn tình sâu kín nào đó mà cố ý ngăn cản việc Bạch Bất Phục luyện công thì qua hành động này của nhân vật Cái Bang đã gián tiếp giúp y tự luyện công phu. Và giả như đôi nam nữ kia có tài thông thiên triệt địa để nghe và hiểu được ý đồ của nhân vật Cái Bang thì họ cũng không có cách nào bắt lỗi dược. Vì nhân vật Cái Bang không hề giải thích võ học và Bạch Bất Phục cũng không hề mở miệng hỏi để tìm hiểu võ học. Ngược lại, kẻ giải thích là y và người nêu câu hỏi lại là nhân vật Cái Bang. Ngấm ngầm hiểu rõ ý của nhau nhưng cả hai ngoài mặt vẫn cứ vờ như là không hiểu, không hề có sự truyền thụ võ học đang xảy ra. Và cả hai vẫn tiếp tục dùng lời lẽ để tranh biện xoay quanh toàn bộ những kinh văn khẩu quyết có trong mảnh da dê mà chính là bộ pháp Độc Bộ Tam Quỷ.
Họ mãi mê tranh biện đến độ không biết rằng trời đã sáng.
Có phần cảm kích và có phần nào luyến tiếc, Bạch Bất Phục không những không hỏi lại mảnh da dê mà còn tự ý lấy mảnh lụa có chứa đựng kinh văn Bích Dạ Lôi Khúc và đưa cho nhân vật Cái Bang. Y thành tâm nói:
- Thúc thúc bảo không sai. Kinh văn chứa đựng trong mảnh da dê quả nhiên không phải là công phu thần kỳ nào cả. Tiểu điệt không muốn giữ phế vật đó làm gì.
Còn đây là phần kinh văn Bích Dạ Lôi Khúc, nguyên là vật sở hữu của lệnh Bang Chủ.
Thúc thúc có thể nhận lấy để giao hoàn đến tay Từ Bang Chủ được không ?
Nhân vật Cái Bang nhìn y bằng cái nhìn đầy ẩn ý:
- Tiểu huynh đệ đã xem qua mảnh lụa đó chưa ? Biết đâu chừng nó cũng là vật ngụy tạo thì sao ?
Không sao hiểu được ẩn ý trong lời nói và trong ánh mắt của nhân vật Cái Bang, y hỏi lại:
- Không lẽ đây lại là vật ngụy tạo ?
- Hừ. Việc đời khó mà lường được. Thật cũng là giả mà giả cũng có khi là thật.
Tiểu huynh đệ cũng nên xem qua cho biết để tránh mọi phiền lụy sau này.
- Thúc thúc. Tiểu điệt xem thì được rồi nhưng nếu đây là vật thật thì sao ? Hành vi của tiểu điệt rất có thể bị gán cho hai chữ bất chính.
Nhân vật Cái Bang cười nhẹ:
- Nhưng nếu đó là vật giả thì ai dám bảo tiểu huynh đệ có hành vi bất chính ?
- Nhưng tiểu điệt đâu thể phân biệt được chân giả ?
- Tiểu huynh đệ chưa xem thì sao lại biết là không thể phân biệt ? Vật thật

thì càng xem càng không hiểu còn vật giả thì xem qua là đã có thể lãnh hội tám chín phần.
Vẫn không hiểu được vì nguyên nhân nào mà nhân vật Cái Bang lại cứ xui xem qua nhưng Bạch Bất Phục vì tin vào lời nói của nhân vật đó, muốn tránh việc giao hoàn cho Bang Chủ Cái Bang một vật rốt cuộc chỉ là vật giả nên vội đưa mắt đọc qua.
Do đã từng được giáo chủ Hắc Y Giáo bắt học thuộc lòng toàn bộ kinh văn của Bích Dạ Sáo Khúc nên khi đọc qua một lượt, Bạch Bất Phục hiểu ngay phần kinh văn trên mảnh lụa chính là công phu Bích Dạ Lôi Khúc thật.
Như nhận định ban đầu của Bạch Bất Phục, khi nghe tên gọi của công phu Bích Dạ Lôi Khúc, y đã nghĩ Lôi Khúc hay Sáo Khúc nếu có khác thì khác nhau chút ít và nếu có giống nhau thì phải giống nhau phần nhiều. Quả nhiên y đã nhận ra điểm tương đồng của hai loại công phu này:
Đó là sự giống nhau về phần đầu, tức là phần tâm pháp. Nếu nghĩ kỹ lại thì đó lại là hai phần bổ sung cho nhau, giúp nhau được toàn bích toàn mỹ chứ không phải xung khắc nhau. Riêng phần dưới của kinh văn thì có sai biệt lớn. Và đó có thể là lề lối vận dụng công phu mà do Bạch Bất Phục chưa hiểu thế nào là chiêu thức nên khó lòng nhận ra điểm chung nếu có.
Mãi suy nghĩ nên Bạch Bất Phục không biết sự dõi nhìn của nhân vật Cái Bang.
Do đó khi y vừa ngẩng lên định nói đây là kinh văn thật thì nhân vật Cái Bang do chờ sẵn liền lên tiếng:
- Ta thấy tiểu huynh đệ suy nghĩ có vẻ như đã hiểu được ít nhiều, phải không ?
Y không thể dối lòng, bèn đáp:
- Không sai. Tiểu điệt thật sự có thể hiểu được bảy tám phần. Tuy nhiên không như thúc thúc nói, đây chính là kinh văn...
- Hừ. Ta đã nói trước rồi, nếu hiểu được bảy tám phần như tiểu huynh đệ nói thì đó chính là kinh văn giả.
Y kêu lên:
- Thúc thúc.
Nhanh đến không ngờ, nhân vật Cái Bang bỗng lao đến và chộp luôn mảnh lụa còn ở trên tay Bạch Bất Phục.
Xoa hai tay vào nhau với tay tả nắm giữ mảnh da dê, tay hữu cầm mảnh lụa vừa đoạt lại, nhân vật Cái Bang làm cho Bạch Bất Phục chết điếng cả người khi biến cả hai vật chí báu đó thành muôn vàn mảnh vụn.
Đã thế, nhân vật Cái Bang còn cả cười mà nói:
- Ha... ha... ha... cả hai đều là phế vật thì chúng ta còn phí lực giữ gìn để làm gì ?
Tiểu huynh đệ bất tất phải bận tâm tìm kiếm tệ Bang Chủ nữa. Dầu sao thì

với thành tâm của tiểu huynh đệ, ta sẽ nói lại cho tệ Bang Chủ nghe. Và nếu có duyên thì rất có thể đích thân tệ Bang Chủ sẽ tìm đến tiểu huynh đệ. Thôi, đường xuyên tây hãy còn dài, tiểu huynh đệ có đi thì hãy nhớ bảo trọng. Ta có việc phải đi trước. Cáo biệt.
Không để cho Bạch Bất Phục có bất kỳ một phản ứng hoặc một lời nói nào, nhân vật Cái Bang kia nói đi là đi, để lại cho Bạch Bất Phục bao tâm trạng ngổn ngang khó hiểu.

Âm Công

Đánh máy: Bạch Vân Phi và Vong hồn Tiên Tử

Hồi 6
Chạm Hắc Y Hiểu Thêm Thế Thái
Nhờ Hộ Pháp Bảo Toàn Tính Mạng

Nhẩm lại phần đường cần phải đi tiếp, Bạch Bất Phục có phần ngao ngán. Như lão Giáo Chủ họ Thôi có bảo từ Aâm Sơn đi đến Ma Vân Cốc dài hơn năm trăm dặm. Những ngày đầu khi Bạch Bất Phục chưa chạm mặt nhân vật Cái Bang kỳ dị kia, y chỉ đi được một trăm dặm là cùng.
Với ba ngày ngắn ngủi được nhân vật Cái Bang dùng khinh thân pháp đưa đi, y đã vượt qua hơn ba trăm dặm đường. Vị chi khoảng đường còn lại y phải đi là một trăm dặm nữa. Vậy đó, phải mất gần một tuần trăng, là kỳ hạn sinh tử của y, Bạch Bất Phục mới đi đến nơi cần đến. Và để quay lại, y phải vất vả kiêm trình ngoài một tuần trăng do không có sự tiếp lực của ai như nhân vật Cái Bang nọ.
Sự so sánh hơn thiệt giữa cái biết và không biết võ công làm Bạch Bất Phục càng thêm nung nấu ý chí kiên định là phải có một thân võ học hơn người. Do đó, kể từ khi chia tay nhân vật Cái Bang nọ, Bạch Bất Phục cứ mãi chiêm nghiệm cả ba loại kinh văn đã vô tình rơi vào tay y bất kể đêm ngày. Tuy nhiên, chiêm nghiệm thì chiêm nghiệm chứ Bạch Bất Phục nào dám thử luyện tập theo hai loại kinh văn Bích Dạ Sáo Khúc và Bích Dạ Lôi Khúc. Vì cái chết thảm của lão Giáo Chủ họ Thôi do lão tùy tiện luyện công theo một phần riêng lẽ đã là cái gương cho Bạch Bất Phục. Huống chi y nghe Thôi Giáo Chủ bảo Bích Dạ công phu có đến năm loại được gọi chung là Bích Dạ Ngũ Tuyệt Khúc. Y không thể luyện tập được cho dù y vô tình có được hai trong số năm công phu kia. Và y càng không thể luyện một khi y không biết tý gì về võ công nên không thể biết phải luyện ra sao và bắt đầu từ chỗ nào. Phần kinh văn còn lại chính là phần mà y tâm đắc nhất. Đó là Độc Bộ Tam Quỷ.
Do đó, nhờ tâm đắc và nhờ luôn nung nấu ý chí kiên định về việc luyện công, y càng ngày càng nhập tâm loại bộ pháp tuyệt thế này.
Y hoàn toàn không hay biết rằng những khi y suy nghĩ đến nhập tâm thì những bước di chuyển của y đã hoàn toàn di chuyển theo bộ pháp Độc Bộ Tam Quỷ.
Y chỉ nhận ra điều đó khi y nghe có tiếng nhiều người hô hoán:
- Úy... ma.
- Chạy thôi. Giữa ban ngày ban mặt mà có ma quỷ hiện về nè.

- Chạy mau kẻo chết.
“Không còn nghi ngờ gì nữa. Những kẻ vừa hô hoán vừa bỏ chạy kia nếu không phải ám chỉ ta thì ám chỉ ai bây giờ ? “ Bạch Bất Phục nghĩ như vậy khi thấy mọi người vừa tìm cách xa lánh y vừa lấm lét nhìn vào y.
Nhờ đó y mới nhận ra rằng y vừa đặt chân vào một trấn thành khá lớn với nhiều người qua lại.
Để tránh cái nhìn dò xét của bao người còn lại, y cũng giả vờ bỏ chạy. Và để dễ hoà nhập với mọi người, y cũng cất tiếng hô hoán:
- Ma... Chạy mau... Ma kìa ... Chạy.
Ở một trấn thành đông người qua lại, nếu có người bé gan, kém đởm lược thì cũng có nhiều người hiếu kỳ muốn ra bộ ta đây.
Những người này cứ theo tiếng hô hoán mà chạy đến. Và trong số họ không phải là không có người biết võ công.
Bạch Bất Phục thật không may khi bị một nhân vật thuộc giới giang hồ giữ lại:
- Này. Ngươi có trông thấy ma không mà hô hoán. Ma đâu. Chỉ ta xem nào.
Bạch Bất Phục chưa kịp đáp bị đã bị nhân vật đó chộp cứng cổ tay.
Nội lực của nhân vật đó dù kém nhưng vẫn làm cho một kẻ không có võ công là Bạch Bất Phục phải đau đến nổ đom đóm mắt.
Đã thế, nhân vật nọ còn hung hăng quát hỏi:
- Thế nào ? Ngươi có chịu nói không ?
Dù đang đau đến hoa đầu váng mắt nhưng Bạch Bất Phục cũng nhìn thấy bộ võ phục màu đen tuyền của nhân vật nọ. Y vội kêu lên:
- Nhân huynh làm ơn nới tay cho. Tại hạ đang muốn tìm những người như nhân huynh đây.
Nhân vật nọ chợt gầm lên:
- Ngươi nói gì ? Hạng người như ngươi mà đòi tìm gặp lão gia ư ?
- Oái.
Hắn vừa quát vừa bóp thật mạnh vào cổ tay của Bạch Bất Phục. Bạch Bất Phục càng kêu thì hắn càng tỏ ra đắc ý nhiều hơn.
- Sao ? Ngươi không dám lập lại à ? Nói ta nghe nào, quỷ thần nào xui khiến ngươi dẫn xác đến nạp mạng cho lão gia ?
Không còn là nỗi đau thông thường nữa mà là Bạch Bất Phục đau đến xuất hạn khắp người. Dẫu thế, tuy khuôn mặt giờ đang nhợt nhạt như da người chết nhưng Bạch Bất Phục vẫn cố kêu:
- Nhân huynh hãy nghe tại hạ nói đã. Tại hạ được lệnh phải tìm... tìm đến người Hắc Y Giáo. Có phải... nhân huynh đây là...
- Tiểu tử to gan. Danh xưng của bổn giáo đâu đến lượt ngươi muốn nói là nói ?
Ngươi chán sống rồi phải không ?

Hắn vặn ngược cổ tay của Bạch Bất Phục về phía sau khiến Bạch Bất Phục càng lúc càng nghiêng dần người về phía cổ tay bị vặn ngược.
Hắn bật cười không chút thương hại:
- Ha... ha... ha... Ngươi có biết ngươi phải nhận một hậu quả như thế nào khi ngươi dám động đến bổn giáo không ?
Lúc đó bao quanh hắn và Bạch Bất Phục có rất nhiều người và đa phần là những nhân vật thuộc giới giang hồ cũng vận võ phục đen tuyền như tên hành hạ Bạch Bất Phục.
Do đã là đồng bọn nên có một tên lên tiếng xúi giục tên đang hành hạ Bạch Bất Phục:
- Ngô lão thất. Ngươi hãy tra hỏi tiểu tử xem y có tên là gì, môn hạ của ai và do ai sai khiến đến đây gây chuyện với bọn ta.
Tên nọ gật đầu quát:
- Ngươi nghe rồi chứ, tiểu tử ? Nói, ngươi tên là gì ?
Bạch Bất Phục xưng danh:
- Tại hạ là Bạch Bất Phục, là do...
- Ha...ha...ha...! Chư huynh đệ nghĩ thế nào về tên của tiểu tử?
Bọn bên ngoài hô vang:
- Lão Thất hãy biến hắn thành Bạch Khuất Phục xem nào!
Tên nọ vươn tay đè lên đầu vai của Bạch Bất Phục:
- Qùy xuống nào, tiểu tử! Để lão gia xem ngươi là kẻ bất phục hay phải bị khuất phục nào! Qùy xuống!
Theo tiếng hét, một luồng chân lực khá mạnh liền đè nặng lên đầu vai Bạch Bất Phục, khiến y dù không muốn cũng phải khuỵu dần xuống.
Bọn bên ngoài cười ồ lên:
- Ha...ha...ha...! Tiểu tử đang bất phục kìa, lão Thất! Lão Thất mà chịu thua tiểu tử sao?
Tên nọ bật cười hiểm độc:
- Hừ! Bất Phục này!
Hắn lại nhấn thêm chân lực và gần như là dồn toàn bộ chân lực nội thể vào việc trấn áp Bạch Bất Phục.
Do không có võ công nên Bạch Bất Phục không sao cưỡng lại sức đè của tên kia.
Y khụyu người và cong dần về phía dưới. Và cuối cùng, đầu của y cũng bị tên nọ đè đến chạm đất.
Coong!
Một vật cứng liền rơi ra từ bọc áo của Bạch Bất Phục.
Aâm thanh vang lên khá rõ khiến cho nhiều người cùng đưa mắt nhìn vào vật đó.
Có nhiều tiếng kêu hoảng loạn vang lên làm váng động cả một góc trấn

thành:
- Giáo Chủ Kim Lệnh Bài!
Tất cả đều bị chấn động trước sự hiển hiện của mảnh kim bài do lão giáo chủ họ Thôi giao cho Bạch Bất Phục. Và như cảnh trời quang mây tạnh sau cơn giông bão, mọi tiếng ồn ào trước đó đều bị lắng xuống. Chỉ còn lại là nhịp hô hấp hào hển vì đau và vì mệt của Bạch Bất Phục vẫn vang lên mồn một. Đến như tên đang uy hiếp Bạch Bất Phục vì mãi đờ đẫn thần hồn nên quên rằng hắn vẫn đang đè chúi đầu Bạch Bất Phục xuống nền đất.
Chỉ khi Bạch Bất Phục lên tiếng tên nọ mới bàng hoàng tỉnnh lại:
- Kim bài này là do Thôi giáo chủ trao cho tại hạ. Tại hạ tìm đến quý giáo là vì nguyên nhân này.
Vút! Vút!
Choang! Choang!
Hàng loạt những bóng dáng người lao đi loang loáng và hàng loạt những âm ba chói tai liền vang lên.
Khi đó, do tên nọ đã buông tay và đã lùi lại, Bạch Bất Phục vừa đứng lên lại phải hoảng kinh hồn vía trước thực trạng đang diễn ra.
Có bao nhiêu nhân vật mặc võ phục tuyền đen thì có bấy nhiêu thanh đại đao đang châu mũi nhọn vào giữa uy hiếp, kẻ bị bao vây là Bạch Bất Phục.
Hoá ra những bóng nhân ảnh loang loáng lúc mới rồi là do bọn giáo đồ Hắc Y Giáo dịch chuyển bao vây tạo ra. Và những âm thanh chói tai kia là do những thanh đại đạo được đưa ra tạo thành.
Kinh hoàng khôn xiết, Bạch Bất Phục kêu lên:
- Tại hạ được Thôi giáo chủ sai đến gặp lệnh thiếu giáo chủ, chư vị xin chớ hiểu lầm!
Với những nét mặt nghiêm trọng, một tên trong bọn Hắc Y Giáo đồ chợt lên tiếng:
- Chuyện đúng sai như thế nào sẽ có người đến đây phân xử. Túc hạ nếu muốn tốt cho đôi bên thì nên đứng nguyên vị là hơn. Bằng ngược lại, đừng trách bọn ta không khách sáo.
Thái độ của bọn Hắc Y Giáo đồ là thay đổi, chúng cũng thay đổi luôn cách xưng hô. Động tâm, Bạch Bất Phục nghĩ:
- "Giới luật của bọn họ quả nghiêm ngặt. Họ không sợ trời không sợ đất nhưng vừa trông thấy mảnh kim bài là tín phù tối cao trong Hắc Y Giáo họ lại muôn phần kiêng dè. Bọn họ xem trọng giáo chủ đến vậy sao?" Còn đang ngẫm nghĩ Bạch Bất Phục lại một phen chấn động khi nghe có tiếng nạt lớn:
- Phó giáo chủ đến!
Chưa hết, kế đó là một tiếng gầm vang dội:
- Tên vô danh tiểu tốt nào dám mạo nhân là người được giáo chủ sai đến?
Vút!

Như thần linh giáng hạ, một nhân vật có khuôn mặt dữ dằn với râu hùm hàm én và có phần khoa trương trong tấm trường bào đen bóng bằng gấm đoạn chợt hiển hiện ngay trước mặt Bạch Bất Phục.
Đôi mắt của nhân vật này vừa to tròn như đôi lục lạc vừa ngầu đỏ như hai hòn than cứ nhìn trừng trừng vào Bạch Bất Phục. Với ánh nhìn đó Bạch Bất Phục có cảm giác toàn thân y đang bị ánh mắt kia thiêu đốt đến cháy da bỏng thịt.
Chịu đựng ánh mắt nóng bỏng này được một lúc, hai chân của Bạch Bất Phục không hiểu sao bắt đầu run lên bần bật.
Và khi y không còn chịu đựng được nữa, sắp ngã khụyu đến nơi, thì may sao ánh mắt kia bỗng dời đi, di chuyển đến tấm kim bài hiện giờ đang được Bạch Bất Phục giữ trên tay.
Lòng nhẹ nhõm, Bạch Bất Phục chưa kịp mừng vì cảm giác này lại phải giật mình đánh thót khi nghe nhân vật kia buông ra một mệnh lệnh cộc lốc:
- Đưa đây!
Phản ứng của Bạch Bất Phục thật bất thường. Thay vì đưa mảnh kiam bài ra y lại thu tay về.
Nét mặt của nhân vật kia chợt cau lại càng tạo thêm sự hung dữ, nhất là khi nhân vật đó quát hỏi:
- Tiểu tử ngươi không thiết sống nữa sao? Ngươi có nghe bản nhân nói gì không?
Tai nghe lời hăm doạ, Bạch Bất Phục làm gì không khiếp hãi. Thế nhưng, từ trong sâu thẳm của tâm trí như có lời xui bảo y:
"Chết thì chết, đừng có đưa Giáo Chủ Kim Lệnh bài cho nhân vật này! Hừ! Ta là người được giáo chủ sai đến, trong tay ta còn có Giáo Chủ Kim Lệnh bài. Lão đã không kính nể ta lại còn dám ra lệnh cho ra sao?" Đôi chân của y lại run nhưng từ cửa miệng của y vẫn có âm thanh bật ra hoàn toàn tự nhiên:
- Khi giao kim bài cho hậu bối, Thôi giáo chủ đã dặn đi dặn lại là chỉ được giao cho thiếu giáo chủ của quý giáo, ngoài ra không giao cho ai khác,tiền bối hãy lượng thứ cho, hậu bối đành phải kháng lệnh của tiền bối!
Nhân vật nọ nạt lớn:
- Giỏi cho tiểu tử! Đã mười năm rồi, ngươi là người thứ nhất dám nói chữ không trước mặt Độc Tâm Thiết Trảo Dương Côn ta. Ngươi không đưa là ngươi muốn chết!
Vù...
Aâm thanh của chữ "chết" còn đang vang dội thì ngũ trảo của Độc Tâm Thiết Trảo Dương Côn, phó giáo chủ Hắc Y Giáo, đã chộp bổ vào thiên linh cái của Bạch Bất Phục.
Chiêu ra đã nhanh mà uy lực còn xuất hiện nhanh hơn. Không đầy cái chớp mắt, ngọn trảo của Dương Côn đã chạm đến đỉnh đầu của Bạch Bất Phục.

Hồn bất phụ thể, Bạch Bất Phục chợt nghiêng đầu lách tránh theo bản năng. Phản ứng của y tuy quá chậm so với chiêu sát thủ của đối phương nhưng cùng với cái nghiêng đầu đó hai chân của Bạch Bất Phục lại bất ngờ dịch chuyển. Và thật là ngẫu nhiên khi sự dịch chuyển của y lại trùng hợp với bộ pháp Độc Bộ Tam Quỷ. Nhờ đã nhập tâm bộ pháp này nên sự dịch chuyển của y đã làm cho ngọn trảo của Độc Tâm Thiết Trảo Dương Côn phải trượt sang một bên và lướt sát sườn sượt ở một bên người của Bạch Bất Phục.
Vù...
Tuy có phần bất ngờ trước cách tránh chiêu kỳ ảo của Bạch Bất Phục nhưng thân danh là phó giáo chủ Hắc Y Giáo, Dương Côn nhận ra bản lãnh còn quá kém cỏi của y.
Dương Côn buông ra một tiếng cười gằn và kịp thời biến chiêu.
- Hừ!
Vù...
Thu tay về, Dương Côn đảo ngửa cổ tay chộp luôn ngọn trảo vào linh đài huyệt của Bạch Bất Phục.
Do đây là chiêu đánh từ phía sau nên Bạch Bất Phục vì không biết võ công cứ đứng trơ trơ không hề có phản ứng.
Aàm!
Một tiếng chấn kình bỗng vang lên làm cho Bạch Bất Phục giật mình.
Y quay lại và nhìn thấy ngọn trảo của Dương Côn buông xuôi xuống, chỉ cách hậu tâm y không đầy một gang tay. Đến lúc đó mới biết suýt nữa y đã mạng vong dưới ngọn trảo biến ảo của Dương Côn.
Còn Dương Côn mới thật sự kinh tâm động phách. Lão nhìn trừng trừng vào Bạch Bất Phục và quát hỏi:
- Tiểu tử đã luyện được Cương Khí Hộ Thân?
Vừa hỏi xong, do nhìn thấy ánh mắt thất thần của Bạch Bất Phục, Dương Côn liền hiểu ngay là lão đã lầm.
Dương Côn quay mắt nhìn quanh khi lớn tiếng hỏi:
- Cao nhân nào vừa ra tay can thiệp vào nội tình bổn giáo?
Quanh đó ngoài bọn Hắc Y Giáo đồ không có lấy một bóng người lai vãng. Bọn thường nhân trước đó nếu có thì do sợ sự xung đột của giới giang hồ đã lẩn cả đi, không một ai dám lưu lại.
Cho rằng thần hồn nát thần tính, Dương Côn lại vung trảo chộp thẳng vào ngực của Bạch Bất Phục.
- Nằm xuống!
Vù...
Ngọn trảo lần này của Dương Côn được đánh ra khá chậm. Ýù của Dương Côn khi làm như thế là muốn bằng cách này sẽ phát hiện ra vị cao nhân nào vừa ra tay phá hoại hành sự của lão. Do đó, lão vừa xuất trảo một cách chậm

rãi vừa ngưng thần nghe ngóng xung quanh.
Đang khi đó, Bạch Bất Phục do nhìn thấy chiêu thức của Dương Côn, để tự cứu mình, y không thể không đảo bộ lách tránh.
Vù...
Chờ mãi vẫn không thấy ai can thiệp lại bị Bạch Bất Phục tránh chiêu một cách dễ dàng, Dương Côn vội biến chiêu vung trảo truy đuổi Bạch Bất Phục.
Chiêu của lão vẫn chậm như trước nên Bạch Bất Phục cũng dễ dàng dùng bộ pháp Độc Bộ Tam Quỷ để tránh qua một bên.
Trước sau ba lần Bạch Bất Phục chỉ biết tránh chiêu chứ không lần nào hoàn thủ, điều này cho Dương Côn biết đối thủ của lão hầu như không có võ công, có chăng chỉ là những lần tránh chiêu hú hoạ, may mà thành công.
Dương Côn xoay chuyển ý nghĩ thật nhanh và vội thay đổi cách dò xét.
Lão ra tay nhanh hơn một chút.
- Ngươi thử tránh nữa xem!
Vù...
Và lão có phần bất ngờ. Vì lão cố tình đánh nhanh hơn để khi Bạch Bất Phục không tránh được thì vị cao nhân nào đó đã một lần ra tay can thiệp sẽ phải lộ diện khi tiếp tục can thiệp hầu bảo vệ mạng sống cho Bạch Bất Phục.
Thế nhưng, nhờ những lần ra chiêu khá chậm của Dương Côn, Bạch Bất Phục do tránh được nên thêm phần tự tin. Do đó, lần ra chiêu khá nhanh này của lão không làm cho Bạch Bất Phục hốt hoảng. Ngược lại, nhờ đã nhuần nhuyễn bộ pháp, Bạch Bất Phục vẫn ung dung thi triển Độc Bộ Tam Quỷ để tránh chiêu.
Vù...
Bị hỏng ý đồ, Dương Côn ra tay nhanh hơn.
Vù...
Vẫn vậy, Bạch Bất Phục lúc này hoàn toàn chú tâm vào chiêu thức của Dương Côn và vẫn dễ dàng để cho chiêu trảo của Dương Côn lướt sượt qua thân trong đường tơ kẽ tóc.
Càng lúc càng giận, Dương Côn bắt đầu tận dụng triệt để mọi kỹ năng trong thiết trảo của lão.
Vù...
Vù...
Đến lúc đó, bộ pháp Độc Bộ Tam Quỷ dù lợi hại nhưng do Bạch Bất Phục không phải là người luyện võ nên khó giữ được bình tĩnh trước những chiêu công tới tấp của Dương Côn.
Lâm vào cảnh lực bất tòng tâm, chưa được hai chiêu Bạch Bất Phục liền rối loạn cước bộ.
Ngay tức khắc, một ngọn trảo của Dương Côn liền lao cắm vào người Bạch Bất Phục.

Vù...
Vẫn ngưng thần nghe ngóng, Độc Tâm Thiết Trảo Dương Côn đang chờ một dấu hiệu nào đó bất kỳ chứng tỏ có người ra tay can thiệp để có biện pháp thích đáng ứng phó, lão lấy làm bất ngờ khi nghe được một điều khác.
Đó là một tiếng hô hoán của một tên Hắc Y Giáo đồ:
- Thiếu giáo chủ đến!
Thần sắc biến đổi, Dương Côn nhanh tốc biến chiêu.
Thay vì giữ nguyên chiêu thức để đoạt mạng Bạch Bất Phục, Dương Côn đảo tay để chộp vào hữu thủ của y.
Trong chớp mắt, uyển mạch tay của Bạch Bất Phục liền bị Dương Côn bóp chặt.
Phần vì đau phần vì bất ngờ, Bạch Bất Phục phải buông tay để cho mảnh kim bài tự do rơi xuống.
Nhanh không thể tưởng, Dương Côn vùng cười lên cuồng dại:
- Ha...ha...ha...!
Tràng cười vẫn phát ra cho dù bóng nhân ảnh của Dương Côn đang di chuyển xa dần rồi mất hẳn.
Đến lúc đó, Bạch Bất Phục vừa kịp hoàn hồn liền kêu lên thảng thốt:
- Kim bài ! Sao lão lại lấy kim bài của ta?

Âm Công

Đánh máy: Bạch Vân Phi và Vong hồn Tiên Tử
Hồi 7
Thế Sự Khôn Lường Người Phản Người
Chuyện Cấm Luyện Công Càng Thêm Lạ

Còn đang kêu, Bạch Bất Phục bỗng tròn mắt kinh ngạc khi thấy giữa đương trường chợt xuất hiện một nữ lang có nhan sắc tuyệt thế.
Nữ lang này càng tăng thêm phần xinh đẹp nhờ vào tấm trường bào màu đen được khoác hờ trên đôi vai thanh mảnh.
Chưa hết, đôi mắt tròn có phần ngây thơ của nữ lang đang nhìn chằm chằm vào Bạch Bất Phục khi nghe Bạch Bất Phục nói rằng kim bài đã bị Độc Tâm Thiết Trảo Dương Côn lấy đi, càng khiến cho Bạch Bất Phục thêm xao xuyến lẫn áy náy không yên.
Bạch Bất Phục có sự áy náy đó vì vừa nhìn thấy hắc y nữ lang, dù chưa được ai dẫn kiến nhưng trong thâm tâm y đoán được rằng hắc y nữ lang chính là thiếu giáo chủ Hắc Y Giáo.
Nếu không phải vậy tại sao Hắc y nữ lang lại xuất hiện một cách uy nghi ngay sau tiếng hô hoán:
"thiếu giáo chủ đến!"?
Tiếp đó, tâm tư của Bạch Bất Phục càng thêm xao xuyến khi nghe đôi môi như hoa anh đào của hắc y nữ lang thốt ra nhưng lời trong như tiếng ngọc:
- Các hạ là người đã cầm giữ Giáo Chủ Kim Lệnh Bài ? Sao các hạ lại giao vật đó cho phó giáo chủ Dương Côn?
Xao xuyến về sắc đẹp khuynh thành, ngất ngây vì giọng nói du dương, Bạch Bất Phục dù có nghe lọt tai câu hỏi của hắc y nữ lang đi nữa y cũng khó lòng mở miệng để đáp lời.
Nhìn vẻ mặt đang nghệch ra của một người tuy có nét mặt tuấn tú nhưng lại có vẻ ngoài chẳng khác nào kẻ khất cái, hắc y nữ lang có phần hiểu được tâm trạng nên sa sầm nét mặt:
- Này! Ta vừa hỏi điều gì, các hạ không nghe sao?
Choàng tỉnh, Bạch Bất Phục bối rối đáp lại:
- Tại hạ có nghe… tuy nhiên, đúng như cô nương nói…lão…lão… - Lão làm sao? Có phải lão đã lấy đi kim bài do gia phụ đưa cho các hạ không?
Nhìn thấy sự cuống quýt của hắc y nữ lang, Bạch Bất Phục vội tìm lời trấn an:
- Lão là phó giáo chủ của quý giáo, lão có giữ kim lệnh bài thì cũng như cô nương cất giữ. Đâu có gì khác mà cô nương phải sợ.

Nện nhẹ gót ngọc, hắc y nữ lang cau có khẽ nạt:
- Các hạ biết gì về nội tình bổn giáo mà bảo là không khác ? Hừ! Lão họ Dương này… Bỏ lửng câu oán trách, hắc y nữ lang đột ngột hạ lệnh cho bọn hắc y giáo đồ cho đến lúc này vẫn cầm đại đao đứng vây tứ phía:
- Truyền đạt lệnh của ta đến tả hữu nhị hộ pháp:
Dương Côn mưu đồ tạo phản đang chiếm giữ Giáo Chủ Kim Lệnh Bài. Tả hữu nhị hộ pháp phải cố thủ trọng địa, bằng mọi giá ngăn cản Dương Côn tìm cách xâm nhập. Đi mau!
Có năm tên Hắc Y Giáo đồ liền quay ngươi bỏ đi.
Nhìn số còn lại, Hắc y nữ lang dùng giọng uy quyền tiếp tục truyền lệnh:
- Số còn lại hãy cấp tốc cáo tri đến các hương đường chủ, bảo mọi người nhanh chân nhập cốc. Đi đi!
Chờ khi toàn bộ số Hắc Y Giáo đồ đã bỏ đi, làm theo mệnh lệnh, hắc y nữ lang liền lặng lẽ ly khai.
Thấy thế, Bạch Bất Phục kêu lên ngăn lại:
- Cô nương khoan đi đã!
Hắc y nữ lang quya lại:
- Suýt nữa ta quên mất! Gia phụ đã xảy ra chuyện gì đến phải trao kim bài cho các hạ?
Hối hả chạy đến, Bạch Bất Phục bảo:
- Tại hạ kêu cô nương cũng vì chuyện này. Lệnh tôn có phải họ Thôi, nguyên là giáo chủ Hắc Y Giáo không?
Đang lúc khẩn trương nên lời lẽ của Hắc y nữ lang có phần gấp rút:
- Ta là Thôi Oanh Oanh, gia phụ Thôi Tử Bình. Chuyện như thế nào, các hạ nói mau đi!
- Ra là Thôi Oanh Oanh cô nương! Tên của cô nương nghe thật êm tai.
Thôi Oanh Oanh không những không động tâm trước lời khen ra chiều phỉnh nịnh của Bạch Bất Phục, nàng ta còn lộ vẻ giận dữ:
- Các hạ đã nghe rồi đó, ta đang gấp rút vì hành vi mưu phản của lão Dương Côn.
Ta không có thời gian để nghe những lời tán tỉnh nhàm chán của các hạ đâu.
Sượng đến chín người, Bạch Bất Phục vội chống chế:
- Tại hạ chỉ nói những lời thật tâm, không nhằm ý tán tỉnh. Mong cô nương chớ vội hiểu lầm.
Nàng ta nghiêm mặt lại:
- Đến lúc nào các hạ mới trả lời cho câu hỏi của ta? Ta không đợi được nữa đâu.
Hiểu được tình thế hết sức khẩn trương của nàng, đang phải lo thanh lý môn hộ, Bạch Bất Phục lộ vẻ quan tâm:
- Dựa theo tình thế khẩn trương trước mắt, việc cần kíp cô nương phải làm là

lo đối phó với lão Dương Côn. Còn chuyện của lệnh tôn dù sao cũng là chuyện đã rồi, cô nương có biết muộn một lúc cũng không sao.
Nhìn Bạch Bất Phục như muốn dò xét, và cảm nhận rằng lời nói của Bạch Bất Phục đầy vẻ thành tâm, Thôi Oanh Oanh nhanh nhẹn gật đầu:
- Cũng được! Các hạ hãy tạm lưu ngụ tại trấn thành này. Chờ khi xong việc ta sẽ tự đến tìm các hạ. Cáo biệt!
- Ối! Ối! Không được đâu cô nương! Cô nương chờ tại hạ với!
Mới lao đi Thôi Oanh Oanh phải đảo người lao ngược trở lại, thân pháp của nàng đâu khác gì cánh én bay lượn giữa trời xuân.
Thôi Oanh Oanh cao giọng hỏi vội:
- Các hạ còn muốn gì nữa?
Thật sự bối rối, Bạch Bất Phục tìm cách nói rõ ý định:
- Tại hạ có lưu lại nơi này cũng không sao. Nhưng kẻ một nơi người một ngả, sau này nếu muốn tìm, cô nương đương nhiên sẽ phải khó khăn. Tại sao cô nương không cho tại hạ cùng đi, như vậy không phải hay hơn sao?
Aùnh mắt của Thôi Oanh Oanh thoáng lộ vẻ nghi ngờ. Tuy nhiên nàng cũng đáp ứng:
- Cũng được! Các hạ có muốn đi cũng không hề gì. Đi nào!
Vút!
Bạch Bất Phục lại kêu:
- Ối! Cô nương đi nhanh như thế, làm sao tại hạ theo kịp?
Vút!
Nàng đảo lại với nét mặt giận dữ:
- Các hạ muốn giở trò gì vậy? Hay các hạ là người đồng mưu với Dương Côn nên cố tình làm chậm bước chân của ta?
Bạch Bất Phục vội xua tay?
- Không phải thế đâu, cô nương hiểu lầm rồi! Chỉ vì…chỉ vì… - Vì sao nào?
Bạch Bất Phục ngượng ngùng vì phải để lộ chỗ yếu kém của bản thân. Nhưng dẫu sao y cũng phải thú thật:
- Tại hạ nói ra, e cô nương không tin. Thật sự thì… tại hạ không có võ công.
Cô nương cứ đi như lúc nãy thì… Khoa tay thật nhanh để chộp vào uyển mạch tay của Bạch Bất Phục, Thôi Oanh Oanh nạt to:
- Các hạ không biết võ công thật à?
Vù!
Bộp!
Do là thiếu giáo chủ Hắc Y Giáo, dù sao Thôi Oanh Oanh cũng ít nhiều học được chân truyền của phụ thân, nên khi chộp được vào uyển mạch tay của Bạch Bất Phục, qua mạch tượng nàng biết rằng việc Bạch Bất Phục không có võ công là đúng.
Nàng kêu lên kinh ngạc:

- Ồ! Nếu vậy tại sao phụ thân lại dám giao phó kim lệnh bài là trọng vật cho một người không có võ công?
Sau câu tự hỏi, nàng mới thật sự tra hỏi Bạch Bất Phục:
- Các hạ nói đi, chuyện gì đã xảy ra cho gia phụ?
Không đáp, Bạch Bất Phục lại bảo:
- Cô nương nấn ná đã lâu rồi đó, việc đối phó với lão Dương Côn là quan trọng hơn.
Nghe nhắc, Thôi Oanh Oanh chau mày suy nghĩ rồi bảo:
- Ma Vân Cốc không phải là nơi lui tới cho người không biết võ công như các hạ.
Các hạ nên lưu lại nơi này chờ ta thì tốt hơn.
Bạch Bất Phục làm sao dám ly khai khỏi thiếu giáo chủ:
- Không được! Tại hạ không thể rời xa cô nương được đâu.
Hiểu sai ý của Bạch Bất Phục, Thôi Oanh Oanh không nỡ nổi giận đành trách khéo:
- Các hạ thật là… Lúc này là lúc nào mà các hạ lại tơ tưởng những chuyện đâu đâu?
Dù biết rằng Thôi Oanh Oanh đã hiểu sai nhưng Bạch Bất Phục vẫn không cải chính. Y cứ khăng khăng:
- Tại hạ phải theo cô nương, nửa bước cũng không rời. Bằng ngược lại, tại hạ sẽ không nói với cô nương nghe những gì lệnh tôn nhờ tại hạ nói.
Nét mặt kiều diễm của Thôi Oanh Oanh có phần nào hồng đỏ, nàng ta dẫu môi hất mặt:
- Rõ là oan gia! Đi thì đi! Đưa tay đây!
Vút!
Không như trước kia được nhân vật Cái bang đưa đi cũng bằng khinh thân pháp, lần này Bạch Bất Phục không hề hào hứng vì khinh thân pháp ảo diệu của Thôi Oanh Oanh. Trái lại, vì đang kề cận trang giai nhân tuyệt sắc nên tâm trạng của Bạch Bất Phục phấn khích theo chiều hướng khác.
Có lẽ tâm trạng của Thôi Oanh Oanh cũng vậy nên cả hai cứ im lìm như hai hình nhân, không ai nói với ai dù chỉ là một lời.
Được một lúc như thế, Bạch Bất Phục sau cơn phấn khích bỗng nhớ đến hiện trạng. Và hiện trạng đó là y, một nam tử hán đầu đội trời chân đạp đất lại phải nhờ vào một nữ nhân liễu yếu đào tơ thi triển khinh thân pháp để đưa y đi cho nhanh.
Sượng sùng đến giận bản thân, Bạch Bất Phục do bất phục nên bắt đầu lưu tâm đến khinh thân pháp của Thôi Oanh Oanh. Nhờ đó, Bạch Bất Phục mới tạm quên đi sự đụng chạm ở cổ tay do Thôi Oanh Oanh là nữ nhân xinh đẹp đang nắm giữ trong ngọc thủ.
Chép miệng ra chiều luyến tiếc, Bạch Bất Phục bỗng dưng lên tiếng:

- Thôi cô nương này! Đây có phải là khinh thân pháp Lược Ảnh Phi Quang không?
Câu nói của Bạch Bất Phục liền tạo sự kinh ngạc cho Thôi Oanh Oanh nên nàng nhờ đó cũng quên đi việc nắm giữ bàn tay của nam nhân đang gây bao nỗi xao xuyến cho tâm tư nàng. Nàng hỏi lại:
- Sao các hạ biết?
Y đáp:
- Khi giao kim bài cho tại hạ, lệnh tôn có truyền cho tại hạ mười năm công lực, đồng thời còn dạy tại hạ khẩu quyết của khinh thân pháp này. Nhưng rất tiếc, tại hạ vì ngu muội nên không hiểu gì.
Nàng ta lộ vẻ nghi hoặc:
- Các hạ nói có đúng không? Vậy mười năm công lực đó đâu? Trong nội thể của các hạ làm gì có chút chân lực nào?
Bạch Bất Phục thở dài:
- Tại hạ không bịa đâu. Đúng là có chuyện này. Nhưng tại hạ không hiểu sao chỉ trong một đêm những nội lực đó lại biến mất. Có lẽ vì tư chất của tại hạ quá kém cỏi chăng?
Len lén thăm dò lại mạch tượng của Bạch Bất Phục, nàng ta cười lạnh:
- Nội lực một khi đã có không thể nào tự dưng biến mất được. Trừ phi là các hạ tự bịa chuyện. Nói đi, các hạ đã nhặt được kim lệnh bài trong trường hợp nào?
Không để tâm đến câu hỏi nghi ngờ của Thôi Oanh Oanh, Bạch Bất Phục lộ vẻ kinh ngạc:
- Cô nương bảo sao? Nội lực đó không thể tự dưng biến mất à? Sao lạ vậy?
- Hừ! Sẽ còn lạ hơn nếu các hạ không nói thật!
- Nói thật ư? về chuyện gì?
- Về việc các hạ làm sao có được kim lệnh bài?
Bạch Bất Phục lúng túng:
- Thì do lệnh tôn giao cho tại hạ. Bằng không làm sao tại hạ có được?
- Hừ! Các hạ vẫn ngoan cố. Các hạ có tin rằng ta sẽ có cách buộc các hạ phải cung xưng tất cả không?
Nghĩ đến việc phải bị tra vấn, Bạch Bất Phục hoảng sợ:
- Cô nương chớ hiểu lầm! Tại hạ thật sự được lệnh tôn sai phái. Lúc đó…
Bạch Bất Phục đang định nói rõ cho Thôi Oanh Oanh nghe hòng xoá bỏ nghi ngờ của nàng, có thể dẫn đến hậu quả không hay cho y, thì lúc đó, ở phía trước có nhiều tiếng hô hoán vang ngược lại:
- Thiếu giáo chủ mau dừng lại! Dương phó giáo chủ đã dùng kim lệnh bài khống chế tả hữu nhị hộ pháp và tam vị hương đường chủ rồi!
Đưa mắt nhìn về phía trước, Bạch Bất Phục nhìn thấy có nhiều bóng đen đang đứng chắn ngang và che kín lấp hoàn toàn lối đi vào một cốc khẩu nằm

dựa vào vách núi đá.
Thôi Oanh Oanh vội dừng lại và đưa mắt ước lượng tình thế trước mắt.
Cả nàng lẫn Bạch Bất Phục cùng nhìn thấy hàng người trước mắt chợt dãn ra, tạo một lối đi cho lão Dương Côn đang ngang nhiên tiến ra.
Biết rằng mọi việc đã chậm, Dương Côn vốn có danh là độc tâm nên hành sự của lão vừa nhanh vừa thận trọng, lão đã kịp thời khống chế hết mọi người dựa vào Giáo Chủ Kim Lệnh Bài do lão đoạt trên tay Bạch Bất Phục. Thôi Oanh Oanh vụt hạ giọng và hỏi tên vừa hô hoán đánh động nàng:
- Lão đã vào được trọng địa chưa?
Tên nọ vội lắc đầu:
- Thuộc hạ nghĩ rằng… Oa!
Phịch!
Một ngọn đại đao bỗng rời tay Dương Côn lao đến và cắm ngập vào hậu tâm của tên đó, khiến hắn không kịp đáp tròn lời.
Thế nhưng, với cái lắc đầu trước đó của tên nọ, Thôi Oanh Oanh kịp đi đến một quyết định.
Nàng quay ngoắt người và lôi Bạch Bất Phục cùng chạy về bên tả với nàng.
Ngay lập tức ở phía cốc khẩu có tiếng Dương Côn hạ lệnh:
- Mau bắt giữ tiểu liễu đầu! Kim lệnh bài đây, ai trái lệnh sẽ chết!
Do kim lệnh bài có uy quyền tối thượng, bọn Hắc Y Giáo đồ liền sau đó lao đuổi theo Thôi Oanh Oanh, không kể rằng nàng ta vẫn là thiếu giáo chủ của họ.
Nhưng thân pháp Lược Ảnh Phi Quang của nàng vốn là thân pháp thành danh của đương kim giáo chủ, bọn Hắc Y Giáo đồ dù tận lực không thể nào đuổi kịp.
Đoán trước được điều này, Dương Côn ở phía sau cười lên vang dội:
- Ha…ha…ha…! Đuổi theo, cứ đuổi nữa đi nào! Tiểu liễu đầu ngươi khôn hồn đừng bao giờ quay lại Ma Vân Cốc nữa. Ha…ha…ha… Bị truy đuổi, Thôi Oanh Oanh không hề bận tâm lo ngại. Nhưng chính tràng cười dương dương tự đắc của Dương Côn lại chính là điều làm cho nàng phải khổ tâm phiền não.
Bạch Bất Phục nghe nàng lẩm bẩm một cách cay đắng:
- Ta tạm thời để cho ngươi là kẻ phản loạn đắc ý. Chờ khi ta lấy được tín vật của tổ sư, ta sẽ cho ngươi nếm mùi lợi hại. Hừ!
Và Bạch Bất Phục thấy rằng Thôi Oanh Oanh vẫn đưa y đi càng lúc càng gần với vách núi.
Tiếp đó, khi chạm chân vào vách núi, Thôi Oanh Oanh liền dùng khinh thân pháp để đưa y cùng phóng vọt lên cao.
Vút!
Mục kích được thân thủ này, và là thân thủ của nữ nhi, Bạch Bất Phục không

thể không nhớ đến những lần y phải vất vả để leo lên đỉnh Aâm Sơn.
"Nếu ta có võ công, nếu ta có thân võ học hơn người ta đâu phải là kẻ vô dụng đến phải cậy nhờ bậc nữ lưu?" Càng nghĩ càng thất vọng, Bạch Bất Phục lại thêm chán ngán khi nghe Thôi Oanh Oanh bảo:
- Ta không thể đưa các hạ theo được nữa. Đây đã là bí đạo dẫn vào trọng địa của bổn giáo. Các hạ là ngoại nhân lại không biết võ công, các hạ không nên vào!
Đưa mắt nhìn vào một khe đá nhỏ được một cụm liễu xanh um che kín gần hết, nơi Thôi Oanh Oanh đang nhìn, Bạch Bất Phục cố nài nỉ:
- Cô nương không thể đưa tại hạ cùng vào được sao? Tại hạ mà ở ngoài này, nhỡ lão Dương Côn bắt gặp thì khốn.
Tỏ vẻ khó xử, Thôi Oanh Oanh bảo:
- Dù đây là bí đạo nhưng lại ẩn tàng nhiều cơ quan hiểm trở. Đến ta là người biết võ công cũng chưa chắc đã vào được an toàn. Các hạ… Bạch Bất Phục cướp lời:
- Nếu đã vậy cô nương càng phải đưa tại hạ cùng đi hơn!
- Tại sao chứ?
- Vì nhỡ cô nương có mệnh hệ nào thì tại hạ biết truyền đạt lời của lệnh tôn cho ai?
- Gia phụ còn có lời nhờ các hạ truyền đạt ư?
Bạch Bất Phục thoáng có tia hi vọng:
- Có!
- Truyền đạt điều gì?
Bạch Bất Phục đưa mắt nhìn quanh:
- Nơi này không thể nói được. Vả lại, những gì tại hạ cần nói lại rất dài.
- Nhưng ít ra các hạ phải nói qua cho ta biết nội dung chứ?
- Đó là toàn bộ kinh văn Bích Dạ Sáo Khúc… - Là kinh văn à ? Tại sao gia phụ làm như vậy? Không lẽ gia phụ đã… Thở ra, Bạch Bất Phục nói nhanh:
- Chuyện thì dài mà thời gian lại cấp bách, cô nương quyết định nhanh đi!
Mơ hồ đoán được, Thôi Oanh Oanh mím chặt đôi môi nhỏ xinh.
Được một lúc, nàng nói thật quả quyết:
- Các hạ nói không sai! Chuyện có liên quan đến gia phụ dù sao cũng là chuyện đã tồi. Ta cần phải vào bí đạo, trước khi lão Dương Côn phỗng tay trên. Được! Để ta đưa các hạ cùng đi!
Nói xong, Thôi Oanh Oanh vội lách người bước qua rặng liễu để đi vào ngách đá.
Bạch Bất Phục vội theo chân.
Bí đạo có lẽ đã lâu không người lui tới nên không khí thật ngột ngạt. Do không có võ công nên Bạch Bất Phục cứ thở ồ ồ vì không sao bế khí lâu như người luyện nội công.

Đã thế, lối đi trong bí đạo vừa hẹp lại vừa gập ghềnh, Bạch Bất Phục bước đi thật vất vả.
Tiếp đó, đúng như lời Thôi Oanh Oanh cảnh báo trước, cơ quan ám tàng thật sự có đầy trong bí đạo.
Tai Bạch Bất Phục vừa nghe Thôi Oanh Oanh lên tiếng đề tỉnh:
- Dưới chân có một mô đá, các hạ phải bước tránh, đừng có chạm phải!
Thế nhưng do vị va vấp, chân của y lại đạp phải mô đá nọ.
Viu…viu… Hàng loạt những ngọn ám khí từ hai bên vách đá bắn ra tua tủa.
Thôi Oanh Oanh kêu lên:
- Mau lùi!
Vừa kêu, Thôi Oanh Oanh vừa khoa tay phát chưởng nhằm đánh bạt những ngọn ám khí đang lao như tên bắn vào cả hai.
Vù…vù… Được một lúc, khi những ngọn ám khí đã rơi cả xuống nền đá, Thôi Oanh Oanh vì thấy Bạch Bất Phục cứ đứng im như phỗng đá bèn cất tiếng hỏi:
- CÁc hạ làm sao rồi? Có bị ám khí chạm vào người không?
Sực tỉnh, Bạch Bất Phục cười như mếu:
- Tại hạ không biết nữa! Chà! Nguy hiểm quá!
Có phần lo lắng cho Bạch Bất Phục, Thôi Oanh Oanh bước đến xem xét.
Và nàng ta thật sự kinh ngạc đến phải kêu lên:
- Tiên Thiên Khí Công! Các hạ đã luyện được Tiên Thiên Khí Công rồi sao?
Bạch Bất Phục ngơ ngác:
- Cô nương bảo gì? Cái gì là Tiên Thiên Khí Công?
Cười lạnh, Thôi Oanh Oanh đưa tay chỉ cho Bạch Bất Phục nhìn thấy những ngọn ám khí đang nằm la liệt quanh chỗ y đứng. Nàng hỏi:
- Các hạ gọi đây là gì? Nếu các hạ không luyện được Tiên Thiên Khí Công thì tại sao số ám khí này thay vì chạm vào người các hạ lại rơi cả xuống chỉ cách các hạ trong gang tấc?
Bạch Bất Phục càng thêm ngơ ngẩn thần hồn:
- Tại hạ làm sao hiểu được? Là chúng tự rơi xuống, có lẽ là như vậy. Tai hạ đâu biết gì về Tiên Thiên Khí Công như cô nương vừa nói.
Sau một lúc dò xét nhưng vẫn không tìm hiểu được gì ngoài bộ mặt ngơ ngác rất thật của Bạch Bất Phục, Thôi Oanh Oanh quay lưng tiếp tục bước đi. Nàng ta chỉ lạnh lùng buông ta một tiếng gọn lỏn:
- Đi!
Bước theo, Bạch Bất Phục ngơ ngác vẫn hoàn ngơ ngác.
Sau đó, do không chịu được sự im lặng nặng nề, Bạch Bất Phục tìm cách bắt chuyện với Thôi Oanh Oanh:
- Thôi cô nương! Cô nương có thể nói cho tại hạ biết Tiên Thiên Khí Công là gì không?

Như vẫn còn hoài nghi, Thôi Oanh Oanh vừa giải thích vừa để tâm dò xét, hy vọng phát hiện những sơ hở của Bạch Bất Phục chắc hẳn phải có:
- Người nào luyện được nội công đến mức đại thành, nghĩa là đã thông được sinh tử huyền quan dẫn đến nhâm đốc nhị mạch được khia thông thì tâm niệm lực phát. Chỉ cần ý niệm phát sinh thì khi gặp cảnh hiểm nguy như vừa rồi, một màn nội lực vô hình hữu thể sẽ xuất hiện, bảo vệ toàn bộ ngương mạch lẫn châu thân cho người đó.
Lời giải thích này của Thôi Oanh Oanh đối với Bạch Bất Phục thật là mù mờ. Do đó, y lại hỏi:
- Thế nào là đả thông sinh tử huyền quan? Nhâm mạch là gì và đốc mạch là gì?
Câu hỏi của Bạch Bất Phục chỉ phù hợp với hạng người chưa từng luyện võ. Điều này khiến cho Thôi Oanh Oanh dở khóc dở cười vì hai nhận định hoàn toàn mâu thuẫn về con người của Bạch Bất Phục. Vì theo chính tay nàng thám sát mạch tượng thì trong nội thể của Bạch Bất Phục đến một mẩu nội lực cũng không có. Ngược lại, qua hiện tượng những ngọn ám khí không thể xâm nhập đến quá gần Bạch Bất Phục mà nói thì võ công của y lại đến mức xuất quỷ nhập thần chứ không chỉ là có chút ít.
Không sao lý giải được điều mâu thuẫn này, Thôi Oanh Oanh vì muốn tiếp tục dò tìm mọi sơ hở của Bạch Bất Phục nên y hỏi điều gì nàng giải thích điều ấy.
Muốn giải thích cho Bạch Bất Phục hiểu việc đả thông sinh tử huyền quan, dựa theo từng vấn nạn của y, rốt cuộc Thôi Oanh Oanh phải nói cho y nghe tất cả. Từ những điều sơ đẳng nhất mà bất kỳ ai mới tấp tểnh luyện nội công từ phần nhập môn cho đến các việc luyện kí, dẫn lưu nội kình xuất phát nội lực theo từng chiêu thức.
Dù chỉ là những phần giải thích qua loa nhưng đối với Bạch Bất Phục thì bấy nhiêu đó cũng là quá đủ.
Và khi Thôi Oanh Oanh ngừng lời, Bạch Bất Phục chợt hỏi một câu khiến nàng ta đã kinh nghi càng thêm kinh nghi:
- Vậy còn Cương Khí Hộ Thân là gì? So với Tiên Thiên Khí Công cô nương vừa nói có gì khác nhau?
Thôi Oanh Oanh vốn đang di chuyển ở phía trước bỗng quay đầu nhìn y:
- Các hạ có biết Cương Khí Hộ Thân?
Bạch Bất Phục liền trở lại sự ngơ ngác:
- Tại hạ đâu có biết.
- Không biết tại sao các hạ hỏi?
- Vì không biết nên mới hỏi bằng không tại hạ đâu cần phải hỏi.
- Hừ! Các hạ thật khéo giả vờ. Cương Khí Hộ Thân chính là cách gọii khác của Tiên Thiên Khí Công. Tuy nhiên, trong khi ta giải thích cho các hạ về

điều này ta chưa từng đề cập đến cách gọi thứ hai. Các hạ thử giải thích xem tại sao các hạ bỗng dưng biết đến cách gọi thứ hai?
Hiểu được nguyên nhân khiến Thôi Oanh Oanh có thái độ nghi ngờ Bạch Bất Phục bật cười:
- Chao ôi, đúng ra thì tại hạ không làm sao biết được cách gọi này. Nhưng chính lão Dương Côn khi tìm cách đoạt kim lệnh bài của tại hạ đã kêu lên như vậy, do đó tại hạ mới biết đến bốn chữ Cương Khí Hộ Thân.
Vẫn còn nghi ngờ, Thôi Oanh Oanh hỏi:
- Điều gì khiến Dương Côn phải nhắc đến?
Nhớ lại câu chuyện lúc đó, Bạch Bất Phục có phần hoang mang:
- Cô nương có hỏi tại hạ mới nhớ. Tình thế lúc đó cũng giống như lúc nãy, khi lão Dương Côn sắp sửa vỗ một trảo vào phía sau của tại hạ, lúc tại hạ chưa biết là chuyện gì xảy ra thì lão bỗng kêu lên:
"Ngươi đã luyện được Cương Khí Hộ Thân?". Sắc diện của lão lúc đó thật khó coi, cứ như lão vừa gặp ma vậy.
Nghe Bạch Bất Phục nói xong, Thôi Oanh Oanh tỏ ý nghi ngờ:
- Vậy các hạ đã từng luyện công bao giờ chưa?
- Nếu đã luyện, tại hạ đâu phải có thái độ sợ sệt như cô nương đã thấy?
Thôi Oanh Oanh gật đầu lẩm bẩm:
- Ta cũng nghĩ như vậy. Thế nhưng, điều gì đã xảy ra với các hạ khiến cả ta lẫn lão Dương Côn đều phải nghĩ đến việc các hạ đã luyện được thần công thượng thừa?
- Điều gì đã xảy ra với tại hạ ư ? Không có. Nếu có chăng là việc tại hạ vô tình gặp được lệnh tôn. Sau đó, biết bao chuyện lôi thôi liền xảy đến với tại hạ.
- Những chuyện lôi thôi gì?
Thôi Oanh Oanh hỏi vội và chờ đợi lời giải thích của Bạch Bất Phục càng vội vàng hơn. Vì nàng hy vọng rằng một trong những chuyện lôi thôi mà Bạch Bất Phục đã gặp rất có thể có một chuyện sẽ là đầu dây mối nhợ cho nàng giải thích được nguyên nhân của chuyện kỳ là này:
một người rõ ràng chưa hề luyện công nhưng lại có màn chân khí hộ thể đến mức thượng thừa. Và theo giới đạo gia gọi thì đó chính là Tiên Thiên Khí Công hay còn gọi cách gọi khác là Cương Khí Hộ Thân.
Thế nhưng, do quá nôn nao chờ đợi vào việc khác trong khi vẫn tiếp tục di chuyển trong bí đạo nên bước chân của Thôi Oanh Oanh có phần sơ sẩy.
Cạch!
Aâm thanh vang lên dù nhỏ nhưng đối với Thôi Oanh Oanh thì đây lại là tiếng gọi hồn của tử thần.
Nàng hốt hoảng rú lên:
- Nguy tai! Ta chạm phải cơ quan rồi!

Vù… Ngay tức khắc từ trên trần động chợt xuất hiện hơn mười ngọn giáo và tất cả đều đưa đầu nhọn trở xuống để đâm thẳng vào người của Thôi Oanh Oanh lẫn Bạch Bất Phục, do cả hai đang đứng gần nhau và do Thôi Oanh Oanh tình cờ chạm phải mấu chốt điều động cơ quan ám tàng.
Bụp!
Do chuyện xảy ra ngoài dự kiến nên cả Thôi Oanh Oanh là người có thân thủ hơn người lẫn Bạch Bất Phục là kẻ không có võ công đều phải đứng lặng và chờ cho những ngọn giáo xuyên thấu.
Thế nhưng, những ngọn giáo nọ đột nhiên dừng lại và lơ lửng trên đỉnh đầu của cả hai không đầy một xích.
Vẫn còn hồn bất phụ thể nên cả hai chỉ biết đứng yên để nhìn vào đỉnh đầu của nhau với sự bàng hoàng vô tả.
Tỉnh lại trước, Thôi Oanh Oanh vội nắm lấy tay Bạch Bất Phục và lôi nhanh về phía trước:
- Đi nào!
Vút!
Vù… Coong! Coong! Coong!… Tiếng xé gió rồi tiếng kim thiết gõ chan chát vào nền đá khiến cả hai phải quay đầu nhìn lại.
Trước mắt họ, những ngọn giáo kia sau một lúc đứng yên vì không nỡ đâm vào họ thì bây giờ khi họ đã rời chỗ chúng lại lao xuống và đâm thẳng vào nền đá.
Cả hai chưa kịp thở phào vì sự kiện quá may mắn vừa xảy đến cho họ, giúp họ thoát cái chết rõ mười mươi, thì những ngọn giáo kia do liền nhau thành một chuỗi bởi một thanh sắt kết dính chúng lại bỗng rùng rùng chuyển động.
Cạch!
Vù….
Bốp!
Người nào kiến tạo nên cơ quan này phải là bậc tinh thông. Những ngọn giáo kia sau khi đã đâm xuống dù trúng hay không trúng vào người kẻ xâm nhập cũng tự động rút ngược lên bên trên và ẩn kín vào nguyên vị trước đó.
Còn đang ngấm ngầm thán phục về điều này, Bạch Bất Phục bất giác nảy sinh mối nghi ngờ khi nghe Thôi Oanh Oanh đưa tay che miệng kêu lên:
- Không thể nào xảy ra chuyện này!
- Là chuyện gì, cô nương?
Thôi Oanh Oanh có phần ngơ ngác dù là đang tỉnh táo giải thích cho Bạch Bất Phục nghe:
- Tên gọi của cơ quan này là Liên Châu Kích. Một khi đã phát động thì ngoài tác dụng huỷ diệt địch nhân còn được dùng để ngăn ngừa địch từ bên ngoài xâm nhập vào hoặc cản đường bọn truy kích từ phía trong đuổi theo. Do đó, Liên Châu Kích không thể nào tự động rút lên như thế được.

Nhìn lại những dấu vết do mười mấy ngọn giáo đâm vào nền đá còn lưu lại, Bạch Bất Phục hiểu được lời giải thích của Thôi Oanh Oanh. Bí đạo này là lối duy nhất dẫn vào trong địa Hắc Y Giáo mà không cần đi qua lối chính. Do đó, để ngăn cản địch nhân xâm nhập, Liên Châu Kích một khi bị phát động sẽ biến thành một hàng chấn song kiên cố. Hoặc giả gặp lúc cần thiết, nếu giáo chủ Hắc Y Giáo bị lâm vào tình trạng nguy nan buộc phải thoát thân theo lối bí đạo thì Liên Châu Kích có tác dụng ngăn ngừa kẻ địch truy đuổi từ phía sau. Nói như Thôi Oanh Oanh thì Liên Châu Kích đúng là không thể tự rút về vị trí cũ.
Tuy nhiên diễn tiến xảy ra lại khác hẳn, điều này thật phản thường.
Bạch Bất Phục chợt hỏi:
- Theo cô nương thì tại sao lúc nãy Liên Châu Kích bỗng dừng lại?
Thôi Oanh Oanh lắc đầu nghi hoặc:
- Thoạt tiên ta tưởng Liên Châu Kích bị hỏng do lâu ngày không được sử dụng.
Nhưng với hiện trạng này ta không còn tin vào điều đó nữa.
- Cô nương nghĩ xem có thể nào có ai đó cố tình làm như vậy không?
- Không thể nào. Liên Châu Kích lao xuống là do một khối đá năng đến ngàn cân bị cơ quan phát động và đè xuống. Người nào muốn ngăn lại phải có nội lực phi phàm.
Nhưng để đẩy ngược lên bên trên thì nội lực đó phải tăng lên gấp đôi. Trên đời này làm gì có người luyện được bản lãnh này.
Bạch Bất Phục cười nhẹ:
- Cô nương lầm rồi!! Người cô nương nói vẫn có đấy.
Thôi Oanh Oanh tròn mắt kinh ngạc:
- Các hạ muốn nói người đó chính là các hạ sao?
Bạch Bất Phục vừa lắc đầu vừa hỏi sang chuyện khác, chẳng ăn nhập gì đến đề tài đang nói:
- Cô nương có biết gì về công phu Bích Dạ Lôi Khúc không ?
- Đó là một trong Bích Dạ Ngũ Tuyệt Khúc có xuất xứ từ Bích Dạ Cung ở Bích Dạ Đầm, cũng như Bích Dạ Sáo Khúc mà gia phụ đã có. Sao các hạ lại hỏi ta điều này?
- Vì ngoài phần kinh văn Bích Dạ Sáo Khúc do lệnh tôn buộc tại hạ phải học thuộc, tại hạ còn tình cờ có được phần kinh văn của Bích Dạ Lôi Khúc.
- Các hạ có được cả hai ư?
- Phải! Cô nương nghĩ xem, với hai loại này nếu tại hạ luyện thì có bị lâm vào cảnh chân khí nghịch hàm dẫn đến tẩu hoa? nhập ma không ?
- Ừm! Ta đã nghe gia phụ bảo nếu luyện một loại riêng lẻ thì chắc chắn sẽ bị tẩu hoa? nhập ma. Nhưng với hai loại thì ta không rõ lắm.
Bạch Bất Phục ngấm ngầm đắc ý và cố giữ cho giọng nói vẫn bình thản:

- Cô nương nghĩ thế nào nếu như tại hạ đề nghị cô nương cùng luyện hai loại công phu này với tại hạ?
Nàng ta kinh ngạc:
- Luyện ư?
- Phải rồi! Cô nương không nghe lầm đâu.
- Ngay bây giờ ư?
- Nơi này vắng vẻ, không luyện ngay bây giờ thì đợi đến lúc nào?
Thôi Oanh Oanh vừa lộ vẻ ngập ngừng vì chưa biết là Bạch Bất Phục nói thật hay nói đùa thì y liền nói tiếp:
- Đầu tiên, tại hạ vừa thử luyện Bích Dạ Lôi Khúc công phu vừa đọc qua khẩu quyết cho cô nương dễ nhớ.
Chiếu theo phần đầu của kinh văn, Bạch Bất Phục vừa dứt lời liền ngồi bệt xuống ra vẻ chuẩn bị luyện công thật sự. Và Thôi Oanh Oanh do tưởng thật nên cũng căng mắt nhìn vào từng động thái của Bạch Bất Phục Đang khi đó, Bạch Bất Phục chỉ là giả vờ nên dễ dàng liếc mắt nhìn về phía sau.
Không ngoài sự nghi ngờ của y, có hai bóng trắng chợt thấp thoáng hiện ra trong tầm thị tuyến của Bạch Bất Phục.
Chờ cho hai bóng đó đến đủ gần Bạch Bất Phục liền quay lại kêu lên:

Âm Công

Đánh máy: Bạch Vân Phi và Vong hồn Tiên Tử

Hồi 8
Bằng Cơ Trí Hé Mở Bí Ẩn
Dụng Kế Mưu Quyết Luyện Võ Công

Lại là hai ngươi? Ta biết mà!
Hai bóng trắng kia vì không sao ngờ được đành phải lộ diện trước sự kinh ngạc tột cùng của Thôi Oanh Oanh.
Nàng còn kinh ngạc hơn khi nghe Bạch Bất Phục hét lên:
- Hai ngươi sao lại đeo đuổi ta như âm hồn bất tận vậy ? Việc ngăn chặn và làm cho Liên Châu Kích trở lại vị trí cũ có phải là do hai ngươi thực hiện không ?
Sự kinh ngạc càng tăng cho Thôi Oanh Oanh khi nàng nghe hai bóng trắng kia gồm một nam một nữ lên tiếng đáp lại:
- Bọn ta không phải là đeo đuổi ngươi mà là giám sát ngươi.
- Hừ! Đến Liên Châu Kích bọn ta còn thừa năng lực để ngăn chặn thì tiểu tử ngươi đừng mong có một ngày ngươi luyện được võ công.
Thôi Oanh Oanh lướt người bước tới:
- Nhị vị là ai? Sao lại tự tiện xâm nhập vào trọng địa của bổn giáo?
Nữ nhân kia xua tay:
- Tiểu nha đầu không được nói xen vào! Nơi này không có việc của ngươi.
Thôi Oanh Oanh chực phát tác thì bị Bạch Bất Phục kéo tay giữ lại:
- Thôi cô nương không nên lên tiếng! Bản lĩnh của họ như thế nào cô nương đã biết rồi đấy! Hãy để đấy cho tại hạ.
Y ung dung hất mặt hỏi đôi nam nữ kia:
- Rốt cuộc nhị vị là ai? Tại sao nhị vị luôn tìm cách ngăn cản việc tại hạ luyện tập công phu?
Nam nhân kia lạnh giọng bảo:
- Bọn ta là ai, ngươi không cần biết! Ngươi chỉ nên ghi nhớ một điều là suốt đời suốt kiếp này ngươi phải mãi mãi là một thường nhân, không hề biết võ công. Bất kỳ ai truyền thụ võ công cho ngươi, hoặc bất kỳ lúc nào ngươi luyện được chút ít công phu, bọn ta không những phế bỏ võ công của ngươi mà còn làm cho người truyền thụ võ công cho ngươi phải thân bại danh liệt.
Toàn thân rung động, Bạch Bất Phục lần đầu tiên mới biết đến tâm trạng phẫn nộ:
- Như vậy việc Thôi giáo chủ trước khi chết truyền cho ta mười năm công lực sau đó bỗng mất đi là do nhị vị gây nên?

Nữ nhân nọ nhếch môi cười giễu cợt:
- Điều đó là do ta làm và chỉ là một cái phất tay nhẹ nhàng mà thôi. Ngươi không cần phải kinh ngạc.
- Tại sao chứ ? Tại sao bọn ngươi lại ngăn cản ta luyện công?
Dù đang quát tháo là vậy nhưng Bạch Bất Phục vẫn nghe được tiếng kêu thét của Thôi Oanh Oanh:
- Các hạ vừa nói gì ? Gia phụ đã chết ? Phụ thân ta đã chết ư ? Tại sao ?
Hai người cùng hét và không ai lên tiếng đáp lại lời cho ai ! Chỉ có đôi nam nữ kia là luôn nhìn họ với cái nhìn vừa giễu cợt vừa thương hại.
Và nam nhân kia bỗng lên tiếng:
- Bạch Bất Phục! Những gì lão họ Thôi nhờ ngươi truyền đạt, thiếu giáo chủ của Hắc Y Giáo kia rồi, sao ngươi không nhân lúc này mà nói luôn đi, còn chờ gì nữa?
Bạch Bất Phục sau lúc phẫn nộ bỗng mang tâm trạng ngỡ ngàng:
- Hai ngươi biết tên ta ? Lúc Thôi giáo chủ nhờ ta, hai ngươi cũng ở gần đó ?
Nữ nhân nọ đáp:
- Những điều ngươi phải kinh ngạc hãy còn nhiều, việc bọn ta biết danh tánh của ngươi và biết những gì xảy ra quanh ngươi đâu phải là điều lạ đáng để ngạc nhiên?
Thần hồn rung động, Bạch Bất Phục có cảm giác tất cả những gì thuộc về thầm kín của y cũng bị đôi nam nữ kỳ bí này biết rõ đến từng chân tơ kẽ tóc. Và y có cảm tưởng như y bị lột trần hoàn toàn trước hai đôi mục quang đang nhìn y thương hại.
Chỉ có những ai đang lâm vào tình cảnh tương tự như Bạch Bất Phục bây giờ mới hiểu thấu những cảm giác đang xảy đến cho y. Y như người bất lực, như bị một sợi dây vô hình ràng buộc để y chỉ có thể hành động trong một giới hạn nào đó mà thôi. Và giới hạn đó lại là do đôi nam nữ kỳ bí không rõ niên kỷ đang cố tình áp đặt cho y.
Có ai đó đã từng bị O ép, bị bắt buộc phải làm một điều gì đó hoàn toàn ngoài ý muốn của bản thân mới thấu hiểu cho định ý lúc này của Bạch Bất Phục.
Với định ý đó, một định ý mới xuất hiện không lâu, Bạch Bất Phục bất ngờ thét lên:
- Là người bị tước đoạt đi sở thích, ta không muốn sống nữa.
Vừa thét Bạch Bất Phục vừa tự quật hết sức mình cái đầu của y vào vách đá cứng ngay cạnh bên.
Thế nhưng.
Một luồng nhu kình dịu nhẹ bỗng xuất hiện theo cánh tay vẫy của nam nhân kia, khiến cho toàn thân của Bạch Bất Phục phải cứng đờ. Và khi va vào vách đá thì đầu của y như chỉ va vào một lớp bông mềm nhũn.

Đứng yên bất động đã là một điều khó chịu, Bạch Bất Phục còn khó chịu thập phần khi nghe giọng cười châm chọc của nam nhân kia:
- Ha…ha…ha…! Ta quên nói cho ngươi biết một điều nữa, ngoài việc ngươi không được luyện công phu, ngươi cũng không được quyền chết. Do là kẻ khác giết ngươi hay ngươi tự tìm đến cái chết. Người đừng bao giờ thử tìm cách làm ngược lại mệnh lệnh của bọn ta.
- Như vậy là quá quắt, là phi lý. Mệnh lệnh kỳ quặc của hai ngươi, Bạch Bất Phục ta thực sự không phục. Ta không bao giờ phục tùng hai ngươi cả. Dù chết ta cũng cứ bất phục.
Mặc cho Bạch Bất Phục la hét nam nhân kia vẫn cười:
- Ha…ha…ha…! Ngươi bất phục thì sao, đã hai lần ngươi suýt chết mà vẫn sống đấy thôi! Ngươi bắt buộc phải phục tùng theo mệnh lệnh bọn ta! Ha…ha…ha…!
Biết họ đang nhắc đến lần y suýt chết dưới Liên Châu Kích, Bạch Bất Phục vẫn không hề cảm kích ân cứu mạng của họ. Ngược lại, y bắt đầu vận dụng tâm cơ, tìm cách hoặc là phá bỏ hoặc là làm trái lại mệnh lệnh của họ để xem họ sẽ làm gì y hay cuối cùng phải ra tay giết y?
Đầu tiên, y vờ đấu dịu để thuật lại toàn bộ những gì đã xảy ra cho Thôi giáo chủ ở Aâm Sơn cho Thôi Oanh Oanh nghe.
Chờ đến lúc Thôi Oanh Oanh nguôi cơn xúc động, Bạch Bất Phục bảo nàng:
- Bây giờ tại hạ sẽ y lời Thôi giáo chủ lập lại toàn bộ kinh văn khẩu quyết Bích Dạ Sáo Khúc cho cô nương nghe.
Nói đến đây y bỗng dừng lời.
Y quay đầu nhìn sang đôi nam nữ kia vừa mắng họ:
- Đây là khẩu quyết võ học của Hắc Y Giáo, bọn ngươi cố tình lưu lại để trộm nghe à ? Hai ngươi không biết thế nào là đạo lý sao ? Nghe lén tư sự của người khác mà hai ngươi cũng làm được sao ? Quân mặt dầy.
Mặc cho y mắng, mặc cho y thóa mạ, đôi nam nữ kia vẫn đứng nguyên vị. Không những thế, nữ nhân kia còn nói:
- So với bản lĩnh của bọn ta, Bích Dạ Sáo Khúc hay Ngũ Tuyệt Khúc gì đó chỉ là trò trẻ con, bọn ta không để vào mắt đâu.
Hết phép, Bạch Bất Phục đành phải nín nhịn vào đọc cho Thôi Oanh Oanh nghe toàn bộ kinh văn Bích Dạ Sáo Khúc.
Tuy Thôi Oanh Oanh chưa được dịp mục kích thần công tuyệt thế của đôi nam nữ kia như Bạch Bất Phục đã từng, nhưng qua việc họ dễ dàng dùng nội kình ở một khoảng cách xa để ngăn chận sức lao xuống của Liên Châu Kích, và tiếp đó là đẩy được Liên Châu Kích quay trở lại vị trí cũ, nàng cũng đủ tin vào lời nói có phần khoa trương của nữ nhân kia.
Với tâm trạng đó, Thôi Oanh Oanh không thể nào xem trọng phần kinh văn khẩu quyết kia nữa! Vì xem trọng để làm gì một khi công phu đó chỉ là trò

trẻ con trong tay người khác.
Nghe tai này và để lọt tai kia, Thôi Oanh Oanh như bị hụt hẫng khi nghe Bạch Bất Phục nói:
- Hết rồi! Cô nương nhẩm lại xem nếu có chỗ nào không nhớ thì nói cho tại hạ biết để tại hạ nhắc lại.
Nàng lắc đầu vì không quan tâm.
Bạch Bất Phục cười nhẹ:
- Phần của tại hạ đến đây là xong! Tại hạ xin lui chân để cô nương rảnh rỗi đối phó với Dương Côn.
Nhưng y vẫn không tài nào bước đi được khi toàn thân của y vẫn cứ bất động.
Y biết đó là do đôi nam nữ kia gây ra nên quát hỏi:
- Hai người còn bắt ta phải đứng như thế nào bao lâu nữa?
Nam nhân nọ cười lạnh:
- Tiểu tử ngươi đừng hòng qua mặt bọn ta ! Còn một việc nữa, sao ngươi không nói ra?
Y cãi bừa:
- Làm gì còn một việc nào nữa ? Ta đã lập lại tất cả những gì Thôi giáo chủ căn dặn ta rồi.
- Hừ! Vậy còn việc ngươi bị trúng phải Tuyệt Mạng Phi Châm của lão họ Thôi thì sao?
Y đỏ mặt vì tức giận. Không phải là y không nhớ mà đó là vì y cố tình bỏ qua, không muốn nhắc đến.
Ngược lại, Thôi Oanh Oanh vừa nghe nói đến Tuyệt Mạng Phi Châm liền kêu lên lo lắng:
- Sao ? Ngươi bị trúng phải Tuyệt Mạng Phi Châm thật à?
Sự lo lắng của Thôi Oanh Oanh không làm cho Bạch Bất Phục cảm kích. Trái lại, y bực tức thét lên:
- Điều đó có liên quan gì đến cô nương? Cô nương cứ lo cho Hắc Y Giáo thì hơn.
Thôi Oanh Oanh lộ vẻ bồn chồn, vì nàng không thể quên việc Hắc Y Giáo để lo cho Bạch Bất Phục.
Tuy nhiên, khi nam nhân nọ lên tiếng:
- Hừ ! Ngươi cố tình phớt lờ để tìm đến cái chết thì không được đâu. Tiểu nha đầu kia dù không muốn cứu ngươi, bọn ta cũng có cách buộc tiểu nha đầu phải cứu.
Huống chi, chỉ còn ba ngày nữa là đủ một tuần trăng như lão họ Thôi đã nói. Ngươi nên ngoan ngoãn tự nói ra là hơn.
Thôi Oanh Oanh chợt giật mình kêu ầm lên:
- Thế nào? Các hạ đã vướng phải Tuyệt Mạng Phi Châm lâu đến vậy sao?

Nữ nhân nọ bỗng quắc mắt:
- Tiểu cô nương kêu như vậy là có ý gì? Qua khẩu khí của cô nương dường như sự việc rất nghiêm trọng thì phải?
"Họ đã thay đổi lối xưng hô? Ta phải hiểu thái độ này ra sao đây? Dường như họ rất sợ việc ta phải chết, lạ thật!".
Bạch Bất Phục vừa có ý nghĩ này thì liền đó nhận định của y càng được củng cố khi nghe đôi nam nữ kia đối thoại tiếp với Thôi Oanh Oanh.
Thôi Oanh Oanh trầm ngay nét mặt lúc đáp lại:
- Còn hơn là nghiêm trọng. Chất độc trong Tuyệt Mạng Phi Châm sẽ huỷ diệt bất kỳ ai nếu để đến ngày thứ bảy.
- Nhưng tiểu tử đâu có làm sao, dù hôm nay đã là ngày thứ hai mươi bảy?
Nghe nữ nhân nọ biện bác, Thôi Oanh Oanh cười khinh khỉnh:
- Tiểu nữ không cần biết võ công của nhị vị cao thâm huyền ảo như thế nào. Nhưng qua sự việc này tiểu nữ tin chắc rằng đối với độc môn công phu nhị vị hãy còn ấu trĩ.
Nữ nhân nọ liền có phản ứng:
- Tiểu cô nương nói năng nên cẩn thận. Lời lẽ giáo huấn đó, chưa đến lượt tiểu cô nương nói đâu.
Thôi Oanh Oanh không hề sợ. Ngược lại, nàng vẫn ung dung giải thích:
- Muốn lưu lại mạng sống cho ai đó đến một tuần trăng khi thi triển Tuyệt Mạng Phi Châm chỉ có một cách duy nhất là gia phụ phải bẻ gẫy phần ngoài của Phi Châm, chừa lại một mẩu nhỏ. Và mẩu nhỏ này được gia phụ cắm vào huyệt Thiên Trì gần với đại huyệt Linh Đài. Qua cử động của người bị hại, mẩu nhỏ này càng lúc càng di chuyển đến đại huyệt Linh Đài. Và khi đi đến giai đoạn này, người bị hại chắc chắn phải vong mạng, dù Đại La Kim Tiên giáng hạ cũng vô phương giải cứu.
Đôi nam nữ kia cùng thất sắc:
- Tiểu cô nương thử xem lại xem, liệu mẩu Phi Châm kia đã di chuyển đến đại huyệt Linh Đài của tiểu tử chưa?
Thôi Oanh Oanh lắc đầu:
- Tiểu nữ không cần xem. Vì bản thân tiểu nữ không có năng lực giải cứu.
- Hừ! Nhưng tiểu cô nương không phải là người duy nhất học được chân truyền của lão Thôi sao?
Thôi Oanh Oanh hất mặt bảo:
- Học được thì sao ? Đến gia phụ cũng phải bó tay, nói chi đến tiểu nữ.
Nam nhân nọ gần như là quát lên:
- Ngươi nói như vậy là cố tình làm việc này là để sát nhân diệt khẩu.
Tiếng quát của nam nhân nọ không hề làm cho Thôi Oanh Oanh sợ. Ngược lại, nàng vẫn cứ lo sợ khi quay sang phân trần với Bạch Bất Phục:
- Ta mong các hạ hiểu cho, tính khí của gia phụ lâu nay vẫn vậy. Đó là sự

thật mà ta không thể nào phủ nhận, gia phụ đúng là muốn sát nhân diệt khẩu. Rất tiếc, ta lại không có cách gì để giúp tại hạ.
Bật cười sảng khoát, Bạch Bất Phục bảo:
- Ha…ha…ha…! Cô nương không việc gì phải ân hận. Người phải tiếc rẻ không là cô nương mà là họ kia. Cô nương cứ nhìn sắc diện của họ xem, trông họ có vẻ buồn cười không? Ha…ha…ha…!
Thật vậy, thần sắc của đôi nam nữ kia không những là buồn cười mà còn phải được xem là đáng thương hại nữa mới đủ nghĩa.
Tuy nhiên, tràng cười đắc ý của Bạch Bất Phục vụt tắc ngấm đi, khi nghe nam nhân kia lạnh giọng bảo y:
- Ngươi đừng đắc ý vội. Ngươi nghĩ xem nếu ngươi chết đi thì người đầu tiên phải thống khổ là ai ? Có phải là mẫu thân ngươi không, Bạch tiểu tử ?
Bạch Bất Phục rung động:
- Hai ngươi muốn gì khi cố tình lôi mẫu thân ta vào chuyện này?
Nữ nhân kia cười nhẹ và là cái cười châm biếm:
- Bọn ta muốn gì ư ? Trước tiên, bọn ta sẽ nói cho mẫu thân ngươi biết về cái chết của ngươi. Sau đó… Toàn thân chấn động, Bạch Bất Phục quát lên:
- Sau đó thì thế nào ? Kẻ nào hại đến gia mẫu, ta sẽ không buông tha cho kẻ đó!
Cười lạnh, nam nhân kia hỏi tức:
- Bằng vào năng lực của ngươi à? Hừ! Huống chi, ngươi đâu còn sống bao lâu nữa.
Thật tiếc cho ngươi vì ngươi không thể nào mục kích được những gì sẽ xảy đến cho mẫu thân ngươi sau này! Ha…ha…ha…!
Lời nói của nam nhân nọ đúng là sự thật. Và lời nói đó có tác dụng như là lời cảnh tỉnh Bạch Bất Phục.
Trong tâm trí y ngay tức khắc xuất hiện hai ý định:
một là y phải sống, bất cứ giá nào y cũng phải sống! Hai là y phải có võ công, không những chỉ có võ công không mà thôi, y cần phải có một bản lĩnh siêu phàm. Nếu đạt được ý nguyện này, chính y sau này sẽ làm cho đôi nam nữ kia nếm mùi khổ luỵ.
Đột nhiên y quay sang hỏi Thôi Oanh Oanh:
- Thôi cô nương! Lúc nãy cô nương có nói là cô nương không có năng lực để giải cứu! Phải chăng trong câu nói của cô nương mang một hàm ý là vẫn có người có năng lực giải nguy cho tại hạ?
Thôi Oanh Oanh chậm rãi gật đầu:
- Các hạ nói không sai! Đúng là vẫn có người có thể giải cứu cho các hạ.
- Người đó là ai?
Vô hình chung có đến ba người cùng một lúc nêu lên câu hỏi này. Đó là Bạch Bất Phục và đôi nam nữ kia.

Qua đó, Bạch Bất Phục hiểu rằng dù đôi nam nữ kia đang bằng mọi cách ngăn cấm mọi sở thích của y nhưng họ lại rất sợ việc y phải chết. Không cần phải tìm hiểu nguyên nhân, Bạch Bất Phục chỉ biết ghi nhớ thật kỹ điều này vào tận tâm khảm của y.
Và y nghe Thôi Oanh Oanh đáp lời:
- Đó là Quỷ Y Ma Thủ gia sư bá.
Nam nhân kia vội vã hỏi:
- Lệnh sư bá hiện đang ở đâu?
Thôi Oanh Oanh nhún vai:
- Gia sư bá luôn đi đây đi đó, hành tung cứ như hạc nội mây ngàn. Câu hỏi này tiểu nữ không sao giải đáp được.
Nữ nhân kia rít lên:
- Nhưng ít ra cô nương phải biết được một địa điểm nào đó mà lệnh sư bá thường hay lui tới chứ?
Nàng đáp với cái gật đầu:
- Điều đó thì tiểu nữ biết! Nhưng nói ra cũng chỉ vô ích mà thôi.
- Sao lại vô ích?
- Vì trong vòng ba ngày ngắn ngủi còn lại nhị vị không thể nào đi đến địa điểm đó. Và dù có đến được, nhị vị còn phải đưa gia sư bá quay lại đây để chữa trị cho Bạch các hạ! Nhị vị không nghĩ đây là hành động hoàn toàn thừa sao?
Nam nhân nọ tỏ vẻ nôn nóng nhưng lời lẽ lại có phần tự tin:
- Vô ích hay không thì cô nương cứ việc nói ra. Chuyện sau đó như thế nào cô nương không phải bận tâm.
Thôi Oanh Oanh cười nhẹ:
- Cũng được! Ta sẽ nói! Gia sư bá vẫn thường lui tới với hai vị bằng hữu cố tri.
Một người là Khấp Quỷ Tăng, thường được gọi là Quỷ Tăng! Người thứ hai là Phế Quỷ Vô Thường vốn nổi danh là Quỷ Kiếm! Gia sư bá cùng với hai vị lão bằng hữu được thiên hạ ghép chung thành Thế Ngoại Tam Quỷ. Chỉ có điều nhị vị sẽ không tài nào tưởng tượng được nơi trú ngụ của hai nhân vật này ở xa nhau như thế nào.
Đổi giọng, Thôi Oanh Oanh vì căm ghét thái độ phi lý của đôi nam nữ qua việc ngăn cấm Bạch Bất Phục luyện công nên giọng nói của nàng có phần khiêu khích:
- Quỷ Tăng vốn từ lâu xa rời thế sự nên chọn đỉnh Vu Sơn Thần Nữ Phong làm nơi lưu ngụ. Quỷ Kiếm do bản tính thâm trầm, thích cảnh cô liêu, nên lấy đáy vực Ngọa Long làm nơi tiềm ẩn. Nhị vị có biết hai địa điểm này không?
Nam nhân nọ sau khi đưa mắt nhìn nữ nhân đồng hành liền dằn giọng bảo

Thôi Oanh Oanh:
- Hừ! Nếu bọn ta không tìm được Quỷ Y ở hai địa điểm này thì tiểu nha đầu ngươi đừng trách bọn ta sẽ biến Ma Vân Cốc này thành bình địa.
Quay sang Bạch Bất Phục, nam nhân đanh giọng hạ lệnh:
- Đi nào, tiểu tử!
Thật bất ngờ, ngay sau câu nói của vị nam nhân bí ẩn, toàn thân vốn bất động của Bạch Bất Phục bỗng như được cởi trói.
Và Bạch Bất Phục chưa kịp bước đi liền có cảm nhận toàn thân cứ như là là bay đi, như được một lực vô hình nâng lên và đưa mãi về phía trước.
Đến như Thôi Oanh Oanh lúc mục kích được cảnh tượng này cũng phải như người mất hồn, công phu của đôi nam nữ kia không những là siêu phàm mà còn là siêu phàm đến chỗ không sao tưởng tượng được.
Nàng mơ hồ tin rằng đôi nam nữ kỳ bí kia vẫn có cách đưa Bạch Bất Phục đến được hai địa điểm kia, một ở phía nam và một ở mãi phía bắc, chỉ trong ba ngày ngắn ngủi. Nhưng cách đó là cách gì thì Thôi Oanh Oanh không sao mường tượng được.
Vả lại, nàng đâu còn thời gian để mà mường tượng những chuyện viển vông. Vì nàng còn phải nhanh chóng đi vào trọng địa Hắc Y Giáo để kịp thời lấy được tín vật của tổ sư hầu khống chế ngược lại Độc Tâm Thiết Trảo Dương Côn.
Có như thế nàng mới khôi phục được Hắc Y Giáo, là tâm huyết do phụ thân nàng gây dựng.
Thế nhưng, đúng vào lúc Thôi Oanh Oanh nghĩ đến việc này thì một tràng cười từ đâu đó mãi bên trong bỗng vang lên đến tai nàng:
- Ha…ha…ha…! Ta đã lấy được vật cần lấy! Hắc Y Giáo sẽ là của ta! Ta sẽ là Giáo chủ Hắc Y Giáo. Ha…ha…ha…!
Đó là giọng nói của lão Dương Côn! Thôi Oanh Oanh không những không nghe lầm mà nàng còn phải thất vọng não nề.
Để bảo lưu tánh mạng hầu sau này có dịp báo phục, Thôi Oanh Oanh đành len lén tháo lui theo lối bí đạo.
Sau khi phát động cơ quan để biến Liên Châu Kích thành vật chắn đường, Thôi Oanh Oanh ra đến bên ngoài.
Nàng cảm nhận được sự cô đơn khi nhận ra rằng đôi nam nữ kia đã đưa Bạch Bất Phục đi mất, không lưu lại bất kỳ dấu tích nào.

Âm Công

Đánh máy: Bạch Vân Phi và Vong hồn Tiên Tử

Hồi 9
Bằng Bạch Hạc Vượt Xa Ngàn Dặm
Có Tánh Linh Bạch Hạc Giải Nguy

Chính Bạch Bất Phục là người trong cuộc cũng phải bất ngờ vì lối dịch chuyển bất thường của đôi nam nữ kia.
Dù y chưa biết vực Ngoa. Long và đỉnh Vu Sơn Thần Nữ Phong ở đâu nhưng y những tưởng họ sẽ đưa y đi bằng thinh thân pháp thượng thừa như nhân vật Cái Bang hoặc Thôi Oanh Oanh đã đưa y đi.
Nào ngờ, đôi nam nữ kia lại có loại phương tiện để di chuyển thật sự khác thường.
Lúc Bạch Bất Phục được thần công vô thượng của đôi nam nữ kia đưa ra bên ngoài bí đạo. Y nghe nam nhân kia hú khẽ một tiếng vọng lên thinh không.
Sau đó, một chấm trắng ban đầu là nhỏ sau cứ lớn dần xuất hiện ở trên không.
Và khi chấm trắng đó đến đủ gần Bạch Bất Phục mới nhận ra đó là một con Bạch Hạc to lớn khác thường.
Vút! Vút!
Hai tay của Bạch Bất Phục liền bị đôi nam nữ nắm giữ. Họ chỉ khẽ nhún mình là đưa được Bạch Bất Phục nhảy lên mình con Bạch Hạc.
Y chỉ nghe nam nhân nọ căn dặn:
- Ngồi yên!
Thì… Bạch Hạc liền lao vút lên tầng không và mang theo mỗi một mình y.
Nhìn trước nhìn sau và nhìn luôn hai bên tả hữu, Bạch Bất Phục thoáng lo sợ khi thấy chỉ có một mình y trên lưng con Bạch Hạc, còn ở hai bên tai lại có gió cứ ào ào thổi ngược về phía sau.
Lúc này trong tâm tưởng y không còn giữ ý nghĩ muốn chết nữa, do đó y rất sợ việc phải ngã lộn cổ từ trên cao và phải bị tan xương nát thịt.
Y dần dần khom người xuống và theo bản năng y vòng tay ôm lấy cổ con Bạch Hạc.
Vì y ôm chặt cứng, Bạch Hạc không chịu được nên cứ lắc lư đầu khiến đôi cánh của Bạch Hạc phải chao đảo. Bị ngả nghiêng theo nhịp chao đảo của Bạch Hạc, y càng thêm hoảng sợ.
Và suýt nữa thì y phải buông tay rơi xuống vì nghe một âm thanh bất ngờ vang vào tai:

- Ngươi làm gì vậy, tiểu tử? Hãy buông tay khỏi cổ Bạch Hạc mau!
"Là giọng nói của nam nhân nọ! Không lẽ họ cũng bay được như Bạch Hạc và bay ở cạnh bên?" Vừa nới lỏng vòng tay y vừa quay đầu nhìn quanh để tìm kiếm.
Phải một lúc lâu sau y mới nhìn thấy đôi nam nữ nọ. Hoá ra không phải là họ biết bay như Bạch Hạc. Họ, hai người mỗi người đang nắm lấy một bên chân của Bạch Hạc để được Bạch Hạc lôi đi cùng.
Nảy sinh ác ý, Bạch Bất Phục định tìm cách khích nộ Bạch Hạc để Bạch Hạc vùng vẫy nhiều hơn. Biết đâu nhờ đó đôi nam nữ kỳ bí kia phải rơi xuống và chết đi.
Tuy nhiên, khi nhớ lại thần công tuyệt thế của họ, Bạch Bất Phục thấy sờn lòng!
Vì nếu phải rơi xuống, khi họ muốn họ vẫn còn kịp thời gian để dùng thần công tuyệt học huỷ diệt sinh mạng y.
Lúc đó, con Bạch Hạc tuy thôi chao đảo nhưng có lẽ hãy còn bực tức nên vẫn cứ lắc lư đầu.
Áy náy, Bạch Bất Phục tuy vẫn vòng tay ôm lấy cổ Bạch Hạc nhưng là ôm nhẹ và tìm lời trấn an Bạch Hạc:
- Lượng thứ cho ta nha, Hạc huynh!
Bạch Bất Phục vừa dứt lời con Bạch Hạc bỗng hất đầu kêu lên:
- Oe…oe… Tuy không hiểu tại sao lại như vậy nhưng Bạch Bất Phục chợt có cảm nghĩ là Bạch Hạc đang khó chịu vì lời nói mới rồi của y.
Y vội nói lại:
- Huynh không lượng thứ cho ta hay huynh không thích ta xưng hô như vậy?
Thật là bất ngờ, con Bạch Hạc cứ gật đầu một lượt rồi lại lắc đầu ở lượt kế tiếp.
Kinh ngạc, Bạch Bất Phục hỏi:
- Huynh hiểu lời của ta à?
Bạch Hạc ngẩng cao đầu kêu lên như lúc nãy:
- Oẹ.oe… Đoán biết được ẩn ý của Bạch Hạc, Bạch Bất Phục nhớ lại lần gật đầu và lắc đầu của Bạch Hạc ứng với câu hỏi lúc đó của y.
Y nghĩ:
"Nếu cho cái gật đầu là để đáp lại câu hỏi:
có lượng thứ cho ta không? Thì lượt lắc đầu kia của Bạch Hạc là hàm ý không hài lòng cách xưng hô của ta. Không lẽ Bạch Hạc lại thông linh đến độ hiểu được tiếng của người?" Để thử lại, y hỏi:
- Bạch Hạc không thích ta gọi là huynh ư?
Bạch Hạc lắc đầu biểu thị câu hỏi của y là đúng.
Thích thú vì sự thông linh của Bạch Hạc, y hỏi tiếp:
- Bạch Hạc to lớn đến chừng này hẳn phải cao niên! Ta gọi bằng lão hữu, có

được không?
Bạch Hạc lắc đầu nhiều lượt và lắc càng lúc càng mạnh. Điều này khiến cho Bạch Bất Phục không sao hiểu được ý tứ của Bạch Hạc!
Do Bạch Hạc lắc mạnh đầu làm cho thân hình chao đảo, điều này khiến cho đôi nam nữ kia khó chịu, nhất là vị nữ nhân.
Nữ nhân nọ cao giọng trách y:
- Ngươi phát rồ vừa thôi, tiểu tử! Bạch Hạc là điểu thú, đâu phải là người mà ngươi lân la nói chuyện? Hừ! Hay ngươi tưởng làm như thế này là sẽ loại bỏ được bọn ta? Ngươi đừng vọng tưởng đấy, tiểu tử?
Qua câu nói này Bạch Bất Phục thức ngộ được hai điều. Điều thứ nhất, y đã nghĩ đúng và đã không tìm cách hãm hại đôi nam nữ kia. Bằng không, y phải chết trước khi đôi nam nữ kia bị hất rơi khỏi chân Bạch Hạc. Điều thứ hai, y không ngờ đôi nam nữ kia vốn là chủ nhân của Bạch Hạc lại không nhận ra tánh linh của Bạch Hạc. Họ tin rằng Bạch Hạc vốn là loại cầm thú nên không thể tiếp chuyện với con người.
Họ đã lầm và Bạch Bất Phục sẽ hoàn toàn đắc ý nếu chỉ cho họ thấy được điều lầm lẫn của họ.
Do đó, Bạch Bất Phục tìm mọi cách để đoán biết được tâm ý của Bạch Hạc qua những cái lắc đầu vừa rồi.
"Gọi là huynh, Bạch Hạc không hài lòng mà gọi là lão hữu, Bạch Hạc lại càng không hài lòng. Không lẽ đây là con Bạch Hạc mái cũng như nữ nhân, có mấy ai chấp nhận bị xem là lão? Nếu Bạch Hạc có tánh linh và hiểu được lời nói của con người, rất có thể Bạch Hạc cũng chung một tâm trạng như bọn nữ nhân lắm." Giữ cổ Bạch Hạc bằng một tay, dùng tay còn lại để ve vuốt bộ lông mịn màng của Bạch Hạc. Y còn thầm thì khẽ gọi:
- Hạc tỷ tỷ! Ta gọi như thế này tỷ tỷ có hài lòng không?
Bạch Bất Phục hoàn toàn không ngờ tác dụng của câu nói này. Bạch Hạc vừa nghe xong liền gật nhẹ đầu vài lượt, đồng thời còn kêu rù rù nhiều tiếng nhẹ như thể vừa gặp phải điều gì đó mãn ý.
Hoàn toàn toại nguyện, Bạch Bất Phục bất ngờ lên tiếng gọi nữ nhân kia:
- Cô nương xem Bạch Hạc là điểu thú và cho rằng Bạch Hạc không thể đàm đạo cùng tại hạ ư?
Nữ nhân nọ chưa kịp lên tiếng đáp, Bạch Bất Phục lại bật cười:
- Ha…ha…ha…! Để minh chứng cho cô nương thấy sự lầm lẫn của cô nương, tại hạ sẽ nói chuyện với Bạch Hạc đây.
Dứt lời, Bạch Bất Phục vừa vuốt ve con Bạch Hạc vừa đưa tay chỉ bừa xuống phía dưới:
- Hạc tỷ tỷ! Ở dưới kia là một chỗ hay lắm, tỷ tỷ đưa tôi xuống đó đi.
Vù… Bạch Hạc liền trầm người xuống. Vừa lượn thành vòng, Bạch Hạc vừa hạ thấp dần.

Nam nhân nọ không ngờ Bạch Hạc lại tự ý đổi hướng bay bèn hé miệng hú lên vài tiếng:
- H…ú…! H…ú…! H…ú…!
Thế nhưng sự điều động của nam nhân nọ không hiểu sao lại hoàn toàn mất hiệu nghiệm. Hay nói đúng hơn, Bạch Hạc ngay lúc này chỉ biết vâng lời Bạch Bất Phục mà thôi.
Y vẫn ve vuốt, vẫn thầm thì:
- Hạc tỷ tỷ đừng nghe họ. Họ chỉ xem tỷ tỷ là điểu thú, là vật để họ sai khiến.
Chứ không như đệ, đệ xem tỷ tỷ là tỷ tỷ của đệ! Hạ dần xuống đi, tỷ tỷ! Hay lắm, tỷ tỷ.
Nhận ra cử chỉ của Bạch Bất Phục có điều khác lạ, nữ nhân nọ thét lên giận dữ:
- Bạch tiểu tử! Ngươi dám giở trò à? Ngươi muốn ta hất ngươi xuống khỏi lưng Bạch Hạc không?
Kinh hoảng, Bạch Bất Phục kêu bừa:
- Tỷ tỷ! Họ muốn hại mạng đệ kìa, tỷ tỷ mau nghĩ cách cứu đệ với.
Phạch! Phạch!
Vù…vù… Vút!
Dang rộng đôi cánh, Bạch Hạc vừa đập vừa tạo ra những loạt cuồng phong. Không những thế, Bạch Hạc còn búng mạnh đôi chân khiến cho đôi nam nữ kia khó bề nắm giữ. Đồng thời Bạch Hạc lại thu hẹp vòng lượn làm cho đôi nam nữ kia như bị quay cuồng trong cơn lốc xoáy bất ngờ hiển hiện.
Trông thấy điều này, Bạch Bất Phục thật sự mãn nguyện. Vì họ tuy có thần công vô thượng nhưng thần công đó chỉ hữu dụng khi họ Ở đất bằng. Còn bây giờ, một tấc đất để trụ chân họ không có, họ đành phải bất lực trước sự vùng vẫy đầy uy lực của Bạch Hạc, một loại diều thú họ vốn xem thường.
Đang mãn nguyện nên Bạch Bất Phục có phần rộng lượng. Y bảo Bạch Hạc:
- Tỷ tỷ cứ trừng phạt bọn họ như vậy nhưng đừng để họ rơi xuống kẻo chết mất.
Cứ hạ thấp nữa đi, tỷ tỷ!
Quả nhiên vào lúc này Bạch Hạc hoàn toàn tuân theo sự điều động của Bạch Bất Phục.
Đôi nam nữ kia tuy luôn chịu cảnh khốn đốn đến cùng cực nhưng chưa đến nỗi phải tuột tay và rơi xuống.
Nhìn cảnh tượng ở bên dưới càng lúc càng hiện rõ và luôn xoay tròn đảo lộn theo sự lượn vòng của Bạch Hạc, Bạch Bất Phục nhẩm tính:
“Độ cao này có lẽ đến trăm trượng, vẫn chưa an toàn cho họ. Ta phải chờ thêm một lúc nữa vậy! Đã đến khá gần những ngọn cây cao rồi, có lẽ ta đang ở độ cao ngoài hai mươi trượng? Hãy đợi thêm một lúc nữa đã.

Và khi Bạch Hạc hạ thấp đến độ cao như ý muốn, Bạch Bất Phục vụt hô lên:
- Được rồi, tỷ tỷ! Cho họ rơi xuống đi!
Phạch!
Vù… Vụt!
Theo cái đập cánh của Bạch Hạc, đôi nam nữ kia vì không chi trì được đành phải tuột tay khỏi đôi chân của Bạch Hạc.
Cả hai cùng rơi xuống.
Đúng lúc đó, do đắc ý nên Bạch Bất Phục nghiêng người nhìn theo họ.
Nam nhân kia vì tức giận trước việc phản thưởng của Bạch Hạc bất ngờ vẫy tay hướng về Bạch Bất Phục:
- Tiểu tử! Ngươi muốn chết?
Một luồng lực đạo cực mạnh liền xuất hiện và lao thật nhanh về phía Bạch Bất Phục.
Bạch Bất Phục kinh hoàng chỉ kịp kêu lên một tiếng:
- Tỷ tỷ… Tiếng kêu không rõ nghĩa của Bạch Bất Phục tuy có làm cho Bạch Hạc giật mình và đổi hướng bay, nhưng vẫn không sao giúp cho Bạch Bất Phục tránh kình.
Bị dư kình tác động vào, Bạch Bất Phục ngoài việc mang nội thương trầm trọng còn phải hôn mê bất tỉnh.
Ngay thời điểm ngất đi, hình ảnh cuối cùng mà Bạch Bất Phục cảm nhận được là toàn thân của y đã rời khỏi lưng Bạch Hạc, trong khi Bạch Hạc vẫn giữ nguyên hướng bay.
Như một hòn đá bị xô xuống từ trên cao, Bạch Bất Phục rơi càng lúc càng nhanh và hoàn toàn vô tri vô giác.
… Một sự lạnh lẽo vô cùng tận bỗng xâm nhập vào tận xương tuỷ của Bạch Bất Phục làm cho y choàng tỉnh.
Bao quanh y là một làn nước đen, đen đến vô tưởng làm cho y dù đang căng mắt cũng không nhìn thấy được gì.
Theo bản năng, y quờ quạng đôi tay về hai bên lẫn trước mặt. Đồng thời hai chân của y cũng đạp bừa bãi về phía dưới.
Bộp!
Một trong hai chân của y bỗng đập phải nền đá cứng, cùng lúc dó hai tay y cũng bấu phải một vách đá có đầy những vật nhám.
Hoàn toàn là theo bản năng y tay bấu chân đạp, xuống quýt leo lên bên trên.
Một phần vì y muốn được ngoi đầu lên khỏi mặt nước vì y sắp sửa sặc đến nơi. Phần khác y tin rằng vách đá này là phần bờ của hồ nước (đầm nước, vũng nước). Vậy việc y leo lên chính là để thoát khỏi nơi vừa lạnh vừa tối tăm này.
Leo chưa được bao nhiêu, vì đã hụt hơi, y phải há miệng theo bản năng để thở.

Nhưng xung quanh y vốn là nước thì làm gì có không khí để y thở?
Thay vào đó, y lại ngụm phải ngụm nước vừa lạnh vừa hôi thối đến tởm lợm.
Với cái lạnh bên ngoài giờ lại thêm hai ngụm nước lạnh như băng vừa lọt vào ngũ tạng, tứ chi của y không ngớt run lên bần bật. Và suýt nữa vì sự run bắn tứ chi này y phải rời khỏi vách đá và có lẽ là rơi mãi đến đáy hồ.
Cũng may là y kịp thời giữ mình lại, nên không phải bị rơi.
Bây giờ mới nói đến cái tởm lợm do hai ngụm nước hôi thối kia gây ra cho Bạch Bất Phục. Y tởm đến độ không thể không lợm giọng! Và dù đang ở trong một môi trường toàn là nước nhưng y vẫn phải nôn oẹ. Y nôn ra nhiều thì y cũng phải tợp lại nhiều và toàn là tợp phải những ngụm nước lạnh đến xé lòng và cực kỳ hôi thối.
Càng hôi càng nôn. Càng nôn càng tợp phải những ngụm nước hôi thối. Do đó, y cứ phải nôn đến lộn gan lộn ruột.
Cũng may cho y là dù y đang nôn y vẫn nhớ đến việc bấu, đạp để leo dần lên theo vách đá nhám.
Đến khi đầu của y cuối cùng cũng ngoi lên khỏi mặt nước, y vẫn nôn và là nôn khan. Vì trong phủ tạng của y đâu còn gì nữa để nôn!
Mệt lừ đến hai mắt vẫn nhắm nghiền, y cố leo lên thêm vài lượt nữa để đưa thân thể ra khỏi làn nước giá lạnh.
Sau cùng, y ngã vật trên nền đá và lại hôn mê.
Cái lạnh đến cắt da cắt thịt lại ập đến với Bạch Bất Phục làm cho y phải choàng tỉnh.
Y co hết cả tứ chi vào lòng để tìm chút hơi ấm.
Y ngơ ngác đưa mắt nhìn quanh để rồi y phải kêu lên… - Đây là địa phương nào? Không một ngọn cây, không một ngọn cỏ, trước mặt là vũng nước tối đen, địa phương gì lại quái quỷ thế này?

Âm Công

Đánh máy: Bạch Vân Phi và Vong hồn Tiên Tử
Hồi 10
Bởi Số Phận: Sa Bích Dạ Đầm
Lúc Tuyệt Vọng: Vào Bích Dạ Cung

Lúc đó bầu trời dần hửng sáng giúp cho Bạch Bất Phục nhìn được phần nào cảnh vật.
Và ngoài việc bốn bề trống không mông quạnh, nơi Bạch Bất Phục đang hiện diện lại luôn có những luồng lãnh khí thổi qua.
Cứ mỗi lần luồng lãnh khí xuất hiện thì y như rằng Bạch Bất Phục phải cam chịu những cơn lạnh đến cắt da. Không những lạnh giá, Bạch Bất Phục còn phải chịu đựng những cái lạnh từ bên trong lạnh ra.
Y run bần bật. Hai hàm răng của y cứ gõ vào nhau tạo thành chuỗi âm thanh vừa buồn cười vừa ghê rợn.
Cũng may là xung quanh đang được ánh dương quang rọi chiếu nên y không đến nỗi sợ vừa cảnh quang quá tịch mịch.
Vừa chịu đựng cái lạnh khốn cùng, y vừa thầm cầu mong cho vầng dương quang mau lên cao. Vì y hy vọng rằng với sức nóng của vầng dương, y sẽ thôi lạnh.
Có chờ đợi một điều gì đó mới biết là thời gian sao trôi đi quá chậm.
Vầng dương dường như không hề nhích động, nên cái nóng y đang chờ vẫn không thấy đến.
Trái lại, cái lạnh cứ đến không ngừng nghỉ khiến y không thể chịu đựng được nữa.
Y thầm kêu lên:
"Không được rồi! Nếu chờ đến lúc vầng dương lên có lẽ ta phải chết vì cóng! Ta phải tự cứu ta trước khi chờ trời cứu!" Nghĩ thế, y vụt đứng lên và co chân chạy quanh.
Tiếng chân của y gõ vào nền đá nghe thật khô khan và đơn lẻ. Điều này khiến y cảm nhận được một điều lạnh nữa cho tâm hồn đó là sự cô đơn.
Cũng may là lúc trước y đã quen đơn thân độc lực giữa đêm trường để làm cái việc mà y vẫn luôn gọi là nghiệp dĩ, chôn người đổi của. Nhờ đó, sự cô đơn ngay lúc này vẫn chưa làm cho y phải nhụt chí.
Chạy loanh quanh được một lúc, y bắt đầu dồn sức chạy bừa về mọi hướng.
Không được bao lâu, y bắt đầu nhận thức được địa phương y đang hiện diện.
Với tứ bề là làn nước tối đen, y hiểu rằng y đang hiện diện trên một tiểu đảo.
Một tiểu đảo trơ trọi không có một bóng người lẫn bóng cây ngọn cỏ.

Điều này làm cho y ngao ngán thất vọng. Nếu nhờ có Bạch Hạc, y thoát khỏi đôi nam nữ bí ẩn kia thì giờ đây y phải chịu cảnh giam hãm một mình giữa một nơi cùng trời cuối đất.
Y ngao ngán đến độ không màng đến việc chạy lung tung nữa. Y chỉ biết đứng yên để nhìn vào làn nước tối đen cứ xa tít mù khơi không sao nhìn được phân tận cùng.
Sự rộng lớn của làn nước khiến y phải nghĩ đến một đại dương bao la vô tận. Thế nhưng, y nghe nói ở biển thì nước phải mặn. Mà chỗ nước y đã tợp phải nào có mặn gì cho cam ? Vậy thì, làn nước đen này không thể nào là biển cả.
Y không cảm nhận thấy lạnh nữa. Gió vẫn thổi nhưng cái nóng của vầng dương đã làm tan đi sự lạnh giá.
Có phần khoan khoái, y ngồi xuống nghỉ chân.
Được một lúc, y ngã nằm xuống nền đá.
Vầng dương lên cao dần và cái nóng cũng tăng lên dần.
Nền đá dưới lưng y cũng nóng dần lên. Đến một lúc nào đó, y cảm thấy rằng cái nóng đang dần quá sức chịu đựng của y.
Lo sợ trước viễn cảnh sẽ bị cái nóng của vầng dương thiêu chín, y ngồi bật dậy và đưa mắt tìm quanh.
Và ngay từ cái nhìn đầu tiên, y kịp nhận ra hành động này của y hoàn toàn vô ích.
Vì đây là một tiểu đảo trơ trọi, và tại tiểu đảo này y đừng hòng tìm được bất kỳ nơi nào có thể giúp y lẩn trốn được sự thiêu đốt của ánh dương quang.
Y quay mặt đi thật nhanh để khỏi phải nhìn thấy điều mà y đã mường tượng ra dễ tạo sự nao lòng.
Thế là mục quang của y lại chạm phải làn nước đen như mực.
Y phấn khích:
“Ta ngốc thật! Cứ đầm mình dưới nước thì lo gì bị ánh dương quang thiêu đốt”.
Y liền hăm hở tiến đến bờ nước.
Thế nhưng!
Quạ…quạ… Cùng với âm thnah lảnh lót và đột ngột vang lên, một cánh quạ với bộ lông tuyền một màu đen chợt lao sầm vào làn nước còn đen hơn cánh quạ.
Bõm!
Mặt nước vỡ toang ra rồi khép lại. Khép lại luôn tiếng kêu rất là bi thảm của cánh quạ kia.
Mới nhìn qua cảnh tượng mà Bạch Bất Phục thoáng có ý nghĩ:
“Dưới cái nóng này đến loài quạ cũng muốn đầm mình vào làn nước để lẩn tránh”.
Tuy nhiên, tiếng kêu bi thảm nọ khi lọt vào tai y bỗng hóa thành lời đề tỉnh!

Động tâm, y cố chịu đựng cái nóng thiêu người để dõi nhìn xem điều gì vừa xảy ra cho con quạ nọ.
Thời gian dần trôi! Vầng dương đã nhích dần đến đỉnh đầu, sức nóng của vầng dương cơ hồ vắt kiệt toàn bộ sức chịu đựng của y, nhưng con quạ vẫn không thấy bay lên.
Điều này chỉ có mỗi một cách giải thích làn nước đen kia phải chứa đựng một điều gì đó vừa bí ẩn vừa khủng khiếp. Bằng không, con quạ sẽ phải bay lên chứ không thể đầm mình dưới nước lâu như vậy.
"Đó là điều bí ẩn gì? Hoặc giả con quạ nọ cố tình đâm đầu vào làn nước để tìm đến cái chết? Nếu đã thế, tại sao tiếng kêu sau cùng của nó lại mang đầy sắc thái bi thảm như nó cảm nhận được một sự chẳng lành vừa ập đến với nó? Không được! Trước khi ta tự dầm mình xuống nước, ta phải xem xét lại thận trọng".
Chưa biết phải xem xét bằng cách nào, Bạch Bất Phục bất giác nhớ lại cảnh tượng lúc mới rồi. Y kêu lên thảng thốt:
- Con quạ vừa chạm vào mặt nước liền chìm người ngay tức khắc, đến một nhúm lông cũng không thấy nổi lên. Không lẽ hồ nước này chính là loại "thuỷ bất thủy, nê bất nê" như ta đã từng nghe kể trong truyền thuyết?
(Thủy bất thủy, nê bất nê tạm dịch:
nước không phải là nước, là bùn không phải bùn! Lỏng như nước, đen như bùn, không trong như nước, không sền sệt đặc sánh như bùn, không có vị ngọt như nước nhưng lại có mùi hôi thối như bùn và có sức hút xuống bất kỳ vật nào dù nhẹ như đặc tính của bùn thường có!).
Nhớ lại lần bản thân y bị rơi vào làn nước tối đen trước đó, y càng tin chắc đây chính là loại nước mà y vừa nghĩ đến! Vì khi bị chìm vào làn nước, quả thật không hề có bất kỳ một lực nào đẩy ngược y lên. Trái lại, y luôn bị chìm vào làn nước đến tận đáy hồ. Nếu lúc đó y không đạp được chân vào nền đá cứng, nếu y không được may mắn là rơi vào một nơi gần bờ đá để y có chỗ bấu tay vào có lẽ bây giờ y đã là một thây ma nằm câm lặng dưới đáy làn nước như cánh quạ kia rồi.
Nhớ tới đó y thoáng lạnh người. Y chỉ cần rơi vào làn nước nhằm vào chỗ xa bờ đá hơn một chút:
y sẽ chết! Ngược lại, nếu y rơi quá gần bờ, hoặc là rơi thẳng vào bờ, y cũng phải chết vì tan xương nát thịt.
Hai chân của y đang luân phiên nhấc lên đặt xuống vì không chịu đựng được nữa cái nóng đang xộc lên từ gan bàn chân, nơi chân y đặt vào nền đá đang bị ánh dương quang nung nóng.
Không dám nghĩ ngợi lâu hơn, y vội vội vàng vàng đưa tay bám vào bờ đá để đu người vào làn nước vẫn còn giá lạnh.
Tránh việc bị chìm vào làn nước "Thủy bất thuỷ, nê bất nê" y luôn bấu chắc

tay vào bờ đá. Khi toàn thân quá giá lạnh y rút người lên cho ánh dương quang rọi vào sưởi ấm. Khi cái nóng đã làm khô cong y phục y lại đầm mình vào làn nước, cứ thế y chi trì cho đến lúc hoàng hôn đổ về.
Y leo lên tiểu đảo và bắt đầu nghĩ đến cái lạnh chắc chắn sẽ đến khi đêm buông xuống.
Không nhớ đến cái lạnh còn đỡ một khi nhớ đến y kêu thầm:
"Để tránh cái nóng ta còn có cái giá lạnh của làn nước hoá giải. Nhưng ta biết phải làm gì để tránh giá lạnh đây? Không lẽ lại đầm mình xuống làn nước?" Kêu thì kêu nhưng y hoàn toàn không ngờ điều đó lại chính là biện pháp hữu hiệu để giúp y lẩn tránh cái giá lạnh.
Chỉ khi mà đêm buông xuống và gió mang cái lạnh lẽo của nguyên cả mặt nước đổ ập vào người y, y mới ước ao:
- Cái lạnh do nước ta còn có thể chịu được nhưng với sức gió thổi như thế này, ta e chết cóng mất. Phải chi có một chỗ nào giúp ta tránh được những cơn gió này thì hay biết mấy!
Đến lúc đó, y mới nghĩ đến làn nước chỉ cách y không đầy ba bước chân.
Y hoang mang trước y tưởng này! Hoa. là kẻ điên mới tránh cái lạnh bằng cách đầm mình xuống làn nước giá lạnh.
Nhưng y không thể nghĩ ra một biện pháp nào khả thi hơn nếu y cứ muốn phải chết cóng do lãnh khí thổi suốt đêm.
Cái lạnh đã quá sức chịu đựng của y, mà đêm còn những ba canh nữa mới tàn! Y đánh bạo tiến dần đến bờ nước.
Luồng lãnh khí lại thổi qua khiến y phải đi đến một quyết định.
Y vội tụt người xuống làn nước.
Chân vừa chạm vào mặt nước buột miệng kêu lên:
- Oâi chao! Lạnh!
Thế nhưng, để lẩn tránh nhưng luồng lãnh khí quái ác, y đành phải đưa toàn thân vào làn nước tối đen.
- Phì…phì…! Rừ…rừ…! Lạnh đến chết mất!
Y lại kêu và y bỗng muốn được trồi người lên!
Và y đu người lên thật!
- Rừ…rừ… Y tiếp tục kêu khi bị cái lạnh từ luồng lãnh khí thổi qua xuyên vào da thịt.
Y vội trầm người xuống để ngay sau đó cảm nhận được một điều hệ trọng: cái giá lạnh của làn nước xem ra vẫn còn đỡ hơn là cái giá lạnh từ luồng lãnh khí luôn luôn thổi đến.
Nhận thức được điều này, y đành phải tự hài lòng với việc phải dầm mình xuống làn nước giá lạnh suốt đêm.
Mà nào phải chỉ đầm mình suốt đêm? Ngẫm lại một ngày qua, gồm năm canh với sáu khắc, trừ một khắc thời gian khi vầng dương mới lên và phải

một khắc nữa là đúng ngọ, cộng với một khắc lúc hoàng hôn buông phủ và đêm mới chính về, y phải đầm mình vào làn nước buốt giá đủ năm canh với bốn khắc. Có thể nói là chỉ có vỏn vẹn hai khắc để thong dong tự tại với một mình một bóng lang thang trên tiểu đảo. Thời gian còn lại hoặc là tránh nóng hoặc là trốn lạnh, y phải đầm mình dưới nước như loài thuỷ quái không hơn không kém.
Ngẫm đến đây, y hầu như tuyệt vọng. Và nếu có được một tia hy vọng nào đó mỏng manh là y chỉ hy vọng rằng Hạc tỷ tỷ của y vì nhớ y sẽ quay lại nơi này tìm y. Vì chỉ có Hạc tỷ tỷ mới gúp được y thoát khỏi hiểm cảnh cực kỳ nguy khốn này?
Dẫu sao đó cũng là một sự hy vọng và sự hy vọng dù là nhỏ nhoi này dẫu sao cũng giúp Bạch Bất Phục tự tồn tại để quyết liệt chống trả với cái lạnh tợ băng khi đêm về và cái nóng như thiêu như đốt khi một ngày lại đến.
Với suy nghĩ đó, rốt cuộc y cũng qua được một đêm và là một đêm giá lạnh nhưng chưa đến nỗi phải chết vì cóng.
Vầng dương lên cao, một khắc thong dong đầu tiên trong ngày đã đến với Bạch Bất Phục.
Y khoan khái đặt những bước chân hoàn toàn tự chủ để đi khắp mặt tiểu đảo. Y vẫn không quên việc ngẩng mặt nhìn lên không trung để dõi tìm bóng dáng của Hạc tỷ tỷ.
Tiếp đó, dù đang đầm mình vào làn nước, tay bấu vào bờ đá, y vẫn nhìn dõi mắt tìm vào một khoảng không bao la.
Ai ở vào hoàn cảnh của y lúc này cũng phải có ý nghĩ giống như y.
"Có khi nào ta ở vị trí này nên không thể nhìn thấy Hạc tỷ tỷ".
Cho dù thực trạng lúc đó, bầu trời bên trên tiểu đảo hoàn toàn khoảng khoát, không một vật thể nào ngăn cản thị tuyết của y, Bạch Bất Phục vì tia hy vọng mỏng manh nên phải nghĩ như vậy.
Tay bám lần theo bờ đá có đầy những vết nhám, y dịch chuyển dần về phía thuận là phía hữu của y, mắt vẫn dán vào bầu trời vắng lặng.
Ngày tàn đêm đến, y được một khắc để ngơi tay. Sau đó, để tránh cái lạnh, y lại đưa người xuống nước!
Vì bầu trời đang đêm nên y không cần tìm kiếm bóng dáng của Hạc tỷ tỷ nữa.
Y nghĩ ngợi mông lung, nghĩ về quá khứ, nghĩ đến tương lai xa vời. Y nhớ mẫu thân đang đêm ngày ngóng chờ y. Y căm phẫn đôi nam nữ với định ý phi lý của họ đã đưa y lâm vào tình cảnh khốn khổ này. Y cũng nhớ đến hắc y nữ lang Thôi Oanh Oanh, để rồi thầm cầu mong cho nàng lấy được tín vật tổ sư hầu khôi phục cương vị Giáo chủ của nàng.
Y bất giác nhớ đến một điều:
cái ăn và cái uống!

Y lấy làm lạ về việc y đã trải qua hai ngày hai đêm nhưng vẫn không thấy đói lẫn khát cho dù y không hề ăn uống gì. Cả đêm nay nữa là đêm thứ ba, cảm giác đói khát vẫn chưa đến với y.
Tại sao?
Toàn thân y run lên! Không phải vì lạnh do đang đầm mình dưới làn nước buốt giá mà vì y đang phải đối đầu với một thực tại phũ phàng. Y sẽ phải đói và khát. Điều đó chắc chắn phải xảy đến cho dù đến lúc này y vẫn chịu đựng được, vẫn chưa cảm thấy gì.
Tâm trí của y, kể từ lúc này liền bị viễn cảnh phải bị dày vò vì đói khát chi phối hoàn cảnh.
Do đó, y không nhận ra là đêm đã hết từ lâu và vầng dương cũng đã lên khá cao.
Chỉ khi đỉnh đầu của y bị nóng đến không chịu được y mới sực tỉnh.
Y lẩm bẩm:
- Vậy là ta đã bỏ phí một khắc thảnh thơi quý báu ! Hà! Chết bằng cách nào mà chẳng là chết! Ta chỉ lo sợ hão huyền mà thôi. Thay vì để tâm lo sợ ta hãy dõi tìm bóng dáng của Hạc tỷ tỷ thì hơn.
Y lại dõi tìm và lại tiếp tục dịch chuyển theo bờ đá về phía hữu.
Một ngày nữa trôi qua với hy vọng tan dần.
Một đêm lại đi qua với niềm hy vọng vừa được thắp sáng trở lại.
Ngày nữa rồi lại một ngày nữa, Bạch Bất Phục mãi rồi không biết đã bao cái một ngày trôi qua. Và y đã hết hy vọng vào việc sẽ phát hiện bóng dáng của Hạc tỷ tỷ. Y cũng không biết là y đã dịch chuyển theo bờ đá đủ một vòng chưa? Hay cũng như thời gian đã dịch chuyển theo nhiều vòng rồi!
Y chỉ biết mỗi một điều:
cho đến giờ y vẫn sống! Cho đến giờ y vẫn chưa bị cái nóng, cái lạnh, hai sự khắc nghiệt của tiết trời quật ngã. Và cũng chưa bị một cơn đói khát nào hành hạ.
Biết thì biết nhưng y đã hết cả quan tâm khi niềm hy vọng của y đã tắt ngấm.
Người ta bảo:
còn sống còn hy vọng! Nhưng đối với y thì ngược lại. Dù y sống nhưng y đâu còn gì nữa để hy vọng.
Vượt qua mặt nước mênh mông để tìm đến chỗ loài người sinh sống ư ? chỉ cần y buông tay khỏi bờ đá, ngay lập tức y sẽ bị nhấn chìm vào làn nước "Thủy bất thuỷ, nê bất nê".
Còn lưu lại tiểu đảo ư ? đó là điều đang đến với y, đang hành hạ y và đang tiêu diệt lần lần mạng sống của y.
Y thở dài:
- Hà… Và y cúi đầu nhìn xuống vì quá chán ngán khung cảnh trống vắng vô tận của bầu trời.

Để rồi, y bất chợt nhìn thấy một việc lạ đang hiện hữu ngay trên bờ đá kề sát bàn tay hữu của y.
Đó là một hàng chữ vẫn còn rõ nét:
"Bích Dạ Tuyệt Đầm lưu tự đến người hữu duyên".
Bích Dạ Tuyệt Đầm?!!
Bốn chữ này vừa đập vào mục quang của Bạch Bất Phục. Ngay lập tức có hai câu chữ khác hiển hiện trong tâm trí y.
"Bích Dạ Lôi Khúc, Bích Dạ Sáo Khúc! Hai loại công phu này gần như là trùng với bốn chữ Bích Dạ Tuyệt Đầm! Chúng có liên quan gì với nhau?"
Muốn giải đáp được nghi vấn này là một điều thiên nan vạn nan đối với Bạch Bất Phục.
Vì y chỉ biết hai câu chữ trên vốn là danh xưng của hai trong năm loại công phu được Thôi Oanh Oanh gọi bằng Bích Dạ Ngũ Tuyệt Khúc mà thôi. Y chưa từng nghe ai nói đến Bích Dạ Tuyệt Đầm bao giờ!
Nghĩ cũng lạ, số mạng của y như gắn liền với bất cứ điều gì hay vật gì liên quan đến hai chữ Bích Dạ thì phải!
Từ Bích Dạ Sáo Khúc do Thôi giáo chủ cố ý cưỡng ép y học cho thuộc đến Bích Dạ Lôi Khúc vô tình lọt vào tay y và bây giờ lại là Bích Dạ Tuyệt Đầm.
Đầm là đầm nước, ám chỉ nơi y đã ngẫu nhiên rơi vào. Tuyệt:
chữ này chắc chắn là để nói lên sự nguy hiểm khác thường của đầm nước thuỷ bất thuỷ, nê bất nê rồi. Còn Dạ là đêm, ý nói đến làn nước tối đen như mực. Và bích phải chăng là ngọc bích, một sự ví von để so sánh tiểu đảo với viên ngọc bích.
Giải thích như thế, Bạch Bất Phục tin rằng giữa Bích Dạ Tuyệt Đầm và Bích Dạ Ngũ Tuyệt Khúc chắc chắn hẳn không có liên quan với nhau.
Chán nản, Bạch Bất Phục lẩm bẩm:
- Lại còn bảo là lưu tự đến người hữu duyên, ta nào thấy có thêm chữ nào lưu lại?
Cho đây là trò đùa của kẻ vô danh đã từng lâm vào cảnh như y bây giờ, y thản nhiên dịch chuyển tiếp về phía hữu.
Tay hữu của y vừa khoắng vào mặt nước để chạm vào phần tiếp giáp giữa mặt nước và bờ đá, y chợt sững người lại.
Y kêu lên:
- Ở đây hãy còn chữ? Không lẽ ngươi này cố tình lưu tự dưới nước để che giấu đi điều gì bí ẩn?
Kinh ngạc và hoang mang, y dùng tay để đọc, vì không thể nào đọc bằng mắt một khi những chữ kia bị làn nước tối đen che lấp.
Y lẩm nhẩm đọc theo sự mò mẫm của y qua bàn tay hữu:
- Bích… Không những hàng chữ vừa rồi được viết theo lối chữ thảo và viết

ngang như thường thấy trên những bức hoành phi, sau chữ Bích mà tay của y vừa chạm phải, kế bên đó không còn chữ nào nữa.
Thế nhưng ,nếu chỉ có vỏn vẹn một chữ Bích thì quả là phi lý.
Y thầm đoán:
- "Nếu ta nghĩ không lầm thì phía dưới chữ Bích phải có thêm ít nhất là một chữ nữa, có lẽ phải là chữ Dạ. Để xem nào!" Y tiếp tục tụt người sâu hơn và làn nước Bích Dạ Tuyệt Đầm và sờ soạng vào bờ đá ngay bên dưới chữ Bích.
Quả nhiên tay hữu của y liền chạm phải chữ Dạ, cũng được khắc sâu vào vách đá như bao chữ trước đó.
Y lại nghĩ:
- "Nếu chỉ có hai chữ Bích Dạ thì ở bên trên đã có rồi. Nhân vật nào đã lưu tự hẳn không phải phí công để làm một việc thừa thãi".
Để minh bạch hư thực, y cố tụt người xuống một chút nữa. Làn nước giá lạnh bây giờ đang ngập khỏi miệng của y.
Dẫu vậy, hành động này của y không phải uổng công. Bàn tay hữu của y thế là chạm phải một chữ nữa.
Do miệng đã ngập quá mặt nước nên y không thể nào lẩm nhẩm đọc, bằng không y lại tợp phải ít nhất là một ngụm nước vừa lạnh vừa hôi thối.
Y đọc thầm:
- "Đây là chữ Cung! Bích Dạ Cung? Gọi nơi đây là Bích Dạ Tuyệt Đầm còn cho là đúng! Nhưng nếu muốn ta xem ở tại đây lại có một nơi được gọi là Bích Dạ Cung thì hoa. có kẻ cuồng tâm mới tin vào điều này!" Với ý nghĩ này y vội dùng chân đạp vào bờ đá để giúp toàn thân trồi lên thật nhanh.
Thế nhưng, ngay khi đầu của y ngoi lên khỏi mặt nước y lại vội vàng trầm người xuống. Vì vừa rồi, lúc y co chân đạp, chính bàn chân của y như đạp phải một chỗ không phải chỉ là bờ đá nhám. Chỗ đó có những nét khắc sâu vào bờ đá giống như ai đó khắc thành tự dạng.
Và nếu đúng như vậy thì bên dưới chữ Bích Dạ Cung phải còn nữa những ký tự cũng được kẻ vô danh cố tình khắc càng lúc càng sâu vào bên dưới đáy nước Bích Dạ Tuyệt Đầm.
Đúng như sự suy đoán của y, y lại chạm tay vào nhiều chữ nữa. Và những chữ này cứ đứng thẳng thành một hàng so với ba chữ Bích Dạ Cung mà y đã đọc được.
Y phải trồi người lên để đổi hơi những ba lần mới chạm được tay vào những chữ như sau:
"Bích Dạ Cung nghênh đón tân cung chủ! Thỉnh…" Tin chắc rằng sau chữ "Thỉnh" vẫn còn nhiều chữ nữa nên mới đủ ý của người lưu tự, Bạch Bất Phục có phần ngao ngán khi nghĩ đến việc phải trầm người sâu hơn nữa!
Do y không dám rời tay khỏi vách đá, nên sau mỗi lần đổi hơi y phải ước

lượng thời gian sao cho đủ để kịp trồi lên. Như lần đổi hơi vừa rồi của y, sau khi dùng tay mò mẫm để đọc được mỗi chữ "thỉnh" y lại phải vội vã lần theo bờ đá và trồi lên. Nếu sau chữ "thỉnh" này hãy còn quá nhiều ký tự nữa có lẽ y phải bỏ cuộc vì không dám đem sinh mạng ra mạo hiểm.
Tuy nhiên, do không còn tia hy vọng nào để thoát khỏi tiểu đảo và vì qua hàng lưu tự kia cho biết nơi này quả thật có tồn tại một Bích Dạ Cung, Bạch Bất Phục sau một lúc ngẫm nghĩ đành phải chấp nhận việc mạo hiểm.
Có Bích Dạ Cung chắc chắn phải có lối xuất nhập! Chẳng thà mạo hiểm tìm con đường sống giữa muôn nẻo tử vong còn hơn là phải chịu giam mình suốt đời tại một tiểu đảo trơ trọi chống vắng.
Lần này y cố lấy hơi thật nhiều để chi trì thời gian ở dưới đáy nước lâu chừng nào tốt chừng ấy. Có như thế y mới đỡ phải phí lực.
Y lại trầm xuống thật nhanh do đà ghi nhớ kỹ những chỗ y cần phải bám tay vào!
Bên dưới chữ "thỉnh" quả nhiên hãy còn chữ! Y lần lượt chạm phải chữ "nhập" và chữ "cung" Toàn bộ những tự dạng liền hiện lại trong tâm trí y : "Bích Dạ Cung nghênh đón tân cung chủ! Thỉnh nhập cung!" Xem như câu chữ lưu lại đã đủ nghĩa nhưng y vẫn tiếp tục đưa tay mò tìm!
Và bất ngờ, ngay sau khi tay y chạm vào một mô đá tròn lẳng nằm ngay phía dưới hai chữ "nhập cung", một lực hút mãnh liệt bỗng xuất hiện và hút lấy thân thể y.
Không cưỡng lại được, y bị hấp lực kia cuốn phăng vào một khoảng trống, không ngờ lại có ở bờ đá.
Phần vì hốt hoảng, phần vì hụt hơi, y há miệng ra và lại tợp phải liên tiếp mấy ngụm nước vừa lạnh buốt vừa hôi thối đến tởm lợm.
Làn nước tối đen vẫn bao trùm lấy y. Y vẫn bị hấp lực cuồn cuộn cuốn đi và vẫn phải vừa nôn ra vừa tợp vào bằng loạt những ngụm nước nhơ bẩn.
Y kiệt lực và y không thể không nghĩ đến một điều:
"Lần này ta chết chắc! Mạng ta vậy là đã tuyệt".
Và đó là ý nghĩ sau cùng của y vì liền sau đó y hôn mê trầm trầm.

Âm Công

Đánh máy: Bạch Vân Phi và Vong hồn Tiên Tử

Hồi 11
Vô Tình Vào Được Bích Dạ Cung
Từ Vui Mừng Rơi Xuống Tuyệt Vọng

Y nghĩ y đang nằm mơ.
Vì nếu những gì y đang nhìn thấy đều là sự thật thì khung cảnh nguy nga tráng lệ này từ đâu xuất hiện? Hay nói cách khác thì y đã lọt vào nơi này bằng cách nào?
Y ngơ ngác ngồi lên và tự cắn vào lưỡi y.
Đau !
Cái đau này xuất hiện ngay tại chỗ y vừa cắn phải như một minh chứng hữu hiệu cho y biết y vẫn sống, vẫn tỉnh chứ không phải đã chết hay đang nằm mơ!
- Vậy tất cả đều là sự thật!
Aâm thanh bỗng thốt ra từ miệng y tạo thành những sóng âm và lần lượt phản hồi vào thính nhĩ của y.
Lại thêm một bằng chứng nữa cho y thấy rằng khung cảnh mà y đang nhìn thấy chính là một thực tại hiện hữu và không phải là ảo giác.
Đó là một khung cảnh chỉ có ở nội cung nơi thành nội! Với hai hàng giáp sĩ hộ vệ Ở hai bên, ở chính giữa là lối đi được trải thảm đều, xa hơn nữa là hai hàng quân thần đứng chầu hai bên, và ở phía cuối, trên một nền đá được tôn cao hơn phía dưới, có hai hàng cung nữ đang nghiêng mình thủ lễ trước một cái ngai được trạm chổ tinh tế nhưng không có người nào ngồi vào chiếc ngai đó.
Nếu cho đây là một khung cảnh thật thì y, một tên dân dã, một phàm dân tục tử xuất hiện quả không đúng nơi đúng lúc.
Kinh hoàng, y đứng lên và quay đầu định bỏ chạy.
Nhưng y chưa kịp thực hiện ý định thì đôi chân của y bỗng cứng đờ như hoá đá.
Vì khi y quay đầu lại, trước mặt y lúc này là một vách đá cao sừng sững, không một chỗ thoát thân.
Liếc nhìn sang hai bên, y cũng nhìn thấy hai vách đá cao to tương tự.
Điều này có nghĩa là nếu y muốn thoát khỏi khung cảnh quá sum nghiêm này y chỉ còn cách là đi giữa hàng người mà y vừa thấy!
Có thể ở đâu đó sau chỗ đặt cái ngai vàng sẽ có lối cho y thoát thân.
Nhưng làm sao y dám bước đi giữa hai hàng người đầy uy vệ này?

Y lo lắng:
- "Ai đã đưa ta đến đây? Đưa đến để làm gì? Ta đã phạm tội gì với triều đình để bị điệu đến đây?" Ngẫm lại mọi việc, y bất giác nhớ đến những gì xảy ra trước đó với y.
Y kêu lên thành tiếng:
- Ta đang ở Bích Dạ Tuyệt Đầm mà? Không phải ta đang mò tìm theo hàng chữ được khắc ở bờ đá rồi bị một hấp lực cuốn đi sao? Không lẽ đây chính là…" Là gì thì y không dám nói tiếp!
Y dõi mắt nhìn vào hai hàng người, từ tên giáp sĩ hộ vệ đầu tiên đến ả cung nữ sau cùng đang đứng gần cái ngai nhất.
Tiếng kêu hoảng của y vừa rồi như ràng là khá lớn nhưng sao không một ai trong hai hàng người có một cử chỉ nào chứng tỏ là họ có nghe có bị tiếng kêu của y làm khuấy động?
Điều này chỉ có một lối giải thích duy nhất:
đó chỉ là hai hàng hình nhân được ai đó cố ý tạo ra nhằm tăng sự nghi vệ cho khung cảnh giống với cảnh thiết triều.
Tuy hiểu như vậy nhưng trong y hãy còn một nghi vấn:
là y bị hấp lực trong Bích Dạ Tuyệt Đầm đưa đến nơi này hay trong khi y bất tỉnh có người đã đưa y đến đây?
Từ nghi vấn đó lại nảy sinh nghi vấn khác:
liệu nơi này có phải là Bích Dạ Cung hay không? Nếu phải thì y vào bằng cách nào hay ai đó đã đưa y đến đây bằng lối nào?
Nghi vấn trùng trùng khiến y quên đi nỗi khiếp hãi.
Y lặng lẽ đi giữa hai hàng người mà dĩ nhiên là y vừa đi vừa quan sát từng hình nhân một.
Càng quan sát y càng thêm thán phục.
Người nào mà tạo ra những hình nhân này hẳn phải là bậc tài hoa đệ nhất. Vì những hình nhân đó trông cứ y như người thật. Từ ngũ quan đến tứ chi kể cả y phục nhất nhất đều có cùng một kích cỡ như một người bình thường. Và những hình nhân này nếu có được một cử chỉ nào đó dù nhỏ thì những cử chỉ đó chắc chắn phải giống y như thật, vì chúng quá giống với con người sống.
Đi được vài bước chân, Bạch Bất Phục bất ngờ phát hiện một điểm lạ:
tấm thảm điều dưới chân y dường như được thấm đượm những nước là nước.
"Sao tấm thảm lại bị ướt đẫm thế này?" Nghi ngờ, Bạch Bất Phục liền đưa mắt nhìn vào từng đôi chân của lũ hình nhân.
Cũng vậy, những đôi giày vải kể cả phần dưới y phục của lũ hình nhân cũng bị ướt đẫm.

Càng thêm kinh nghi, Bạch Bất Phục bắt đầu lưu tâm đến phần nền. Và y phát hiện phần nền có một độ nghiêng nhất định, độ nghiêng này có phần thấp là ở về phía bức tường đá chắn lối phía sau mà khi nãy y định bỏ chạy nhưng không được.
Nhìn theo phần nền và theo độ nghiêng của nó, y lại phát hiện một điều lạ nữa.
Đó là một rãnh nhỏ nằm dọc theo bức tường đá bên tả. Rãnh nhỏ này đang chứa đựng một loại nước đen và đang thong thả chảy theo nền đá nghiêng dần để chui ra phía sau bức tường đá chắn lối từ một lỗ thông khá nhỏ.
Chạy đến chân bức tường đá phía hậu, y phục người xuống để nhìn vào lỗ thông.
Mùi hôi thối quen thuộc từ dòng nước đen ở rãnh nhỏ nọ liền phảng phất qua khướu giác của y.
- Ồ! Đây là loại nước thủy bất thủy, nê bất nê ở Bích Dạ Tuyệt Đầm đây mà?
Không lẽ ở sau bức tường đá này chính là Bích Dạ Tuyệt Đầm ? Và ta đã bị luồng hấp lực kia cuốn thẳng vào đây?
Nhận định như vậy y lại càng thêm kinh nghi vì không hiểu làm thế nào y có thể bị luồng hấp lực kia cuốn vào đây nhưng không bị bức tường đá kia ngăn lại? Không lẽ y đã bị cuốn vào qua lỗ thông bé xíu bằng nắm tay kia.
Nghiệm lại mọi điều y tin chắc rằng y thật sự bị luồng hấp lực kia cuốn vào tận đây. Và vì thế, cùng với sự hiện diện của y, nước từ Bích Dạ Tuyệt Đầm cũng lọt vào đây làm cho tấm thảm điều và phần bên dưới của các hình nhân phải thấm nước.
Theo thời gian và theo độ nghiêng của nền đá, nước đang rút đi và bây giờ vẫn tiếp tục ri rỉ chảy.
Ầm!
Ầm!
Một tiếng, hai tiếng, rồi nhiều tiếng đổ vỡ vang lên!
Bạch Bất Phục ngay từ tiếng động đầu tiên đã quay đầu nhìn lại.
Và y nhìn thấy những hình nhân kia lần lượt đổ ụp xuống.
Y nghĩ:
- "Những hình nhân kia có lẽ được nặn bằng đất nên khi bị thấm nước chúng phải rã ra và đổ xuống".
Y chỉ đoán đúng có một nửa. Những hình nhân nọ phải đổ xuống vì bị nước thấm vào là đúng rồi. Nhưng chúng không phải được nặn bằng đất.
Vì nguyên thuỷ chúng không phải là hình nhân như y đã tưởng.
Y nhận ra sự sai lầm khi tiến lại và quan sát các hình nhân.
Bên trong những y phục, những bộ áo giáp vẫn còn nguyên vẹn là những

mẩu xương trắng hếu. Và những mẫu xương này sau đó cũng bị thấm nước và đang mục rã dần trước mắt Bạch Bất Phục.

Y tròn mắt nhìn hiện trạng đang xảy ra với sự ngỡ ngàng khôn xiết.
Y chỉ ngỡ ngàng vì không tin vào điều y đang nhìn thấy, y không còn hoảng sợ nữa.
Việc động chạm vào những thây người với đầy những huyết tích là việc y đã từng làm trước kia, đến việc đó y còn không sợ thì nói gì đến những bộ cốt khô đang mục nát dần?
Y ngỡ ngàng vì y không ngờ những hình nhân này không phải là hình nhân, mà là những người đã chết đứng.
Tại sao họ chết? Sao phải chết trong tư thế này? Là họ tự chọn hay có ai đó áp đặt?
Thời gian họ chết là bao lâu để bây giờ toàn bộ cốt khô đều phải mục rã do thấm nước?
Mười năm, năm mươi năm hay đã trăm năm?
Bất ngờ y nhớ đến câu chữ:
“Bích Dạ Cung nghênh đón tân cung chủ! Thỉnh nhập cung!
Y vỗ trán kêu lên:
- Không lẽ nơi này thật sự là Bích Dạ Cung ? Họ đứng đây là chờ để nghênh đón vị Tân Cung Chủ nhập cung và họ chờ, chờ mãi đến mỏi mòn, đến suy kiệt và đến phải chết đứng?
Nôn nao tấc dạ vì nhận định này, y đưa mắt quan sát toàn cảnh.
Hai hàng người ở phần nền phía dưới do bị thấm nước nên đều đổ ngã và đều phải mục rã thây thi. Chỉ còn lại phần y phục bên ngoài mà thôi.
Còn ở trên kia, nơi phần nền được tôn cao, hai hàng cung nữ và cái ngai trống không vẫn còn nguyên vẹn.
Y bàng hoàng nên phải khẽ khàng bước đi trên tấm thảm điều và bước tránh những bộ y phục giờ đang nằm ngổn ngang trên tấm thảm đỏ.
Y đặt chân lên phần nền được tôn cao và y nhìn thấy điều mà y đang muốn tìm hiểu.
Trên tay hai hàng cung nữ gồm tám người có tám món vật. Một quyển kinh phổ, một cuộn lụa, một thanh đoản kiếm có khảm một viên ngọc bích:
ba vật này do ba ả cung nữ nâng trên tay. Năm vật còn lại ở trên tay năm cung nữ là năm loại nhạc cụ, gồm:
một ngọn sáo, một ngọn tiêu, một cây thổ cầm, một cái chuông ngọc và một cái trống bằng thiết luyện.
Nhìn thấy sáo và trống, Bạch Bất Phục không thể không nghĩ đến:
Bích Dạ Sáo Khúc và Bích Dạ Lôi Khúc.
Y ngấm ngầm hiểu ra:

Bích Dạ Ngũ Tuyệt Khúc chính là để ám chỉ năm loại nhạc cụ này! Và điều này minh chứng rằng Bích Dạ Ngũ Tuyệt Khúc chính là năm loại công phu có xuất xứ từ Bích Dạ Cung.

Và trên quyển kinh phổ kia có một hàng chữ đã làm rõ nhận định này của Bạch Bất Phục:
Ngũ Tuyệt Công Phu Thượng Tầng.
Tuy chưa từng luyện qua công phu nhưng Bạch Bất Phục cũng hiểu đã có thượng tầng hẳn phải có hạ tầng. Và phần hạ tầng của Ngũ Tuyệt Công Phu chính là Bích Dạ Ngũ Tuyệt Khúc mà y đã nghe nói đến. Đồng thời chính y đã vô tình có được hai trong năm loại công phu Bích Dạ Ngũ Tuyệt.
Nhận chân điều này Bạch Bất Phục tin chắc rằng:
nơi đây chắc chắn phải có Bích Dạ Cung và ở nơi đây bây giờ chỉ có y là người sống duy nhất quanh những người đã từng sống và đã chết như những hình nhân.
Dần dần lấy lại trầm tĩnh, y không vội động chạm vào những di vật kia. Kẻo làm cho tám vị cung nữ phải đổ ngã do bị động chạm.
Y lặng lẽ tiến sâu vào bên trong bằng cách đi vòng về phía sau cái ngai.
Đúng như nhận định của y, Bích Dạ Cung tuy rộng lớn nhưng không có lấy một bóng người. Và hầu như những ai đã từng lưu ngụ Ở đây đều tập trung ở một chỗ là nơi y đã nhìn thấy. Và để theo suy đoán của y, nghênh đón vị tân cung chủ Bích Dạ Cung.
Y quay lại chỗ lúc nãy.
Y nhón tay cầm lấy cuộn lụa sau khi vòng tay thi lễ với vị cung nữ đang giữ vật này.
Sự cẩn trọng của y không hề thừa! Rốt cuộc, hành vi của y không làm cho thi thể của cung nữ kia lay động. Do đó, vị cung nữ đó vẫn đứng, vẫn tồn tại không bị hủy hoại.
Trên cuộn lụa là một bức di thư:
“Kính trọng người đã khuất, đó là một đạo nghĩa đáng khâm phục! Các hạ xứng đáng để đảm nhận trọng trách cung chủ Bích Dạ Cung! Bằng không, các hạ sẽ không có cơ hội đọc qua di thư này”.
Nhíu mày nghĩ suy, Bạch Bất Phục mơ hồ biết rằng lời nói trên không phải là lời nói suông!
Rất có thể ở tại đây có sắp bày cơ quan ám tàng. Và chỉ cần một trong tám cung nữ kia vì hành vi khiếm lễ của y làm cho đổ ngã, cơ quan lập tức phát động. Y chắc chắn sẽ bị cơ quan ám tàng huỷ diệt.
Rùng mình vì lo sợ, y phải lặng người một lúc khá lâu mới dám đọc tiếp di thư:
“Cung chủ yên tâm ! Sau đây là cách khống chế cơ quan:

Cung chủ chỉ cần xoay chiếc ngai kia đúng một vòng theo hướng Tây – Đông. Sau đó ngồi lên, cơ quan lập tức bị chế ngự!".
Không dám chậm trễ, Bạch Bất Phục thực hiện ngay điều này!
Và khi đã ngồi lên chiếc ngai, y bất giác rúng động khi đọc tiếp di thư:
"Cung chủ!

Đây là ngai vị chỉ dành cho cung chủ thượng toạ! Cung chủ đã ngồi, mặc nhiên cung chủ đã chấp thuận tiếp nhận ngai vị cung chủ Bích Dạ Cung, kể cả di ý của cung chủ đời trước! Chúng thuộc hạ dù đã hoá vật nhưng cũng khấu đầu tham kiến tân cung chủ!" Aàm! Aàm!
Tám tiếng đổ vỡ nữa lần lượt vang lên! Đó là sự đổ ngã của tám vị cung nữ! Và sự đổ ngã này, theo suy đoán của Bạch Bất Phục, không phải là chuyện tình cờ.
"Cơ quan dù đã bị khống chế nhưng vẫn cứ phát động. Và sự phát động này đã khiến cho bọn họ phải ngã xuống. Họ đã cố ý bố trí như vậy cho đúng với lời ghi trong di thư:
họ đang khấu đầu tham kiến ta là cung chủ Bích Dạ Cung!".
Thán phục trước mọi việc được hiệu trước như thần, Bạch Bất Phục xem tiếp di thư:
"Cách đây không lâu – là lúc chúng thuộc hạ vẫn còn tại thế – Cung Chủ đương nhiệm bỗng nhận được một chiến thư của một người tự xưng là Bạch Y công tử.
Lời lẽ trong chiến thư đầy ngạo mạn khiến Cung Chủ không thể không tiếp nhận. Sau khi Cung Chủ xuất cung được ba ngày, toàn bộ Bích Dạ Cung không hiểu sao lại bị nhấn chìm vào đáy Bích Dạ Đầm Do nước ở Bích Dạ Đầm có đặc tính lạ lùng và vì Bích Dạ Kiều cũng bị huỷ hoại, chúng thuộc hạ hoàn toàn bị cách ly với thế giới bên ngoài.
Từ đó, chúng thuộc hạ bảo nhau tìm cách luyện cho được Ngũ Tuyệt Thân Pháp. Vì chỉ có thân pháp này mới giúp chúng thuộc hạ vượt qua được Bích Dạ Đầm mà thôi.
Tuy nhiên, Ngũ Tuyệt Thân Pháp là phần công phu chỉ có trong Bích Dạ Ngũ Tuyệt Công Phu Hạ Tầng, mà phần này khi xuất cung Cung Chủ đã mang theo.
Không sao luyện được Ngũ Tuyệt Thân Pháp, chúng thuộc hạ đành phải mòn mỏi trong tuyệt vọng chờ đợi Cung Chủ quay về hồi cung.
Năm tháng dần qua, Cung chủ vẫn biệt vô âm tín. Theo đó, chúng thuộc hạ ngờ rằng Cung Chủ đã bị Bạch Y công tử hãm hại. Và việc Bích Dạ Cung bị nhấn chìm cũng là hành vi của y.
Sau đó, chúng thuộc hạ bảo nhau chuẩn bị mọi việc để đón chờ Tân Cung Chủ.

Vị Tân Cung Chủ này nếu không là truyền nhân do Cung Chủ đương nhiệm tuyển chọn thì cũng là người đủ tài trí để qua năm loại công phu Sáo –Tiêu – Cầm – Lôi – Chung mà luyện được Ngũ Tuyệt Thân Pháp. Và đó chính là người đang đọc di thư này của chúng thuộc hạ.

Cung chủ!
Sau khi luyện xong công phu thượng tầng, việc tìm tung tích của Cung Chủ đời trước và báo thù cho chúng thuộc hạ mong Cung chủ đảm nhận.
Sau đây là di ý của Cung Chủ đương nhiệm lúc xuất cung có dặn lại:
Âm công từ Ngũ Tuyệt Công Phu chính là phần tối thượng công phu của Bích Dạ Cung, rất tiếc ta không đủ tư chất để luyện thành. Mong sao Cung Chủ đời sau sẽ hơn ta và nhờ đó Bích Dạ Cung sẽ đương danh thiên hạ.
Mong Cung chủ ghi nhớ di ý này!
Chúng thuộc hạ khấu đầu bái biệt!" Lời lẽ trong di thư tuy ngắn gọn nhưng quá đủ cho Bạch Bất Phục hiểu toàn bộ sự việc.
Tuy thế, nếu y hiểu được ngọn ngành câu chuyện có liên quan đến Bích Dạ Cung thì y cũng hiểu tất cả đối với y thế là hết.
Vì y lọt được vào chốn này hoàn toàn là do ngẫu nhiên. Y nào luyện được Ngũ Tuyệt Thân Pháp như bọn người môn nhân Bích Dạ Cung đã lầm tưởng và dù chết cũng sẵn sàng nghênh đón.
Họ đã toan tính đủ mọi đường và hầu như là toan tính đúng. Duy có một điều họ đã tính sai hay nói cho đúng hơn là họ không lường được cách thức vượt Bích Dạ Đầm của y.
Y còn đủ năng lực để hiểu rằng từ năm phần riêng lẻ của Bích Dạ Ngũ Tuyệt Khúc công phu đang lưu lạc trên chốn giang hồ, được người trong di thư gọi là phần hạ tầng, nếu ai đó có đủ sẽ nhờ tài trí lẫn tư chất để hợp lại làm một và sẽ luyện được Ngũ Tuyệt Thân Pháp. Thế nhưng, sự may mắn xảy đến cho y lại có hạn, y chỉ có được hai trong năm phần kia mà thôi. Từ hai phần này nếu y cố luyện có lẽ y chỉ luyện được như lão giáo chủ họ Thôi hoặc hơn chút ít, để rồi y phải nhận lấy một hậu quả tất yếu là sẽ bị tẩu hỏa nhập ma dẫn đến thảm tử.
Vậy là y không sao luyện được Ngũ Tuyệt Thân Pháp. Nghĩa là y cũng phải chịu chung cảnh ngộ như mấy mươi môn nhân Bích Dạ Cung. Và sau này, sau vài mươi năm gì đó, nếu thật sự có Tân Cung chủ Bích Dạ Cung đến được nơi này sẽ trông thấy y như một hình nhân với bộ cốt khô dần dần mục rã.
Bấn loạn tâm can bởi viễn cảnh do y mường tượng ra cho bản thân y sau này. Y vùng đứng lên khỏi chiếc ngai vốn không thuộc về y.
Y chộp nhanh vào quyển kinh phổ Ngũ Tuyệt Công Phu Thượng Tầng đang nằm lăn lóc trên nền đá sau khi cả tám vị cung nữ bị đổ ngã và tan rã thành

tro bụi.

Y xem qua một lượt và xem thật nhanh từ đầu chí cuối quyển kinh phổ. Để rồi y phải tuyệt vọng như bọn môn nhân Bích Dạ Cung trước kia đã từng tuyệt vọng. Vì y làm gì tìm thấy đoạn kinh văn nào trong đó có đề cập đến môn công phu y cần tìm:
Ngũ Tuyệt Thân Pháp.
Chực nhớ lại hành vi vừa rồi, là hành vi hoàn toàn thừa thải, y bật cười tự chế giễu y.
Thoạt đầu là cười nhỏ vì nào có gì vui thú đáng cho y phải cười lớn? Nhưng sau đó, với bao tâm trạng bị dồn nén kể từ khi y phát hiện chỉ có một mình y trên một tiểu đảo trơ trọi, y cười càng lúc càng lớn.
Tràng cười của y như thấm đượm đủ cả thất tình :
hỉ, nộ, ái, ố, bi, lạc.
Và cùng với tràng cười, tất cả những gì đã xảy ra cho y từ khi mở mắt chào đời đều hiển hiện trở lại trong tâm trí của y.
Y cười thật lâu, cười cho đến khi không thể nào phát ra một tiếng cười nào nữa y mới chịu ngậm miệng lại.
Qua tràng cười đó, y như vơi đi tất cả những u uất những phẫn nộ những bi quan kể cả sự tuyệt vọng.
Y chấp nhận vận số của y. Y nghĩ:
" Nếu số của ta phải chết, ta làm thế nào cũng không tránh khỏi số chết, ngược lại, ta bất tất phải nghĩ đến đều đó. Điều gì đến phải đến. " Hoàn toàn bình tâm, y bắt đầu nghĩ đến thực tại.
Y loay hoay dọn dẹp tất cả những đổ vỡ đang bày ra trước mắt y.
Y xếp gọn qua một bên tất cả những bộ y phục vẫn còn chắc chắn và vừa vặn với thân hình y. Số còn lại, kể cả tám bộ cung trang của tám cung nữ, y đưa cả về phía sau tại một tịnh phòng trong số nhiều tịnh phòng có ở Bích Dạ Cung.
Chỗ tro bụi của bọn môn nhân Bích Dạ Cung đã tan nát, y cho vào một tráp gỗ và đặt vào một nơi kín đáo.
Y lộ vẻ khó xử khi phải đối mặt với năm loại nhạc cụ và thanh đoản kiếm cùng quyển kinh phổ thượng tầng. Y không biết phải xử trí như thế nào với những vật thật sự quý báu nhưng lại là phế vật đối với y.
Y xem qua từng vật và lần lược đặt những vật đã xem sang một bên.
Cuối cùng chỉ còn lại quyển kinh phổ mà y đã xem rồi.
Y ngần ngừ nửa muốn xem lại nửa không muốn.
Trong một thoáng tự lự, tay y vô tình lật phải một trang. Và một hàng chữ bỗng lọt vào mục quang của y làm y tỉnh ngộ!

Âm Công

Đánh máy: Bạch Vân Phi và Vong hồn Tiên Tử
Hồi 12
Khiếm Khuyết Kinh Văn Nhưng Vẫn Luyện
Lúc Bế Tắc Xem Chết Như Không

Y bật lên tiếng kêu thảng thốt:
- Hay lắm! Đây chính là môn công phu ta cần! Đúng là hoàng thiên bất phụ khổ nhân tâm, ta được cứu rồi.
Âm thanh giọng nói của y vẫn còn khàn khàn, cho dù đã một lúc lâu sau khi y không cười được nữa y chỉ lẳng lặng dọn dẹp mà không hề lên tiếng.
Nhưng y không quan tâm đến điều đó nữa. Ngược lại, hai mắt y như muốn dán vào phần kinh văn mà tay vừa vô tình lật phải.
Vì đó là phần kinh văn giúp cho y có thể luyện được công phu Quy Tức Đại Pháp.
Với công phu này, y nghĩ, y sẽ bế khí nín hơi được một thời gian lâu. Với thời gian đủ lâu đó, y lại nghĩ, nếu y tìm được Bích Dạ Kiều tuy đã bị huỷ hoại nhưng vẫn nằm đâu đó dưới Bích Dạ Đầm, y sẽ lần dò theo Bích Dạ Kiều và y sẽ thoát được nơi này.
Phấn chấn được ý nghĩ này y xem xét và tìm hiểu thật kỳ công phu Quy Tức Đại Pháp.
Sau khi tìm hiểu y thoáng ngẩn người vì vấp phải một khó khăn. Đó là, theo kinh văn có ghi, muốn luyện được Quy Tức Đại Pháp y phải luyện được tâm pháp nội công Ngũ Tuyệt.
Tìm kiếm trong quyển kinh phổ đến đoạn có ghi phần nội công tâm pháp, y lại háo hức xem tìm hiểu.
Và lần thứ hai y lại phải ngơ ngẩn thần tình vì một khó khăn khác. Nội công tâm pháp mà y đang đọc chỉ là phần bổ khuyết, làm cho phần nội công tâm pháp trước đó thêm uy lực.
"Phần nội công tâm pháp trước đó là gì ? Sao ta không tìm thấy trong quyển kinh phổ này ? Không lẽ đó lại là phần có trong Ngũ Tuyệt Công Phu Hạ Tầng? Nếu vậy…" Lo lắng tột bực, y không dám nghĩ tiếp nữa… Vì nếu đúng như y nghĩ thì y đang gặp phải một vòng luẩn quẩn:
muốn luyện Quy Tức Đại Pháp trước hết phải luyện được nội công, muốn luyện được nội công ở phần Thượng phải luyện nội công ở phần Hạ và phần Hạ thì đã bị thất lạc từ lâu kể từ khi Cung Chủ đời trước xuất cung.
Tóm lại, y không có phần Hạ thì y phải chết dần ở đây. Ngược lại, nếu y có phần hạ y chỉ cần luyện Ngũ Tuyệt Thân Pháp là xong, đâu cần gì phải cố

công luyện hết công phu này đến công phu kia để sau cùng phải nhờ Quy Tức Đại Pháp công phu mới có được cách đi thoát ?
- Đúng là một vòng luẩn quẩn như một mê hồn trận.
Y buột miệng thốt lên câu này và ba chữ vòng luẩn quẩn gợi cho y nhớ việc y đã phải lần dò vòng quanh cả một tiểu đảo trước đây.
Chính nhờ sự lần dò đó, cuối cùng này y phát hiện được những tự dạng giúp y vào được Bích Dạ Cung và thoát khỏi cái giá lạnh về đêm và cái nóng thiêu người của ban ngày.
Y lại kêu lên:
- Ta phải tìm cách phá vỡ vòng luẩn quẩn này. Nếu nội công tâm pháp phần thượng là phần bổ khuyết cho hạ tầng chắc chắn phải có những đoạn kinh văn có liên quan đến ba phần kinh văn hạ tầng ta còn khiếm khuyết.
Hăm hở vì phát hiện này, y cắm cúi đọc lại nhiều lần kinh văn nội công tâm pháp Thượng tầng.
Đúng như y nghĩ, kinh văn Thượng tầng đúng là có lược qua kinh văn Hạ tầng.
Với kinh văn y đã làu thông về Bích Dạ Sáo Khúc, Lôi Khúc, khi đọc qua Thượng tầng y rất dễ dàng thấu triệt.
Và phần mà y chưa thể thấu triệt dù là mơ hồ, chính là ba đoạn kinh văn có liên quan đến Bích Dạ công phu Hạ tầng là:
Tiêu, Cầm và Chung Khúc.
Y dựa vào ba đoạn kinh văn đó để cố mò mẫm cho được ba phần y còn khiếm khuyết.
Thời gian dần trôi, y vẫn giậm chân một chỗ.
Có chăng, nhờ việc mò mẫm này, y thức ngộ được một điều:
y có thể luyện được hai phần kinh văn Bích Dạ Sáo Khúc và Bích Dạ Lôi Khúc.
Tuy không đủ Ngũ Tuyệt để luyện được Ngũ Tuyệt Thân Pháp hay Quy Tức Đại Pháp nhưng việc luyện này vẫn không đến nỗi tác hại nếu như y chỉ luyện theo một phần kinh văn riêng lẽ. Nghĩa là y không bị tẩu hoa? nhập ma như lão Giáo chủ Hắc Y Giáo họ Thôi!
Y bật kêu lên tạm hài lòng:
- Không là Ngũ Tuyệt thì là Nhị Tuyệt! Chẳng hơn là không có Tuyệt nào và phải chết dần ở đây!
Ngẫm lại, y vẫn hơn bao nhiêu môn nhân Bích Dạ Cung. Họ không có được may mắn như y là được hai trong năm phần kinh văn của công phu hạ tầng.
Từ lúc ấy, y bắt đầu chiếu theo hai phần kinh văn nọ, kể cả ở hạ tầng lẫn thượng tầng để khổ luyện công phu.
Thời gian lại trôi, không biết được bao lâu, cái đói, cái khát bắt đầu xuất hiện dày vò thân xác y.

Y kinh ngạc, lẫn lo lắng!
Y nghĩ thầm:
- "Thời gian đã lâu, ta không hề ăn uống sao không cảm thấy đói khát ? Và bây giờ sao cảm giác này lại ập đến ? Nguy tai! Ở nơi này không hề có thực vật, ta làm sao tìm được để thỏa mãn điều tối cần này ? " Y buông dở việc luyện công để đắm chìm vào hai ý nghĩ:
tại sao chịu đựng đói khát lâu như vậy ? Và y phải làm gì để trấn áp cảm giác này?
Với vấn nạn thứ nhất, y không sao tìm được lời giải đáp.
Và với vấn nạn thứ hai, y lại càng không tìm được câu trả lời !
Điều này có nghĩa là:
trước khi y luyện xong công phu để có thể mạo hiểm thoát nạn thì y phải đương đầu với nỗi khó khăn lớn nhất. Nếu y đương không nổi, y phải chết dần chết mòn vì đói và vì khát.
Càng nghĩ, cái đói và cái khát càng dày và càng hành hạ y.
Nhìn các vật quanh y:
Tiêu, Sáo, Cầm… Y ước ao :
" Phải chi chúng có thể biến thành thực vật thì hay biết mấy!" Nghĩ thế, y lại nhìn cuộn lụa và quyển kinh phổ. Nếu y vì đói quá và phải nhét bừa một vật gì đó vào miệng thì vật đó chỉ có thể là quyển kinh phổ và cuộn lụa mà thôi. Dĩ nhiên vì chúng là vật mềm mại, dễ nhai, dễ nuốt.
Do nhìn chằm chằm vào hai vật này với sự thèm khát cực độ, y chợt phát hiện ở mặt sau cuộn lụa hãy còn một hàng chữ nữa mà y chưa đọc đến. Nghĩ đây là điều y cần, y vội vã hất quyển kinh phổ sang một bên để chộp vào cuộn lụa.
Y tuyệt vọng vì nội dung của hàng chữ đó không liên quan gì đến điều y cần. Đó chỉ là lời điểm chỉ, giúp y tìm được mấu chốt cơ quan, làm cho bức tường đá kia hé mở, để lộ cho y một lối đi duy nhất là lối mà y đã bị luồng hấp lực lúc trước cuộn phăng vào.
Dù đang tuyệt vọng vì không sao tìm được vật thực, y vẫn suy nghĩ về lời điểm chỉ này.
Qua đó y hiểu lúc y ở bên ngoài chạm vào mô đá tròn lẳng, đó chính là y đã làm cho cơ quan phát động. Ngay sau đó bức tường đá liền hé mở. Theo đó, do bên trong Bích Dạ Cung là khoảng trống không to lớn, việc bức tường hé mở làm cho nước ở Bích Dạ Đầm phải xông ùa vào. Và đây chính là luồng hấp lực đã xuất hiện và đã cuốn y lọt vào Bích Dạ Cung.
Thông suốt được điều này, y lại gặp trắc trở với vấn đề vật thực.
Y lại đưa mắt tìm quanh. Và mục quang của y lại nhìn vào quyển kinh phổ. Gọi là ý trời cũng đúng mà gọi là duyên kỳ ngộ cũng không sai, quyển kinh phổ do y vừa hất sang một bên tình cờ lại đưa trang cuối cùng vào ngay tầm

thị tuyến của y.
Ở trang này có một đoạn kinh văn mập mờ như sau:
"Lãnh khí luyện thần, Lãnh thủy tẩy cốt ! Khổ hạnh nhập định, diện bích tiềm tu!
Quên đói quên khát, công phu đại thành!" Lãnh khí và lãnh thủy thì Bạch Bất Phục biết, nhưng còn khổ hạnh nhập định và diện bích tiềm tu thì y không sao hiểu được. Không lẽ theo kinh văn này y cứ nhắm mắt nhập định, gạt bỏ sự dày vò của đói khát để đạt được cái gọi là công phu đại thành? Thế nhưng, ngay lúc này chính y còn không chịu sự đói khát cứ ập đến càng lúc càng tăng, y đâu có cách nào giũ bỏ toàn bộ những cảm giác này để nhập định?
Chợt nghĩ đến bốn chữ "diện bích tiềm tu" nghi ngờ nhìn vào bức tường đá phía trước. Đó là lối thoát như trong cuộn lụa đã điểm chỉ. Và đằng sau bức tường đá chính là Bích Dạ Đầm được đoạn kinh văn nhắc đến bằng hai chữ "lãnh thủy".
- Ô hay! Vậy còn Lãnh khí luyện thần và Lãnh thủy tẩy cốt thì sao? Hai câu kinh văn này hàm ý gì?
Đó là hai câu kinh văn mà thoạt đọc qua y nghĩ là y hiểu! Nhưng bây giờ nghĩ lại, y cứ mơ mơ hồ hồ vì y không hiểu gì cả!
Sau cùng, y kêu lên:
- Phải chăng nhờ có Lãnh khí luyện thần và Lãnh thuỷ tẩy cốt ta sẽ chế ngự được sự đói khát để có thể khổ hạnh nhập định và diện bích tiềm tu?
Y kêu như vậy vì y nhờ đến một thời gian khá dài y không hề đói khát, trước khi lọt vào Bích Dạ Cung. Phải chăng đó là nhờ y đã trải qua nhiều ngày chịu đựng lãnh khí và lãnh thủy.
Suy đi nghĩ lại, y tin rằng điều y hiểu thì mười phần đúng đến chín. Vì suốt thời gian y ở lại tiểu đảo, ngoài hai khắc không đáng kể cả buổi sáng và buổi chiều y ung dung đi lại trên tiểu đảo, thời gian còn lại của sáu khắc năm canh, y cứ luôn đầm mình vào lãnh khí xuất hiện hằng đêm, dù y đã ẩn thân dưới nước, vẫn xâm nhập vào y như để luyện thần.
Cau tít đôi mày, y có phần lưỡng lự bất quyết.
Ý nghĩ này của y nếu là đúng để khi phát động cơ quan làm cho bức tường đá hé mở, y phải mạo hiểm với sinh mạng để đi đến một trong hai kết quả: một là y sẽ trấn áp được cơn đói khát hành hạ và luyện được công phu đến đại thành. Hai là y bị nhấn chìm mãi mãi vào đáy Bích Dạ Đầm vì y vô phương quy trở lại hoặc thoát nạn.
Cảm giác đói khát vẫn cứ dày vò y, buộc y phải đánh liều.
Y kêu lên:
- Đằng nào cũng chết! Ta cứ liều, biết đâu tìm được cái chết trong cái chết?
Thu nhặt tất cả mọi vật dụng đặt lên chiếc ngai, vì sợ nước Bích Dạ Đầm

tuôn vào huỷ hoại.
Y đi đến chân bức tường đá.
Y chậm rãi đưa tay chạm vào một mấu chốt cơ quan như trong cuộn lụa đã điểm chỉ.
Y nín thở đưa tay xoay thật mạnh.
Cạch!
Bức tường đá hé mở thật ! Và nước không phải là từ bên ngoài xộc vào mà là ở lưng chừng phía sau bức tường đá đổ ụp xuống khi bức tường đá bị cơ quan phát động.
Toàn bộ số nước này đều đổ lên đầu Bạch Bất Phục, làm cho y phải bay bắn ra bên ngoài bức tường đá.
Bõm!
Y ngã lọt thỏm và một hồ nước! Hồ nước này đủ lớn để chức đựng trọn vẹn thân thể y.
Và khi y đã hoàn toàn ngã ngồi vào hồ nước thì lúc đó, nước từ bên ngoài Bích Dạ Đầm mới thật sự tràn vào.
Aøo…. Aøo….. Trước đó. Khi y tưởng bên ngoài bức tường đá chính là đáy Bích Dạ Đầm, sợ tợp phải những ngụm nước hôi thối, y đã bế hơi ngậm miệng. Điều này chỉ giúp ích lúc y ngã lọt vào hồ nước nhỏ.
Đến khi nước ở Bích Dạ Đầm thật sự tuôn vào, vì bất phòng, y không sao tránh được, việc phải tợp vào nhiều ngụm nước ngoài dự kiến!
Vẫn chưa hết những kinh ngạc dành cho y ! toàn thân của y giờ đây hoàn toàn chìm ngập vào làn nước giá lạnh. Ngoài ra, luồng hấp lực do nước Bích Dạ Đầm tuôn vào cứ luôn xô đẩy y, buộc y phải dán lưng vào vách hồ phía sau để khỏi bị cuốn vào Bích Dạ Cung do bức tường đá đang hé mở.
Liên tiếp nhiều lượt. Y phải tợp vào những ngụm nước vừa lạnh vừa hôi thối sau khi y đã nôn thốc nôn tháo những ngụm nước trước đó y đã tợp vào.
Nước vẫn không ngừng tuôn vào miệng, y càng nôn nhiều hơn và càng tợp vào nhiều hơn.
Sau cùng, đúng vào lúc nước vừa ngừng chảy, y chỉ kịp hớp một hơi thanh khí thì nước từ bên trong bỗng tuôn ngược trở lại.
Aøo… Aøo….
Điều này, khi còn ở trong Bích Dạ Cung y đã hiểu ra lúc nhìn thấy rãnh nước nhỏ nghiêng dần ra bên ngoài. Nhưng y lại không lường được việc phải ngã ngồi vào hồ nước nằm ở dưới thấp để chịu đựng lượng nước tuôn cũng nhiều như lúc tuôn vào.
Không chi trì được nữa, y ngất đi.
Khi tỉnh lại, y vẫn thấy đang ngồi giữa hồ nước nhỏ. Nhưng phần nước chỉ ngập cổ y mà thôi.
Trước mặt y, sau lưng y, cả hai bên tả hữu của y đều là những bức tường đá

cao quá năm trượng.
Sau khi nhớ lại và sau nhiều lần quan sát xung quanh, y hiểu được rằng:
lối vào Bích Dạ Cung không phải chỉ có một bức tường đá chắn lối! Có thể là hai hoặc nhiều hơn bằng cớ là ở bức tường đá sau lưng y đang có một lỗ thủng nhỏ bằng nắm tay vẫn cứ đưa nước rỉ rỉ chảy ra. Đó chính là bức tường đá y đã nhìn thấy khi ở bên trong Bích Dạ Cung.
Và bức tường đá trước mặt y cũng chưa phải là bức tường đá sau cùng, giáp với đáy Bích Dạ Đầm. Vì nước trong hồ nhỏ, nơi y đang ngồi do đầy tràn, đang ri rỉ thoát đi theo một lỗ thủng, nằm ở phần chân bức tường đá.
Tóm lại, lúc mới ngồi y đã nghĩ đúng! Hồ nước nằm giữa hai bức tường đá này là để giúp y!
Lãnh khí luyện thần!
Lãnh thủy tẩy cốt!
Khổ hạnh nhập định!
Quên đí quên khát!
Công phu đại thành!
Quả vậy, từ trên cao,không hiểu xuất phát từ đâu, từng luồng lãnh khí đang thi nhau xuất hiện! Cái lạnh của lãnh khí và cái lạnh của lãnh thủy ngay lập tức hành hạ, giúp y tạm quên đi sự dày vò của cơn đói khát.
Y hiểu ra, vội dẹp bỏ tạp niệm, chuyên chú luyện công theo kinh văn y đã làu thông.
Y chìm dần vào vô thức.
Thời gian tiếp tục trôi!
Bỗng ở sau lưng y, một cái đau khôn tả chợt xuất hiện làm y tỉnh lại.
Mục quang của y chạm phải bức tường đá vây kín tứ bề và làn nước giá lạnh vẫn đang ngập đến cổ y, tất cả ngay lập tức đưa y trở lại thực tại.
Y thức ngộ một hiện thực, việc "diện bích tiềm tu" quả thật đã giúp y quên đi đói khát. Đây tuy là điều phi lý, nhưng sự thật lại xảy ra cho y.
Lưng y lại đau nhói khiến y nhớ lại nguyên nhân sự lai tỉnh vừa rồi của y.
Y hoang mang:
liệu hai lần đau nhói đó có phải là điều đương nhiên xảy ra cho bất kỳ ai khi luyện nội công tâm pháp không?
Nhẩm lại toàn bộ kinh văn kể cả ở hạ tầng lẫn thượng tầng của Ngũ Tuyệt Công Phu Thượng Tầng, y hồ nghi điều này. Vì nào có câu chữ nào trong kinh văn đề cập đến một việc tương tự.
Có nghĩa là sự đau nhói xảy đến với y phải do nguyên nhân khác! Đó là nguyên nhân gì?
Vừa chờ thêm được một lúc vừa tìm hiểu y an tâm dần vì cái đau nhói đó không xuất hiện nữa.
Lãnh khí vẫn tiếp tục xuất hiện, minh chứng rằng trong suốt thời gian y nhập

định lãnh khí vẫn thổi không hề ngừng nghỉ, y có cảm giác lạnh.
Để chống lại cái lạnh, y tiếp tục luyện công, tiếp tục nhập định.
Và lần thứ hai, sự đau nhói lại đến với y khiến y từ vô thức trở lại với nhận thức.
Lần đau nhói này không những đau hơn lần trước mà dường như còn âm ỉ đau dài hơn.
Y lại băn khoăn:
- "Sao lại thế này? Không lẽ đây là dấu hiệu báo trước việc ta sẽ bị tẩu hỏa nhập ma do đã miễn cưỡng luyện công theo hai phần kinh văn?" - Ôi!
Nỗi đau đột ngột tăng lên khiến y không kềm được buộc phải bật lên tiếng kêu đau đớn.
Và ngay sau đó, dường như y cảm nhận được cái đau đang di chuyển trong người y.
Đó như một vật thể sống đang tung tăng bơi lượn trong huyết mạch của y, khác với sự dẫn lưu của chân khí cuồn cuộn tuôn chảy theo kinh mạch.
Y lo lắng:
- "Vậy là không có liên quan gì đến nội công tâm pháp? Tuy ta không còn sợ chân khí nghịch hành dẫn đến tẩu hoa? nhập ma, nhưng nếu nỗi đau này cứ tái diễn ta làm sao toàn tâm toàn ý cho việc "diện bích tiềm tủ".
Thế nhưng, như hiểu được nỗi lo lắng của y, vật thể kỳ lạ đó bỗng dưng dừng lại và y không cảm thấy đau nữa.
Thoáng an tâm, y tiếp tục luyện nội công.
- Hừ…! Rừ….Rừ….
Cái đau lại xuất hiện! Và lần này không hiểu sao cảm giác đau đó lại làm cho toàn thân y phải run bắn lên.
Cố cắn răng, chịu đựng, y lại suy nghĩ:
- "Không lẽ do ta đầm mình quá lâu vào lãnh thủy, cái lạnh buốt của lãnh thuỷ đã xâm nhập vào xương tủy khiến ta phải đau và phải run bắn toàn thân như thế này?".
Dù y đang cắn chặt hai hàm răng lại với nhau nhưng toàn thân vì cứ run bắn nên hai hàm răng vẫn gõ vào nhau!
Cố hết sức để chi trì, y tự biện luận:
- "Không lý nào lại có chuyện này! Vì nếu cái lạnh của lãnh thủy đang thấm vào tận xương tủy thì ta không chỉ cảm thấy đau ở một chỗ, phải là đau khắp toàn thân mới đúng!".
Nghĩ không ra nguyên nhân và do muốn trấn áp việc toàn thân đang run bắn như quá lạnh, y mạo hiểm nhắm mắt tọa công và cố tình không lưu tâm đến cái đau âm ỉ đang do vật thể bí ẩn kia gây ra.
- Hứ!
Keng!

Như có người nắm tóc lôi lên toàn thân y bất giác nhảy dựng do cái đau khôn tả lại xuất hiện lần thứ tư.
Thế nhưng, cái đau chợt chấm dứt một cách đột ngột như lúc nó đột ngột xuất hiện trong lúc y tọa công.
Nếu điều này làm y kinh ngạc thì âm thanh kia dù nhỏ nhưng vẫn là tiếng động của âm thanh va chạm xuất hiện ngay lúc y đau, còn làm cho y kinh ngạc nhiều hơn.
Kinh nghi, y quay đầu nhìn về phía sau, nơi mà y nghĩ rằng đã xuất phát ra tiếng động lọt vào thính lực của y.
Như đã nói, phía sau y hay xung quanh thân thể y đều là vách đá tạo thành cái hồ nhỏ cho y ngồi lọt thỏm, nên có phần nghi ngờ thính lực của y.
Aâm thanh kia có lẽ do mường tượng ra và không có thật. Nhưng, mục quang của y bất chợt nhìn thấy một điểm hàn quang ngay trên vách đá của hồ nước phía sau y.
Nhìn chằm chằm vào diểm hàn quang đó một lúc y chợt hiểu ra:
- Hừ! Thì ra là phần Tuyệt Mạng Phi Châm do lão Giáo chủ họ Thôi hạ thủ vào ta trước kia?
Y thoáng mừng vì thế là y không cần tìm đến Quỷ Y Ma Thủ, sư bá của Thôi Oanh Oanh nữa.
Việc y luyện nội công tâm pháp của Nhị Tuyệt trong Ngũ Tuyệt không ngờ lại giúp y vượt qua kiếp nạn này!
Hoàn toàn bình tâm vì không còn nỗi lo lắng canh cánh bên lòng y lại luyện công.

Âm Công

Đánh máy: Bạch Vân Phi và Vong hồn Tiên Tử
Hồi 13
Quay Lại Chốn Xưa Lòng Quặn Đau
Chân Trời Góc Bể Tìm Thân Mẫu

Đỉnh Âm Sơn vẫn lộng gió! Và gió vẫn đi theo triền núi để phủ chụp lấy toàn bộ vạn vật nằm ở phía dưới và xung quanh ngọn Âm Sơn.
Khu mộ địa rộng bạt ngàn ở ngay chân núi đương nhiên cũng bị gió thổi tràn trề tạo cho quang cảnh khu mộ địa ngày càng thêm vẻ hoang lương và có phần ghê rợn.
U… U… U… Gió xuyên qua từng lùm cây dại, lách qua từng ngôi mộ để rồi sau đó biến thành những nhịp thở phập phồng và những tiếng thầm thì của bọn cô hồn dã quỷ. Điều này càng làm cho khu mộ địa thêm vắng lặng dẫu bây giờ đang là buổi chiều tà, đêm hãy còn lâu mới phủ chụp vạn vật.
Thế nhưng, sự ghê rợn của khu mộ địa vẫn chưa phải là hết.
Một bóng nhân ảnh với y phục trắng bỗng chập chờn lúc ẩn lúc hiện giữa khu mộ địa.
Sắc da trắng nhợt, hai mắt lấp loáng tinh quang, phiêu phiêu hốt hốt, chân không chạm đất, bóng nhân ảnh này khó có thể được xem là một con người sống.
Vả lại, nếu là con người sống thì người này xuất hiện giữa khung cảnh này rất dễ khiến cho ai đó nhìn thấy phải tưởng lầm là bóng u linh. Vì chỉ có bóng u linh mới có cách di chuyển như thế này và chỉ có bóng u linh mới ung dung xuất hiện giữa một khung cảnh hoang lương là khu mộ địa.
Tuy nhiên, nếu là bóng u linh thì phương hướng di chuyển của bóng đó có điều lạ thường.
Bóng đó chỉ lướt qua khu mộ địa để đến một mái thảo lư nằm kề với khu mộ địa đó.
Thông thường nhà của bọn cô hồn dã quỷ chính là nấm mộ dã chôn cất thi thể của chúng! Chúng không thể đi đến bất kỳ một mái nhà nào nhất là khi bóng đêm chưa về.
Vậy thì bóng nhân ảnh này chưa chắc đã là bóng u linh.
Đã thế, khi bóng này đến trước mái thảo lư bỗng mở miệng phát thoại. Và âm thanh phát ra chính là âm thanh chỉ có ở con người còn sống. Vì bóng đó gọi vọng vào mái thảo lư kia:
- Mẫu thân! Phục nhi của mẫu thân đã về đây…. mẫu thân!
Có lẽ bóng đó đang trong một tâm trạng nôn nóng nên miệng thì gọi và chân

thì bước luôn vào bên trong.
Đến lúc này, khi tiếng bước chân của bóng đó vang lên rõ mồn một, cộng với lời phát thoại ầm vang kia, tất cả minh chứng rằng bóng đó không là bóng u linh.
Và bóng đó không những là con người sống hẳn hoi mà còn là Bạch Bất Phục.
Trải qua một thời gian dài không nhìn thấy ánh dương quang, lại phải luôn đầm mình vào làn nước lãnh thủy, sắc da của Bạch Bất Phục trắng nhợt là lẽ đương nhiên.
Và ngay sau khi ly khai Bích Dạ Cung, nơi mà Bạch Bất Phục phải tìm đến đầu tiên chính là nơi này.
Nỗi nhớ nhung mẫu thân khiến Bạch Bất Phục phải nôn nóng.
Thế nhưng, bóng dáng của mẫu thân không hề hiện diện.
Bạch Bất Phục dễ dàng nhận ra điều này kể từ lúc đặt bước chân đầu tiên vào nơi đã từng là nhà, là mái ấm của y.
Vì mọi vật dụng trong nhà đang được một lớp bụi thời gian phủ lấp. Không những thế, ở bất kỳ xó xỉnh nào cũng có sự hiện diện của lớp tơ giăng nhện bám.
Bạch Bất Phục thoáng chấn động vì việc xảy ra ngoài dự liệu:
- Mẫu thân đã đi đâu ? Hay là….
Không dám nói tiếp những gì còn là trong ý nghĩ, Bạch Bất Phục khẽ chợt động thân hình và biến mất hút về phía sau.
Ở phía sau không có cái mà Bạch Bất Phục muốn tìm, y vội đảo người về bên tả rồi sang phía hữu của mái thảo lư.
Đứng lặng người ở phía trước,Bạch Bất Phục lại lẩm bẩm:
- Không có dấu hiệu nào chứng tỏ mẫu thân đã tạ thế! Việc vắng bóng của mẫu thân chỉ có thể hiểu theo hai cách:
mẫu thân vì thương nhớ đang lặn lội tìm ra! Còn không đôi nam nữ độ nào vì không giám sát được ta nên trút giận vào mẫu thân?
Sau một lúc ngẫm nghĩ, Bạch Bất Phục vụt kêu lên:
- Dù chân trời góc bể, hài nhi quyết phải tìm được mẫu thân!
Trong chớp mắt, bóng nhân ảnh của Bạch Bất Phục lại mất dạng.
Cuối cùng Bạch Bất Phục đã có được một thân võ học như mong muốn. Đây là điều sẽ khiến cho đôi nam nữ trước kia nếu biết được sẽ phải căm tức. Và đó cũng là cách mà Bạch Bất Phục vừa nghĩ ra.
Bạch Bất Phục sẽ khiến cho đôi nam nữ kia hiện thân và qua đó Bạch Bất Phục sẽ biết được tung tích của mẫu thân.
Trên đường xuôi tây, một vị công tử có dáng dấp phong lưu tao nhã đang thong dong đếm bước.
Trên tay vị công tử đang phe phẩy một chiếc quạt giấy. Và chiếc quạt giấy

này cũng mang một màu sắc trùng hợp với bộ nho phục trắng tuyền của vị công tử.
Với sắc diện trắng hồng, toàn bộ vẻ ngoài của vị công tử đâu khác gì cây ngọc trước gió? Và có thể nói:
vị công tử này chính là Phan An tái thế , Tống Ngọc hồi sinh.
Vị công tử vẫn ung dung bước đi, cho dù trời sắp về chiều và trấn thành ở phía trước hãy cõn cách đó ngoài năm dặm.
Điệu bộ ung dung của vị công tử trong chớp mắt liền biến mất. Chàng dừng lại và nghiêng đầu sang một bên.
Chàng chợt mỉm cười và lắc nhẹ đôi vai.
Với hành động này, vị công tử có dáng cách thong dong vụt đổi xác để biến thành trang nam tử hán có thân thủ bất phàm.
Do phát hiện có nhiều tiếng động khả nghi chàng vội thi triển khinh thân pháp và lao đi thần tốc.
Tại một cánh rừng thưa vẫn còn nằm khá xa so với trấn thành, một khu trang viên có phần nào hoang phế liền xuất hiện trong tầm thị tuyến của vị công tử.
Tiếng động khả nghi mà chàng nghe được vẫn đang phát ra từ khu trang viện.
Vẫn bằng khinh thân pháp ảo diệu, chàng tránh xa phía chính diện để tìm cách vòng về phía sau khu trang viên.
Đúng với nhận định của chàng, ở phía sau khu trang viên quả nhiên đang có nhiều nhân vật giang hồ xuất hiện.
Đôi mục quang của chàng bỗng lóe lên những tia nhìn bí ẩn. Chàng căng mắt nhìn vào từng diện mạo của một vòng người gồm hơn hai mươi nhân vật vận y phục đen tuyền.
Giữa vòng người Hắc Y Nhân đó là hai nhân vật đang mang hai nét mặt hoàn toàn mâu thuẫn.
Một người có xấp xỉ lục tuần đang giương giương tự đắc nhìn bọn Hắc Y nhân với cái nhìn vừa thách thức vừa giễu cợt.
Nhân vật cònn lại cũng có niên kỷ tương tự nhưng lại bắn xạ tia nhìn lo sợ vào bọn hắc y nhân.
Vòng vây vẫn khép kín chứng tỏ hai nhân vật cao niên kia đang bị bọn Hắc Y nhân uy hiếp.
“Tại sao cùng bị uy hiếp nhưng một người thì lo sợ còn một người thì không?” Vị công tử nghi ngờ, đưa mắt nhìn theo hướng nhìn của nhân vật có sắc diện lo sợ kia.
Ngay tức khắc đôi mục quang của chàng liền loé lên hai tia hung quang. Bởi diều chàng đang nhìn thấy là điều phi nhân đến không tưởng.
Trong tay của một Hắc Y nhân, một vị nữ lang có niên kỷ độ đôi tám đang

bị tên Hắc Y nhân đó giữ chặt.
Không những thế, tên Hắc Y nhân còn dùng đại đao đặt kề vào cổ của vị nữ lang kia.
Sắc diện của nữ lang cũng mang đầy vẻ sợ hãi đâu khác gì sắc diện của nhân vật cao niên kia.
"Sự lo sợ của cả hai dường như cả hai có điều gì đó tương quan?" Vị công tử mới nhìn ra điều này thì tên Hắc Y nhân kia bỗng quát lên:
- Lão thất phu ! Nếu lão không giao lão họ Đồng cho bọn ta, tiểu nha đầu này chắc chắn phải chết !
Ngược lại, nhân vật cao niên có thái độ tự đắc kia ung dung hăm dọa ngược lại:
- Lũ súc sinh bọn ngươi nếu không thả Đồng nha đầu, lão phu lập tức hủy diệt người mà bọn ngươi muốn bắt giữ.
Thu tia nhìn hung quang lại, vị công tử vẫn nhìn toàn cảnh bằng cái nhìn đầy nghi hoặc:
- "Thế là thế nào? Nữ lang kia và lão trượng nọ Ở chung một họ Đồng, chẳng hoá ra bọn Hắc Y Giáo và lão nhân kia cùng dùng tính mạng của cả hai để uy hiếp lẫn nhau ư ? Nếu vậy còn gì là đạo lý ?" Xoay chuyển ý nghĩ thật nhanh vị công tử bỗng ứng tiếng đánh động.
- Cho hỏi ở phía trước có phải chư vị bằng hữu ở Hắc Y Giáo không?
Âm thanh vang lên khá đột ngột khiến cho mọi người đương diện đều phải kinh ngạc lẫn hoang mang. Hoang mang nhất chính là nữ lang và lão trượng họ Đồng.
Tuy nhiên, âm thanh đáp lại là do tên Hắc Y Nhân kia phát ra:
- Là vị bằng hữu nào quang lâm.
Với dáng điệu ung dung vị công tử vừa phe phẩy chiếc quạt giấy vừa tiến đến đương trường.
Vòng Hắc Y nhân vội tách ra tạo một khoảng trống đủ cho mọi người cùng nhìn thấy vị công tử.
Nét mặt vừa tỏ ra căng thẳng của lão nhân tự đắc chợt giãn ra khi nhìn thấy kẻ xuất hiện chỉ là một tên nho sinh công tử, sức trói gà không chặt.
Ngược lại, tên Hắc Y nhân vừa lên tiếng bỗng sa sầm nét mặt, y quát:
- Tên đồ gàn kia, ngươi là ai? Ngươi có mấy thủ cấp mà dám gọi bừa bọn ta là bằng hữu?
Không để tâm đến tiếng quá nạt đầy giận dữ của tân Hắc Y nhân,vị công tử vẫn ung dung tiến qua vòng người.
Nghĩ đến câu nói:
"Không là mãnh long không quá giang!". Tên Hắc Y nhân nọ rít lên:
- Đứng lại! Các hạ còn bước tới nữa đừng trách bổn Đường chủ xem các hạ là địch nhân!

Thoáng dừng lại, vị công tử chợt vòng tay thủ lễ với chiếc quạt được khép lại nhẹ nhàng:
- Đường chủ bất tất phải khẩn trương. Lời của tai hạ tuy có phần quá đáng nhưng thật sự tại hạ chính là bằng hữu với lệnh Giáo Chủ quý giáo.
Tên Hắc Y nhân lộ vẻ nghi ngờ:
- Các hạ nói đúng không? Sao bổn Đường chủ không hề nghe Dương Giáo Chủ nhắc đến loại bằng hữu như các hạ?
Vị công tử chớp nhẹ đôi mắt như muốn che giấu diều đang nghĩ. Vị công tử nhẹ nhàng hỏi lại:
- Đường chủ dám gọi bằng hữu của lệnh Giáo Chủ là loại này loại nọ ư ? Đường chủ nghĩ sao nếu tại hạ nói lại việc này cho Độc Tâm Thiết Trảo Dương Côn Dương Giáo chủ biết ?
Kẻ dám gọi thẳng tên tục của Giáo chủ chỉ có hai hạng người:
hoặc là bằng hữu thật sự thâm giao hoặc là kẻ thù của Giáo chủ.
Tên Hắc Y nhân tuy biết rõ điều này nhưng y lại không dám mạo phạm.
Y có phần dịu giọng khi tìm cách dò hỏi:
- Chẳng hay tôn danh đại tính của các hạ là gì?
Phạch!
Vị công tử ung dung mở quạt, vừa phe phẩy vị công tử vừa đáp:
- Đường chủ cứ gọi tại hạ là Bạch Y công tử, thế cũng đủ!
Dứt lời, vị công tử lại nhẹ nhàng bước đến.
Tên Hắc Y nhân tuy nhìn thấy cử chỉ của vị công tử này, nhưng do mải lẩm nhẩm lập lại cách gọi của vị công tử kia nên y không thể nào thốt lời ngăn lại:
- Bạch Y công tử ? Danh xưng này nghe rất lạ, bổn Đường Chủ mới lần đầu được nghe.
Y chợt nhận ra vị công tử đang đi đến và đi đến quá gần bèn cao giọng để hỏi:
- Thật sự là thế nào ? Các hạ có đúng là bằng hữu của tệ Giáo Chủ không?
Lúc đó, vị công tử do đang hướng mắt nhìn vào khuôn mặt sợ sệt của nữ lang nên câu hỏi của tên Hắc Y nhân như không lọt vào thính nhĩ của chàng.
Vị công tử hất hàm về phía nữ lang và hỏi tên Hắc Y nhân:
- Đây là địch nhân của Đường Chủ à ? Ồ… Hình như Đường chủ vừa mới hỏi tại hạ điều gì đó thì phải?
Tên Hắc Y nhân tuy gật đầu đáp lại câu hỏi của vị công tử về nữ lang họ Đồng ,nhưng miệng của y thì hỏi:
- Bổn Đường Chủ muốn biết giữa các hạ và tệ Giáo Chủ có phải là….
Tình thế vụt thay đổi khi vị công tử nạt lớn:
- Đã muộn rồi ? Bổn công tử là thù chứ không là bằng hữu của lão Dương Côn!

Tiếng quát nạt của vị công tử làm cho tên Hắc Y nhân bàng hoàng.
Và dù bàng hoàng nhưng phản ứng của y thật xứng đáng với cương vị Đường Chủ Hắc Y Giáo.
Y lôi nữ lang sang một bên và chớp động đại đao với tiếng quát vang dội:
- Muốn chết !
Nhưng tiếng quát của vị công tử còn lớn hơn:
- Buông tay!
Vị công tử khẽ nghiêng đầu, đồng thời xếp nhanh chiếc quạt! Dùng đuôi quạt được xếp chặt như một vũ khí, vị công tử điểm nhanh vào hổ khẩu tay cầm đại đao của tên Hắc Y nhân!
Xoảng!
Thân thủ của vị công tử quá nhanh khiến cho tên nọ phải buông rơi đại đao vì không thể nào nắm giữ được một khi hổ khẩu tay bị tê rần.
Thu tay về, tên Hắc Y nhân tiện đà định quật chưởng vào đầu của nữ lang họ Đồng. Vì y nghĩ rằng sự can thiệp của vị công tử ắt phải dính líu đến vị nữ lang.
Y nghĩ không sai nhưng hành động của y lại quá chậm so với ý nghĩ.
Vị công tử xoay người đảo bộ và lập tức bóng nhân ảnh của chàng từ một liền hoá thành ba. Đồng thời cả ba bóng nhân ảnh này cùng quay tít như chiếc quạt.
Có tiếng quát của vị công tử vang lên:
- Ngươi đáng chết!
Bản lĩnh của vị công tử thật cao thâm khó lường! Ba chiếc quạt cùng được vũ lộng, đáng lý ra phải là một thực hai hư! Vì nhân ảnh của chàng thực sự chỉ có một, chỉ có bóng mới là hai chiếc bóng.
Thế nhưng hoặc là ba chiếc bóng đều là người thật, hoặc do vị công tử xuất thủ liên tiếp ba chiêu nên cả ba chiêu đều là thực chiêu.
Một chiếc quạt gõ vào huyệt hiệp cốc trên tả thủ của tên Hắc Y nhân khiến y phải buông thả vị nữ lang.
Một chiếc quạt thứ hai công kích vào kiên tĩnh huyệt trên đầu vai hữu của y, làm cho y phải buông dở nửa chừng chiêu chưởng sát thủ.
Còn chiếc quạt thứ ba thì nhanh tốc xoáy vào mi tâm huyệt của tên Hắc Y nhân và đó chính là điều thức tối hậu của vị công tử.
Ba tiếng động như vang lên cùng một lúc, không tiếng nào trước tiếng nào!
Chỉ có tiếng động thứ tư, tiếp đó là tiếng động thứ năm mới phát ra sau, chậm hơn và có kết cục rõ ràng.
Đó là tiếng tia máu phun ra từ Mi tâm huyệt của tên Hắc Y nhân, trước khi y ngã xuống và hồn du địa phủ.
Mọi người đương diện ngay từ đầu vẫn lẳng lặng theo dõi và đến lúc này bọn họ mới có phản ứng.

Bọn giáo đồ Hắc Y Giáo bất đồng gào lên, rống lên:
- Tiểu tử đã giết Tả Đường Chủ!
- Phải báo thù cho Tả Đường Chủ!
- Tiến lên ! Bằm xác tiểu tử ra!
Hai lão nhân ở giữa vòng vây thì mỗi người kêu mỗi phách:
- Tiểu Hoa chạy mau đi ! Đừng lý gì đến nội tổ !
- Hay lắm Tiểu Hoa ! Mau lại đây với ta nào !
Nghe lọt tại từng âm thanh một, vị công tử dùng chiếc quạt giữ nữ lang họ Đồng lại. Chàng nói thật nhỏ, thật nhanh:
- Tiểu muội tử đứng lại đã. Đừng đi vội.
Ngay sau đó chàng đổi giọng quát thật lớn:
- Bọn Hắc Y Giáo đồ nghe đây! Cái chết của Tả Đường Chủ là gương cho bọn ngươi. Bọn ngươi còn loạn động đừng trách bổn công tử hạ thủ bất lưu tình.
Bọn Hắc Y Giáo đồ bị tiếng quát kinh thiên động địa uy hiếp phải rúng động tâm can.
Bọn chúng vừa nín bặt, vị công tử lại quát bảo:
- Khi quay lại Ma Vân Cốc, bọn ngươi nói cho lão Dương Côn biết :
Bạch Y công tử sẽ đến bái phỏng lão! Cút đi!
Càng thêm rúng động bởi thiện bất lai mà lai bất thiện, bọn Hắc Y Giáo đồ thoáng đưa mắt nhìn nhau rồi đồng loạt tháo chạy!
Vị công tử vẫn ngăn vị nữ lang bằng chiếc quạt, cho dù lão nhân đang tự đắc kia vẫn cứ tự đắc:
- Thần uy của công tử thật bất phàm. Không phí công lão phu dùng khổ nhục kế để chi trì với bọn hung đồ Hắc Y Giáo.
Ngay khi lão nhân dứt lời, cả lão trượng kia lẫn nữ lang nọ cùng kêu lên:
- Lão bá bá nói sao ? Hành vi vừa rồi của lão bá bá chỉ là giả vờ thôi sao ?
- Quỷ Y lão huynh nói có thật không? Đây là khổ nhục kế của lão huynh nhằm cứu nguy cho Đồng mỗ à ?
Bật cười đắc ý, lão nhân vừa được lão trượng họ Đồng gọi là Quỷ Y lẹ miệng giải thích:
- Đồng huynh nghĩ thật lạ. Là một y sư, phận sự của mỗ ngoài việc trị bệnh còn phải nghĩ cách chi trì tính mạng cho Đồng huynh là bệnh nhân của mỗ. Do gặp lúc khẩn trương nên mỗ không tiện thương lượng. Làm cho Đồng huynh phải một phen hoảng sợ, đó là lỗi của mỗ. Hà…hà…hà…!
Lời giải thích của Quỷ Y nghe thật xuôi tai, vậy mà đối với vị công tử, tràng cười sau đó của lão lại có vẻ thiếu thành thật.
Chàng còn đang ngẫm nghĩ, chưa kịp có phản ứng, lời của lão Quỷ Y lại vang lên và là nói với chàng:
- Bạch Y công tử có thể cho lão phu biết tánh danh cùng sư thừa không?

Tiếp đó, chàng chưa kịp đáp thì Quỷ Y lại nhanh mồm nhanh miệng gọi nữ lang họ Đồng:
- Tiểu Hoa ! Điệt nữ sao còn chưa đáp tạ ân cứu mạng của ân nhân? Mau đáp tạ đi, rồi lại đây giúp lệnh tổ đi vào nhà!
Thông thường, bất kỳ ai cũng vậy khi đang gặp nguy lại có người lạ mặt ra tay giải nguy, ý đồ của người lạ mặt đó tất sẽ bị kẻ khác nghi ngờ.
Nữ lang họ Đồng không phải là ngoại lệ, nhất là vào lúc này vẫn bị Bạch Y công tử dùng chiếc quạt ngăn đường.
Hiểu được sự nghi kỵ của nàng, Bạch Y công tử vội thu chiếc quạt về và bước tránh sang một bên.
Đến lúc đó nữ lang mới lên tiếng:
- Đa tạ ân cứu mạng của … ân công!
Khó gọi chàng là Bạch Y công tử, vì cách gọi này chỉ dùng cho người quá thân quen hoặc hoàn toàn xa lạ. Đằng này, vị công tử vừa có ân cứu mạng, xem là xa lạ thì không đúng, nhưng có thế là quá thân quen thì không đủ.
Sau một thoáng ngập ngừng, nữ lang bèn gọi là ân công.
Mỉm cười thân thiện, vị công tử đáp nhẹ:
- Mong tiểu muội tử đừng để tâm. Bạt đao tương trợ khi gặp bất bằng chỉ là chuyện thường tình thôi mà.
Lần thứ hai được vị công tử hào hoa tuấn tú gọi là tiểu muội tử, nữ lang nọ chợt hây hây đỏ đôi gò má.
Nàng thoăn thoắt tiến đến với lão trượng họ Đồng. Nàng gọi một cách lo lắng:
- Nội tổ! Nơi này cách tổng đàn Hắc Y Giáo không xa. Để hài nhi đưa nội tổ đi nơi khác ẩn thân.
Và khi nữ lang họ đồng vòng tay qua người lão trượng kia để dìu đi vị công tử mới kinh ngạc kêu lên:
- Lão trượng xin chớ trách tiểu bối lắm lời, thương thế của lão trượng….
Lão Quỷ Y chợt cười lạnh:
- Ngươi tự biết là lắm lời, còn hỏi làm gì ? Phải chăng việc ngươi xuất hiện là có ý đồ gian trá ? Hừ !
Chàng không kịp nói lời biện minh sau câu hỏi đầy ác ý của lão Quỷ Y, lã còn nói thêm lời đề quyết:
- Xem ra tâm ý của ngươi cũng không khác gì bọn hung đồ Hắc Y.
Chàng nhếch môi cười nhạt:
- Nếu tiền bối không phải là y sư, lấy việc cứu người làm trọng, vãn bối nhất định không bỏ qua câu nói vừa rồi của tiền bối. Vãn bối chỉ muốn nhắc tiền bối một điều, nếu vãn bối có ác ý, vãn bối không cần vội hiện thân và ra tay. Làm ngư ông đắc lợi vẫn tốt hơn nhiều! Cáo biệt!
Chàng động thân đi ngay, sau khi dứt lời. Nhưng trước đó, chàng vẫn kịp

nhìn thấy có hai đôi mắt đang dõi nhìn chàng. Một thì đắc ý còn một kia thì lại có phần nuối tiếc xem lẫn ân hận! Đó là ánh mắt nhìn của lão Quỷ Y và của nữ lang họ Đồng.

Đánh máy: Bạch Vân Phi và Vong hồn Tiên Tử

Hồi 14
Nghi Ngờ Tâm Địa Lão Quỷ Y
Thi Thố Thần Công Giải Cứu Người

Cố tình không nói ra là chàng đã biết lão Quỷ Y là ai, quay lưng đi, với nghi vấn trùng trùng vị công tử đi được một lúc liền lén quay lại.
Chàng có phần ngạc nhiên vì mới đó lão Quỷ Y và nội điệt nữ lang kia đã không thấy tăm dạng.
May thay, đúng lúc chàng định đâm bổ đi tìm họ thì bên trong khu trang viên bỗng le lói một ánh đèn.
Biết họ vẫn còn ở đây, chàng càng thêm nghi hoặc:
"Nữ lang kia đã nhận định đúng, rất có thể lão Dương Côn sẽ theo chân bọn Hắc Y Giáo đồ tìm đến đây. Tại sao nội tổ của nàng và lão Quỷ Y có thể khinh suất như vậy?
Hay họ đã sẵn biện pháp đề phòng?" Tin vào điều này vị công tử dù đang âm thầm tiến vào khu trang viên, nơi có ánh sáng đèn nhưng di chuyển rất thận trọng.
Sự thận trong của chàng vừa là không thừa vừa là rất thừa. Vì lúc đó, có âm thanh giọng nói của lão Quỷ Y vang lên:
- Ngươi không cần phải tỏ ra lo ngại, Tiểu Hoa ! Bọn Hắc Y Giáo nếu có đến đây, cho dù qua ánh đèn chúng phát hiện được chúng ta, chúng chỉ đến để tìm chết.
Hà…hà…hà….
Lại là tràng cười đầy giả dối của lão Quỷ Y khiến cho vị công tử càng lúc càng nghi ngờ lão.
Chàng nghe lão trượng họ Đồng lên tiếng và qua âm thanh này chàng thoáng hồ nghi về thương thế của lão. Bởi âm thanh của lão chừng như vô lực, không phù hợp với người đang được lão Quỷ Y gọi là lão huynh và càng không phù hợp với cảnh xảy ra ban chiều. Vì muốn lao sư động chúng, với lực lượng hơn hai mươi người, bọn Hắc Y Giáo hành động như thế không phải dễ đối phó với một người không có võ công.
Nhưng âm thanh của lão trượng họ Đồng thực sự vang lên không có lấy một chút nội lực:
- Đồng mỗ chỉ biết lão huynh có tài diệu thủ qua danh hiệu Quỷ Y Ma Thủ, không hiểu Quỷ Y lão huynh hàm ý gì khi bảo bọn Hắc Y Giáo đồ nếu kéo đến đây chỉ là tìm chết.

Ngược lại, khi âm thanh dịu nhẹ của nữ lang kia vang lên thì đó lại là âm thanh đầy hùng khí chứng tỏ nữ lang có biết võ công:
- Lúc mới rồi hài nhi nhìn thấy lão bá bá vừa di vừa rải không ít loại bột trắng, phải chăng chỗ bột này là biện pháp lão bá bá muốn đối phó với bọn hung đồ?
Tràng cười đắc ý của lão Quỷ Y một lần nữa vang lên:
- Hà…hà…hà…! Đây chỉ là tài mọn của lão phu mà thôi. Đâu dám cho Nhị Nguyên Vô Cực Đồng Lão huynh phải để vào mắt?
Lão trượng họ Đồng với ngoại hiệu là Nhị Nguyên Vô Cực vụt kêu lên:
- Thì ra Quỷ Y lão huynh đã phải dụng độc thủ? Không ngờ vì việc riêng tư của Đồng mỗ lại khiến lão huynh phải bị bọn Hắc Y Giáo liệt vào hạng cừu thù. Mỗ thật áy náy.
Nữ lang kia chợt hỏi:
- Độc thủ của lão bá bá là gì vậy, nội tổ?
Không chờ Nhị Nguyên Vô Cực Đồng lão lên tiếng, lão Quỷ Y Ma Thủ vội giải thích:
- Lão phu đương thời tuy được liệt vào Thế Ngoại Tam Quỷ, nhưng so về công phu lão còn kém xa nhị Quỷ kia. Lão chỉ hơn họ Ở tài Quỷ Y và Ma Thủ mà thôi. Cái mà lệnh nội tổ khách khí gọi là độc thủ, thực sự chỉ là chút ít độc môn thô thiển của lão phu. Chỗ bột đó là do lão phu chế luyện, được lão phu gọi là Cửu Bộ Nhập Tiên Cảnh. Tên gọi quá tầm thường phải không ? Hà..hà…hà…!
Dù lão Quỷ Y Ma Thủ vừa nhún nhường tự nhận tên gọi của chất bột đó là quá tầm thường, nhưng vị công tử khi nghe được phải rúng động khắp châu thân. Vì năm chữ Cửu Bộ Nhập Tiên Cảnh rõ ràng là ám chỉ:
hễ ai hít vào hay chạm phải loại độc dược này, chỉ sau chín lần bước đi, chắc chắn sẽ hồn lìa khỏi xác. Đây là loại kịch độc khác thường, không hề tầm thường như lão Quỷ Y vừa bảo.
Có lẽ hiểu được điều này nữ lang kia kêu lên nho nhỏ:
- Đúng là độc thủ có năng lực ngăn được thiên binh vạn mã chứ chẳng không.
Tiếp đó, lão Quỷ Y lên tiếng chuyển đề tài:
- Đồng lão huynh. Việc Đồng lão huynh và lệnh điệt lặn lội đường xa, tìm mỗ để chữa trị chứng bán thân bất toại của lão huynh, mỗ đã biết rồi. Nhưng một khi lão huynh không chịu nói rõ nguyên nhân, mỗ có là Quỷ Y cũng phải bó tay. Mong lão huynh nghĩ lại cho và nên hợp tác với mỗ.
Giọng của lão trượng họ Đồng nghe thật nao lòng:
- Dù chưa nói nhưng mỗ tin rằng Quỷ Y lão huynh cũng đã đoán được. Chúng ta đều là người giang hồ, nguyên nhân nào khiến mỗ ra nông nỗi này, không lẽ lão huynh không biết ?

- Nói như Đồng lão huynh thì đây là hiện tượng chân khí nghịch hành ?
Giọng của lão họ Đồng càng lúc càng nhẹ đi. Để nghe được vị công tử ở bên ngoài phải nhích dần đến:
- Lão huynh thật không hổ danh Quỷ Y.
lời lẽ của Quỷ Y vang lên tiếp đó, đúng là cách nói của y sư.
Lão dò hỏi:
- Có hai tình huống dẫn đến chân khí nghịch hành. Không hiểu Đồng lão huynh gặp phải tình huống nào ?
- Quỷ Y lão huynh hãy nói rõ hơn nào.
- Tình huống thứ nhất là do Đồng lão huynh đang tọa công bị kẻ khác làm kinh động.
- Vậy là không phải tình huống này.
- Tình huống thứ hai là do luồng chân khí nội thể bị xung khắc, dẫn đến tẩu hoa? nhập ma.
- Đúng là tình huống này. Mong Quỷ Y lão huynh dùng tài diệu thủ chữa trị cho.
- Nhưng mỗ hãy còn điều chưa hiểu, muốn hỏi rõ hơn.
- Lão huynh cứ hỏi. Sự thể thế nào mỗ không dám giấu.
- Đồng lão huynh có ngoại hiệu là Nhị Nguyên Vô Cực, nội công của lão huynh đương nhiên phải kiêm tu đủ cả âm dương. Mỗ không hiểu tại sao chân khí của lão huynh đột nhiên xảy ra hiện tượng xung khắc ?
- Đó cũng là điều mỗ muốn lãnh giáo Quỷ Y lão huynh.
- Hừ ! Ngoại trừ trường hợp Đồng lão huynh ăn phải loại trân dược. Và loại trân dược đó tuy có tác dụng bồi nguyên nhưng lại không phù hợp với công phu lão huynh chuyên luyện.
- Ý của lão huynh là….
- Mỗ muốn nói tất cả các loại trân dược trên đời không hề có loại nào vừa có tính âm vừa có tính dương. Nội công của Đồng lão huynh vốn là Nhị Nguyên, có cả âm kình lẫn dương kình. Aên phải bất kỳ loại trân dược nào, lão huynh cũng gặp nguy đến tính mạng.
- Điều này….
- Khoan đã. Mỗ chưa nói hết. Nếu lão huynh gặp phải tình trạng như mỗ vừa nói, chắc chắn không có việc ngày hôm nay.
- Quỷ Y lão huynh muốn nói….
- Vì trong tình trạng đó, lão huynh không chỉ tẩu hoa? nhập ma. Diêm Vương không hề chê bỏ những người có hành động bất chấp hậu quả như lão huynh. Mỗ nói như vậy đã rõ chưa ?
Lão họ Đồng chưa kịp đáp thì bị nữ lang họ nọ vì quá khấp khởi nên nói át đi:
- Nội tổ! Lão bá bá phải là bậc đại danh y, có thể sánh với Hoa Đà Biển

Thước.
Nội tổ đâu phải vì ăn loại trân dược nên….
Lão họ Đồng liền hắng giọng cắt ngang:
- E…hèm! Tiểu Hoa không được nói leo vào.
Đổi giọng, lão họ Đồng chợt hỏi:
- Có nghĩa là Quỷ Y lão huynh không tin việc mỗ bị chân khí xung khắc dẫn đến nghịch hành chân khí ?
Lão Quỷ Y đáp gọn:
- Mỗ tin.
- Vậy tại sao lão huynh còn nói nhưng lời như vừa rồi ?
- Vì mỗ không tin nội công Nhị Nguyên của Đồng lão huynh dẫn đến việc chân khí xung khắc.
- Lão huynh nói gì ạ vậy ? Lão huynh vừa bảo rằng tin, giờ lại nói là không tin.
Mỗ phải hiểu như thế nào đây ?
- Rất dễ. Đồng lão huynh chỉ cần nói cho mỗ biết nguyên nhân thực sự nào làm cho chân khí của lão huynh phải xung khắc nghịch hành, chắc chắn lão huynh sẽ hiểu tại sao lời nói của mỗ có phần mâu thuẫn.
- Hừm! Lão huynh nổi danh là Quỷ Y. lão huynh không nói được nguyên nhân thì sao xứng với danh hiệu?
- Hừ! Lão huynh không cần nói khích mỗ. Mỗ xin nói nhưng gì mỗ đoán được.
Lão huynh bị như thế này là do lão huynh khiên cưỡng, cố tu luyện một loại công phu khác. Và loại chân khí khác lạ này làm cho chân khí nội thể sẵn có của lão huynh phải nghịch hành! Có đúng không ?
Giọng của lão họ Đồng chợt chùng xuống:
- Quả danh bất hư truyền. Bội phục! Bội phục!
Âm thanh của lão Quỷ Y cũng dịu lại. Lão nói như dỗ danh:
- Danh là Quỷ Y nhưng mỗ chỉ là phàm nhân không phải thần nhân! Lão huynh đang bị tẩu hoa? nhập ma nhưng lại bị nhẹ, nên lão huynh vẫn còn cử động được một bên thân. Chỉ cần lão huynh nói cho mỗ biết ngọn ngành cách tu luyện môn công phu khác lạ kia, mỗ sẽ….
- Không được. Hoặc lão huynh nhận lời chữa trị cho mỗ hoặc là không, mỗ không thể hở môi nói ra loại công phu đó.
Ngay sau phản ứng quyết liệt đầy bất ngờ của lão họ Đồng, giọng nói ngọt ngào có tính cách thuyết phục của lão Quỷ Y làm cho vị công tử đang đến càng lúc cáng gần phải ngạc nhiên:
- Đồng lão huynh hiểu sai rồi. Là y sư, để trị bệnh mỗ không thể không tìm hiểu y chứng. Nếu lão huynh không chịu nói ra cách thức tu luyện nội công mỗ làm sao chữa trị cho lão huynh?

Đến lão họ Đồng cũng phải ngạc nhiên vì lời lẽ của lão Quỷ Y, lão họ Đồng cười lạnh:
- Hừ ! Đã lâu rồi mỗ chỉ nghe người giang hồ bảo nhau xa lánh lão huynh, Không ngờ trăm nghe không bằng một thấy, hảo ý của lão huynh không khác xa với lời đồn.
Lão Quỷ Y có phần tức giận, biểu hiện rất rõ qua giọng nói:
- Đồng lão huynh không cần phải nói cạnh khoé. Tâm tính của mỗ hỷ nộ thất thường mỗ cũng biết như vậy. Sao đồng lão huynh không nghĩ là mình gặp may, chạm mặt mỗ đúng vào lúc mỗ thích làm chút việc thiện. Cũng được. Nếu lão huynh có nghi ngờ mỗ không còn gì để nói. Nơi này đã có chất độc Cửu Bộ Nhập Tiên Cảnh của mỗ ngăn địch, Đồng lão huynh cứ yên tâm tịnh dưỡng. Cáo biệt!
Nghe đến đây, vị công tử do càng thêm tin chắc vào nhận định về lão Quỷ Y nên mắng thầm:
- "Đúng là lão hồ ly tinh. Mềm nắn rắn buông. Không phải lão muốn qua việc chữa trị để chiếm lấy điều có lợi cho lão sao?" Giọng nói hốt hoảng của nữ lang vụt kếu lên làm cho vị công tử có phần thất vọng:
- Khoan đi đã, lão bá bá. Hãy chờ điệt nữ cố thuyết phục gia nội tổ.
Lão họ Đồng kêu khá to:
- Không cần đâu, Tiểu Hoa. Nội tổ đã sáng tỏ rồi, công phu này nhất định nội tổ không nói ra.
- Nội tổ! Đã từ lâu ai trên giang hồ cũng nói:
Công phu này lợi hại như thế nào không thấy, chỉ thấy ai luyện vào cũng phải tẩu hoa? nhập ma. Nội tổ đã biết sao còn miễn cưỡng? Đến bây giờ, có cơ hội cho nội tổ khôi phục võ công, nội tổ còn chờ gì mà không dứt bỏ?
Lão Quỷ Y nghe xong liều kêu lên:
- Lại là công phu Bích Dạ Ngũ Tuyệt Khúc từ sáu mươi năm trước đây mà. Có đúng không Đồng lão huynh ?
Lão họ Đồng nói lời kinh ngạc:
- Quỷ Y lão huynh có gì khi kêu:
lại là công phu đó ? Không lẽ lão huynh đã từng chữa trị cho nhiều người vì luyện loại công phu này phải bị tẩu hoa? nhập ma?
Lão Quỷ Y đáp:
- Đồng lão huynh chỉ đoán đúng có một nửa. Mỗ chỉ nhìn thấy kẻ bị tẩu hoa? nhập ma vì công phu này chứ chưa từng ra tay chữa trị.
- Tại sao? Không lẽ một Quỷ Y như lão huynh vẫn phải thúc thủ vì không chữa trị được sao?
- Vậy thì không đúng. Một là mỗ không chữa, hai là bệnh trạng của họ quá nặng, không nhẹ như lão huynh. Tỷ như….
- Là ai ?

Lão Quỷ Y bỗng hạ thấp giọng:
- Đồng lão huynh có từng nghe nói đến Thôi Tử Bình là tiểu sư đệ của mỗ. Y cũng vì luyện công phu Bích Dạ mà bị tẩu hoa? nhập ma. Lúc đó mỗ cũng có mặt, nhưng vì bị quá năng, trong bát đại mạch y bị phế hủy những bảy nên mỗ dành bó tay nhìn y xuôi tay nhắm mắt.
Phàm ai cũng vậy, họ chỉ giữ kín những gì họ tin là không ai biết, ngược lại một khi đó là chuyện ai cũng biết thì họ không cần phải giữ kín làm gì.
Đồng lão cũng có tâm trạng này, nhất là khi có cơ hội khôi phục võ công hầu như đang ở trong tầm tay, lão họ Đồng không thể không nói.
Đng lý ra vị công tử phải nhân cơ hội này để lắng nghe cho bằng được công phu Bích Dạ, nhưng vị công tử lại làm khác.
Chàng bật cười lên một tiếng khô khan sắc lạnh:
- Hừ ! Nói dối mà không ngượng mồm.
Nghe động, lão Quỷ Y gầm lên:
- Kẻ nào ?
Vị công tử ứng tiếng đáp lại:
- Lão chóng quên thế sao ? Bạch Y công tử đây.
Vị công tử còn xòe ra cụp vào cái quạt giấy vài lượt, gợi nhớ cho ba người ở bên trong biết chàng là ai.
Quỷ Y nạt lớn:
- Ngươi bảo ai nói dối không ngượng mồm ?
Chàng cười thành tiếng:
- Ha…ha…ha…! Lão còn chờ bổn công tử vạch mặt sao ? Còn ai vào đây ngoài lão?
- Cuồng đồ. Đến lộ diện ngươi còn không dám, lời nói của ngươi ai dám tin?
Chàng cười lớn hơn:
- Ha…ha…ha…! Bổn công tử dám xưng danh làm gì không dám lộ diện? Chỉ có điều bổn công tử không thích lối nghênh đón của lão chút nào ! Hạ.ha…ha…!
- Ngươi….
Lão Quỷ Y chỉ quát được một tiếng ngắn ngủi rồi im bặt. Vì lão quá rõ độc thủ của lão là chất độc Cửu Bộ Nhập Tiên Cảnh đã bị Bạch Y công tử phát hiện.
Sợ lão họ Đồng và vị nữ lang lầm mưu của lão Quỷ Y, chàng lại lớn tiến kêu lên:
- Lão trượng, tiểu muội tử. Nhị vị đừng tin vào lời dối trá của lão. Lúc Thôi giáo chủ thảm tử tại Âm Sơn, lão còn cách đó ngoài ngàn dặm. Bổn công tử….
Tiếng kêu thét của nữ lang vang lên khiến vị công tử phải ngừng lời:
- Lão bá bá… Nội tổ!

- Ha…ha…ha… Tiểu nha đầu khôn hồn mau lùi lại. Bằng không nội tổ của ngươi khó toàn mạng đấy.
Biết lão Quỷ Y đang giở trò, Bạch Y công tử nóng lòng muốn nhảy xổ vào nơi có ánh đèn.
Rất tiếc, chàng lại lâm vào cảnh lực bất tòng tâm. Bởi chàng không thể xem thường chất độc Cửu Bộ Nhập Tiên Cảnh của lão Quỷ Y. Chàng đành quát lên, hy vọng uy hiếp được lão:
- Lão quỷ. Bổn công tử vẫn ở bên ngoài dù lão đắc thủ, liệu lão có thoát khỏi tay của bổn công tử không ?
Đáp lại, lão Quỷ Y cười lớn một cách cao ngạo:
- Ha…ha…ha… Đa tạ ngươi nhắc nhở lão phu. Rồi lão phu sẽ có cách khiến ngươi ngoan ngoãn để cho lão phu đi. Ha…ha…ha…!
"Độc? Lão sẽ dùng độc để uy hiếp ta? Làm thế nào bây giờ khi ta không có cách nào kháng độc?" chợt nhớ lại một chuyện xảy ra đã lâu, chàng vùng cười lên:
- Ha…ha…ha…! Lão đừng quên độc chất của lão rất sợ một điều. Lão nghĩ sao nếu bổn công tử phóng hỏa trước, xông vào sau?
Có tiếng gầm thét của lão Quỷ Y:
- Tiểu tử dám.
Bật hoa? tập, chàng hô vang:
- Dám hay không thì lão xem đây.
Lão Quỷ Y giận dữ quát:
- Tiểu tử không được manh động. Nếu ngươi phóng hỏa, kẻ chết trước phải là lão họ Đồng.
Lão vừa dứt lời đã thấy có tia lửa vùng lên từ một góc trang viên! Lão càng gầm lên vang dội:
- Chính tiểu tử ngươi đã buộc lão phu phải hạ độc thủ. Đồng lão. Lão phải chấp nhận số mạng thôi.
Liền sau đó có tiếng nữ lang kêu lên inh ỏi:
- Không được hại mạng gia nội tổ. Lão thất phu, đỡ!
Có tiếng kình phong ầm hiện, khiến cho vi công tử càng thêm nóng lòng. Chàng phóng hoa? nhiều hơn, hy vọng độc chất của Cửu Bộ Nhập Tiên Cảnh của lão Quỷ Y nhanh chóng bị ngọn lửa thiêu huỷ.
Và trước khi ngọn lửa kịp bùng cháy khắp nơi, một tiếng chấn kình bỗng vang lên.
Hoang mang, vị công tử đưa mắt lướt nhìn thật nhanh về nơi phát ra tiếng chấn kình.
Thở ra nhẹ nhõm, chàng vụt rung ngươi lên không trung và thần tốc lao đến phần đỉnh của một mái nhà, nơi vừa bị vỡ tung cho thấy có một bóng người lao vọt ra như tia chớp loé.

Chặn ngang đường lao đi của bóng nhân ảnh đó, vị công tử lập tức vươn nhanh hữu thủ với chiếc quạt thay cho vũ khí.
Chàng khẽ nạt:
- Mau buông người.
Theo chiêu thức của chàng, chiếc quạt thoạt ẩn thoạt hiện vừa công kích vào mi tâm huyệt của lão Quỷ Y vừa đánh vào huyệt khúc trì của lão.
Đã từng mục kích sát chiêu của chàng đoạt mạng tên Hắc Y nhân khiến hắn phải chết ngay đương trường đến một tiếng kêu cũng không kịp thốt ra, lão Quỷ Y nhanh tốc lùi lại. Không những thế, lão còn quỷ quyệt dùng thân hình của lão Đồng Nhị Nguyên Vô Cực mà lão cố ý mang theo để đưa ra phía trước làm vật thế mạng cho lão.
Đúng lúc đó, nữ lang nọ sau lúc bất ngờ về việc lão Quỷ Y chưa đánh đã bỏ chạy, và khi chạy lão còn đưa cả nội tổ của nàng đi, nàng lao thốc từ bên dưới lên.
Vừa hiện thân nàng phẫn nộ hét lên:
- Hóa ra lão cũng chỉ vì công phu Bích Dạ. Mau buông nội tổ của ta ra.
Với một tay đang phải giữ chặt lão họ Đồng để khống chế phần nào uy lực từ chiêu thức lợi hại của Bạch Y công tử, giờ lại phải đương đầu với chiêu công của nữ lang, lão Quỷ Y lúng túng dùng tay còn lại để phát chiệu chống đỡ.
Tiếng chấn kình vang lên cùng một lúc với bóng nhân ảnh của lão Quỷ Y bị hất sang một bên!
Khi đó, chỉ còn một sát na nữa vị công tử đã có thể đoạt lại lão họ Đồng từ tay lão Quỷ Y.
Việc lão Quỷ Y bị lực chấn kình hất đi hoàn toàn ngoài dự liệu của chàng. Do đó, chàng chỉ chạm được vào chéo áo của lão họ Đồng nhưng không thể chộp giữ nhằm đoạt lại.
Nét mặt đanh lại vị công tử vừa tung người lao theo vừa nạt:
- Chạy đi đâu ? Đỡ!
Chiếc quạt trên tay lại được chàng vũ lộng. Và trước khi chàng đánh ra trọn chiêu thức chàng mới hiểu thêm thế nào là sự quỷ quyệt đến mức trá nguỵ của lão Quỷ Y.
Nhìn miệng lão đang nở một nụ cười hoàn toàn không phải lúc vị công tử vụt tỉnh ngộ! Lão bị hất bay đi lúc nãy không phải là do lão kém lực, ngược lại, đó là lão tương kế tựu kế, mượn lực chấn kình để thoát thân.
Và giờ đây, lão vừa ung dung đưa lão họ Đồng cùng đi vừa tung mạnh hữu thủ về phía vị công tử:
- Đã muộn rồi, tiểu tử. Ngươi không thoát khỏi Cửu Bộ Nhập Tiên Cảnh của lão phu đâu. Xem đây.
Từ hữu thủ của lão liền xuất hiện một vầng bạch vụ đó chính là thứ bột trắng

mà nữ lang kia đã nhìn thấy lão Quỷ Y rắc quanh khu trang viên.
Thoáng rúng động tâm can vì mưu ma chước quỷ của lão Quỷ Y, vị công tử đành phải đảo người hồi bộ.
Nhưng khi chân chàng sắp đạp vào đỉnh mái nhà. Vượt thoát khỏi phạm vi ảnh hưởng của vầng bạch vụ là chất độc Cửu Bộ Nhập Tiên Cảnh của lão Quỷ Y, chàng vụt gầm lên với hữu thủ vung mạnh ra:
- Hãy xem độc thủ của bổn công tử đây.
Do không ngờ điều này, lão Quỷ Y ngay khi nhìn thấy Bạch Y công tử phải hồi bộ vì sợ chất độc Cửu Bộ Nhập Tiên Cảnh liền ung dung đưa lão họ Đồng lướt đi, nghe tiếng hô hoán của chàng, lão khẽ quay đầu nhìn lại.
Và lão không thể không kinh tâm động phách trước một bóng trắng nhỏ đang thần tốc lao ngay vào người lão. Đó chính là chiếc quạt của Bạch Y công tử được chàng ném đi như một ám khí.
Lão phát hiện điều này đúng vào lúc thân hình của lão sắp chạm đến mặt đất, là lúc khinh thân pháp của lão đang giảm dần và chân lực nội nguyên của lão đang cần được bổ sung.
Tình thế của lão lúc này đúng là thập tử nhất sinh, vì lão không còn năng lực để lạng tránh chứ không nói đến việc phát chiêu ngăn đỡ.
Để bảo toàn tính mạng, lão chỉ còn duy nhất có một phương cách.
Lão lập tức buông lão họ Đồng ra, cùng lúc đó lão co chân đạp vào lão họ Đồng.
Mượn lão họ Đồng làm điểm tựa, thân hình của lão Quỷ Y lập tức bay tạt sang một bên.
Ngược lại, nhờ cái đạp của lão Quỷ Y, thân hình của lão họ Đồng của bay bắn sang bên kia.
Ngay lúc thân hình của cả hai được phân khai, bay về hai hướng trái ngược nhau, vị công tử vội kêu lên sắp đặt:
- Tiểu muội tử mau đón lấy lệnh nội tổ.
Kêu xong, chàng nhanh tốc chớp động thân hình, lao về phía lão Quỷ Y đang cong người tháo chạy.
Sự sắp đặt của chàng tưởng đâu không có chỗ sơ hở. Nào ngờ, một tràng cười chợt vang lên:
- Hạ.ha…ha… Cùng lúc đó có tiếng kêu kinh hoàng của nữ lang họ Đồng:
- Giáo chủ Hắc Y Giáo. Nội tổ.
Đoán biết được sự tình, Bạch Y công tử nhanh nhẹn đảo người, để mặc cho lão Quỷ Y chạy thoát.
Chàng vẫy tay đón lại chiếc quạt và lặng người nhìn cảnh tượng thực sự kinh hoàng đang phơi bày.

Đánh máy: Bạch Vân Phi và Vong hồn Tiên Tử

Hồi 15
Chạm Cố Nhân Ra Tay Phế Lực
Trước Thảm Trạng Kinh Hoàng Kiếm Chiêu

Một tay chộp giữ lão họ Đồng, tay còn lại khum thành ngọn trảo, Độc Tâm Thiết Trảo Dương Côn vừa cười thành tiếng vừa phát chiêu đối phó với nữ lang:
- Ha…ha…ha… Nhị Nguyên công phu của tiểu nha đầu này hãy còn kém lắm.
Nằm xuống nào!
Vì lo lắng cho nội tổ đang bị Hắc Y Giáo chủ không chế, nữ lang họ Đồng bất chấp hiểm nguy cứ lăn xả vào đối phương. Đúng vào lúc kình lực của song phương sắp chạm vào nhau, có hai tiếng quát đồng loạt vang lên. Một là của Bạch Y công tử:
- Không được đâu, tiểu muội tử. Hãy mau lùi lại!
Tiếng quát còn lại nhỏ hơn:
- Mau chạy đi, Tiểu Hoa! Ta… Hự!
Nữ lang nọ bị chấn lùi ngay khi tiếng chấn kình vang lên.
Dù thế, nàng vẫn há miệng kêu gào:
- Nội tổ ! Sao nội tổ lại hành động như vậy ?
Vừa gào nàng vừa gắng gượng lao đi như muốn chạy đến với nội tổ của nàng giờ đây đã chết.
Nhưng Bạch Y công tử chợt xuất hiện. Chàng dùng chiếc quạt để ngăn nàng lại.
Đồng thời chàng còn lên tiếng khuyên giải, hy vọng nữ lang họ Đồng vì hiểu ra sự thể đừng nên liều mạng:
- Đừng liều lĩnh. Lệnh nội tổ tự tận vì biết rằng khó toàn mạng một khi rơi vào tay bọn ác nhân Hắc Y Giáo. Tiểu muội tử nên nghe lời lệnh nội tổ, hãy thoát đi và tìm cách báo thù cho người.
Tuy hiểu được những gì Bạch Y công tử nói, nội tổ của nàng có lẽ cũng có tâm nguyện này nên quyết định chọn cái chết, còn hơn là để cho lão Dương Côn dùng sinh mạng để uy hiếp ngược lại nàng nhưng nàng vẫn cứ gào, cứ muốn rướn người qua vật cản là chiếc quạt của Bạch Y công tử:
- Nội tổ ! Hài nhi nguyện báo thù cho nội tổ. Hài nhi quyết liều mạng với kẻ thù.
Công tử đừng ngăn ta. Hãy để cho ta đi, ta phải liều chết với kẻ thù.

Và nàng càng thêm căm phẫn đến muốn ăn tươi nuốt sống kẻ thù khi nhìn thấy Độc Tâm Thiết Trảo Dương Công đang dùng trảo để bóp nát Thiên Linh Cái của nội tổ nàng.
Nàng vùng vẫy quyết liệt hơn, hung hăng hơn, chực chạy đến ôm chầm lấy thi thể nội tổ vừa bị lão tặc Dương Côn hất bay về phía trước.
- Để ta đi ! Ngươi không được ngăn ta. Nội tổ ! Hài nhi… Hự!
Chẳng đặng đừng, Bạch Y công tử đành chế trụ huyệt đạo của nàng khiến tiếng kêu gào của nàng phải tắt nghẽn.
Đỡ thân hình đang lả dần của nàng bằng chiếc quạt, Bạch Y công tử bắn xạ hai tia nhìn đầy hung quang về phía Giáo chủ Hắc Y Giáo và bọn giáo đồ ngoài hai mươi tên đang hiện diện.
Bị cái nhìn của chàng uy hiếp, lão Dương Côn gắng gượng lên tiếng hỏi:
- Bạch Y công tử là ngươi?
Không nói không rằng chàng vẫn xạ nhìn vào đối phương. Aùnh mắt của chàng đã thay cho lời đáp.
Dương Côn sau lúc nao núng liền giận dữ gầm lên:
- Thuộc hạ của bổn giáo chủ, Tả Đường Chủ là do ngươi giết hại?
Đến lúc đó, Bạch Y công tử mới chịu mỡ miệng lên tiếng:
- Không sai! Bây giờ là đến lượt lão đó, Dương Côn?
Âm thanh của chàng thật lạnh lẽo, cứ như tiếng đòi mạng của tử thần xuất phát từ âm ty địa ngục.
Sắc mặt của Dương Côn sạm lại. Lão nhìn chằm chằm vào đối phương nhân vật có niên kỷ chưa đến đôi mươi nhưng lại có năng lực để chỉ một chiêu vỏn vẹn đoạt mạng Tả Đường Chủ Hắc Y Giáo.
Sau một lúc nhìn dò xét, có phần nghi ngờ bản lĩnh của đối phương, kẻ có nhận dạng bên ngoài thật yếu đuối như một thư sinh công tử sức trói gà không chặt, Dương Côn nhe răng cười lạnh:
- Xưng danh đi, tiểu tử! Bình sinh bổn giáo chủ chưa hề động thủ với hạng vô danh.
Bạch Y công tử bật cười ngạo mạn:
- Ha…ha…ha… Ngươi nói dối mà không biết ngượng miệng sao, Dương Côn?
Cách đây hơn một năm không phải ngươi đã từng muốn lấy mạng bổn công tử, khi đó bổn công tử không đúng là hạng vô danh hay sao ?
Ha…ha….ha…!
Dương Côn giật mình và nhíu mày cố nhớ lại:
- Cách đây hơn một năm ư ? Bổn giáo chủ đã từng gặp ngươi rồi sao ? Ngươi là….
Trong khi lão Dương Côn cố nhớ, một tên Hắc Y Giáo đồ bỗng kêu lên thất thanh:

- Giáo chủ! Thuộc hạ nhớ ra rồi. Tiểu tử này….
Bạch Y công tử lừ mắt nhìn ngay vào tên vừa lên tiếng.
Chàng hừ lạnh:
- Hừ ! Ngô Thất. Ngươi hãy còn nợ bổn công tử chuyện lần đó. Ngươi không nhắc, suýt nữa bổn công tử đã quên.
Tên kia, kẻ vừa được Bạch Y công tử gọi đích danh là Ngô Thất, bàng hoàng kêu lên:
- Bạch Bất Phục! Tiểu tử chính là Bạch Bất Phục. Thôi thiếu Giáo chủ đã từng bỏ chạy với y.
Nhích động thân hình, lão Dương Côn vụt lao đến chỗ Ngô Thất đứng. Và với một chiêu trảo, Dương Côn đã làm cho tên Ngô Thất vĩnh viễn câm miệng.
Dương Côn đưa mắt nhìn bọn giáo đồ Hắc Y Giáo đầy thị uy:
- Quân lện như sơn. Bổn giáo chủ đã cấm không ai được nhắc đến tiểu nha đầu họ Thôi trước mặt bổn giáo chủ. Cái chết của Ngô Thất là lời cảnh báo sau cùng cho những ai dám trái lệnh bổn giáo chủ.
Mức độ tàn ác của lão Dương Côn khiến Bạch Y công tử phải nhăn mặt.
Nhận ra điều này, Dương Côn vừa quay lại vị trí trước đó vừa nhăn nhở cười với Bạch Y công tử:
- Rồi ngươi cũng phải như vậy thôi, Bạch Bất Phục. Bổn giáo chủ sẽ nhẹ tay với ngươi nếu ngươi giao nha đầu kia cho bổn giáo chủ. Ha…ha…ha…!
Dương Côn vừa dứt lời liền mục kích được thân thủ lợi hại của Bạch Y công tử Bạch Bất Phục.
Đang đỡ thân hình của nữ lang kia bằng chiếc quạt bên tay hữu, sau một lượt lắc vai và khoa chân chàng đã di chuyển từ bên này sang bên kia. Và khi chàng yên vị thì chàng vẫn đang đỡ nữ lang bằng chiếc quạt, nhưng chiếc quạt lúc này đã chuyển sang tả thủ của chàng. Trong khi đó, cứ như một phép mầu, trong hữu thủ của chàng liền xuất hiện một thanh đoản kiếm và đốc kiếm có khảm một viện ngọc bích màu xanh lục.
Hành động chuyển đổi khí giới từ tay này sang tay kia và cùng lúc lấy thêm một thứ khí giới khác, không phải là điều khó. Bất kỳ ai chỉ cần luyện tập một thời gian ngắn đều thực hiện được. Nhưng hành động này lại không dễ chút nào nếu như vừa chuyển đổi khí giới vừa giữ nguyên được thân hình của nữ lang kia như Bạch Bất Phục vừa thực hiện.
Thân danh là giáo chủ Hắc Y Giáo, Dương Côn biết rằng muốn thực hiện như vậy, bản lĩnh của người thực hiện phải đạt mức phát chân lực tùy tâm. Bằng không đủ mức độ này hoặc là giữ chiếc quạt để cho nữ lang khuỵu xuống hoặc giữ nữ lang nguyên vị nhưng chiếc quạt phải rơi rồi.
Nhận định được bản lĩnh của đối phương đúng là khó đối phó, Dương Côn chợt gầm lên hạ lệnh:

- Vây chặt lấy tiểu tử. Nếu cần, giết không tha.
Bạch Bất Phục chợt động thân lao như tên bắn về phía lão Dương Côn.
Chàng đanh giọng nạt thành tiếng:
- Muộn rồi, lão tặc. Tiếp chiêu !
Thanh đoản kiếm trên tay chàng liền loé lên thành một tia chớp, cuộn thẳng vào tâm thất lão Dương Côn.
Thần hồn bất định, Dương Côn không ngờ Bạch Bất Phục lại liều lĩnh vừa bỏ mặc nữ lang kia vừa ra tay trước để chiếm tiên cơ.
Lão hồi bộ để tạo một khoảng cách an toàn cùng lúc đó, lão vừa vung trảo vừa ngoác mồm hạ lệnh:
- Mau bắt giữ tiểu nha đầu. Kẻ nào lập công đầu sẽ….
Mật lệnh của lão chưa buông ra tròn câu đã bị tiếng thét lanh lảnh của nữ lang kia chận lại:
- Hung nhân Hắc Y Giáo! Mau đền mạng nội tổ của bản cô nương!
Dương Côn thoáng lạnh người trước bản lĩnh xuất quỷ nhập thần của Bạch Bất Phục. Vì khi động thân lao đi, chàng vẫn kịp giải khai huyệt đạo cho nữ lang và chàng giải khai như thế nào, vào lúc nào, đến thần không hay quỷ không biết nói gì đến lão Dương Côn cứ phải chú tâm đến việc điều động thuộc hạ vây bắt Bạch Bất Phục.
Lão còn lạnh người nhiều hơn khi nhận ra thanh đoản kiếm đang cuộn vào lão chợt biến mất. Đã thế, bóng nhân ảnh của chàng cũng không thấy tăm dặng.
Biết nguy, lão vội đảo người và lách nhanh sang một bên.
Nhưng bên tai lão chợt có một âm thanh vang lên:
- Vì Thôi Oanh Oanh, bổn công tử chỉ xử nhẹ lão!
Âm thanh nọ còn đang vang vọng vào tai lão, hình ảnh của chiếc quạt liền cuộn đến người Dương Côn.
Toàn thân chấn động, huyết mạch của lão chợt bị chế trụ cùng một lúc với cánh tay hữu bị đoạn lìa. Chưa hết, dư kình từ chiếc quạt còn đẩy bắn thân hình lão bay đi hơn trượng. Và khi lão cố gượng để giữ cho thân hình đừng ngã thì lão đau đớn nhận ra một điều:
bản thân công lực một đời của lão đã bị phế đi khoảng bảy phần. Với ba phần còn lại, lão không thể chi trì nội lực đẩy lão bay đi. Lão ngã dúi dụi, lão thấm thía nỗi đau của người mất đi hầu hết võ công.
Lướt mắt nhìn về phía nữ lang kia, nàng đang hung hăng xông vào bọn giáo đồ Hắc Y Giáo như vào chốn không người, Dương Côn lo sợ cho sinh mạng nếu nữ lang kia nhìn thấy lão. Vì cái chết của nội tổ, nữ lang kia nhất định không buông tha lão.
Với chút ít chân lực còn sót lại, lão Dương Côn thi triển khinh thân pháp để lẩn trốn.

Nhìn theo lão, Bạch Y công tử Bạch Bất Phục mỉm cười vì vừa giúp Thôi Oanh Oanh giảm đi một đại địch.
Chờ khi lão Dương Côn khuất dạng, chàng theo dự mưu liền kêu lên với vẻ mặt giận dữ:
- Đứng lại ! Thân là Giáo chủ lão lại hèn nhát đến thế sao ? Đố lão chạy thoát.
Bằng khoé mắt chàng nhận thấy nữ lang kia đang nhìn về phía chàng vội tung người và lao đi.
Ngay lập tức, tiếng của nữ lang kia đã kịp đuổi theo:
- Công tử ! Lão tặc chạy về phía này ư ?
Dù đang chạy về phía khác, không phải phương hướng Dương Côn bỏ chạy, nhưng Bạch Bất Phục vẫn vờ giận dữ đáp lại:
- Xem ra lão còn trá nguỵ hơn lão Quỷ Y nhiều. Tiểu muội tử nên ở lại lo hậu sự cho lệnh nội tổ thì hơn. Phần lão tặc cứ giao cho bổn công tử.
Nghĩ cũng đúng vì nàng không đành lòng để cho nội tổ thây phơi đồng nội, nàng dừng lại và dặn với theo:
- Đuổi không kịp lão thì thôi. Công tử đừng mạo hiểm xông vào tổng đàn của bọn chúng.
Chàng tăng thêm chân lực và lao đi thật nhanh. Chàng ngớ người khi nghe lời căn dặn của nữ lang kia. Không phải vì sự quan tâm của nàng làm cho chàng phải ngớ người, nhưng là vì phương hướng chàng đang lao đi.
Trong lúc tình cờ, chàng không ngờ phương hướng chàng đang chạy là về phía tây, chính là phương hướng dẫn đến Tổng đàn Hắc Y Giáo. Có nghĩa là, khi tháo chạy lão Dương Côn do không muốn quay về Tổng đàn nên chạy ngược lên phía bắc. Và vì muốn đánh lạc hướng nữ lang, chàng muốn dung dưỡng tính mạng của Dương Côn để sau này giao cho Thôi Oanh Oanh xử trí , chàng bất ngờ chạy về phía tây.
“Chẳng trách nàng không hề nghi ngờ. Nàng tin việc lão Dương Côn tháo chạy và chạy về Tổng đàn. Bất Phục ơi ! Bất Phục! Ngươi toan tính trăm đường nhưng vẫn còn chỗ sơ hở. Với tâm cơ này làm sao ngươi đối đầu với đôi nam nữ kỳ bí kia để tìm lại được mẫu thân?” Sau khi tự trách bản thân, Bạch Bất Phục liền dừng lại.
Ngẫm nghĩ một lúc về những hành động cần phải làm sau này, chàng quay ngược lại chỗ xuất phát.
Chàng bàng hoàng khôn tả khi phải đối diện với một thảm trạng kinh hoàng. Bọn giáo đồ Hắc Y Giáo mới đó hãy còn động, giờ đều hoá thành người thiên cổ.
Về tông tích của nữ lang kia, lẫn thi thể của lão họ Đồng đều biến dạng. Nếu cho đây là hành vi báo thù của nữ lang thì nàng đâu kịp thời gian để có thể hạ sát gần hai mươi nhân mạng rồi lại kịp đưa thi thể của nội tổ nàng đi

xa?
Huống chi, Bạch Bất Phục kể cả lúc bỏ đi và quay lại, thời gian chưa đủ uống xong một tuần trà, nữ lang kia có bản lĩnh thần thông mới kịp thực hiện bấy nhiêu việc trong thời gian ngắn.
Mà bản lĩnh của nàng, so với lão Dương Côn hãy còn thua kém, nói gì đến việc so sánh với công phu của chàng.
Lại đưa mắt nhìn khắp lượt, Bạch Bất Phục lần nhìn này phát hiện được một điều:
bọn giáo đồ Hắc Y Giáo đều thảm tử với duy nhất có một vết tử thương.
Quan sát vết tử thương đó, chàng lặng người vì kinh ngạc tột cùng.
"Kiếm pháp không những thượng thừa mà còn tuyệt độc nữa. Nhân vật nào trên giang hồ có kiếm pháp lợi hại như thế này?" Nhìn vào yết hầu của từng thi thể, Bạch Bất Phục không tin trên đời này lại có một loại kiếm pháp có thể lấy mạng người nhanh như vậy. Chỉ một kiếm duy nhất đúng vào huyệt Hầu Lộ, đối phương liền hồn du địa phủ. Kiếm chiêu quả là khôn lường.

Âm Công

Đánh máy: Bạch Vân Phi và Vong hồn Tiên Tử

Hồi 16
Quỷ Kiếm Xuất Hiện Tạo Kinh Hoàng
Vào Mật Thất Phát Hiện Manh Mối

Bạch Bất Phục lại nghĩ:
"Với bản lãnh bất phàm này, nhân vật thi triển kiếm chiêu kia không lẽ đã bắt giữ nữ lang họ Đồng? Bằng không, sao nàng bỏ đi, không chờ ta quay lại?" Còn đang hoang mang vì không biết phải đi về phương nào để truy tìm tung tích của nữ lang, mục quang của chàng bỗng phát hiện một điều khác lạ.
Tại đương trường, một mảnh vỏ ngoài của một thân cây không hiểu sao lại nằm chễm chệ trên nền đất.
Lúc đó, ánh bình minh vừa ló dạng cho Bạch Bất Phục nhìn rõ quang cảnh xung quanh.
Cách chỗ chàng đứng ngoài hai mươi trượng, một cội cây đứng sừng sững. Và ở thân cây, cách phần gốc khoảng năm thước mộc, một khoảng thịt cây vẫn còn trắng hồng đang phơi bày lồ lộ.
"Người có thể tước bỏ phần vỏ cây và ném đến nơi này với khoảng cách ngoài hai mươi trượng, mười phần đến chín phải là nhân vật có kiếm pháp bất phàm kia.
Nhưng ném để làm gì ? Dùng làm ám khí thì quá lớn, trừ phi trên mảng vỏ cây này có điều bí ẩn." Kinh nghi khôn xiết, Bạch Bất Phục tiến về phía có mảng vỏ cây.
Đưa tay định cầm lấy, chàng nghi ngờ vội đứng lên và ngẫm nghĩ.
Được một lúc, chàng liền quay lui. Nhặt lấy một thanh đại đao của bọn Hắc Y Giáo đồ, chàng lại tiến về phía có mảng vỏ cây.
Nhẹ tay, chàng dùng thanh đại đao để hất mảng vỏ cây nằm ngửa lên.
Trên mảng vỏ cây, phần thịt bên trong, có người dùng mũi kiếm khắc thành nhiều tự dạng.
Chàng xoay mảng vỏ cây cho thuận hướng và lẩm nhẩm đọc:
- Trêu vào ta, Bạch Y công tử ngươi đúng là không biết tự lượng sức.
Tuy phần hạ khoản không có tự danh nhưng Bạch Bất Phục cũng đoán biết người lưu tự là ai.
Để thêm minh bạch, chàng cầm đại đao và tìm đến một trong những thi thể của bọn Hắc Y Giáo.
Đúng như chàng nghi ngờ, thanh đại đao vừa được chàng chạm vào nhục thể

của thi thể kia, thi thể đó trong nháy mắt rữa nát và hóa thành một vũng nước.
Chàng cười lạnh và lẩm bẩm:
- Đúng là lão Quỷ Y đã quay lại. Hừ ! Không biết bổn công tử phải đáp tạ lão như thế nào đây ? Nhờ lão lưu tự và hạ độc, bổn công tử mới biết nhân vật có kiếm pháp thượng thừa kia là ai. Ngọa Long Vực. Lão tưởng bổn công tử không dám tìm đến Ngọa Long Vực vì sợ Quỷ Kiếm sao ?
Nhìn lại mảng vỏ cây đúng là bị tước bỏ bằng thanh kiếm, xem lại khoảng cách mảng vỏ cây bị ném đi, chàng càng thêm tin chắc vào nhận định của chàng. Quỷ Kiếm đã đồng hành với Quỷ Y và chính Quỷ Kiếm đã hạ thủ bọn Hắc Y Giáo đồ. Sau đó, họ muốn giết hại chàng, Quỷ Y đã nhờ Quỷ Kiếm tước một mảng vỏ cây và lưu tự.
Phần lão, lão ngấm ngầm hạ độc vào mảng vỏ cây. Nếu chàng không nghi ngờ và chạm tay vào mảng vỏ cây, chắc chắn chàng phải hoá thành một vũng nước, không phải thi thể kia.
Ném bỏ thanh đại đao vì đã nhiễm độc, Bạch Bất Phục vội vàng lao người về phía nam, phương hướng có Ngọa Long Vực là nơi ẩn dật của Quỷ Kiếm như Thôi Oanh Oanh trước kia có nói.
Đi xa hơn ba dặm, bất ngờ, Bạch Bất Phục đánh vòng lên phía bắc.
Sau hơn một canh giờ tìm kiếm nhưng không hề thấy tăm dạng của lão Dương Côn đáng lý phải quanh quẩn gần đây, Bạch Bất Phục lại tự mỉm cười và nhanh chóng đổi hướng đi.
Không bao lâu, chàng đã tìm được lối vào bí đạo, nằm khuất lấp sau một rặng liễu xanh um, là lối dẫn vào trọng địa của Hắc Y Giáo.
Do trước kia chàng đã từng theo chân Thôi Oanh Oanh đi vào lối này, nên lần này chàng có phần ung dung như ngựa quen đường cũ.
Hàng giáo nhọn Liên Châu Kích chợt xuất hiện phía trước, Bạch Bất Phục thầm đoán được điều gì đã xảy đến cho Thôi Oanh Oanh trước kia, sau khi chàng bị đôi nam nữ ký bí nọ đưa đi bằng con Bạch Hạc to lớn.
Lấy từ trong người ra thanh đoản kiếm, Bạch Bất Phục hết nhìn vào đoản kiếm trên tay lại nhìn vào những thanh giáo đang chắn ngang lối đi.
Sau khi ước lược độ to lớn của từng thanh giáo và lường trước khả năng sắc bén của thanh đoản kiếm Bạch Bất Phục khẽ vận lực vào hữu thủ.
Chàng vụt cử kiếm, chém vào một thanh giáo.
Cạch!
Nhìn thấy thanh giáo bị đoản kiếm tiện ngọt, chàng khen thầm:
- "Quả là báu kiếm!" Cạch! Cạch!
Lần lượt hai thanh giáo nữa bị Bạch Bất Phục dùng đoản kiếm sắc bén chặt đứt lìa.
Đưa tay uốn cả ba thanh giáo vào trong, Bạch Bất Phục lách người bước

qua.
Sau khi uốn ngay lại cả ba thanh giáo vì không muốn lưu lại dấu vết, Bạch Bất Phục thận trọng tiến sâu vào bí đạo.
Trọng địa của Hắc Y Giáo hoá ra chỉ là một mật thất, nơi giáo chủ tọa quan tham luyện công phu.
Do đã từng lưu ngụ tại Bích Dạ Cung một thời gian dài, Bạch Bất Phục rất dễ nhận ra điều này qua lối bài trí trong lòng mật thất.
Nhớ lại chuyện trước kia, Thôi Oanh Oanh vì biết phụ thân luôn cất giấu tín vật tổ sư dưới mật thất nên nàng quyết lòng tìm vào, xuyên qua bí đạo. Và bí đạo này, nếu như trước kia không ai biết, ngoại trừ một mình Thôi Oanh Oanh, sau khi thân phụ nàng tạ thế, thì bấy giờ chỉ có người thứ hai biết được, đó chính là Bạch Bất Phục.
Có phần thất vọng, vì không thể biết phải làm thế nào để từ mật thất xuất hiện ngay bên trong tổng đàn Hắc Y Giáo và không bị lão Quỷ Y lẫn lão Quỷ Kiếm phát hiện, trong khi dò tìm nơi phát động cơ quan, Bạch Bất Phục bất ngờ tìm thấy một tráp gỗ được giấu kín trong một vuông đá ngầm.
Nhìn tráp gỗ được khoá chặt ở bên ngoài, Bạch Bất Phục nghi ngờ trong tráp gỗ ắt phải ẩn tàng những bí ẩn có liên quan đến Hắc Y Giáo.
Khoa nhanh thanh đoản kiếm lướt qua lớp khóa, Bạch Bất Phục bế khí phòng bị và bật phần nắp của cáp gỗ lên.
Mọi thứ vẫn bất động những vật ở bên trong tráp gỗ vẫn nằm im chứng tỏ không hề có cơ quan ám tàng ở bên trong tráp gỗ.
Cho dù vậy, Bạch Bất Phục vẫn không dám dùng tay chạm vào những vật bên trong tráp gỗ.
Chàng cất đoản kiếm đi, dùng chiếc quạt để lật nghiêng tráp gỗ.
Thần tình chấn động, hai mắt chớp nhanh khi chàng nhìn thấy một trong những vật rơi ra từ tráp gỗ là thanh đoản kiếm với hình dáng bên ngoài giống như thanh đoản kiếm của chàng.
Chàng ngỡ bị hoa mắt bèn cho tay vào bọc áo kiểm tra lại. Thanh đoản kiếm của chàng vẫn còn trong người chàng. Và thanh đoản kiếm kia thì vẫn ung dung tồn tại trước mắt chàng, bất chấp chàng tin hay không tin và cũng không kể đến sự hoang mang vô tả của chàng đang có.
Để xóa tan sự nghi ngờ, chàng lấy thanh đoản kiếm của chàng ra và so sánh. Hai thanh đoản kiếm giống hệt nhau, như được đúc từ một khuôn. Chúng giống từ hình dáng, kích cỡ, độ phản quang và giống cả những nét chạm khắc. Đến viên ngọc bích được khảm ở đốc kiếm cũng có hình dáng và màu sắc tương đồng.
Chàng cau mày ngẫm nghĩ:
- "Vậy là Dương Côn dù phát hiện được mật thất nhưng lão chỉ chú trọng đến tín vật tổ sư không tìm thấy tráp gỗ. Bằng không, lúc lão nhìn thấy ta sử

dụng đoản kiếm, hẳn lão phải kinh ngạc vì sự giống nhau của hai thanh đoản kiếm này. Chà… Ta phải hiểu như thế nào đây về hiện trạng này? Là Hắc Y Giáo đánh cắp một trong hai thanh đoản kiếm của Bích Dạ Cung hay Bích Dạ Cung chiếm đoạt của Hắc Y Giáo?" Đưa mắt nhìn một mảnh hoa tiên đã ố vàng vì thời gian, được xếp gọn, đang nằm lẫn vào những vật còn lại từ tráp gỗ, Bạch Bất Phục mơ hồ tin rằng chàng sẽ tìm được lời giải đáp từ mảnh hoa tiên đó.
Với một bên tay là chiếc quạt, một bên tay là thanh đoản kiếm, Bạch Bất Phục thật trọng mở mảnh hoa tiên ra.
Lời lẽ trong mảnh hoa tiên tuy có phần khó hiểu nhưng đối với chàng thì đây lại là một manh mối hữu ích.
"Hoàng Y huynh nhã giám Dùng một trong Song Ngư Loan Tình Kiếm làm vật định tình, trái tim của bổn Tiên Tử như đã trao trọn vào Hoàng Y huynh. Gần đây gã Bạch Y luôn tìm cách làm bổn tiên tử động lòng, nhưng bổn tiên tử một khi đã khắng khít với Hoàng Y huynh, bổn Tiên Tử đâu thể hai lòng. Không được đoái hoài, gã Bạch Y lại càng quấy nhiễu bổn Tiên Tử luôn. Hoàng Y huynh là tuyệt đại cao nhân đương đại, sở học của Hoàng Y huynh kiêm tu võ công và độc môn. Việc ngăn cản gã Bạch Y và khuyên giải y đừng quấy nhiễu bổn Tiên Tử, nghĩ ra chỉ còn mỗi Hoàng Y huynh là thừa năng lực.
Bổn Tiên Tử đã xem qua thiên tượng, tiết Đoan Ngọ này đúng vào kiết nhật. Hoàng Y huynh nghĩ sao nếu chúng ta lấy ngày đó làm ngày vui chung của hai ta?
Để tỏ lòng thành tâm, bổn Tiên Tử còn cho khảm vào Loan Tình Kiếm viên tỵ độc châu. Vì khi bổn Tiên Tử đã là người của Hoàng Y huynh, đâu còn ngại để phải phòng độc?
Vô Vi Tiên Tử bút" Đọc xong mảnh hoa tiên của Vô Vi Tiên Tử, Bạch Bất Phục chỉ biết được hai điều:
thanh đoản kiếm kia cùng với thanh đoản kiếm của chàng được gọi chung là Song Ngư Loan Tình Kiếm. Việc thứ hai:
gã Bạch Y được đề cập trong mảnh hoa tiên, theo suy đoán của chàng, chính là Bạch Y công tử, kẻ đã hãm hại cung chủ Bích Dạ Cung và còn nhấn chìm toàn bộ Bích Dạ Cung xuống làn nước Bích Dạ Đầm.
Còn như viên ngọc kia là tỵ độc châu thì chàng cần phải thử nghiệm lại, chưa thể tin ngay.
Điều mơ hồ chưa hiểu thì hãy còn nhiều:
Hoàng Y huynh là ai? Vật sở hữu của Hoàng Y huynh sao lại do Hắc Y Giáo cất giữ ? Đã có Hoàng Y huynh đối phó với gã Bạch Y thì gã sao có thể còn sống để gây thảm hoa. diệt môn cho Bích Dạ Cung? Hay việc của Bích Dạ Cung xảy ra trước, sau mới đến việc này? Nếu là vậy chàng muốn tìm tung

tích của Bích Dạ Cung cung chủ thì phải tìm hiểu từ Hoàng Y huynh và Vô Vi Tiên Tử sao? Hoàng Y huynh hiện còn sống hay đã chết? Vô Vi Tiên Tử sống chết ra sao?
Muốn tìm họ chàng phải tìm ở đâu?
Đưa mắt lướt qua những vật còn lại, là những vật từ tráp gỗ rơi ra, Bạch Bất Phục chỉ nhìn thấy những lọ to lọ nhỏ không rõ chứa đựng gì.
Aùm ảnh bởi độc chất lợi hại của lão Quỷ Y, chàng như kinh cung chi điểu không dám mở những lọ đó ra xem.
Không biết phải làm gì với những vật này, Bạch Bất Phục bất giác nhìn quanh mật thất một lần nữa.
Cạch!
Một tiếng động khẽ chợt vang lên. Bạch Bất Phục đảo mắt nhìn về phía phát ra tiếng động.
Bức tường đá ở phía đó không hiểu sao bỗng dịch chuyển vào trong.
Bạch Bất Phục với dạ nghi ngờ vội uốn người lao trở ngược vào bí đạo.
Từ chỗ ẩn chàng nhìn ra, thấy bức tường đá càng lúc càng dịch chuyển vào trong, tạo thành một lối thông thương giữa mật thất với bên ngoài.
Một người liền sau đó lách người vào qua cánh cửa mở đủ rộng.
Bạch Bất Phục mỉm cười thích thú:
- "Ta đoán không sai mà. Đối phó với một kẻ quỷ quyệt như lão ta phải nghĩ như lão đã nghĩ thấy mới có cơ hội thành công".
Vừa nhìn thấy lão Quỷ Y, nhân vật vừa bước vào mật thất chính là lão Quỷ Y Ma Thủ, một trong Thế Ngoại Tam Quỷ, đưa tay bế kín cửa đá, Bạch Bất Phục định tung người lao ra.
Nhưng tiếng kêu sững sờ của lão Quỷ Y khiến chàng phải đình bộ:
- Song Ngư Loan Tình Kiếm? Ha…ha…ha… Chàng nghi ngờ lén nhìn sắc diện lão Quỷ Y.
Việc lão nhận ra Song Ngư Loan Tình Kiếm đã là một việc lạ, tràng cười tự đắc của lão sau đó còn lạ hơn.
Và chàng càng thêm nghi hoặc khi nghe lão lẩm bẩm sau tràng cười:
- Đã có tỵ độc châu trong tay, ta đâu ngại gì Bích Dạ Tuyệt Đầm ? Công phu Bích Dạ Cung sẽ thuộc về ta. Bích Dạ Ngũ Tuyệt Khúc sẽ là của ta. Ha…ha…ha….
Đang khi lão phát ra tràng cười thứ hai, Bạch Bất Phục không ngớt suy nghĩ:
- "Do nước của Bích Dạ Đầm có đặc tính lạ thường nên bị gọi là Bích Dạ Tuyệt Đầm thì không sai. Nhưng tỵ độc châu thì có liên quan gì đến loại nước thuỷ bất thuỷ nê bất nê ở Bích Dạ Đầm ? Không lẽ tỵ độc châu cũng là tỵ thuỷ châu ? Hoặc giả ở Bích Dạ Đầm có độc chất ẩn tàng ? Nếu vậy, tại sao ta không những đã đầm mình mà còn uống thật nhiều nước ở Bích Dạ Đầm nhưng vẫn bình an ? Còn nữa qua khẩu khí của lão Quỷ Y, dường như

lão biết rất rõ về Bích Dạ Cung. Sao lão biết ? Hay giữa lão và Hoàng Y huynh nào đó hoặc với Vô Vi Tiên Tử có mối liên quan ? Phải rồi, trong mảnh hoa tiên có đề cập đến độc môn của nhân vật Hoàng Y, lão Quỷ Y lại tinh thông độc dược. Không lẽ lão Quỷ Y có quan hệ đến nhân vật Hoàng Y là thật?" Mãi suy nghĩ Bạch Bất Phục không lưu tâm đến việc lão Quỷ Y vừa xem qua mảnh hoa tiên do Vô Vi Tiên Tử lưu tự.
Chỉ khi lão cười lên chàng mới chú tâm đến lão:
- Ha…ha…ha….. Chàng thấy trong tay lão Quỷ Y có đến hai mảnh hoa tiên, không phải một như chàng đã đọc.
Lão đang nhìn vào mảnh hoa tiên thứ hai, do có kích thước nhỏ hơn, và làu bàu trong miệng:
- Lão quái vật cho đến lúc chết vẫn bất công với ta. Dù sao ta cũng là đồ tôn sư của sư tổ, tại sao lão chỉ truyền độc công cho ta trong khi truyền toàn bộ y bát cho Thôi sư đệ ? Đã thế, ta phá huỷ tâm huyết của lão, xem Hắc Y Giáo có còn tồn tại nữa không? Hừ !
Lão vo tròn mảnh hoa tiên đó và ném mạnh về một bên.
Tung người lao ra, Bạch Bất Phục nhẹ nhàng đón lấy mảnh hoa tiên đó.
Sự xuất hiện của chàng khiến lão Quỷ Y phải bàng hoàng. Lão hét lên hoảng sợ:
- Bạch Y công tử ? Ai chỉ cho ngươi biết cách vào đây bằng bí đạo?
Mặc cho lão hét, Bạch Bất Phục ung dung mở mảnh hoa tiêu ra xem. Chàng còn khiêu khích lão bằng cách đọc thành lời:
"Thôi Tử Bình Đại sư huynh của ngươi tư chất kém cỏi, khó hoàn thành việc lớn. Ta lưu lại toàn bộ sở học của ngươi là…" Vừa đọc chàng vừa nhìn lão và tủm tỉm cười.
Và chàng đành phải ngưng lời ở đó do cử chỉ khả nghi của lão.
Chàng quát lên khi phát hiện lão đang lén lén cho tay vào bọc áo:
- Đố lão dám!
Nghe quát, lão Quỷ Y không thể không bất động. Vì lão biết quá rõ bản lĩnh của chàng. Chỉ cần một cử động nhỏ của lão, nhằm tung độc vào chàng, lão sẽ chết trước khi ra tay.
Buông một tiếng cười lạnh để doa. nạt, Bạch Bất Phục lại đưa mắt nhìn vào mảnh hoa tiêu.
Lão Quỷ Y quỷ quyệt có thừa. Lão vội vàng gầm lên và tung chân hất mạnh vào các lọ to lọ nhỏ, là những lọ có trong chiếc tráp đang nằm kề chân lão, hướng về phía chàng:
- Cho ngươi chết! Ha…ha…ha….
Qua lực đạo của lão, những lọ này cái thì vỡ tung cái thì bay mất phần sáp bế kín miệng lọ, hàng loạt những lớp bụi mù đủ màu sắc liền xuất hiện. Chúng bay tỏa đi khắp nơi và phân tán toàn bộ vào không trung khiến thị

tuyến của chàng hoàn toàn bị che kín.
Cả kinh vì việc này, chàng không những phải bế khí nín hơi mà còn phải nhảy lùi vào bí đao. Vì chàng không thể không nghĩ những lớp bụi đủ màu sắc đó rất có thể là những loại độc dược.
Những lớp bụi mà này vẫn bám theo chàng do lúc chàng nhảy lùi đã tạo cơ hội cho chúng bị hút theo.
Càng thêm lo sợ, Bạch Bất Phục đánh liều vận khí và xô ra một luồng kình phong.
Vù…vù….
Toàn bộ lớp bụi mù bám theo chàng liền bị đẩy vào mật thất.
Vẫn chưa yên tâm, Bạch Bất Phục lại lùi nữa, lùi sâu thêm vài trượng vào bí đạo.
Chốc chốc, chàng lại vẫy nhẹ một kình về phía trước, phòng ngừa lớp bụi mà đó do phân tán khắp nơi sẽ lọt trở lại bí đạo.
Không những thế, Bạch Bất Phục còn phải ngưng thần nghe ngóng vì tin rằng lão Quỷ Y cho là chàng đã chết vì độc sẽ đi vào bí đạo tìm chàng và thu thập thi thể chàng.
Thế nhưng, thời gian phải bế khí đã trôi qua khá lâu, chàng vừa không chịu được vừa không nhìn thấy lão Quỷ Y xuất hiện.
Kinh nghi, chàng quay đầu nhìn về phía sau, sợ lão Quỷ Y đã bỏ đi khỏi mật thất giờ đang theo bí đạo để tìm chàng.
Vẫn không phát hiện được tiếng động khả nghi nào, Bạch Bất Phục nhanh tay cất mảnh hoa tiên nọ vào bọc áo vì chàng chưa xem xong. Và khi lấy tay ra, chàng lôi theo thanh đoản kiếm và chiếc quạt.
Chàng cầm chiếc quạt bằng tay tả, chàng phe phẩy về phía trước để xua tan số bụi mù nếu có. Tay hữu thủ thanh đoản kiếm trước ngực, Bạch Bất Phục chậm chân tiến vào mật thất.
Trong lúc tình cờ, do quá khẩn trương, chàng vừa hít một hơi thanh khí nhưng không hay biết.
Kịp nhớ lại, chàng hoảng sợ bế khí. Len lén kiểm tra kinh mạch, chàng vẫn còn hồ nghi cho dù không phát hiện dấu hiệu trúng độc.
Vẫn tiếp tục bế khí, Bạch Bất Phục lại di chuyển dần vào bên trong.
Đưa mắt lướt nhìn qua mật thất, chàng vừa mừng vừa lo.
Chàng mừng vì lão Quỷ Y đã bỏ đi khỏi mật thất từ lâu và cánh cửa ngầm cũng đã bị lão phong kín.
Còn lo là vì thanh đoản kiếm lẫn mảnh hoa tiên kia đã biến mất cùng với lão Quỷ Y.
"Hừ! Như ta nghe lão lẩm bẩm lão có được tỵ độc châu ở Song Ngư Loan Tình Kiếm, thế nào lão cũng tìm cách xâm nhập vào Bích Dạ Cung. Khốn nỗi, Ngũ Tuyệt Công Phu Thượng Tầng và những di vật còn lại, ta vẫn lưu ở

Bích Dạ Cung. Ngay khi rồi khỏi đây, ta phải nghĩ cách ngăn cản lão.”.
Dùng khinh thân pháp với toàn bộ chân lực, Bạch Bất Phục như biến thành bóng u linh để lao đi không một tiếng động về phía có cánh cửa ngầm khi nãy. Chàng lo sợ việc lớp bụi mù lúc nãy do cử động của chàng lại tung bay lên thì khốn.
Chàng vung thanh đoản kiếm sắc bén vào lớp đá trước mặt.
Thanh đoản kiếm liền cắm ngập vào lớp đá, đúng vào chỗ cánh cửa ngầm đã mở ra.
Kéo dài sang bên hữu rồi rọc mạnh xuống, Bạch Bất Phục lại kéo thanh đoản kiếm qua bên tả rồi kéo thẳng lên trên. Sau khi tạo thành một vết cắt vuông vức, Bạch Bất Phục khẽ nạt….

Đánh máy: Bạch Vân Phi và Vong hồn Tiên Tử

Hồi 17
Dạ Hẹp Hòi Hỏa Thiêu Tiên Nghiệp
Rõ Nguồn Cơn Nghi Vấn Trăm Đường

Vừa nạt, Bạch Bất Phục vừa lao toàn thân vào khung cửa đá nhỏ do chàng vừa dùng thanh đoản kiếm sắc bén tạo ra:
- Đi!
Chàng lao đi như một tia chớp loé, để lại phía sau là vuông cửa đá bị ngã ập vào nền đá tạo thành sự nhiễu động trong không khí. Chính điều này làm cho lớp bụi mù lúc mới rồi vốn lắng xuống giờ lại tung bay lên mịt mờ.
Bạch Bất Phục càng lao đi nhanh hơi khi tai chàng nghe một tiếng kêu thất thanh nhưng lại quen tai:
- Ta dù có làm quỷ, quyết cũng không buông tha lão! A…a….
"Là nữ lang họ Đồng ? Y đã đến muộn mất." Hướng về phía phát ra tiếng kêu, Bạch Bất Phục nôn nóng lao đi.
Chàng khó thể hình dung nổi một cảnh tượng khủng khiếp như chàng vừa nhìn thấy.
Nữ lang họ Đồng với huyết tích đầy người đang từng bước thối lùi trước sự uy hiếp của một thanh kiếm vẫn còn đang vấy máu.
Và thanh kiếm này là do một nhân vật có dáng vẻ bên ngoài trông càng kinh khiếp hơn so với khung cảnh, cầm trên tay.
Nhìn từ phía sau nhìn đến, Bạch Bất Phục chỉ nhìn thấy một tấm da thú lốm đốm những máu đang khoác hờ trên đôi vai của nhân vật kia mà thôi. Tuy nhiên, những đốm màu đó lại được điểm tô bằng những lọn tóc dài xấp xỏa của nhân vật nọ, khiến cho thoạt nhìn vào ai cũng khiếp sợ kinh tâm.
Và điều đang khiếp hãi nhất chính là dáng cách của nhân vật nọ:
không hé miệng nói nửa lời, nhân vật nọ cứ lừng lững tiến về phía trước từng bước một theo từng bước lùi của nữ lang kia. Đồng thời, thanh kiếm vấy đầy máu của nhân vật nọ chốc chốc lại khoa lên.
Đúng vào lúc Bạch Bất Phục đang lao đến, thanh kiếm ấy đang được nhân vật nọ khoa lên.
- Ạ.a….
Cùng với tiếng kêu hoảng loạn, nữ lang họ Đồng lại mang một vết kiếm thương sau chiêu kiếm lợi hại của nhân vật nọ.
Căm phẫn đến tột cùng, Bạch Bất Phục quát ầm lên khi vẫn lao tới:
- Hiếp đáp một nữ nhân và là một nữ nhân không tấc sắt trên tay, tôn giá có

đáng được gọi là Quỷ Kiếm không?
Nhân vật nọ vụt quay lại, lao ngược về phía Bạch Bất Phục. Và kiếm chiêu cực kỳ lợi hại liền được nhân vật nọ tung ra với một tiếng gầm đanh gọn:
- Ai?
Dù đã lường trước tình trạng này nhưng Bạch Bất Phục vẫn phải kinh ngạc trước thân thủ tuyệt luân của quái nhân.
Gọi là quái nhân vì trên gương mặt của nhân vật sử kiếm chiêu lợi hại có đầy những vết sẹo dọc ngang trông thật kinh tởm.
Khoa nhanh thanh đoản kiếm sắc bén, Bạch Bất Phục vừa tận lực ngăn đỡ chiêu kiếm của đối phương vừa đảo người theo bộ pháp Độc Bộ Tam Quỷ.
Tiếng kim thiết va vào nhau rất lớn. Dẫu vậy, một tiếng lạ tai dù vang lên thật khẽ và bị tiếng kim thiết va vào nhau che lấp đi nhưng vẫn lãm cho Bạch Bất Phục và quái nhân kia kinh tâm lo sợ.
Cả hai không hẹn mà đồng, cùng nhìn lại khí giới trên tay sau lần chạm chiêu mới rồi.
Không hiểu thanh kiếm của quái nhân có bị suy suyển gì không, thanh đoản kiếm của Bạch Bất Phục rõ ràng đã bị khuyết đi một mẩu bằng hạt gạo ngay vị trí khí giới song phương chạm nhau.
Không ngờ thanh Loan Tình Kiếm vốn sắc bén, có thể chém sắt như chém bùn, vẫn bị mẻ vì trường kiếm của đối phương, Bạch Bất Phục ngây người nhìn đối phương không chớp mắt.
Ngược lại, chàng nhìn thấy đối phương cũng ngây người không kém gì chàng.
Tiếp đó, chàng nghe đối phương, vẫn chưa rõ có phải là Quỷ Kiếm hay không, vừa nhìn chàng vừa lẩm bẩm:
- Bộ pháp là bộ pháp của Tam Quái Tam Nhãn. Nhưng kiếm pháp lại có xuất xứ từ Bích Dạ Cung. Lạ thật!
Toàn thân chấn động, Bạch Bất Phục không ngờ chỉ cần qua một lần chạm chiêu đối phương có thể nhận định chính xác xuất xứ võ học của chàng và đúng đến chân tơ kẽ tóc.
Cơn chấn động vẫn còn hiện hữu, Bất Phục phải một phen hoang mang vì hành động khác thường của đối phương.
Sau một tiếng hừ lạnh tiếp nối câu lẩm bẩm kia, quái nhân bỗng quay người và lao đi mất dạng:
- Hừ!
Bạch Bất Phục chắc chắn sẽ ngây người thêm một lúc lâu nữa nếu không có tiến ngã khuỵu xuống của nữ lang giúp chàng bàng hoàng tỉnh lại.
Cất thanh đoản kiếm vào người, Bạch Bất Phục chạy nhanh đến với nữ lang:
- Tiểu muội tử. Thương thế của tiểu muội tử ra sao?
Hoàn toàn suy kiệt sau bao cảnh ngộ gian truân, nữ lang họ Đồng lào thào

kêu lên:
- Công tử….
Bạch Bất Phục cau mày nhìn nữ lang giờ đã hôn mê.
Đưa mắt nhìn quanh, rồi lại nhìn vào nữ lang, Bạch Bất Phục sau tiếng thở ra nhè nhẹ liền xốc lấy nữ lang rồi tung người lao đi.
Nhẹ nhàng đặt nữ lang ngồi dựa vào bức tường đá bên trong mật thất, tránh không cho lớp bụi mù đủ màu sắc kia lại tung bay khắp nơi, Bạch Bất Phục sau đó mới dám xem qua thương thế của nàng.
Chàng đếm được không dưới mười vết kiếm thương đang làm cho toàn thân nữ lang như bị nhuộm huyết.
Tuy thế, chàng vẫn an tâm vì đây chỉ là những vết kiếm thương ngoài da, không hề có vết kiếm thương nào chí mạng có thể gây nguy hại đến tính mạng của nàng.
Chàng lại khom người định xốc lấy nữ lang, nhưng nữ lang bỗng lên tiếng làm chàng giật mình:
- Công tử…! A…a… Công tử định làm gì tiểu nữ ?
Vẫn khom người chàng hốt hoảng đề tỉnh nàng:
- Tiểu muội tử không nên cử động mạnh. Lớp bụi đủ màu sắc kia chính là độc dược, cử động của tiểu muội tử có thể làm cho chúng ta thiệt mạng đấy.
Nghe nói đến độc dược, nữ lang họ Đồng đương nhiên phải thất sắc vì sợ.
Tuy nhiên, nàng vẫn đưa mắt dò hỏi chàng.
Nhớ lại câu hỏi của nàng, Bạch Bất Phục giải thích:
- Đây là mật thất nằm ở phía dưới tổng đàn Hắc Y Giáo. Ta định đưa tiểu muội tử đi khỏi nơi đây bằng bí đạo kia, sau đó sẽ dùng nội lực giúp tiểu muội tử khôi phục.
Hiểu được thiện ý của chàng, nàng nhíu mày với vẻ khó hiểu:
- Công tử vẫn luôn ngấm ngầm ám trợ tiểu nữ, vì sao vậy?
Chàng nhè nhẹ lắc đầu:
- Chỉ là tình cờ thôi, tiểu muội tử để tâm làm gì. Nơi này không tiện cho chúng ta ở đâu, tiểu muội tử có thể tự đi được chưa?
Nàng gật đầu và chỏi người đứng lên, lưng vẫn tựa vào vách đá.
Nàng bỗng khuỵu xuống do không đủ lực. Ngay lập tức lớp bụi đủ màu sắc kia lại được dịp tung bay lên.
Cả hai cùng kinh tâm, vội bế khí và lo lắng nhìn vào lớp bụi mù đang mang dáng dấp của tử thần chực đoạt lấy tính mạng của cả hai.
Dường như bấy nhiêu đó hiểm nguy vẫn chưa đủ, vì không thể bế khí lâu nữ lang họ đồng bỗng há miệng và ho lên sặc sụa.
Lớp bụi mù kia chỉ chờ có thế liền bay lên nhiều hơn, lan toa? rộng hơn.
Aùnh mắt của cả hai giờ đây có thể nói là đã vượt quá sự kinh hoàng.
Họ gần như là lạc thần để nhìn nhưng không trông thấy được gì nữa.

Điều này có thể hiểu theo hai nghĩa:
họ lạc thần vì kinh sợ thật sự, một sự kinh sợ chưa từng có do những bước chân của tử thần đã đến quá gần họ.
Và họ càng không thể trông thấy được gì một khi toàn bộ thị tuyến của họ đều bị lớp bụi mù đủ màu sắc kia che lấp.
Tuy nhiên, ánh mắt lạc thần của cả hai dần dần thay đổi. Thế vào đó là ánh mắt kinh ngạc đang đến với cả hai.
Không kinh ngạc sao được khi họ nhìn thấy lớp bụi mù đủ màu sắc kia muốn bay đi phương nào cũng được nhưng không thể bay đến gần họ trong một phạm vi nhỏ hẹp với mỗi bề là ba thước một.
Có thể nói bao bọc quanh họ là một lớp chắn vô hình, ngăn cản và không cho lớp bụi mù kia bay lọt qua.
Với khoảng cách đó, nếu cả hai muốn, họ có thể với tay ra là chạm được vào lớp bụi mù.
(Ba thước một là chiều dài của một thanh trường kiếm, chỉ dài hơn cánh tay của người bình thường độ một lóng tay mà thôi) Nhìn lớp bụi mù từ từ lắng xuống, nằm im trên nền đá, vẫn cách họ một khoảng như thế và dần dần tạo thành một vòng tròn bao quanh họ, cả hai kinh ngạc đến tột cùng. Họ đưa mắt nhìn nhau như có ý dò hỏi nhau là tại sao có hiện tượng này và là do ai trong họ tạo ra?
Nghĩ đây là vầng Cang Khí Hộ Thân, Bạch Bất Phục đành loại nữ lang họ Đồng ra khỏi nghi vấn vì võ công của nàng đang trong tình trạng suy kiệt. Thế nhưng, chính bản thân chàng vẫn chưa đạt bản lãnh thượng thừa này, không thể do chàng mà có hiện tương kỳ bí này.
Riêng nữ lang họ đồng, dường như không hề nghĩ đến Cang Khí Hộ Thân, sau một lúc nhìn quanh nàng chợt thì thào:
- Công tử! Ngay vị trí chúng ta đang ngồi chắc chắn phải có vật báu kháng độc.
Đây là mật thất của Hắc Y Giáo, công tử thử tìm xem….
Bạch Bất Phục vụt tỉnh ngộ.
Chàng lấy thanh Loan Tình Kiếm của chàng ra. Chìa đốc kiếm có khảm viên ngọc bích ra phía trước, chàng nhìn thấy còn một ít lớp bụi mù rơi xuống và chúng như gặp phải khắc tinh bỗng trôi dạt sang hai bên, không hề chạm vào đốc kiếm dù chỉ là một hạt.
Chàng kêu lên mừng rỡ:
- Đúng là tỵ độc châu!
Chàng vừa dứt lời thì từ vuông đá dẫn vào mật thất bỗng có khói tuôn vào. Cùng với khói, sức nóng cũng hiển hiện. Và cả khói lẫn sức nóng mau chóng tràn ngập vào mật thất.
Nhớ lại tiếng làu bàu của lão Quỷ Y, chàng thảng thốt:

- Lão đang thiêu hủy tổng đàn Hắc Y Giáo. Tâm địa của lão thật ác độc!
Không phải lúc giải thích cho nữ lang họ Đồng hiểu, chàng vừa dứt lời liền quay sang bảo nàng:
- Tình thế đã đến lúc khẩn trương, tiểu muội tử đừng trách ta phải ngộ biến tùng quyền.
Nữ lang họ Đồng sau đó mới hiểu câu nói của chàng. Khuôn mặt đang nhợt nhạt vì kiệt sức của nàng bỗng bừng đỏ khi nhận ra bản thân nàng đang được Bạch Y công tử bồng trên tay.
Với tâm trạng bồi hồi ngây ngất, nữ lang họ Đồng không hề biết là nàng đã được vị công tử tuấn tú theo bí đạo đưa ra đến tận triền núi mé bên ngoài.
Nàng chỉ tỉnh hồn lại khi nghe có tiếng chàng lẩm bẩm:
- Quả nhiên toàn bộ tổng đàn Hắc Y Giáo bị ngập chìm trong biển lửa.
Nàng động cựa như muốn tận mắt mục kích cảnh tượng đó.
Cử động của nàng khiến Bạch Bất Phục nhớ lại thực tại.
Chàng vội đặt hai chân chàng xuống để nàng tự đứng, tự nhìn thấy một trời khói lửa đang phủ chụp Ma Vân Cốc.
Nàng bỗng kêu lên thất thanh:
- Nguy tai. Còn thi thể của gia nội tổ. Làm sao bây giờ, công tử ?
Dù bàng hoàng không kém gì nàng, nhưng Bạch Bất Phục đâu còn cách gì khác ngoài những lời trấn an nàng:
- Tiểu muội tử chớ nên bi luỵ. Chốn cửa tuyền lệnh nội tổ không oán trách tiểu muội tử đâu. Nghĩ lại, mọi việc trước sau đều do lão Quỷ Y gây ra. Ta hứa, ta sẽ giúp tiểu muội tử trả mối thù này.
Nàng rít lên trong nỗi bi thương:
- Là do lão Quỷ Y phóng hỏa ?
- Đúng! Ta đã nghe lão nói lên dự định này.
- Hừ ! Không ngờ lão Quỷ Y lại là thú đội lốt người. Không dò hỏi được Bích Dạ công phu ở muội, cho dù có lão Quỷ Kiếm tiếp tay, lão muốn sát nhân diệt khẩu. Mối thù này muội phải đòi ở lão gấp trăm lần.
Cố che giấu sự hân hoan, chàng hỏi:
- Lệnh nội tổ chết rồi, lão dò hỏi tiểu muội tử cũng là vì Bích Dạ công phu sao?
- Không sai! Nhưng lão chỉ phí công vô ích.
Lời đáp của nàng tuy chưa phải là lời minh định việc nàng có biết Bích Dạ công phu hay không nhưng Bạch Bất Phục vẫn không dám hỏi một cách lộ liễu.
Và chàng không biết đáp lời như thế nào khi nghe nàng vọt miệng hỏi:
- Công tử có thể khiến Quỷ Kiếm phải hoảng sợ bỏ chạy, võ công của công tử xuất phát từ môn phái nào?
Không tiện nói rõ sư thừa, Bạch Bất Phục vội khoa? lấp:

- Tiểu muội tử thứ cho, điều này ta không thể nói được.
E nàng không tin, chàng nói thêm:
- Đấy là một ẩn tình khó nói, ta không hề muốn giấu tiểu muội tử.
Lối xưng hô thân thiện của chàng làm cho nàng lại dao động. Nàng cười nhẹ:
- Vậy còn lai lịch, có ẩn tình gì khác khiến công tử không dám nói ra không?
Cười theo nàng, chàng lắc đầu đáp lại:
- Thế thì không. Ta họ Bạch tên Bất Phục. Còn tiểu muội tử ?
- Muội là Đồng Mỹ Hoa! Có phải vì ở họ Bạch nên công tử tự nhận là Bạch Y công tử không?
Nửa thật nửa đùa, chàng đáp:
- Ta chỉ thuận miệng tự xưng như vậy. Không ngờ lão Quỷ Y lấy đó làm thật, luôn gọi ta là Bạch Y công tử.
Nghe nhắc đến lão Quỷ Y, Đồng Mỹ Hoa giật mình bảo:
- Suýt nữa muội quên mất. Muội cần phải tìm lão Quỷ Y ngay.
Chàng phì cười:
- Có muốn tìm thì muội cũng cần phải nghĩ đến bản thân trước đã. Thương thế của muội vẫn chưa bình phục kia mà ?
Đó là sự thật, Đồng Mỹ Hoa thở dài, than:
- Đợi muội khôi phục nguyên khí, lão Quỷ Y đã cao bay xa chạy rồi còn đâu.
Bạch Bất Phục thản nhiên bảo nàng:
- Muội yên tâm, lão không chạy mất đâu mà lo. Đợi khi muội bình phục, ta sẽ đưa muội đi tìm lão.
Đồng Mỹ Hoa tỏ ý nghi ngờ:
- Bạch huynh biết lão sẽ đi đâu à ?
Chàng cười bí ẩn:
- Có thể nói như vậy. Thôi, muội lo tọa công đi.
Dù hành vi của chàng từ trước đến nay vẫn luôn tỏ ra thần bí nhưng dẫu sao chàng chưa hề làm điều gì gậy hại cho nàng nếu không muốn nói là chàng luôn xuất hiện đúng lúc để giải nguy cho nàng. Đồng Mỹ Hoa tỏ ra tin tưởng, thản nhiên ngồi tại đó để tọa công.
Chờ nàng hoàn toàn nhập định, Bạch Bất Phục lúc bấy giờ mới lấy mảnh hoa tiên kia ra xem.
”Ta lưu lại toàn bộ sở học cho ngươi là muốn ngươi thay ta truy tìm tung tích của sư phụ ta, là sư tổ ngươi.
Sư tổ ngươi sau lần hội diện với Bạch Y công tử, lúc quay về bỗng đổi thay tâm tính. Từ Hoàng y biến thành Hắc y, không hiểu có phải muốn đối chọi với Bạch Y công tử hay không ? Sau đó người lẳng lặng bỏ đi biệt dạng. Đến Bảo Điển Thiên Hỏa cũng thất tung theo người.

Thôi Tử Bình!
Vì tồn vong của bổn giáo, ngươi nhất định phải thu hồi Bảo Điển Thiên Hỏa. Ta kỳ vọng vào ngươi, hy vọng ngươi sẽ thực hiện điều mà ta không sao thực hiện được.
Sau đây ta sẽ đi tìm Vô Vi Tiên Tử! Chuyến đi này lành dữ khó lường. Ta lưu tự đề phòng bất trắc. Không thấy ta quay lại, ngươi thay ta chấp chưởng Hắc Y Giáo.
Đây là một mệnh lệnh, ngươi chớ trái lời.
Giáo chủ Hắc Y Giáo đời thứ hai cẩn bút!" Bạch Bất Phục trầm ngâm mãi không thôi. Bởi trong chàng giờ đây có không biết bao nhiêu nghi vấn. Đương nhiên chàng đã hiểu nhân vật Hoàng Y được Vô Vi Tiên Tử định tình bằng báu vật Loan Tình Kiếm chính là nhân vật khai sáng ra Hắc Y Giáo và là sư tổ của Thôi Giáo chủ cùng lão Quỷ Y. Nhưng việc từ Hoàng Y đổi sang Hắc Y là vì nguyên nhân nào ? Nếu là để đối chọi với Bạch Y công tử, không lẽ trong lần hội diện trước đó nhân vật Hắc Y đã bị Bạch Y công tử đánh bại ? Bằng không, sao lại phải đổi thay cả tâm tính để rồi sau đó bỏ đi biệt dạng. Còn nữa, bốn chữ Bảo Điển Thiên Hỏa, đối với chàng đã có lần nghe nói đến. Nhưng nghe ở đâu, lúc nào và do ai nói thì chàng không sao nhớ được ngay lúc này.
Riêng về phần nội tình của Hắc Y Giáo, chàng không ngờ lão Quỷ Y lại có tính hẹp hòi, bần tiện. Vì tư chất kém cỏi, lão không được sư phụ truyền thụ toàn bộ y bát.
Không ngờ lão lấy đó làm thù, đang tâm phá huỷ tâm huyết của tiền nhân, hỏa thiêu toàn bộ Hắc Y Giáo.
Nội tình này có một người rất cần minh bạch. Vì Thôi Oanh Oanh, Bạch Bất Phục lưu giữ cẩn thận mảnh hoa tiên.
Cũng kịp lúc Đồng Mỹ Hoa xong việc điều tức, trao cho nàng tấm trường bào trắng khoác bên ngoài, chàng bảo:
- Chúng ta đi thôi!

Âm Công

Đánh máy: Bạch Vân Phi và Vong hồn Tiên Tử

Hồi 18
Cố Nhân Tương Phùng Quen Mà Lạ
Dụng Cơ Trí Đối Phó Địch Nhân

Ngay khi biết là đang đi về phía Bích Dạ Tuyệt Đầm, dù chỉ còn nửa ngày đường nữa là đến nơi nhưng Đồng Mỹ Hoa cũng phải khựng lại:
- Bạch huynh dựa vào đâu mà biết lão Quỷ Y đi đến Bích Dạ Tuyệt Đầm ?
Đã đến lúc phải nói, Bạch Bất Phục bèn thuật cho Đồng Mỹ Hoa câu chuyện có liên quan đến cái tráp gỗ có trong một mật thất Hắc Y Giáo.
Thuật qua sự việc chàng bảo:
- Ta vẫn chưa rõ tại sao tỵ độc châu có trong Lục Triều Kim Phấn lại có thể giúp lão vượt được Bích Dạ Tuyệt Đầm. Không lẽ đầm nước Bích Dạ có ẩn tàng độc chất ?
Đồng Mỹ Hoa cũng lộ vẻ ngơ ngác:
- Muội đã từng nghe nội tổ nói qua việc Bích Dạ Cung nằm giữa Bích Dạ Tuyệt Đầm. Nhưng lại không nghe có độc chất ở đó.
Chàng kinh nghi:
- Sao ? Lệnh nội tổ cũng am tường về Bích Dạ Cung như thế sao ?
- Sao Bạch huynh tỏ vẻ kinh ngạc ? Bích Dạ Cung nằm giữa Bích Dạ Tuyệt Đầm, điều này hầu như ai cũng biết, không lẽ Bạch huynh không biết?
Nói là biết thì mâu thuẫn với câu hỏi trước đó, nói là không biết thì không đúng với sự thật, Bạch Bất Phục vội tìm lời khống chế:
- Là ta không ngờ lệnh nội tổ cũng biết như lão Quỷ Y, thế thôi!
Chàng lại hỏi, hy vọng Đồng Mỹ Hoa sẽ thôi nghi ngờ:
- Muội có nghe lệnh nội tổ nói gì nữa về Bích Dạ Tuyệt Đầm?
Quả nhiên Đồng Mỹ Hoa vì cố nhớ lại nên không nghi ngờ nữa.
Nàng đáp:
- Theo nội tổ thì Bích Dạ Tuyệt Đầm ở chỗ bất kỳ vật gì dù nhẹ cũng không thể nổi được trên mặt nước. Do đó việc vượt qua đầm để đến Bích Dạ Cung là không thể.
Gật đầu như thừa nhận điều này, chàng lại dò hỏi:
- Còn gì nữa không?
Câu hỏi của chàng ngay lập tức tạo sự nghi vấn cho Đồng Mỹ Hoa:
- Bạch huynh càng lúc càng tỏ ra thần bí. Đặc điểm dị biệt của Bích Dạ Tuyệt Đầm dường như Bạch huynh đã biết, Bạch huynh còn hỏi muội để làm gì?

Không ngờ Đồng Mỹ Hoa lại có tâm tư linh mẫn đến vậy, Bạch Bất Phục vì bất ngờ nên không biết phải giải thích như thế nào cho xuôi tai.
Còn đang ngẫm nghĩ, bất giác Bạch Bất Phục quát lên:
- Là ai ? Hãy hiện thân đi?
Đồng Mỹ Hoa nghi ngờ nhìn quanh. Không thấy động tịch gì, nhưng nàng vẫn lào thào phỏng đoán:
- Có phải Bạch huynh phát hiện được lão Quỷ Y không?
Chàng lắc đầu đáp khẽ:
- Tiếng động khá mơ hồ, thoạt có thoạt không, lão Quỷ Y không thể có thân thủ này?
- Vậy là Quỷ Kiếm?
Chàng vẫn lắc đầu:
- Quỷ Kiếm có tính khí trầm lặng, hành vi bí bí ẩn ẩn này tuyệt đối lão không thèm làm.
- Vậy thì ai?
Chàng trầm giọng, nửa như muốn đáp lời Đồng Mỹ Hoa nửa như nói cho kẻ bí ẩn nọ nghe:
- Thiện bất lai, lai giả bất thiện! Kẻ này dù có là đại địch đi nữa nhưng hành sự không quanh minh, rụt cổ giấu đầu như loài rùa không đáng cho chúng ta bận tâm.
Đúng với kế mưu của chàng, một giọng nói đầy cao ngạo vụt cất lên ngay khi chàng dứt lời:
- Công phu của tiểu tử cũng hay mà lời nói còn hay hơn!
Một nam một nữ bỗng xuất hiện với khinh thân pháp bất phàm.
Với y phục trắng ngần của họ, dù đôi nam nữ này chàng chưa hề gặp mặt nhưng chàng vẫn có phần kinh nghi.
Đã thế, nam nhân kia còn nói lúc vừa yên vị:
- Thế nào ? Bọn ta tuy không là đại địch của ngươi nhưng ngươi có nhận ra việc chẳng lành đang đến với ngươi không ?
Tuy càng thêm tin chắc vào sự đoán của bản thân về xuất xứ của đôi nam nữ kia, nhưng Bạch Bất Phục vẫn cứ ngơ ngác nhìn họ.
Chàng chỉ tin hoàn toàn vào suy đoán của chàng khi nghe nữ nhân kia ứng tiếng hỏi một cách trịnh thượng:
- Bạch Bất Phục là ngươi ?
Chàng thôi hoang mang, lên tiếng hỏi ngược lại:
- Nhị vị không phải là hai nhân vật trước kia tại hạ đã gặp.
Nữ nhân nọ cau mặt giận dữ:
- Ngươi còn dám nhắc đến họ nữa sao ? Vì chuyện trước kia, để ngươi trốn thoát, họ đang gánh chịu một hình phạt nặng nề.
Chàng trở lại vẻ hoang mang:

- Nói vậy, giữa họ và nhị vị là đồng môn huynh đệ tỷ muội?
Nam nhân nọ rít khẽ:
- Ngươi hỏi đủ chưa ? Bọn ta đâu phải đến đây để ngươi tra vấn?
Bạch Bất Phục dù không được đôi nam nữ đáp lại minh bạch nhưng chàng vẫn đoán ra nên kêu lên:
- Hoá ra chư vị đều là môn nhân của môn phái nào đó ? Đó là môn phái gì ? Sao lại có thái độ thù nghịch với tại hạ ?
Từ khi đôi nam nữ lạ mặt xuất hiện, Đồng Mỹ Hoa không những không hiểu những lời đối thoại giữa họ mà nàng còn từ kinh ngạc này đến kinh ngạc khác.
Không chịu được, nàng thì thào hỏi vào tai Bạch Bất Phục:
- Họ là ai, Bạch huynh?
Nhớ đến sự hiện diện của Đồng Mỹ Hoa, chàng vội lên tiếng để phân minh với đôi nam nữ kia:
- Chuyện giữa tại hạ và chư vị hoàn toàn không có liên can gì đến Đồng Mỹ Hoa cô nương. Nhị vị không được động đến nàng.
Đôi nam nữ kia chưa kịp đáp lời thì qua thái độ của Bạch Bất Phục. Đồng Mỹ Hoa lại lên tiếng:
- Bản lĩnh như Bạch huynh mà phải kiêng dè họ sao? Họ thật sự là ai?
Chàng lo ngại ra mặt:
- Mỹ Hoa! Cô nương hãy nghe theo lời khuyên của tại hạ:
đừng hỏi gì đến chuyện này, tốt hơn hết là cô nương mau đi khỏi đây. Tại hạ chỉ nói được bấy nhiêu thôi.
Thái độ của chàng không những khác lạ so với trước đây mà chàng còn thay đổi cách xưng hô khi lên tiếng nói với nàng.
Cảm nhận được sự đe doa. đang đến với Bạch Bất Phục, Đồng Mỹ Hoa càng hỏi dồn dập hơn:
- Muội không đi và muội cứ hỏi. Họ là ai ? Sao huynh tỏ ra khiếp sợ họ ? Đã vậy muội càng không nên bỏ đi. Chết cùng chết, sống cùng sống, muội tuy phận nữ nhi nhưng chưa hề biết đến câu "tham sinh úy tử". Họ là ai, Bạch huynh ?
Đôi nam nữ kia cùng cười lên man dại:
- Ha… ha…. Ha….!
- Ha… ha…. Ha….!
Phản ứng của Đồng Mỹ Hoa và hai tràng cười hàm chứa nhiều ngạo khí của đôi nam nữ kỳ bí nọ khiến Bạch Bất Phục nhanh chóng có thái độ.
Chàng xê bắn toàn thân về phía đôi nam nữ và lập tức khởi công khai chiến. Chiếc quạt giấy liền xuất hiện trên tay chàng. Và khi chiêu thức đã hình thành Bạch Bất Phục gầm lên vang dội:
- Mỹ Hoa, mau chạy đi. Đừng trái lời ta. Chạy!

Một chiêu hai thức, Bạch Bất Phục đưa đầu quạt của chàng vừa hất nhẹ một cước lên cao.
Trong khi đó, nữ nhân như hiểu ý nam nhân nên chiêu thức phối hợp liền được thi thố. Để tránh cước chân của chàng, chân lùi tay quật bổ xuống.
Với chiêu công của nữ nhân nếu giữ nguyên chiêu thức thì một chân của chàng chắc chắn sẽ bị đoạn lìa hoặc vỡ vụn khi chiêu thức đó được nữ nhân giáng xuống.
Ngược lại, chàng mà thu chiêu thì theo đà rụt về chàng khó tránh chiêu cước ở phía sau do nam nhân đưa ra sẵn chờ chàng.
Lâm nguy bất loạn, Bạch Bất Phục đột ngột thay đổi đấu pháp.
Chàng không thu chân về như nữ nhân kia toan định, trái lại, chàng nhanh tốc đặt chân xuống. Rồi lấy chân đó làm trụ chàng vừa đứng lên vừa chồm toàn thân về phía trước với tay quạt chọc thẳng vào Hiệp Cốc huyệt và Khúc Trì huyệt của nữ nhân.
Thoạt nhìn tưởng đâu vì ở thế cùng, Bạch Bất Phục phải liều lĩnh. Đến khi chiêu thức đã thành hình mới thấy đó là cách hoá giải tuyệt luân của chàng. Chồm người về phía trước vô hình chung chàng làm cho cước chân của nam nhân kia rơi vào khoảng không vì đã quá tầm. Đồng thời, cách chàng vừa nhập vừa dùng quạt điểm vào hai huyệt đạo kia của nữ nhân đó là cách phản thủ hoàn công nhất mực khôn khéo.
Nữ nhân nọ đang cật lực hạ chưởng tay sẵn sàng đoạt lìa một trong tứ chi của chàng đã phải bất ngờ vì diện đối diện với đầy đủ thân hình của chàng sừng sững xuất hiện. Giữ nguyên chiêu chưởng thì bị đầu quạt điểm đúng trúng Hiệp Cốc huyệt, thu chưởng về lại bị vào huyệt Khúc Trì, nữ nhân nọ không thể không bối rối.
Tuy nhiên, ngay từ đầu Bạch Bất Phục đã có thái độ kiêng dè họ không phải không có nguyên do.
Và họ thật sự lợi hại chứ không phải chỉ có thế này.
Mấy chiêu vừa qua, Bạch Bất Phục có thể hơn được họ chỉ vì họ ra tay với mục đích nhất định. Họ không muốn chạm chiêu với chàng vì họ không thể chạm chiêu.
Hay nói cho đúng hơn nguyên nhân thật sự của việc này chỉ có Bạch Bất Phục ngấm ngầm hiểu, họ không muốn chạm chiêu chỉ vì họ tin rằng sau một hoặc hai chiêu là cùng, họ có thể nhẹ nhàng phế bỏ công phu của chàng. Đó là mục đích của họ, một khi họ là đồng môn huynh tỷ muội với đôi nam nữ trước kia thì mục đích của họ cũng là mục đích của đôi nam nữ kia.
Do đó, khi lâm phải tình huống ngoài dự liệu, nữ nhân nọ cũng thay đổi đấu pháp.
Bất chấp đầu quạt của chàng đang uy hiếp Hiệp Cốc huyệt hay Khúc Trì huyệt gì cũng được, từ tâm chưởng của nữ nhân một luồng lực đạo bỗng

tuôn ào ra cùng với sự hiện hữu của tiếng hét lảnh lót.
- Là ngươi buộc ta phải ra tay! Đỡ!
Khoảng cách giữa tâm chưởng kia và tấm thân nhục thể của chàng nào có là bao xa, đến ba thước một cũng không đủ. Do đó, chưởng kình nọ vừa xuất hiện, sinh mạng của chàng liền rơi vào cảnh ngộ thập tử nhất sinh.
Thế nhưng, trong cảnh ngộ đó gặp ai khác họ có thể bấn loạn vì hoảng hốt, còn Bạch Bất Phục thì không.
Chàng không xem chưởng kình này ra gì. Vì không xem ra gì nên chàng đâu cần phải ngăn đón hay tránh né. Đã thế, chàng còn ung dung xoè quạt ra. Chàng phất quạt vào gương mặt mỹ miều của nữ nhân, đương nhiên trong cái phất quạt này phải có một lực đạo kèm theo.
Hành vi của chàng nếu ai nhìn thấy phải nghĩ ngay đến việc chàng muốn dồng sinh đồng tử cùng đối phương, hoặc gọi đúng hơn thì đây là ý muốn lưỡng bại câu thương của chàng.
Khoảng cách khá gần, kình bên này quật xuống bên kia và kình bên kia cuộn đến bên này, trong một sát na nữa nếu song phương giữ nguyên chiêu thức ắt tử thần sẽ mỉm cười đón nhận một lúc hai oan hồn uổng tử.
Nhưng sát na đó không đến. Nam nhân kia sau khi hụt chiêu đã kịp bật ngay người dậy và cũng kịp thời lượng định tình thế nguy ngập cho cả hai. Nam nhân nọ bàng hoàng:
- Lục muội, không được đâu. Lùi lại mau!
Lời đề tỉnh của nam nhân nọ vang đến kể như muộn, nhưng có như thế mới thấy được thân thủ tuyệt phàm của nữ nhân.
Nhanh không thể tưởng, nữ nhân nọ vừa ngoặc ngược chiêu chưởng lên không trung và còn nhanh chân nhảy lùi lại thật xa về phía hậu.
Còn nam nhân kia do vừa kêu vừa lao đến nên chỉ trong khoảnh khắc rất ngắn ngón tay chỉ của nam nhân đã kề cận đại huyệt Linh Đài của Bạch Bất Phục.
Ngay khi tiếng kêu của nam nhân, Bạch Bất Phục không cần tài thông thiên triệt địa cũng đoán biết phản ứng của cả hai. Chàng nhẹ nhàng khoa chân về phía trước một bước vỏn vẹn, đủ để cho việc điểm huyệt của nam nhân kia bất thành.
Tiếp đó, chàng liên tục loạn động cước bộ, thi triển bộ pháp Độc Bộ Tam Quỷ với tận lực bình sinh. Hành vi này của chàng ngay lập tức biến đổi bóng nhân ảnh từ một thành ba rồi từ ba biến thành chín. Chàng lập tâm vây kín nam nhân nọ vào vòng vây hư ảo của chàng.
Nhận thấy nam nhân kia hoàn toàn loạn nhãn trước bộ pháp Độc Bộ Tam Quỷ và không biết phải công kích vào bóng nhân ảnh nào, Bạch Bất Phục đến lúc này mới cười lạnh thành tiếng:
- Hừ! Các hạ tưởng có thể dễ dàng khuất phục Bạch mỗ sao ? Nên nhớ tên

của mỗ là Bạch Bất Phục đấy. Nằm xuống nào!
Chín bóng nhân ảnh đang chạy vòng quanh nam nhân nọ cùng đưa cao hữu thủ.
Và lạ thay, có đến hai bóng hữu thủ xuất ra hai lực đạo thực thụ.
Không thể tin một Bạch Bất Phục bằng xương bằng thịt lại đột nhiên biến thành hai Bạch Bất Phục giống nhau để có được hai chưởng thật lẫn lộn vào bảy chưởng ảo, nam nhân nọ bàng hoàng khắp người:
- Ồ! Đây là công phu gì thế này ?
Đến như nữ nhân đang buộc phải ở bên ngoài quan chiến cũng không sao đoán ra tại sao Bạch Bất Phục có thể thực hiện được một việc không tưởng thế kia. Qúa nóng lòng vì lo lắng cho nam nhân đồng môn, nữ nhân nọ hét inh ỏi:
- Đánh ! Thế nào cũng được, đánh đi Ngũ ca !
Bạch Bất Phục chợt lo sợ khi nghe nữ nhân nọ hét lên như thế. Tiên hạ thủ vi cường, chàng nghĩ thế bèn quát to:
- Thì đánh này!
Giữa hai chiêu thực chàng theo tình thế đang diễn để bỏ một chọn một. Và một này chính là chiêu chưởng tối hậu với thập thành công lực của Bạch Bất Phục quyết phải thắng.
Nam nhân nọ ngay sau tiếng hét của nữ nhân cũng phải thay đổi ý định. Và khi nhận ra một trong hai chưởng kia chợt mất đi chỉ còn lại một, nam nhân nọ bèn gầm lên:
- Xem chưởng!
Kình lực của song phương liền lao ngược vào nhau.
Và tiếng chấn kình không thể không có.
Tiên phát chế nhân, Bạch Bất Phục là người chủ động lại ra tay với tận lực bình sinh nên vẫn nguyên vị. Ngược lại, nam nhân nọ động thủ lúc bất phòng nên bị chấn kình đẩy bật về phía sau với hai khóe miệng rỉ máu đỏ thắm.
Nhất cử công thành, Bạch Bất Phục lao đế định chế trụ huyệt đạo của nam nhân.
Tuy nhiên, nữ nhân nọ đâu phải chỉ có đứng nhìn ?
Vừa lao đến, nữ nhân nọ vừa rít lên lanh lảnh:
- Bạch Bất Phục! Ngươi có chết cũng đừng trách ta.
Bị luồng kình lực uy mãnh của nữ nhân ngăn lại, Bạch Bất Phục động dung và lập ức hoành thân lạng tránh.
Không dễ gì buông tha, nữ nhân hướng về bóng nhân ảnh của chàng phát xạ một tia chỉ kình.
Càng thêm động dung, Bạch Bất Phục vội tung người lên không và kêu lên thảng thốt:

- Chỉ Dung Hoá Thạch Công phu ?
Ngọn chỉ kình Chỉ Dung Hóa Thạch nọ chưa kịp lướt qua dưới hai chân, Bạch Bất Phục thoáng bàng hoàng khi nghe nữ nhân vụt cười lên:
- Ha…. Ha …. Ha…. Ngươi cũng biết Chỉ Dung Hóa Thạch ư ? Vậy sao ngươi phải lẩn tránh ?
Hai tia chỉ kình nữa lại được nữ nhân nọ phát xạ. Và lần xạ kình này nữ nhân như quyết lòng hạ thủ chàng. Bởi một tia chỉ kình thì lao đúng vào phương vị của chàng, tia còn lại do để phòng Bạch Bất Phục còn dư lực để bay vọt lên cao, nữ nhân kia đã tiên liệu và phát xạ chận trước.
Không còn cách nào khác để ứng phó hữu hiệu, Bạch Bất Phục đành quật ra một chưởng, quyết đẩy lùi ngọn chỉ kình đang lao ngay vào chàng.
- Xem đây Ẩn ước trong tiếng kình phong do Bạch Bất Phục đánh ra có tiếng kêu u u du dương trầm bổng như là tiếng sáo.
Nữ nhân nọ nhếch môi cười nhạt và nói lời chê bai:
- Tưởng gì, hoá ra ngươi đã lén luyện Bích Dạ Sáo Khúc công phu.
Lời chê bai của nữ nhân còn vẳng bên tai thì tiếng chạm kình đã vang lên. Và ngay sau đó, sắc diện của nữ nhân phải tỏ ra trầm giọng:
- Hừ ! Chẳng trách ngươi gây được thương thế cho Ngũ ca của ta. Bạch Bất Phục!
Để xem ngươi có bao nhiêu bản lĩnh nào.
Có lẽ lần đối phó vừa rồi của Bạch Bất Phục đã cho nữ nhân kia nhìn ra điểm lợi hại của chàng nên ngay khi quát xong, chiêu thức của nữ nhân liền trầm trọng hẳn lên.
Nhìn thấy công phu do nữ nhân đang thi triển, Bạch Bất Phục hết sức rung động.
Bởi chàng đã nhận biết tên gọi của công phu đó. Và càng nhận biết chàng càng thêm hoang mang dần đế chấn động toàn bộ trí nghĩ của chàng.
Chàng không muốn cũng không dám phát chiêu chống trả. Hai chân vừa chạm đất Bạch Bất Phục vội đảo bộ và tận lực thi triển bộ pháp Độc Bộ Tam Quỷ.
Giữa hang loạt những bóng nhân ảnh do Bạch Bất Phục vừa tạo ra, ngọn chưởng kình mà chàng vừa nhìn ra lai lịch được nữ nhân thi thố liền bay mất vào khoảng không.
Càng thêm căm tức vì điều này, nữ nhân nọ chớp dấn đến và quật ra liên tiếp nhiều chưởng lực vào bất kỳ bóng nhân ảnh nào ở phía trước.
- Bạch Bất Phục! Thủ đoạn này của ngươi không làm gì được ta đâu. Xem này!
Đỡ này! Trúng này!
Sự động nộ của nữ nhân vô tình lại đúng ý Bạch Bất Phục. Chàng tìm cách tiến vào gần nữ nhân hơn nữa.

Đánh nhiều chưởng thì hụt nhiều chưởng nữ nhân nọ đâu thể cam lòng. Do đó, hết lượt này đến lượt kia nữ nhân nọ không hề tiếc sức khi cứ ra chiêu tới tấp và liên hồi kỳ trận.
Được một lúc chi trì như vậy, Bạch Bất Phục vụt cười lên.
- Ha…. Ha…. Ha…!

Đánh máy: Bạch Vân Phi và Vong hồn Tiên Tử

Hồi 19
Nhị Tuyệt Công Phu Chế Thắng Địch
Bích Dạ Tuyệt Đầm Lắm Ly Kỳ

Tràng cười của Bạch Bất Phục càng lúc càng kéo dài, và càng kéo dài chàng càng cười lớn.
Vì chính lúc đó Bạch Bất Phục đã toại nguyện với mưu đồ của chàng. Chàng rốt cuộc cũng vây hãm nữ nhân kia vào vòng vây những bóng nhân ảnh quỷ quái của chàng.
Tình thế lúc này của nữ nhân đâu khác gì nam nhân lúc nãy? Có khác chăng là nữ nhân càng lúc càng loạn động. Hễ phát hiện bất kỳ bóng nhân ảnh nào hiển hiện trong tầm tay, nữ nhân cũng vung chưởng xuất lực.
Trong khi đó, bóng nhân ảnh đó có dù là thực đi nữa cũng đã kịp xoay chuyển theo bộ pháp để biến thành một ảnh ảo rồi.
Thế là, chiêu chưởng nào của nữ nhân cũng phải rơi mất vào hư không.
Khác với phản ứng của nam nhân, cứ phải định thần định nhãn hầu phân biệt giữa ảo và thực để tránh việc loạn nhãn loạn thần, nữ nhân càng loạn động thì càng loạn nhãn.
Một kết cục xấu tất yếu sẽ xảy ra, nếu như không có một việc ngoài ý muốn của Bạch Bất Phục xảy ra xem vào.
Âm thanh tưởng chừng không có, của Đồng Mỹ Hoa bỗng vang lên mồn một:
- Bạch huynh cẩn trọng. Tên kia định tập kích Bạch huynh đó.
Chàng phải hoang mang vì quá bất ngờ. Một là vì chàng ngỡ Đồng Mỹ Hoa đã phải bỏ đi từ lâu như lời chàng khuyên bảo. Hai là vì chàng càng không ngờ ngay lúc này lại có người tập kích chàng.
Mà người đó là ai ? Là nam nhân nọ đã bị chàng đánh một chưởng khá trầm trọng.
Chỉ trong một thời gian ngắn, nam nhân nọ kịp khôi phục chân lực, đó chính là điều bất ngờ thứ ba khiến chàng không thể không hoang mang.
Huống chi nam nhân nọ còn lên tiếng để tỉnh nữ nhân kia:
- Lục muội không nên loạn động. Mau lấy tĩnh chế động. Đừng phí lực vô ích.
Dứt lời, nam nhân nọ liền liên thủ liên tay với nữ nhân để nội công ngoại kích vậy đánh Bạch Bất Phục.
- Bạch tiểu tử! Ngươi phải chuốc lấy một hậu quả khôn lường vì hành động

của ngươi.
Với một địch nhân, Bạch Bất Phục còn khả dĩ giao chiêu và bảo toàn tính mạng.
Bây giờ đến những hai người cùng liên tay chàng đành phải liều lĩnh xuất lực.
Ngay lúc nữ nhân nọ ngừng chiêu vì lời đề tỉnh của nam nhân, Bạch Bất Phục bất đồ gầm lên:
- Xem chưởng!
Chiêu chưởng của chàng lần này phát ra một âm thanh cực kỳ quái lạ, xen vào giữa tiếng kình phong rú rít.
Nam nhân nọ lo cho nữ nhân phải đi vào vết xe đổ trước đó của mình bèn lên tiếng đánh động:
- Đó là Bích Dạ Lôi Khúc công phu. Lục muội hãy cẩn trong.
Đúng với ý đồ, chiêu chưởng Bích Dạ Lôi Khúc của chàng đột ngột đổi hướng thay vì quật vào nữ nhân, chàng quay ngược về phía nam nhân nọ Ở vòng ngoài.
Do phải lên tiếng nhắc nhở nữ nhân, nam nhân nọ có phần luống cuống trước sự biến chiêu trả nguy của chàng.
Dẫu thế, nam nhân nọ cũng phải xuất lực ngăn đỡ.
- Bạch Bất Phục ngươi giỏi lắm. Hãy xem Thiên Hoa? Thần Công của ta đây.
Bạch Bất Phục nghiến chặt hai hàm răng lại với nhau, cho dù chàng rất muốn la lên, do công phu này của nam nhân chính là công phu trước đó nữ nhân đã thi triển và chàng đã nhìn ra lai lịch. Đồng thời, đó chính là ý nghĩ của chàng đã nghĩ ra lúc nãy.
"Thiên Hoa? Thần Công phải chăng là có xuất xứ từ Bảo Điển Thiên Hỏa của Hắc Y Giáo? Họ có liên quan gì đến việc sư tổ của Thôi Giáo chủ và lão Quỷ Y bị thất tung trước kia ? Là mối liên quan gì mới được, thân hay thù ?"
Một vầng lửa vụt lan tỏa ra lúc kình lực song phương chạm nhau. Sức nóng và dư kình tuy có làm chậm bước chân của Bạch Bất Phục nhưng kết cục vẫn không thay đổi.
Nam nhân nọ phần thì nội thương chưa bình phục hẳn phần vì bất ngờ trước lối biến chiêu kỳ ảo của Bạch Bất Phục nên thêm một phen nữa bị chấn lùi, sau cùng là ngã khuỵu xuống.
Vừa nhìn thấy đối phương thất bại, nỗi vui mừng vừa ập đến chưa kịp lan tỏa khắp châu thân, bên tai chàng chợt nghe có tiếng kình phng ríu rít như giông bão dang ập đến.
Tiếp đó là tiếng thét phẫn nộ vì kinh hoàng của Đồng Mỹ Hoa:
- Xú phụ đê tiện dám ám toán người.
Tất cả những điều này nói lên rằng chàng đang là đối tượng bị tập kích từ

phía sau và nhân vật tập kích chàng không ai khác ngoài nữ nhân nọ.
Dù biết rằng đã muộn khi tiếng rú rít của kình phong vang lên thật gần, Bạch Bất Phục vẫn phải có phản ứng.
Chàng lập tức thì triển bộ pháp Độc Bộ Tam Quỷ. Đồng thời, Bạch Bất Phục ngay lập tức hất cả song chưởng về phía có tiếng kình phong.
Trong tiếng chưởng kình lao đi lần này của chàng có cả tiếng trầm bổng du dương như tiếng sáo và cũng có âm thanh như nhịp trống dồn. Đó là song chưởng hợp bích của hai loại công phu Bích Dạ :
Sáo Khúc và Lôi Khúc.
Hai tiếng chấn kình vang ra làm lay chuyển núi đồi. Bạch Bất Phục với sắc diện vốn dĩ đã trắng hồng giờ lại còn trắng hơn, ửng hồng hơn. Trắng là do hơi thở dập dồn và là trắng ở vầng trán đang lấm tấm mồ hôi, ở đôi môi đang khô khốc, còn ửng hồng là do khí huyết sôi trào khiến hai bên mặt như thể bị nhuộm huyết.
Dẫu vậy, việc chàng không những không hề gì mà còn hoá giải được ngọn chỉ lực Chỉ Dung Hoá Thạch được phát xạ lúc xuất kỳ bất ý, khiến nữ nhân kia phải hoang mang rít lên:
- Khá lắm, Bạch Bất Phục. Ta không ngờ ngươi có được bản lĩnh này. Nhưng ngươi không đắc ý được bao lâu đâu. Hừ ! Rồi ngươi sẽ thấy.
Những tưởng sau khi rít xong những lời này đối phương sẽ tiếp tục động thủ và dồn chàng vào tử địa, nào ngờ, Bạch Bất Phục cứ ngơ ngác đưa mắt nhìn theo bóng dáng của nữ nhân đang xa dần.
Chàng len lén trút ra từng làn hơi thở dài nhẹ nhõm dù lần này chàng không đắc thủ như ý nguyện.
Nữ nhân nọ khi bỏ đi đã kịp đưa nam nhân kia cùng đi. Chàng không còn cơ hội để dò tìm ra tung tích của mẫu thân như định ý.
Cũng may, như lời nói sau cùng của nữ nhân:
“ rồi ngươi sẽ thấy” Chàng vẫn còn dịp đối đầu với họ, và vẫn có cơ hội để thực hiện ý đồ.
Và còn may hơn cho chàng, nếu nữ nhân nọ không vội vã bỏ đi, nếu như nữ nhân nọ tiếp tục giao chiến chưa chắc gì Bạch Bất Phục còn đủ lực để chi trì.
Hoàn toàn không hiểu được những tâm tư thầm kín của chàng, Đồng Mỹ Hoa vừa chạy đến đã kêu ầm lên:
- Công phu của Bạch huynh thật là thâm hậu. Bọn họ những hai người vẫn không là đối thủ của Bạch huynh.
Chàng gượng cười và lên tiếng trách nàng:
- Ta chỉ gặp may thôi, muội không nhận ra điều đó sao ? Còn muội, sao muội dám trái lời ta ? Muội có biết rằng nếu họ quyết liệt hơn, chỉ một cái cất tay là họ sẽ lấy đi sinh mạng muội, sau đó họ vẫn ung dung đối phó với ta không ?

Đồng Mỹ Hoa chớp nhanh đôi mắt:
- Muội đã chạy đi rồi, nhưng vì không an tâm, muội phải quay lại.
Bạch Bất Phục lắc đầu và nặng lời hơn:
- Không an tâm thì sao ? Sự liều lĩnh của muội đâu giúp ích gì cho ta ?
- Nhưng….
Chàng xua tay ngăn lại, không cho nàng nói tiếp. Chàng nhẹ giọng bảo:
- Bản lĩnh của ta thật sự không bằng họ. Lần sau, ta hy vọng muội đừng trái lời ta.
Riêng muội, nếu có gặp họ, hãy nhớ là càng tránh xa càng tốt.
Gật đầu thay cho lời hứa. Đồng Mỹ Hoa chợt hỏi:
- Muội có việc này muốn hỏi Bạch huynh hy vọng Bạch huynh đừng giấu muội.
Có phải Bạch huynh đã luyện Bích Dạ công phu?
Bạch Bất Phục bối rối khi nghe Đồng Mỹ Hoa đột ngột bảo chàng:
- Muội đã nghĩ lại rồi, có khi muội phải nói cho huynh biết toàn bộ kinh văn khẩu quyết trong Bích Dạ Cầm Khúc.
Ngớ người một lúc lâu, Bạch Bất Phục mới thốt được nên lời:
- Bích Dạ Cầm Khúc? Không được đâu Mỹ Hoa. Ta không thể tiếp nhận thịnh tình này của muội.
Đồng Mỹ Hoa vẫn khăng khăng:
- Sao lại không thể ? Như huynh vừa nói, tư chất của mỗi người mỗi khác, Bích Dạ Cầm Khúc đối với muội cũng như đối với nội tổ chỉ có hại chứ không có lợi. Muội có giữ cũng chỉ là phế vật. Ngược lại, công phu này của tiền nhân chắc chắn sẽ không bị uổng phí nếu rơi vào tay huynh.
Càng nghe Bạch Bất Phục càng thêm bối rối. Chàng quả quyết khước từ:
- Muội không cần phải nói nữa, ý của ta đã quyết rồi. Ta không nhận đâu.
Đồng Mỹ Hoa giẫm mạnh hai chân:
- Huynh nhất định phải nhận. Huống chi là muội tự nguyện, không hề đòi hỏi ở huynh bất kỳ điều kiện nào.
- Ta không nhận là không nhận, muội bất tất phải phí lời. Đi thôi ! Bằng không lão Quỷ Y mà vượt được Bích Dạ Tuyệt Đầm, chúng ta sẽ….
Đồng Mỹ Hoa chợt quay người và nói như giận dỗi:
- Nếu huynh cứ nhất mực không nhận, muội sẽ không làm phiền huynh nữa. Việc tìm lão Quỷ Y là việc của muội. Huynh đi đi!
Chàng sửng sốt:
- Sao vậy Mỹ Hoa ? Chính ta đã hứa là sẽ giúp muội báo thù kia mà ? Hơn nữa, nếu không có ta, muội sẽ gặp nguy khi phải đối đầu với Nhị Quỷ.
- Muội đã nói rồi, nguy hay không nguy đó là việc của muội. Huynh bất tất phải quan tâm.
Bạch Bất Phục vẫn khăng khăng:

- Không được. Nhất ngôn cửu đỉnh, ta đã hứa giúp muội báo thù cho lệnh nội tổ.
Ta không thể bội tín sai lời. Huống chi, giữa ta và lão Quỷ Y vẫn có chuyện cần phải giải quyết.
Đồng Mỹ Hoa vụt quay lại:
- Giữa Bạch huynh và lão có oán thù thật ư ? Sao trước kia muội không nghe huynh nhắc đến?
Chàng mỉm cười bí ẩn:
- Bây giờ ta nói cũng đâu có muộn?
- Là oán thù gì, Bạch huynh?
Không thể đả động đến những chuyện có liên quan đến Bích Dạ Cung, Bạch Bất Phục tìm cách khác để giải thích:
- Còn oán thù gì nữa ngoài việc lão đã tam phen, tứ thứ đã dùng độc quyết hại mạng ta.
- Nhưng, đó chỉ là huynh vì muốn giải cứu muội mà ra. Hai việc này thật ra chỉ là một.
Chàng gật đầu đáp bừa:
- Là một hay hai gì cũng được. Đối với ta, bất kỳ ai hãm hại ta, kẻ đó chắc chắn phải lãnh nhận hậu quả.
Dù chỉ là lời nói cho qua chuyện nhưng khi nghe xong, Đồng Mỹ Hoa cũng phải rúng động cả tâm can. Nàng không thể không nhớ cung cách ra tay vừa quyết liệt vừa tàn nhẫn của chàng lúc chàng vì muốn giải cứu nàng đã dùng độc chiêu hạ thủ tên Đường Chủ Hắc Y Giáo.
Do đó, nàng đành phải cùng chàng đến Bích Dạ Tuyệt Đầm và không dám đề cập đến kinh văn Bích Dạ Cầm Khúc.
Phục người sau những rặng cây, Đồng Mỹ Hoa âm thầm quan sát phía trước cùng với Bạch Bất Phục.
Đúng như Bạch Bất Phục tiên đoán, lão Quỷ Y và Quỷ kiếm quả thật đang loay hoay tìm cách vượt qua Bích Dạ Tuyệt Đầm.
Đến lúc này Bạch Bất Phục mới hiểu vì sao lão Quỷ Y lại tỏ vẻ mừng vui khi có được thanh Loan Tình Kiếm với viên Tỵ Độc Châu Khảm ở đốc kiếm.
Để đối phó với loại nước thuỷ bất thủy, nê bất nê của Bích Dạ Đầm lão Quỷ Y và Quỷ Kiếm đang thử ngậm vào miệng mỗi người một cây trúc khá dài. Và cả hai đang xem xét độ kín và độ thông của từng cây trúc.
Thoạt nhìn, Bạch Bất Phục đoán được ngay biện pháp vượt đầm của họ. Do không có bất kỳ một vật gì có thể nổi được trên mặt đầm, họ chấp nhận việc di chuyển ngầm dưới đáy đầm nước. Với hai cây trúc dài được chuẩn bị sẵn, họ sẽ dễ dàng di chuyển được dưới đáy đầm nước mà không sợ bị hụt hơi và với độ kín của cây trúc, họ cũng không sợ nước ở Bích Dạ Đầm lọt vào

miệng họ qua đoạn trúc để hô hấp bằng một đầu trúc nhô cao khỏi mặt nước. Nghĩ được biện pháp này nhưng đến bây giờ họ mới dám thực hiện chỉ vì họ ngại độc chất có trong đầm nước Bích Dạ Đầm. Bây giờ họ đã có Tỵ Độc Châu Khảm, họ không còn sợ cũng là đúng.
Càng dõi nhìn, Bạch Bất Phục càng hoang mang lẫn nghi ngờ. Nếu nước ở Bích Dạ Đầm thật sự có độc, tại sao trước kia chàng đã uống, đã ngâm mình nhiều ngày nhưng vẫn vô sự ? Không lẽ trong nội thể của chàng có sẵn trân dược kháng độc ? Nếu có, sao chàng không biết ?
Trong khi mải suy nghĩ, Bạch Bất Phục tình cờ lẩm bẩm thành tiếng những ý nghĩ thầm kín mà chàng không nhận ra.
Chàng sực tỉnh và ân hận khi có bàn tay của Đồng Mỹ Hoa chạm vào chàng:
- Bạch huynh vừa nói gì ? Bạch huynh đã từng ngâm mình vào và uống phải nước ở Bích Dạ Tuyệt Đầm thật sao?
"Nàng đã nghe rồi ? Ta phải làm gì bây giờ ? Nói ra sự thật hay lại phải tìm cách dối gạt nàng ?" Không nghe chàng đáp. Đồng Mỹ Hoa giận dữ rút tay lại:
- Hóa ra huynh không hề thật tâm với muội. Huynh đến đây là vì công phu Bích Dạ và không hề muốn giúp muội như huynh nói.
Day dứt đến tột cùng, Bạch Bất Phục đành phải thú nhận tất cả. Chàng nói:
- Đúng là ta có giấu muội nhưng không phải là không thật tâm. Hà… Thôi được, ta sẽ nói cho muội biết tất cả. Chỉ mong rằng muội hãy vì ta mà tạm giữ kín chuyện này.
Thân phận của ta bây giờ là Cung Chủ Bích Dạ Cung.
Chàng lược qua cho Đồng Mỹ Hoa nghe bằng cách nào chàng đến được Bích Dạ Cung. Và chàng đã thấy gì, đọc được gì ở đấy. Kể cả nghi án lớn nhất đã xảy đến cho Bích Dạ Cung trước kia chàng cũng nói cho Đồng Mỹ Hoa nghe.
Càng nghe Bạch Bất Phục giải thích, Đồng Mỹ Hoa càng tròn mắt kinh ngạc.
Sau cùng, Bạch Bất Phục nói tiếp một điều đã khiến chàng còn áy náy không yên cho đến tận lúc này:
- Vì ta cố tình che giấu nên ta đâu thể tiếp nhận thịnh tình của muội ? Tiếp nhận là lừa gạt, ta thật sự không nỡ.
Đồng Mỹ Hoa băn khoăn:
- Huynh đã quá mạo hiểm, dám luyện công phu Bích Dạ khi chưa có Bích Dạ Ngũ Tuyệt Khúc.
Chàng cười tự giễu:
- Trong cảnh ngộ đó, ta đâu còn phương cách nào để lựa chọn?
Thở ra, Đồng Mỹ Hoa chợt hỏi:
- Cũng may là huynh không sao. Bây giờ huynh định thế nào? Có tiếp nhận

hay không tiếp nhận Bích Dạ Cầm Khúc?
Chàng còn đang ngần ngừ Đồng Mỹ Hoa lại tiếp:
- Không cần phải nhắc huynh đây là sự tồn vọng của Bích Dạ Cung, không lẽ huynh không cho muội cơ hội báo đáp những gì huynh đã thi ân cho muội sao?
Chàng gật đầu tỏ vẻ ưng thuận nhưng lại kêu lên:
- Khoan nói đến việc đó, muội xem kìa! Đồng Mỹ Hoa đưa mắt nhìn ra bên ngoài.
Nàng nhìn thấy lão Quỷ Y và Quỷ Kiếm đang vội vã khoác vào người những bộ y phục kỳ lạ.
Dưới ánh dương quang chói chang bộ y phục của họ không hiểu được làm bằng chất liệu gì nhưng lại bóng nhẫy như được phủ qua một lượt nước.
Đồng Mỹ Hoa kêu lên nho nhỏ:
- Là vải được tẩm dầu. Tại sao họ phải làm như vậy?
Bạch Bất Phục nghĩ mãi mới tìm được lời giải thích. Chàng cười lạnh:
- Hừ ! Hai lão quỷ này xem ra có lắm thủ đoạn, họ không hề sơ sót trong việc phòng bị. Nhưng ta e rằng, với cái lạnh khốc liệt của Bích Dạ Đầm, chưa chắc họ đã vượt qua nổi.
- Nhưng trước kia huynh vẫn chịu nổi đấy thôi. Huống chi, huynh thì không có võ công còn họ thì có!
Chàng mỉm cười và mập mờ đáp lại:
- Đương nhiên phải có nguyên nhân. Muội cứ chờ xem khắc biết.
Đồng Mỹ Hoa phụng phịu:
- Huynh lại tỏ ra thần bí nữa rồi. Muội không nói với huynh nữa.
Thái độ của nàng khiến Bạch Bất Phục không nỡ giấu. Vừa giải thích, chàng vừa trêu nàng:
- Được rồi để ta giải thích. Muội đừng giận dỗi nữa, khó coi lắm.
Theo lời giải thích của chàng. Đồng Mỹ Hoa không khỏi thán phục sự khéo léo của hoá công và tâm cơ thông tuệ của nhân vật khai sáng Bích Dạ Cung.
Do đặc tính của đầm nước Bích Dạ, cái lạnh khốc liệt của lãnh thủy và lãnh khí tuy có thể giết hại bất kỳ ai, nhưng đối với người không có võ công thì đó chỉ là sự chết dần chết mòn. Tận dụng đặc tính này, nhân vật khai sáng Bích Dạ Cung đã tìm ra loại nội công tâm pháp phù hợp, khiến lãnh thủy và lãnh khí biến thành có lợi chứ không có hại.
Riêng những ai đã có sẵn nội công và nội công khác với Bích Dạ công phu, gặp phải cái lạnh của lãnh thủy, họ càng vận công kháng cự càng lãnh nhận hậu quả thật tàn khốc.
Đó là điều mà sau này Bạch Bất Phục đã tự thức ngộ. Bằng không, những môn nhân của Bích Dạ Cung đâu đến nỗi phải tự giam mình cho đến chết khi Bích Dạ Cung bị nhận chìm và Bích Dạ Kiều bị phá hủy?

Gật đầu tỏ ra đã hiểu, Đồng Mỹ Hoa nói những lời hả hê:
- Lão Quỷ Y phen này khó thoát khỏi lưới trời. Dù lão có lắm thủ đoạn, đã lường hết mọi điều có thể xảy ra nhưng lão không có thể ngờ được đặc tính kỳ bí của Bích Dạ Tuyệt Đầm.
Nhân lúc Bạch Bất Phục đang vui và trong khi chờ đợi hậu quả xảy đến cho hai lão Quỷ Y, Quỷ Kiếm, Đồng Mỹ Hoa liền ứng khẩu đọc cho chàng nghe toàn bộ kinh văn Bích Dạ Cầm Khúc.
Không ngờ Đồng Mỹ Hoa lại có hành động này, Bạch Bất Phục đã không muốn tiếp nhận cũng phải lắng nghe.
Như vừa trút đi cả một gánh nặng, Đồng Mỹ Hoa sau khi đọc xong lại nói:
- Muội làm thế này cũng là vì nội tổ. Lúc sinh thời, nội tổ luôn giáo huấn muội:
"Làm người, sống phải có đạo nghĩa. Hữu ân tất báo." xem như muội đã báo đáp được ân tình của Bạch huynh. Chốn cửu tuyền, nội tổ có thể an tâm nhắm mắt.
Bị dụ vào tình thế này, không nhận thì Đồng Mỹ Hoa suốt đời luôn áy náy, lỡ nhận rồi đến lượt chàng áy náy không yên, Bạch Bất Phục nói thật quả quyết:
- Muội yên tâm! Ta nhất định sẽ giao lão Quỷ Y cho muội xử trí.
Nhìn thấy lão Quỷ Y và Quỷ Kiếm đang đi xa dần và sâu dần vào làn nước Bích Dạ tối đen, Đồng Mỹ Hoa lộ vẻ nghi ngờ:
- Lão chắc chắn phải chết ở dưới đáy nước, huynh làm cách nào giao lão cho muội?
Bạch Bất Phục mỉm cười:
- Muội quên việc hai lão biết võ công sao ? Khi gặp bất trắc, họ không biết quay lui và tự nạp mạng à?
Hài lòng trước viễn cảnh giết được lão Quỷ Y để báo thù cho nội tổ, Đồng Mỹ Hoa mơ màng nhìn xa xăm, tạm quên đi thực tại….

Âm Công

Đánh máy: Bạch Vân Phi và Vong hồn Tiên Tử

Hồi 20
Chạm Lãnh Thuỷ Quỷ Kiếm Thọ Tử
Gặp Mẫu Thân Cách Biệt Âm Dương

Giọng nói của Bạch Bất Phục bỗng vang lên làm Đồng Mỹ Hoa sực tỉnh:
- Nhìn kìa, Mỹ Hoa! Đến lúc rồi đó!
Ngước nhìn lên, Đồng Mỹ Hoa kinh tâm động phách vì cảnh tượng trước mặt.
Quỷ Y và Quỷ Kiếm tuy không chịu được cái lạnh cực kỳ khốc liệt của đầm nước Bích Dạ đến phải vội vàng quay lui nhưng hậu quả xảy đến cho cả hai lại có điều khác biệt.
Quỷ Kiếm do có võ công cao minh hơn Quỷ Y nên quay lui nhanh hơn. Thế nhưng, khi toàn thân của lão Quỷ Kiếm vừa lên khỏi làn nước Bích Dạ tối đen bỗng ngã vật ra và giẫy giụa không thôi.
Ngược lại, lão Quỷ Y tuy chậm châm nhưng vẫn còn đứng vững trên đôi chân cho dù lão vẫn không ngớt run lẩy bẩy vì quá lạnh!
Nàng hoang mang kinh ngạc:
- Lão Quỷ Kiếm bị sao vậy, Bạch huynh?
Bạch Bất Phục cười mai mỉa:
- Lão đáng phải như vậy! Hừ ! Trong lúc thập tử nhất sinh, lão chỉ nghĩ đến lão và chạy trước. Lão quên rằng Tỵ Độc Châu do lão Quỷ Y cầm, lão rời xa Quỷ Y nên bị ngấm phải độc chất.
Như thừa nhận những suy đoán của chàng, tiếng cười như khóc của lão Quỷ Y bỗng vang lên:
- Ha…. Ha…. Ha…. Quỷ Kiếm lão huynh bị thế này cũng đừng trách ta. Như ta đã nói đây là U Linh Đoạn Trường độc do sư tổ hạ thủ. Ngoài Tỵ Độc Châu để ngăn ngừa, ta không có năng lực giải độc cho lão huynh. Ha… ha… ha…!
Bảo lão cười như là khóc vì lão cười là cười cho sự may mắn của lão, lão vẫn có Tỵ Độc Châu làm bùa hộ mệnh, còn khóc là lão khóc cho sinh mạng kể như hưu hỷ của bằng hữu thâm giao.
Nhưng sau đó, tràng cười của lão dần dần thay đổi khi lão nhìn thấy Đồng Mỹ Hoa và Bạch Bất Phục hiện thân.
Bạch Bất Phục xạ nhìn lão bằng tia mắt nhìn giá lạnh:
- Mạng của lão kể như đã tuyệt. Lão cứ cười đi, sau đó, đến lượt lão chung đường với bằng hữu.

Đồng Mỹ Hoa bật thét lên:
- Lão tặc. Lão là thú chứ không còn là người. Ta phải giết lão.
Đồng Mỹ Hoa chưa kịp lạo đi và chưa kịp thực hiện ý định, một tiếng kêu văng vẳng từ không trung vọng xuống đã ngăn nàng lại:
- Bạch Bất Phục! Ngươi hãy nhìn xem là ai đây ?
Cả Đồng Mỹ Hoa lẫn Bạch Bất Phục đều ngước mắt nhìn lên.
Và Bạch Bất Phục vụt kêu lên kinh hoàng khiến Đồng Mỹ Hoa nghe phải nao lòng:
- Mẫu thân. Bấy lâu nay hài nhi đã khổ công đi tìm mẫu thân. Ai…. Mẫu thân!
Bốn bóng trắng từ trên cao hạ dần xuống cho Đồng Mỹ Hoa từ từ phân biệt được từng bóng trắng riêng biệt.
Bóng trắng lớn nhất là một con chim Hạc.
Trên lưng con chim hạc là ba bóng trắng khác nhỏ hơn. Hai trong số đó là một đôi nam nữ.
Nữ nhân thì Đồng Mỹ Hoa đã từng nhìn thấy, đó là vị Lục muội đã một lần giao đấu với Bạch Bất Phục, nam nhân kia thì hoàn toàn xa lạ đối với nàng.
Và bóng trắng sau cùng là một phụ nhân với đôi mắt thất thần và gương mặt tiều tuỵ.
Không cần đưa mắt nhìn theo ánh mắt của phụ nhân kia, để xem xem phụ nhân đang nhìn ai mà rưng rưng ngấn lệ, Đồng Mỹ Hoa cũng biết phụ nhân đó chính là người mà Bạch Bất Phục vừa gọi một cách bi thương.
Quả nhiên, nữ nhân kia tay thì xách lấy phụ nhân còn toàn thân thì tuột xuống khỏi lưng Bạch Hạc, nữ nhân rít lên đắc ý:
- Bất Phục! Bây giờ thì ngươi còn bất phục nữa không ? Hay ngươi muốn mẫu thân ngươi phải chết vì sự bất phục tùng của ngươi.
Nhận ra thủ đoạn quá là đê tiện của nữ nhân, Đồng Mỹ Hoa căm phẫn:
- Với thủ đoạn này của bọn ngươi đến bản cô nương cũng phải bất phục. Đồ hạ lưu, đê tiện.
Bị mắng, nữ nhân nọ gầm lên:
- Tiểu nha đầu to gan. Ngươi có biết ngươi sẽ nhận hậu quả như thế nào sau lời nói của ngươi không ?
Dẫu đau lòng vì sinh mạng của mẫu thân đang bị liên lụy, Bạch Bất Phục cũng phải lên tiếng giải nguy cho Mỹ Hoa:
- Ngươi không được lôi Đồng cô nương vào, việc ta làm ta chịu, không liên can đến bất kỳ ngoại nhân nào.
Nam nhân lạ mặt kia vẫn chễm chệ trên lưng Bạch Hạc đang vần vũ chợt cười lên ngạo mạn:
- Chưa đến lượt ngươi ra lệnh cho bọn ta đâu, tiểu tử. Ha…. Ha…. Ha….
Còn tiểu nha đầu kia, bổn cung đang khiếm khuyết bọn nô dịch như ngươi

đó. Lên!
Từ trên lưng Bạch Hạc, nam nhân nọ bỗng hướng về Đồng Mỹ Hoa mà khoằm năm đầu ngón tay và chộp mạnh.
Nhận ra công phu này, Bạch Bất Phục vội chạy đến với Mỹ Hoa và kinh tâm kêu lên:
- Hư Không Nhiếp Vật ? Mỹ Hoa!
Tiếng rít lanh lảnh của nữ nhân kia liền vang lên:
- Bất Phục ! Ngươi không kể đến tính mạng của mụ này à ? Đứng lại!
Quay ngoắt lại với khuôn mặt đỏ bừng, Bạch Bất Phục dồn toàn bộ chân lực vào tiếng kêu vang động:
- Các ngươi là ai ? Sao lại luôn truy bức ta ?
Tiếng kêu của chàng dù lớn đến thế nào đi nữa, tiếng kêu hốt hoảng của Đồng Mỹ Hoa vẫn như mũi kim châm xuyên đến tai chàng:
- Bạch huynh…a….
Thần tình rung động, hai mắt trợn lên đến suýt rách cả mí, Bạch Bất Phục hoàn toàn bất lực trước cảnh tượng Đồng Mỹ Hoa bị công phu Hư Không Nhiếp Vật của nam nhân lạ mặt kia cách không kéo lên đến tận lưng Bạch Hạc.
Dù thế, một âm thanh yếu ớt khác nữa cũng vang lên và cũng xuyên đến thình nhĩ của chàng:
- Phục nhi! Tên con là Bất Phục! Con đừng để bọn Vô Vi xảo trá khuất phục con!
A….
lần thứ hai Bạch Bất Phục phải dồn toàn bộ chân nguyên nội thể vào tiếng quát kinh thiên động địa:
- Không được hại gia mẫu. Hãy buông tha cho người.
Thế nhưng, nữ nhân kia tay vẫn bấu chặt vào yết hầu của mẫu thân chàng, vừa ngăn không cho mẫu thân chàng lên tiếng vừa làm cho mẫu thân chàng dù đang há miệng kêu đau vẫn phải kêu một tiếng tắc nghẹn.
Nữ nhân nọ cười khanh khách:
- Hắc….hắc…. hắc…! Ngươi muốn ta buông mẫu thân người ư. Dễ thôi. Ngươi quá hiểu ý tứ của bọn ta kia mà ? Hãy tự phế võ công đi, Bất Phục ! Hắc…! Hắc…!
Hắc… Toàn thân lại rúng động trước yêu sách vừa thâm độc vừa phi nhân của đối phương, Bạch Bất Phục chỉ mấp máy môi thốt lên một câu hỏi vỏn vẹn:
- Tại sao bọn ngươi cứ muốn ta không có võ công ? Tại sao chứ?
- A… a… Đáp lại chàng chỉ là tiếng kêu uất ức và nấc nghẹn của mẫu thân.
Lòng đau như kim châm muối sát, Bạch Bất Phục nói với nước mắt lưng tròng:

- Được! Ngươi buông gia mẫu ra đi. Đừng làm cho người chịu đau.
Nữ nhân nọ càng cười nhiều hơn:
- Hắc…Hắc… Hắc… Ngươi muốn biết nguyên nhân à ? Sẽ không bao giờ ngươi biết điều này, vĩnh viễn ngươi không bao giờ biết. Hắc…! Hắc… hắc….
Hoặc là do sơ suất hoặc là quá đắc ý trước việc Bạch Bất Phục bị khuất phục mà nữ nhân chợt nới lỏng hữu thủ ra khỏi yết hầu của mẫu thân chàng!
Mẫu thân chàng ngay lúc đó bỗng gào lên:
- Đừng, Phục nhi! Hãy giữ lấy võ công và hãy báo thù cho phụ…A…!
Hữu thủ của nữ nhân vụt bóp lại khiến mẫu thân chàng không sao nói được tròn câu.
Tuy nhiên Bạch Bất Phục vẫn phần nào đoán được. Chàng thét lên bàng hoàng:
- Phụ thân của hài nhi ? Mẫu thân. Phụ thân của hài nhi là ai ? Hài nhi phải báo thù ai đây?
Tiếng rít lanh lảnh của nữ nhân lại vang lên:
- Bất Phục! Ngươi chọn đi. Một là mẫu thân ngươi chết, hai là ngươi tự phế bỏ võ công. Ngươi chọn điều nào ?
Hai mắt tóe hung quang chàng cũng rít qua kẽ răng:
- Mẫu thân ta vừa gọi bọn ngươi là bọn Vô Vi xảo trá, phải chăng hai chữ bổn cung mà bọn ngươi tự xưng chính là Vô Vi Cung ?
Bằng những lời tưởng đâu vô nghĩa của mẫu thân chàng, nữ nhân nọ không ngờ chàng lại nghĩ ra điểm này.
Không tự chủ được, nữ nhân nọ cười ngạo nghễ:
- Có nói cho ngươi biết cũng không hề gì. Không sai, bọn ta đều là người…
Từ trên lưng Bạch Hạc, nam nhân lạ mặt kia chợt quát lên ngăn lại:
- Lục muội không được nói nữa. Muội chớ quên cấm điều của bổn cung.
Hướng về phía Bạch Bất Phục, nam nhân nọ trịch thượng bảo chàng:
- Nếu ngươi muốn tốt cho ngươi và mẫu thân ngươi thì nên ngoan ngoãn tự phế bỏ võ công, Bằng không, cung chủ đã có lệnh, G…I…Ế…T.
Âm thanh của chữ "GIẾT" được nam nhân kia cố tình kéo dài giọng như một tiếng sấm nổ ngay bên tai Bạch Bất Phục.
Chàng dư hiểu họ cũng thừa năng lực để thực hiện y như lời. Và chàng cũng ngấm ngầm hiểu rằng họ sẽ không giết chàng, như từ trước cho đến giờ họ không thèm xuống tay lấy mạng chàng cho dù đó chỉ là một việc dễ như trở bàn tay đối với bọn họ, nếu chàng tự phế bỏ võ công như họ muốn!
Còn đang nghĩ cách, Bạch Bất Phục lại thêm kinh tâm khi nghe nam nhân nọ quát bảo:
- Lục muội hãy nghe ta đếm. Sau tiếng thứ ba, nếu tiểu nữ không chịu khuất phục, giết ngay mụ Xuân Liễu. Một…!

Hai mắt cơ hồ muốn đứng trông Bạch Bất Phục nhìn chằm chằm vào mẫu thân, chàng không thể nào quên tiếng gào khi nãy của mẫu thân, không cho chàng tự phế bỏ công lực.
Nhưng chàng cũng không dám quên công ơn sinh thành của mẫu thân để bây giờ chàng nên vóc nên hình.
Mục quang bất khuất của mẫu thân cũng đang nhìn ngược lại chàng! Aùnh mắt bất khuất đó như muốn bảo chàng phải bất phục, đừng để bọn Vô Vi xảo trá khuất phục chàng!
- Hai…!
Kìa, vòng tay của nữ nhân bất chợt đang nới lỏng dần yết hầu của mẫu thân, do chuẩn bị hạ thủ nếu như chàng vẫn bất phục sau một tiếng đếm nữa.
Chàng bất động toàn thân để chờ nghe mẫu thân chàng thốt lên một lời.
Chỉ cần một lời thôi chàng sẽ biết chàng nên hành động như thế nào?
Quả nhiên, dường như mẫu thân chàng chỉ trông chở có mỗi một cơ hội này thì phải, mẫu thân chàng bật kêu lên:
- Hãy đến mộ bia để… - Ba!
Phần thì bị nữ nhân nọ co tay lại, phần thì tiếng đếm thứ ba và là tiếng đếm sau cùng của nam nhân kia che lấp nên Bạch Bất Phục chỉ nghe được đến đấy.
Và dù có muốn nghe thêm chàng cũng không dám, vì chàng buộc phải kêu lên:
- Dừng tay! Ta….
- A…!
Thế là hết, hữu thủ của nữ nhân kia như đang bóp nát quả tim của Bạch Bất Phục.
Nghe tiếng kêu bi thương của mẫu thân mà như không nghe, nhìn những tia máu hồng phún ra từ vết thương chí mạng của mẫu thân mà như không nhìn, Bạch Bất Phục như chỉ nghe có tiếng kêu của tử thần và như chỉ nhìn thấy huyết chảy thây phơi.
Bạch Bất Phục gầm lên điên loạn:
- Mẫu thân… ngươi dám giết mẫu thân ta ? Ngươi đáng chết. Ngươi đáng phải chết !
Chưa bao giờ Bạch Bất Phục ra chiêu như thế này.
Chân cấp tốc di động theo bộ pháp Độc Bộ Tam Quỷ khiến bóng nhân ảnh vừa nhoè đi vừa hóa thành nhiều bóng nhân ảnh y như thật:
Song chưởng như nhịp thoi đưa, tả chưởng Sáo Khúc thì hữu chưởng là Lôi Khúc, và nếu hữu chưởng là Sáo Khúc thì tả chưởng là Lôi Khúc.
Cung cách xuất lực động thủ của chàng ngay lập tức làm cho nữ nhân tàn độc kia phải nao nao tấc dạ.
Bởi nữ nhân đó dù kịp trở tay cũng không biết phải đánh vào đâu hoặc đỡ

vào đâu.
Là hảo thủ giang hồ, chỉ cần một sát nao núng là đủ cho đối phương lấy đi sinh mạng.
Nữ nhân nọ còn đang bần thần do dự thì tiếng gầm điên loạn của Bạch Bất Phục đã vang ngay bên tai:
- Ngươi phải chết! Ngươi đáng phải chết!
Như trường tiễn bỗng rời trường cung, toàn thân của nữ nhân nọ liền quay ngang, đầu trước chân sau, bay ngược về phía sau mà không kêu được một tiếng nào.
Bạch Bất Phục đã động sát cơ liền tung người truy đuổi đến kỳ cùng.
Chàng vươn hữu chưởng định quật tiếp một chưởng lực nữa để hủy diệt hoàn toàn nữ nhận nọ. Kẻ vừa đang tay bóp vỡ yết hầu của mẫu thân chàng.
Một tiếng nạt bỗng xuất hiện bên trên chàng:
- Tiểu tử chớ lộng hành! Nằm xuống!
Hoàn toàn bất ngờ, Bạch Bất Phục như bị thiên lôi giáng phải liền kêu lên một tiếng đau đớn và ngã xuống, nằm nghiêng sang một bên.
Như thiên tướng giáng phàm nam nhân nọ hỏi nữ nhân kia:
- Lục muội đã sao rồi ? Hãy cố gượng ta sẽ bảo Bạch Hạc đưa muội hồi cung!
Bạch Hạc, hai chữ này làm cho chàng sực tỉnh.
Chàng cố quay đầu và nằm ngửa lên. Chiếc đầu to lớn của Bạch Hạc vẫn cứ cọ cọ vào người chàng.
Chàng suýt rơi lệ khi cố mở miệng để gọi:
- Hạc tỷ tỷ ! Là đệ đây ! Tỷ tỷ còn nhớ đệ không !
Đầu của Bạch Hạc cất lên và hạ xuống vài lượt.
Chàng thoáng mừng….
Nhưng tiếng quát nạt của nam nhân kia bỗng vang lên khiến Bạch Bất Phục phải hẫng người:
- Súc sinh ! Ngươi quên lần trừng phạt trước kia rồi sao ? Mau lại đây !
Chiếc đầu của Bạch Hạc chợt quay thành vòng như đang giận dỗi và …. khiếp hãi!
Nôn nao tấc dạ, Bạch Bất Phục vội kêu:
- Hạc tỷ tỷ đừng sợ ! Mau đưa đệ thoát khỏi nơi này!
Nam nhân kia vội buông Đồng Mỹ Hoa để lao đến.
- Tiểu tử ngươi….
Chàng lạc giọng kêu lên:
- Mau lên, Hạc tỷ tỷ!
Dùng đôi cánh để đập mạnh, dùng hai chân quặp lấy Bạch Bất Phục, Bạch Hạc vụt cất bổng người lên, mang theo cả Bạch Bất Phục.
Bạch Hạc bay dù mau nhưng chàng vẫn nghe tiếng quát thịnh nộ của nam

nhân kia:
- Ngươi giỏi lắm, Bất Phục ! Ngươi đừng để ta gặp lại sau này.
Nước mắt chảy dài và rơi mất vào không gian mênh mông.
Chàng chảy lệ là do thương tưởng đến thân xác hiu quạnh của mẫu thân và do cái quắp chặt của Bạch Hạc làm lưng chàng đau nhói.
Đưa mắt nhìn xuống và thấy tiểu đảo, chàng nấc nghẹn kêu lên:
- Xuống phía dưới đi, Hạc tỷ tỷ!
Nằm dài trên nền đá hãy còn ấm nóng ánh dương quang, chàng bảo Bạch Hạc:
- Họ độc ác lắm, Hạc tỷ tỷ đi đâu thì đi, đừng quay lại với họ.
Bạch Hạc ngẩng cổ như muốn nói nhưng không một âm thanh nào phát ra.
Bất lực, Bạch Hạc đành lắc đầu thay cho lời đáp.
Thoáng một lúc ngơ ngẩn vì không hiểu được ý tứ của Bạch Hạc sau đó chàng bảo:
- Tùy Hạc tỷ tỷ vậy! Đệ phải lưu lại đây, Hạc tỷ tỷ nếu cần thì đi đi.
Nhìn Bạch Hạc bay theo lối cũ chàng trầm tư không thôi.

Âm Công

Đánh máy: Bạch Vân Phi và Vong hồn Tiên Tử
Hồi 21
Khôi Phục Công Phu Với Tam Tuyệt
Tỏ Tường Lai Lịch Quyết Báo Thù

Chờ khi những tia sáng nhợt nhạt cuối cùng của buổi hoàng hôn khuất lấp hoàn toàn ở chân trời phía tây, Bạch Bất Phục mới dám đứng lên và đi trên tiểu đảo theo lối đi quen thuộc.
Chàng chỉ sợ Bạch Hạc theo sự điều động của nam nhân kia và sẽ đưa hắn đến đây, và từ trên cao nhìn xuống hắn sẽ thấy mọi cử động của chàng. Hắn sẽ biết vì nguyên nhân nào chàng lại chọn nơi hoang vu với tiết trời khốc liệt này làm nơi lưu ngụ.
Và hắn sẽ tỏ tường mọi việc, sẽ biết chàng đang lần dò đi vào Bích Dạ Cung.
Ngay khi đối phương ra yêu sách, buộc chàng tự phế võ công, Bạch Bất Phục đã nghĩ ngay đến Bích Dạ Cung.
Chàng chỉ không ngờ và cũng không kịp trở tay trước hành vi quyết liệt của mẫu thân chàng.
Lỗi này là ở chàng nhưng trên hết là giữa chàng và Vô Vi Cung gì đó đã hình thành một mối thù không đội trời chung.
u…u…u… Màn đêm buông xuống đủ đầy cho lãnh khí tràn về.
Đã một thời gian lâu chàng như quên đi cảm giác tê cóng toàn thân do cái lạnh tàn khốc của Bích Dạ Đầm.
Cảm giác đó đang trở lại, không những làm tê cóng châu thân mà còn làm cho thần trí chàng tê dại đi.
Duy chỉ một điểm duy nhất còn lóe sáng trong tâm trí chàng:
đó là mối đại thù giữa chàng và Vô Vi Cung độc ác!
Bõm!
Mặc cho tứ chi tê cóng, không tuân theo sự điều động của chàng, Bạch Bất Phục nghiến chặt hai hàm răng lại với nhau để tuột dần vào làn nước Bích Dạ vừa tối đen vừa giá buốt.
….
Thời gian vẫn trôi một cách vô tình trên mọi sinh linh cùng vạn vật, trong đó cũng có khu mộ địa ở Âm Sơn Và như độ nào đã từng xảy ra, một bóng u linh lại chập chờn ẩn hiện giữa khu mộ địa.
Có khác chăng là lần này bóng u linh tìm đến khu một địa nhằm vào lúc tảng sáng.

Bởi đó, rất dễ lầm lẫn bóng u linh này với oan hồn dã quỷ sau một đêm khuấy phá trần gian giờ đã đến lúc tìm về nơi lưu ngụ là ngôi mộ đã từng chôn cất thi thể của chúng.
Thế nhưng, cũng như độ nào, bóng u linh này cũng tìm đến nếp thảo lư giờ đã xiêu vẹo ngay bên cạnh khu mộ địa.
Vẫn dừng chân ngay phía trước nếp thảo lư hoang tàn, nhưng bóng u linh không hề mở miệng để gọi bất kỳ ai.
Có chăng là bóng u linh đó tự lẩm bẩm nói thành tiếng:
- Phải có nguyên nhân nào đó mẫu thân mới bảo ta:
"hãy tìm đến mộ bia". huống chi đó lại là lời nói sau cùng, khi mẫu thân quyết tâm tìm đến cái chết chắc chắn. Tại sao chứ ? Tìm đến tấm mộ bia nào ? Tìm để làm gì ?
Bóng u linh không phải u linh. Vì bóng đó, khi lẩm bẩm nói thành lời, đã tự tố giác thân phận con người.
Còn hơn thế nữa, dựa vào những lời lẩm bẩm đó, ngay tại đây, bóng đó còn tự tố giác lai lịch bản thân:
đó là Bạch Bất Phục.
Với phương cách Bạch Bất Phục đã biết:
Lãnh khí luyện thần!
Lãnh thủy tẩy cốt!
Khổ hạnh nhập định!
Diện bích tiềm tu!
Quên đói quên khát!
Công phu đại thành!
Bạch Bất Phục không những đã hoàn toàn khôi phục trọn vẹn võ công mà chàng còn có được một bản lĩnh thâm hậu hơn trước.
Vì chàng không chỉ có Nhị Tuyệt mà thôi.
Với Bích Dạ Cầm Khúc do Đồng Mỹ Hoa tự nguyện trao truyền, Bạch Bất Phục đã tự luyện thành Tam Tuyệt công phu.
Đó là còn chưa nói đến việc chàng qua ba loại công phu Bích Dạ Sáo, Lôi, Cầm Khúc ở hạ tầng để phần nào thức ngộ được tám phần công phu ở thượng tầng.
Như đã dự định sẵn, ngay khi ly khai Bích Dạ Cung, chàng vội tìm đến nơi này để tìm cách hiểu minh bạch lời nói khá mập mờ của mẫu thân trước khi bị thảm tử.
Suy nghĩ khá lâu về hai chữ mộ bia đầu ẩn ý của mẫu thân, chàng lại đưa mắt nhìn về khu mộ địa để lẩm bẩm tự lập luận:
- Nói đến mộ bia, mẫu thân muốn ám chỉ điều gì ? Khu mộ địa nào lại không có mộ bia nếu không muốn nói là có quá nhiều. Ta phải hiểu như thế nào đây. Mộ bia…!

Mộ bia…! Sau hai chữ này mẫu thân như tin chắc là ta phải hiểu nên vẫn thản nhiên không nói tiếp. Tại sao ta phải hiểu ? Không lẽ tấm mộ bia đó phải là tấm mộ bia mà ta và mẫu thân cùng biết ? Chẳng lẽ là….
Chàng quay người và nhìn vào tấm mộ bia xiêu vẹo ở gần đó.
Nếu muốn ám chỉ đến tấm mộ bia mà cả chàng lẫn mẫu thân đều phải biết thì chính là tấm mộ bia này.
Vì đây là tấm mộ bia vì đã xiêu vẹo ngả nghiêng nên chàng đã nhiều lần ao ước có đủ sức để dựng lại cho ngay.
Vào lần cuối cùng trước lúc chàng đến Ma Vân Cốc theo sự cưỡng ép của lão Giáo chủ họ Thôi, chính chàng và mẫu thân đã đứng gần tấm mộ bia này để nói những lời sau cùng.
Tin chắc là không có lầm lẫn Bạch Bất Phục khẽ động thân và liền xuất hiện ngay bên cạnh tấm mộ bia.
Nhìn quanh ngôi mộ, xem xét kỹ tấm mộ bia, chàng không phát hiện một dấu hiệu nào khả nghi.
- Nếu mẫu thân muốn giấu một vật gì thì phải là dưới chân mộ bia.
Lẩm bẩm xong, Bạch Bất Phục đặt tay lên tấm mộ bia.
Khẽ vận lực, chàng nhấc bổng tấm mộ bia lên cao.
Nhìn vào chỗ trống vừa có, Bạch Bất Phục cả mừng với điều vừa phát hiện.
Giữ tấm mộ bia nặng gần trăm cân trên một tay, chàng dùng tay còn lại để nhặt lấy tấm lụa trắng lấm tấm đất.
Đặt tấm mộ bia vào vị trí cũ, chàng ấn khẽ xuống. Khi buông tay ra, tấm mộ bia do lún đủ sâu nên vẫn nguyên vị. Chàng mỉm cười tự hài lòng vì hành động này.
Nụ cười của chàng bỗng héo dần rồi tắt hẳn khi mắt chàng lần lượt đọc qua từng di tự của mẫu thân trên tấm lụa bạch.
Toàn thân như hoá đá khi chàng biết rõ sự thật.
Phụ thân chàng chính là nhân vật được khắp Trung nguyên ngưỡng mộ: Trung Nguyên Vô Địch Kiếm Bạch Cao Sơn.
Mẫu thân chàng vừa là môn nhân vừa là phản đồ của Vô Vi Cung.
Vô Vi Cung vốn có cấm điều thật là khắc nghiệt:
Môn nhân Vô Vi Cung phải kết thành đôi có nam có nữ. Và chỉ được quyền xem nhau là bằng hữu thâm giao mà không được tư thông luyến ái. Môn nhân nào vi phạm:
giết!
Mẫu thân chàng đã vi phạm cấm điều khi gửi gắm trái tim cho một nam nhân không phải là môn nhân Vô Vi Cung.
Luyến ái tư thông đã là trọng tội huống chi mẫu thân chàng lại luyến ái với ngoại nhân.
Biết chuyện, Cung Chủ Vô Vi Cung quyết tâm trừng trị. Phụ thân chàng

đành liều chết để bảo vệ thê nhi, vì lúc đó mẫu thân chàng đã sắp đến ngày mãn nguyệt khai hoa.
Theo lời mẫu thân lưu lại, sau lần đó, dù mẫu thân chàng trốn thoát và đã sinh ra chàng, bọn Vô Vi Cung vẫn cố công tìm kiếm.
Họ kiếm được liền phế bỏ võ công của mẫu thân sau khi đánh cho thương tích trầm trọng. Họ còn ra nghiêm lệnh cho mẫu thân:
không cho chàng biết lai lịch, không cho chàng luyện võ công. Nếu trái lệnh sẽ bị giết.
Lời sau cùng của mẫu thân:
phải bảo lưu tính mạng, phải báo thù cho phụ thân, phải làm cho Bạch gia quang tông diệu tổ và sau cùng là phải phá bỏ cấm điều khắc nghiệt kia để cho âm dương hoà hợp đúng đạo trời, để những ai đang luyến ái được thỏa ước nguyện ba sinh.
….
Đưa mắt nhìn ra bên ngoài, lão Vương vừa đặt bầu rượu xuống trước mặt lão Đỗ vừa ầm ừ cắt ngang mọi lời bàn tán xầm xì mà từ nãy giờ lão đã nghe đến chán tai:
- Thôi đi, theo ta thấy, gã muốn đi đâu ngồi đâu tùy gã. Và gã cũng không hề có một hành vi nào động chạm đến bổn bang, đến nửa lời xúc phạm cũng không có.
Chuyện kỳ quái trên đời này đâu phải là không có, cứ gì hành vi lạ lùng của gã mà bọn ngươi bận tâm ?
Lão Đỗ đưa tay định chộp lấy bầu rượu bỗng rụt lại như bị bỏng lửa:
- Đà chủ nói như vậy là sai rồi. Tin từ các phân đà báo về đều đề cập đến hành vi khác thường của gã này. Cẩn tắc vô ưu, Đà Chủ dễ dàng bỏ qua việc này nếu như có chuyện xảy ra Bang Chủ không tha cho phân đà chúng ta đâu.
Lão vương trừng mắt:
- Ai bảo ta bỏ qua, không phải ba ngày qua ta và bọn ngươi phải ngồi suốt ở đây để dò xét từng động tĩnh của gã sao?
Lão Đỗ tuy có phần lấm lét trước cái trừng mắt của lão Vương nhưng vẫn cố biện bác:
- Thì chính Đà chủ vừa nói:
“Gã muốn đi đâu ngồi đâu tùy gã”, kia mà ?
Lão Vương chộp lại bầu rượu. Trước khi đưa bầu rượu lên miệng, lão nói:
- Ừ! Ta nói thì sao ? Bọn ngươi nói đi, ở đây ai là Đà chủ?
Lão Đỗ có vẻ không phục:
- Đành rằng tại phân đà này Đà Chủ là nhân vật được Bang Chủ tin cẩn, nhưng chuyện có liên quan đến sinh mạng toàn bộ huynh đệ trong phân đà, Đà Chủ không được xem thường.

Đang tu một hơi rượu khá dài lão Vương suýt nữa bị sặc vì câu nói của lão Đỗ.
Chép chép miệng cố nuốt cho trôi chỗ rượu suýt sặc ra, lão Vương mỉa mai:
- Lão Đỗ, ta biết lão giữ cương vị phó phân đà này khá lâu và lão không phục Vương Tứ ta. Vì ta được bang chủ phân phó từ Lạc Thủy đến giữ cương vị Đà Chủ Hán Dương phân đà này, lão mất đi cơ hội thăng tiến. Nhưng đâu phải vì thế mà lão phải dùng lời đao to búa lớn ? Hừ ! Sinh mạng toàn bộ huynh đệ trong phân đà. Lão có phát hiện được điều gì minh chứng rằng gã lãng tử kia đang uy hiếp đến sinh mạng toàn bộ huynh đệ trong phân đà này không ?
Như bị chạm nọc, lão Đỗ gân cổ cãi:
- Đợi đến khi phát hiện được chúng ta còn kịp trở tay sao?
- Chừng nào có hãy nói. Đó là phương châm hành sự của ta, Đà Chủ Hán Dương phân đà.
Câu nói tỏ rõ uy thế một Đà Chủ của lão Vương không làm cho lão Đỗ chịu ngậm miệng.
Lão Đỗ cố lý sự:
- Được. Những gì cần khuyến cáo, Đỗ Vi Đa này đã nói xong. Mai hậu có chuyện gì, trách nhiệm là do Đà Chủ gánh lấy. Đâu phải vô cớ mà các phân đà nối tiếp nhau đề cập đến hành trình lạ lùng của gã ?
Vương Tứ bĩu môi:
- Hành trình lạ lùng. Người ta có đôi chân để làm gì nếu không dùng để đi ?
- Nhưng hà cớ gì gã cứ lân la quanh quân các phân đà của bổn bang ?
- Hừ ! Trung Nguyên rộng bao nhiêu thì Cái bang của chúng ta cũng trải rộng bấy nhiêu. Gã đi từ đông sang tây hay từ nam lên bắc làm gì không đi qua các phân đà ?
- Nếu gã chỉ đi qua thì đâu có gì để bàn, để nói ? Đằng này, ở phân đà nào trước đây cũng vậy, gã đều lưu lại độ năm ba ngày sau đó mới chịu bỏ đi. Theo Đà chủ, hành vi của gã không đáng nghi ngờ sao ?
Lão Vương gật đầu:
- Ừ, thì đáng nghi ngờ. Sao ? Liệu lão Đỗ có dám dựa vào sự nghi ngờ đó để ra tay bắt giữ hoặc đánh đập gã không ?
Đỗ Vi Đa đuối lý:
- Như vậy thì không. Nhưng ít ra Đà Chủ không được bỏ qua, một khi gã vẫn cứ phây phây ngay phía trước phân đà chúng ta như thế.
Lại đưa mắt nhìn ra, lão Vương Tứ bảo:
- Bọn ngươi nhìn gã đi. Giả như gã muốn dò xét nội tình của phân đà chúng ta, gã có dám ngồi chường mặt như thế không ? Còn nữa, Cái Bang chúng ta luôn hành sự quang minh lỗi lạc, chúng ta đâu ngại gì việc dò xét của ai đó ?
Thấy lão Đỗ Vi Đa mở miệng định nói, lão Vương vội xua tay ngăn lại:

- Đã ba ngày ngồi lỳ một chỗ rồi, lão có tên là Vi Đa thì nên làm nhiều chứ đừng có nói nhiều. Nếu là địch, gã cứ đến cứ đánh rồi bỏ đi, không phải cứ ngồi mãi như thế đâu.
Lão Vương nói xong liền đứng ngay dậy.
Lão bảo:
- Đủ rồi, mọi người không cần phải quan tâm đến gã kia nữa. Nếu có gì xảy ra từ phía gã. Bổn Đà Chủ sẽ gánh trách nhiệm trước Bang Chủ. Đừng vì mải chú tâm đến gã mà quên mất hoa. từ phía Tri Thù Độc Môn, ta….
- Ha…Ha…Ha…!
Một tràng cười lảnh lót chợt vang lên, lời đang nói dở của Vương Tứ chừng như tắc nghẹn.
Đỗ Vi Đa vốn đa sự đa ngôn vụt quá lên:
- Kẻ nào to gan, dám tìm đến Hán Dương phân đà này?
Một vật có hình thù ghê tởm chợt hiển hiện trước mặt bọn người Cái Bang đang quây quần ở bên trong một ngôi sơn miếu không mấy rộng.
Mục quang vừa chạm vào vật đó, Đỗ Vi Đa từ giận dữ chuyển sang hốt hoảng:
- Tri Thù Aùm Ký?
Riêng lão Vương Tứ nhờ vào hoàn cảnh này mới có dịp biểu lộ cho mọi người thấy tại sao lão được Bang Chủ đưa từ Lạc Thủy đến Hán Dương để lãnh nhận trọng trách Đà Chủ.
Lão trầm giọng phát thoại:
- Vừa nhắc, Tào Tháo đã đến! Tôn giá dám dùng Tri Thù Aùm Ký làm hiệu, phải chăng là Môn Chủ Tri Thù Độc môn quang lâm?
- Hạ.Hạ.Ha…!
Một lão trượng và một lão bà cùng lúc xuất hiện giữa đương trường. Tràng cười kia là do lão trượng phát ra và chưa có dấu hiệu ngừng lại.
Đỗ Vi Đa dẫu sao cũng nhớ lại thân phận là phó Đà chủ phân đà Hán dương.
Lão gầm lên:
- Câm ngay. Tuy Bang Chủ bổn bang có nghiêm lệnh, không cho gây hấn hay tìm thù với quý môn Tri Thù, nhưng bọn ta sẽ không khách sáo nếu bọn ngươi tìm đến cửa gây sự.
Lão bà kia, tóc bạc da mồi, lưng còng mắt sáng, giận dữ rít lên:
- Thất phu chớ ngoa ngôn xảo ngữ. Ai cần bọn ngươi khách sáo ?
Vương Tứ vội đưa tay ngăn lại, không cho Đỗ Vi Đa tiếp tục lên tiếng. Quay sang hai vị khách không mời mà đến Vương Tứ cẩn trọng chọn ngôn từ.
- Nếu Vương mỗ không lầm, nhị vị đây chính là Tri Thù Song Lão, hộ pháp Môn Chủ Tri Thù Độc Môn?
Lão bà quay sang trút sự phẫn nộ lên đầu Vương Tứ:
- Phải thì sao ? Lão thân hỏi ngươi :

Từ Nguyên Hậu hiện đang ở đâu ? Nói !
Vương Tứ vụt sa sầm nét mặt:
- Hộ pháp nói năng nên giữ lời. Dù gì Từ bang chủ cũng là Bang Chủ của một đại bang, hộ pháp nên giữ lễ cho.
- Hừ ! Thất phu cuồng ngôn. So về niên kỷ, Từ Nguyên Hậu còn là hậu bối của lão thân. Lão thân cứ Từ Nguyên Hâu mà gọi thì đã sao?
- Ngươi….
Đỗ Vi Đa chỉ kêu được một tiếng liền bị cái lườm mắt của Vương Tứ ngăn lại.
Vương Tứ dõng dạc bảo:
- Hộ pháp nói như vậy là sai rồi. Như Môn Chủ của quý môn, theo như mỗ biết niên kỷ vẫn chưa đến đôi mươi. Vậy hộ pháp có dám xuất khẩu cuồng ngôn gọi thẳng tên tộc của Môn Chủ không?
Lão bà giận đến run người:
- Ngươi còn nửa lời thanh biện, đừng trách lão thân hủy diệt toàn bộ Hán Dương phân đà này!
Vương Tứ tái xám nét mặt nhưng cố kềm nén cơn giận dữ:
- Được. Mỗ không việc gì phải tranh biện cho hao hơi tổn tiếng. Nhưng xét ra việc hộ pháp muốn huỷ diệt Hán Dương phân đà chưa chắc hộ pháp làm được.
Lão bà động nộ vung cao hữu thủ.
Vương Tứ cũng rùng người chờ sẵn nếu lão bà xuống chiêu.
Thế nhưng, lão trượng kia kịp thời ngăn lại:
- Khoan đã, lão bà. Lão đừng quên chúng ta đến đây để làm gì ?
Lão bà tuy thu tay về nhưng vẫn còn hậm hực:
- May cho ngươi đó, Vương Tứ. Bằng không… Hừ!
Vương Tứ cũng đứng lên với một nụ cười lạnh nở trên môi và nghe lão trượng kia lên tiếng hỏi:
- Vương Tứ. Lão phu luôn biết rằng oan có đầu nợ có chủ, bọn ngươi không phải là thủ phạm giết hại hai tên đồ đệ vô dụng của lão phu. Lão phu chỉ mong ngươi nói cho biết tung tích của Bang Chủ các ngươi mà thôi. Thế nào?
Vương Tứ luôn có thái độ xứng với Đà Chủ một phân đà. Cất cao giọng, Vương Tứ đáp:
- Hành tung của tệ Bang Chủ rất thần bí, kiến vỹ bất kiến thủ. Vương mỗ thật sự không thể nói chắc hiện tệ Bang Chủ đang ở đâu. Nhưng….
- Hừ ! Lời ngươi nói thật khó tin. Dưới Bang chủ tuy có ba vị trưởng lão, nhưng thân phận trưởng lão chưa chắc đã bằng ngươi là Đà Chủ một phân đà. Ngươi không biết tung tích của Bang Chủ đó mới là chuyện lạ.
Vương Tứ cười nhẹ:

- Dù lời lúc nãy của mỗ vẫn chưa hết nhưng do hộ pháp đề cập đến việc này, mỗ xin có lời minh bạch:
Bang Chủ của tệ bang là quần long chi thủ, mỗ dù là Đà Chủ một phân đà nhưng vẫn là bang đồ tệ bang, mỗ làm gì dám giám sát hành tung của Bang Chủ ?
Dù đang giận đến biến sắc nhưng lão trượng vẫn gắng gượng nén lại:
- Hừ ! Lão phu đang chờ nghe ngươi nói tiếp lời lúc nãy đây. Nói đi!
Vương Tứ ung dung phát thoại:
- Mỗ muốn nói rằng nhị vị hộ pháp bất tất phải tìm tệ Bang Chủ.
- Ngươi bảo sao ? Ngươi dám ngăn cản bọn lão phu tìm Từ Nguyên Hậu à ?
Không tỏ ra sợ sệt cho dù thái độ của lão trượng đang có dấu hiệu muốn động thủ, Vương Tứ vội giải thích:
- Mỗ nói ra lời gì tất phải có nguyên nhân. Và nguyên nhân đó chính là thế này:
nhị vị cao đồ của hộ pháp không do tệ Bang Chủ hạ thủ!
- Sao ngươi biết?
Vương Tứ đáp:
- Chính tệ Bang Chủ đã nói qua cho mỗ biết. Năm đó tại ngôi miếu hoang, không phải nhị vị cao đồ của hộ pháp đã chết vì Lân Dược Hỏa Khí sao ? Kể cả Vu trưởng lão của tệ bang cũng chung số phận kia mà ?
- Hừ ! Vì tệ đồ cùng thảm tử như tên họ Vu, lão phu mới quyết chắc là do Từ Nguyên Hậu hạ độc thủ!
Vương Tứ nhướng mày:
- Nói như Hộ pháp không lẽ tệ Bang Chủ cũng hạ thủ Vu trưởng lão vốn là người cùng bang?
- Vô độc bất trượng phu. Từ Nguyên Hậu không có bao nhiêu niên kỷ lại làm Bang Chủ một đại bang, tất phải có thủ đoạn.
Vương Tứ nạt lớn:
- Hộ pháp chớ ngậm máu phun người. Tệ bang chủ vốn túc trí đa mưu, võ công thâm hậu. Người được bang chúng ngưỡng mộ nên giao cho trọng trách chứ không phải nhờ thủ đoạn.
Lão trượng kia cũng nạt lại:
- Ngươi không cần phải lắm lời bao biện cho Từ Nguyên Hậu! Ngay bây giờ ngươi hãy tự chọn một trong hai điều kiện sau đây:
thứ nhất, nói ra tung tích của Từ Nguyên Hậu! Thứ hai, Hán Dương phân đà ngoài hai trăm người sẽ bị hủy diệt không chừa một mống.
Trước yêu sách tối hậu của hộ pháp Tri Thù Độc Môn, Vương Tứ cả giận gầm lên:
- Đòi hỏi của tôn giá vừa phi lý vừa quá đáng. Một Độc Môn Tri Thù nhỏ bé không đủ làm cho Cái Bang khiếp sợ đâu.

Lão trượng nọ vụt quát to:
- Vương Tứ. Chính ngươi đã tự đào huyệt chôn ngươi rồi. Đừng trách lão phu.
Một giọng trầm từ bên ngoài ngôi sơn miếu chợt đưa vào, cắt ngang lời quát nạt của lão trượng kia:
- Dừng tay!
Lão trượng nghe thế bật cười dài cao ngạo:
- Ha…Ha…Ha… Rốt cuộc Từ Nguyên Hậu ngươi cũng phải xuất đầu lộ diện.
Hạ.ha…ha…!
Ngược lại với lời đề quyết của đối phương, Vương Tứ lộ vẻ ngơ ngác:
- Âm thanh này nào phải là âm thanh của Bang Chủ?
Hơn mười nhân vật Cái Bang đương diện bên trong ngôi sơn miếu cũng lấy làm kỳ như Vương Tứ.
Đúng với nhận định của Vương Tứ và những nhân vật cái bang kia, âm thanh nọ lại vang đến những lời cải chính:
- Tiền bối lầm rồi. Tại hạ không phải là Bang Chủ Cái Bang!
Âm thanh nọ vẫn từ bên ngoài lên tiếng đáp:
- Tại hạ là ai, tiền bối không cần phải tìm hiểu. Còn tại hạ dám xem vào vì tại hạ có biết đến cái chết của hai người được tiền bối quan tâm.
Chỉ trong chớp mắt Tri Thù Song Lão đã biến mất không còn trong ngôi sơn miếu.
Và chính bọn Vương Tứ phải há miệng kêu lên kinh ngạc:
- Là gã?

Đánh máy: Bạch Vân Phi và Vong hồn Tiên Tử

Hồi 22
Hành Trình Gian Khổ Tìm Cố Nhân
Bất Ngờ Tiiếp Nối Những Bất Ngờ

Diện đối diện với Tri Thù Song Lão là một gã vô danh.
Vương Tứ gọi là gã lãng tử không phải không đúng. Do y phục của gã vừa xộc xệch vừa nhơ bẩn, tuy rằng dung mạo của gã đang sạm nắng và phủ một lớp bụi phong trần nhưng sự tuấn tú của gã không vì thế mà kém đi.
Trên người không hành trang, không một tấc sắt, bảo gã là một nhân vật giang hồ chưa chắc đã đúng, xem gã là một tên ăn xin lại càng sai, cho gã không có võ công e có điều lầm lẫn. Do vậy, chỉ có thể gọi gã như Vương Tứ đã gọi mới lột tả hết những biểu hiện bên ngoài của gã mà thôi.
Gã lãng tử vẫn điềm nhiên cho dù lão trượng kia đang gầm gừ hỏi gã:
- Ngươi là ai ? Sư thừa như thế nào ? Xuất xứ môn phái ra sao ? Tại sao ngươi biết hai tên đồ đệ vô dụng của lão phu ?
Trước một loạt những câu tra vấn dồn dập của lão trượng, gã lãng tử chỉ đáp lại câu hỏi cuối cùng. Và gã dùng một câu hỏi để đáp lại câu hỏi đó.
Gã nói:
- Tại hạ đâu có nói tại hạ quen biết nhị vị cao đồ ?
Râu tóc dựng đứng lên, lão trượng nọ rít như thét:
- Súc sinh đáng chết. Ngươi dám hí lộng lão phu à ?
Vòng hai tay trước ngực như không xem sự phẫn nộ của lão trượng là điều nghiêm trọng, gã hất mặt bảo:
- Thứ nhất, tại hạ không là súc sinh, chỉ có hai tên đồ đệ của tiền bối mới xứng với hai chữ này. Thứ hai….
- Ngươi muốn chết. Đỡ Bất chấp chưởng kình của lão trượng kia đang ập đến, gã lãng tử ung dung tiếp lời:
- Tại hạ biết là biết tại sao hai tên đó chết chứ không phải là quen biết. Tiền bối bất tất phải phí lực….
Nói đến đây, do chưởng kình của lão trượng nọ đến quá gần, gã lãng tử đành phải di hình hoán vị, dịch bộ lạng tránh. Nhưng miệng của gã vẫn cứ phát thoại:
- Vì bọn súc sinh đó mà tìm Từ bang chủ… Trước thân thủ tuyệt luân của gã vô danh, lão trượng kia dù đang giận đến chín xe mười vàng cũng phải tự lượng sức.
Lão dừng lại và bắt đầu cẩn trọng trong ngôn từ:

- Dưới trướng tướng hùng ắt có binh mạnh. Cho hỏi lệnh sư là cao nhân nào ?
Gã lãng tử cũng đã nguyên vị. Gã không đáp lại câu hỏi dò xét của đối phương, gã chỉ hỏi:
- Là tiền bối quan tâm đến tại hạ hay quan tâm đến cái chết của nhị vị cao đồ ?
Như nuốt phải vị đắng, lão trượng nọ sượng chín cả mặt khi phải đáp:
- Đương nhiên lão phu phải quan tâm đến điều thứ hai.
Quay sang bọn Vương Tứ, gã hỏi:
- Có nghe chư vị nói tại hạ mới biết nhân vật thứ ba thảm tử do Lân Dược Hoa? Khí là trưởng lão của quý bang. Vậy cho hỏi, ngay lúc đó có một nhân vật nữa cũng là bang đồ của quý bang, đó là ai ? Hiện đang ở phân đà nào ?
Đỗ Vi Đa bước ra phía trước một bước:
- Ra các hạ cố tình lân la các phân đà tệ bang là do nguyên nhân này?
Gã gật đầu:
- Không sai. Chẳng hay….
Tiếng quát xé trời của lão trượng kia vụt vang lên:
- Tiểu tử kia. Lão phu đâu phải đứng đây để nghe những lời vu vơ của ngươi ?
Nhận thấy ánh mắt đắc ý của Đỗ Vi Đa đang ném cho Vương Tứ sau câu thừa nhận của bản thân, gã lãng tử cười nhẹ:
- Tôn gái quả có thói đa nghi. Cũng may tại hạ chưa làm điều gì quá đáng nên chưa bị tôn giá xem là kẻ địch.
Quay sang lão trượng nọ, thấy lão ngoác mồm định quát nữa, gã nói thẳng thừng:
- Tiền bối có giận cũng vô ích. Cái chết của nhị vị cao đồ vừa không can hệ đến Cái Bang vừa không liên can đến tại hạ. Lân Dược Hoa? Khí là bằng chứng. Còn nguyên nhân dẫn đến cái chết của họ thì….
Lão trượng nọ bất giác cho tay vào bọc áo. Đồng thời, miệng thì hỏi:
- Là nguyên nhân nào ?
Nhận ra cử động có phần bất minh bạch của đối phương, gã lãng tử lại cười nhẹ:
- Độc Môn Tri Thù có một loại độc vụ cực kỳ lợi hại. Đó chính là nguyên nhân dẫn đến tình trạng kẻ cắp và bà già gặp nhau. Nhị vị cao đồ chết vì Lân Dược Hoa? Khí, ngược lại, bọn hung thủ thì chết vì độc vụ của nhị vị cao đồ.
Thoáng động dung khi nghe gã vô danh nói đến độc vụ, lão trượng kia vẫn giữ tay trong bọc áo khi hỏi tiếp:
- Bọn kia là những ai ? Bọn chúng đã làm gì đến phải bị đồ đệ đối phó ?
Đây là điểm mấu chốt của vấn đề, biết rõ điều này gã lãng tử chợt loé lên

một tia nhìn tinh quái:
- Tiền bối hỏi cứ như đã biết rõ nguyên nhân vậy. Thế nhưng, tại hạ không ngại nói cho tiền bối tận tường. Cớ sự xảy ra chỉ vì bọn họ tranh giành một loại công phu.
Ngay tức khắc, lão trượng kia cùng lão bà nọ tiến lên phía trước. Vừa tiến bước một cách chậm rãi, lão trượng vừa hỏi:
- Đó là loại công phu gì?
Vương Tứ thầm đoán được ý đồ của Tri Thù Song Lão bèn kêu lên đề tỉnh:
- Thiếu hiệp hãy đề phòng….
Nhưng tiếng kêu của Vương Tứ đã chậm.
Gã lãng tử đang đáp rõ mồn một:
- Là Bích Dạ Lôi Khúc công phu….
Lão trượng chợt vung tay thật mạnh về phía trước với tiếng quát:
- Tiểu tử giám bịa chuyện vu khống. Chết này!
Cùng lúc đó, lão bà nọ cũng vung mạnh cả hai tay về phía bọn Vương Tứ với tiếng ầm đinh tai:
- Bọn ngươi nữa cũng đáng chết.
Vương Tứ kêu thất thanh:
- Là Bạch Vân Độc Vụ!
Đúng vậy. Những làn vân vụ trắng nhờ nhờ liền theo cử động của Tri Thù Song Lão đang tung bay khắp nơi như muốn phủ chụp lấy toàn bộ những ai đang bị Tri Thù Song Lão nhắm đến.
Gã lãng tử biến sắc vì lo cho bọn Vương Tứ. Nhưng gã chưa kịp có phản ứng nào thì hai tiếng quát một trầm một bổng chợt vang lên kịp lúc:
- Mọi người mau bế khí và lùi xa ?
- Song Lão thật to gan. Đình thủ ngay.
Cùng với hai tiếng quát đó, một nam một nữ cũng xuất hiện.
Nam thì vung tay tạo kình, đẩy bật toàn bộ những làn vân vụ trắng nhờ đang chụp vào người bọn Vương Tứ.
Nữ thì vẩy ngọc thủ xua tan đám vân vụ sắp phủ kín người lãng tử Đến lúc đó, những loạt âm thanh khác với tiếng vang lên.
Một số thì gọi:
- Bang Chủ đại giá quang lâm!
Hai thanh âm khác nữa gọi:
- Là Môn Chủ.
Duy chỉ có gã lãng tử thì không hề mở miệng. Gã nheo nheo mắt nhìn bọn Vương Tứ đang khom người thi lễ với nam nhân kia mà họ vừa gọi là bang chủ. Gã cũng nhìn thấy vẻ mặt lấm lét của Tri Thù Song Lão khi phải đối diện với một nữ lang có dung nhan tuyệt trần đang nghiêm khắc nhìn Tri Thù Song Lão Đôi mục quang của gã chỉ mở rộng lúc gã nhìn được lư sơn

chân diện mục của Bang Chủ Cái bang, khi vị này quay mặt nhìn gã.
Gã vui mừng hớn hở định kêu. Nhưng đôi mắt hấp háy của Bang Chủ Cái Bang đã ngăn cản ý định của gã.
Đã thế, miệng của gã vụt cứng đờ khi nữ lang tuyệt sắc kia chợt hiển hiện trước mặt gã:
- Các hạ mau nuốt hoàn thuốc này. Bạch Vân Độc Vụ của bản môn không thể xem thường.
Gã như nuốt mất lưỡi khi tai thì nghe lời oanh vàng thỏ thẻ còn mắt thì nhìn thấy ngọc thủ dịu dàng và xinh xắn của nữ lang.
Toàn thân gã càng thêm rúng động lúc tay gã chạm khẽ vào ngọc thủ của người ngọc để nhận lấy hoàn thuốc do môn chủ Độc Môn Tri Thù đang đưa cho gã.
Gã nuốt lấy hoàn thuốc với khuôn mặt gần như là ngây dại.
Gã chỉ phần nào hoàn hồn khi nghe như có tiếng của Bang Chủ Cái Bang:
- Môn chủ có còn giải dược không?
Nhoẻn cười với vẻ mặt ngây dại của gã, nữ lang kia quay người về phía Bang Chủ Cái Bang:
- Bang chủ sao lại khách khí ? Trao giải dược cho quý bang đồ là phận sự của Đoan Mộc Hạ này. Bang chủ cầm lấy!
Chộp lấy lọ giải dược vừa được Đoan Mộc Hạ, môn chủ Độc Môn Tri Thù ném sang, Bang Chủ Cái Bang vừa trao cho Vương Tứ vừa hỏi:
- Vương Đà Chủ hãy cầm lấy và phân phát cho mọi người. Aø! Có phải đây là gã có hành trình kỳ bí mà các phân đà đã đề cập đến không ?
Vương Tứ chỉ mới gật đầu đã nghe Bang Chủ Cái Bang bật cười:
- Vậy thì không sao. Đây là tiểu bằng hữu của bổn Bang Chủ. Ha… ha…ha…!
Mọi người đã làm cho bổn Bang Chủ một phen lo sợ.
Xua tay, Bang Chủ Cái Bang lại nói:
- Việc của gã này, thế là xong. Việc của Độc Môn Tri Thù nữa cũng vậy.
Vương Đà Chủ yên tâm. Bổn Bang Chủ tự sắp xếp ổn thỏa.
Theo thủ lệânh của Bang Chủ Cái Bang, bọn Vương Tứ lập tức quay lui.
Chờ khi mọi người đi hết, Đoan Mộc Hạ chợt hỏi:
- Bang chủ. Đây là bằng hữu của Bang Chủ thật sao ?
Từ Nguyên Hậu gật đầu:
- Câu chuyện năm nọ, chính gã là người mục kích và suýt nữa thiệt mạng. Môn Chủ không cần phải lo ngại gã biết.
Gật đầu, Đoan Mộc Hạ quay sang Tri Thù Song Lão, nàng quở trách:
- Sao nhị vị sư thúc tổ lại có hành động này? Năm đó, chính vì sự sai lầm của nhị vị sư thúc tổ khiến vị nhị thúc thúc phải thảm tử. Nay, Từ Bang Chủ không trách bổn môn đã cho môn nhân tiềm nhập vào Cái Bang vừa làm nội

gián vừa đánh cắp chân kinh. Hành động lần này của nhị vị sư thúc tổ, tiện nữ biết phải nói thế nào với Từ Bang Chủ ?
Tri Thù Song Lão cúi đầu lặng thing, tỏ ra hối lỗi.
Đoan Mộc Hạ thở ra:
- Huống hồ gì có một điểm mà nhị vị sư thúc tổ còn am tường hơn cả tiện nữ, đó là Bích Dạ công phu chẳng hề đem đến điều lành cho những ai cố ý tham luyện. Thôi, nhị vị sư thúc tổ đi đi và đừng gây hệ lụy đến Cái bang nữa!
Tri Thù Song Lão vừa lãnh mệnh lui đi thì bỗng Từ Nguyên Hậu gọi giật lại:
- Nhị vị tiền bối khoan đi đã!
Cả hai quay lại và không giấu được ánh mắt nhìn đầu ác cảm về phía Từ Nguyên Hậu.
Bang Chủ Cái Bang như không trông thấy cứ thản nhiên nói:
- Có một điều này bổn Bang Chủ muốn nói cho nhị vị tiền bối cùng biết: Bích Dạ Lôi Khúc kinh văn đã bị bổn Bang Chủ tiêu hủy rồi. Không tin, nhị vị có thể hỏi tiểu bằng hữu của bổn Bang Chủ.
Aùnh mắt nhìn ác cảm của Tri Thù Song Lão liền đổi sang cho gã lãng tử. Và dù ngay sau đó Tri Thù Song Lão đã bỏ đi, gã lãng tử hãy còn nhớ như in ánh mắt của họ nhìn.
Gã chỉ lưu tâm đến thực tại khi nghe Từ Nguyên Hậu lên tiếng hỏi:
- Đoan Mộc cô nương! Vì cớ gì Tri Thù Song Lão quyết tâm chiếm đoạt Bích Dạ công phu?
Đoan Mộc Hạ cười gượng:
- Đây là ẩn tình của bổn môn, đáng lý tiểu nữ không nên nói. Nhưng vì đại lượng của Bang Chủ, không chấp nhặt điều lầm lỗi của Tri Thù Song lão, tiểu nữ….
Đưa tay ngăn lại, Từ Nguyên Hậu tỏ rõ bản lĩnh của một vị Bang Chủ khi khẳng khái nói:
- Đã là nội tình của quý môn. Từ mỗ xin rút lại câu đã hỏi.
Đoan Mộc Hạ thán phục:
- Chẳng trách Vương Đà Chủ đã hết lời tán dương, gọi Bang Chủ nào là túc trí đa mưu, nào là võ công thâm hậu, được toàn thể bang đồ ngưỡng mộ. Nhưng bang chủ yên tâm, tiểu nữ có nói ra cũng không hề gì. Vả lại, biết đâu chừng Từ bang chủ là người thần thông quảng đại, có thể giải đáp cho tiểu nữ một nghi án có liên quan.
Từ Nguyên Hâu cười lớn:
- Ha…ha…ha…! Đoan Mộc cô nương nói quá lời rồi. Từ mỗ do bôn tẩu nhiều nếu giúp được gì cho cô nương thì xin sẵn lòng. Còn bốn chữ thần thông quảng đại, Từ mỗ đâu dám nhận.
Bị xem như đệ tam nhân, gã lãng tử không còn là lãng tử nữa khi gã vẫn

nhẫn nại chờ nghe câu chuyện của người khác, không liên quan đến điều gã đang quan tâm.
Đoan Mộc Hạ nhẹ giọng nói:
- Cách đây không lâu có một nhân vật xuất hiện, tự nhận là Bạch Y công tử. Không hiểu Từ bang chủ có biết không?
Từ Nguyên Hậu mãi trò chuyện không nhìn thấy một thoáng thay đổi trên sắc diện sạm nắng của gã lãng tử. Từ Nguyên Hậu lắc đầu:
- Mỗ đương nhiên là có nghe, nhưng nếu Đoan Mộc cô nương muốn hỏi mỗ về hành tung hoặc lại lịch của Bạch Y công tử, mỗ đành chịu vì không giải đáp được.
Không chút nản lòng, Đoan Mộc lại hỏi:
- Có phải tổng đàn Hắc Y Giáo bị hủy diệt và hỏa thiêu là do nhân vật này?
- Mỗ cũng đã đến tận Ma Vân Cốc để dò xét, rất tiết, mỗ không thể biết là ai đã gây nên thảm họa này.
Chùng giọng vì chán nản, Đoan Mộc Hạ chợt than:
- Vậy cũng bằng không. Đến như Từ bang chủ là bang chủ một đại bang còn không biết, tông tích của Bạch Y công tử kể như bóng chim tăm cá không biết đâu mà tìm.
Gã lãng tử chợt lên tiếng, cả Từ Nguyên Hậu lẫn Đoan Mộc Hạ cùng giật mình nhớ ra là còn có sự hiện diện của gã ở tại đây:
- Sao môn chủ lại muốn tìm Bạch Y công tử?
Từ Nguyên Hâu mỉm cười như nhận lỗi:
- Ta mãi chuyện mà quên rằng tiểu hữu như đang tìm ta. Tiểu hữu hỏi câu này như có biết Bạch Y công tử?
Gã gật đầu đáp lại mập mờ:
- Đúng là tiểu đệ đang muốn tìm thúc thúc, không ngờ thúc thúc lại là Bang Chủ một đại bang. Còn về Bạch Y công tử, may mà tiểu đệ có biết.
Từ Nguyên Hậu kinh ngạc:
- Tiểu hữu tìm ta về việc gì ? Và tiểu hữu biết là biết như thế nào về Bạch Y công tử ?
Gã lẩn tránh:
- Việc tiểu đệ tìm thúc thúc tạm thời khoan nói đến. Riêng phần có liên quan đến công tử Bạch Y, tiểu đệ đang chờ câu trả lời của Đoan Mộc môn chủ.
Nghe thế, Đoan Mộc Hạ cười nụ:
- Nghe các hạ nói có vẻ chắc chắn lắm. Được ! Ta tìm y vì muốn qua y dò hỏi tông tích một người.
- Người nào?
- Người đó cũng tự xưng là Bạch Y công tử.
Gã lãng tử nhấp nháy mắt:
- Cũng là Bạch Y công tử?

Đoan Mộc Hạ gật đầu:
- Đúng vậy! Tuy nhiên, người mà ta đang tìm đã xuất hiện cách đây sáu mươi năm. Chứng tỏ họ tuy có chung ngoại hiệu nhưng không thể là một.
- Tại sao Đoan Mộc môn chủ muốn tìm lão Bạch Y công tử?
- Lão ? Sao các hạ lại thêm chữ lão vào ?
- À, để dễ phân biệt thôi. Vì Bạch Y công tử mà tại hạ biết có niên kỷ chưa đến đôi mươi.
Sững người, Đoan Mộc Hạ chỉnh dung nghiêm giọng:
- Hay lắm. Đúng là các hạ có biết về Bạch Y công tử. Vì ta cũng nghe nói đến niên kỷ của y xấp xỉ như các hạ vừa nói.
Gã cũng nghiêm giọng:
- Tại hạ đang chờ nghe lời đáp của môn chủ đây.
Liếc nhìn về phía Từ Nguyên Hậu, Đoan Mộc Hạ bắt đầu giải thích:
- Đây là việc có liên quan đến câu nghi vấn lúc nãy của Từ Bang Chủ, và cũng là ẩn tình của bổn môn. Sáu mươi năm trước, lúc Tri Thù Song Lão trạc tuổi ta bây gờ, sư phụ của họ đã bị thất tung sau khi tiếp nhận chiến thư của Bạch Y công tử. Không từ mà biệt, ngoài việc sự phụ của họ bị thất tung, công phu trấn môn của bổn môn cũng bị thất lạc. Vì nung nấu mối sự thù, Tri Thù Song Lão mới bất chấp thủ đoạn quyết chiếm đoạt Bích Dạ Lôi Khúc của Từ bang chủ.
Từ Nguyên Hâu thở ra:
- Điều này quả thật bất ngờ. Từ mỗ lại càng không nên trách họ. Sư thù cũng như phụ thù, đều là những mối thù không đội trời chung.
Tuy cảm kích trước lòng khoan dung đại lượng của Từ Nguyên Hậu nhưng Đoan Mộc Hạ vẫn nôn nóng hối thúc gã lãng tử:
- Ta đã giải thích rồi. Các hạ mau nói đi.
Với vẻ mặt bán tín bán nghi, gã lại hỏi:
- Thật sự có chuyện này sao ?
Đoan Mộc Hạ cố dằn lòng:
- Ta dù là nhi nữ nhưng cũng vẫn nhớ đến thân phận của một môn chủ. Lời ta nói ra có thể xem là lời nhất ngôn cửu đỉnh. Các hạ tin chưa?
Gã gật đầu nhưng vẫn hỏi tiếp:
- Tại hạ còn một câu hỏi nữa mong môn chủ cố nhẫn nại. Đó là môn chủ đã nghe ai đề cập đến nhân vật Bạch Y công tử mới đây?
Nàng đáp lại khá nhanh, do quá nôn nóng muốn được nghe gã giải thích:
- Là Quỷ Y!
Gã bị chấn động:
- Quỷ Y ? Là lão ?
Đoan Mộc Hạ giật mình:
- Là lão ! Sao ?

Gã nhanh chóng trấn tĩnh:
- Không sao cả. Chỉ có điều tạ hạ không ngờ lão Quỷ Y lại ngậm máu phun người.
Cả Từ Nguyên Hậu lẫn Đoan Mộc Hạ đều không hiểu ý tứ của gã nên cứ lặng im nhìn gã và chờ gã giải thích.
Gã cười nhẹ:
- Nhị vị không hiểu cũng phải. Lúc Ma Vân Cốc bị thiêu huỷ, tình cờ làm sao tại hạ lại có mặt. Có thể nói tại hạ đã được mục kích tường tận như lần tại hạ cùng Từ bang chủ mục kích chuyện xảy ra cho đồ đệ của lệnh sư thúc tổ.
Từ Nguyên Hâu buột miệng hỏi:
- Ý của tiểu hữu, Ma Vân Cốc không do Bạch Y công tử thiêu hủy?
Gã gật đầu:
- Tuyệt nhiên không phải!
- Vậy thì do ai?
- Quỷ Y.
- Quỷ Y ?
Cũng kêu như Từ Nguyên Hâu nhưng Đoan Mộc Hạ còn thêm:
- Các hạ bảo là Quỷ Y, Quỷ Y lại bảo là Bạch Y công tử. Ta biết phải tin lời ai đây?
Gã lấy từ trong người ra một mảnh hoa tiên. Vừa trao cho Đoan Mộc Hạ gã vừa bảo:
- Phẫn hận sinh thù, điều này hẳn môn chủ không lạ, phải không ? Trong này cũng có đề cập đến người mà môn chủ quan tâm. Môn chủ xem đi sẽ rõ!
Xếp mảnh hoa tiên lại ngay ngắn, Đoan Mộc Hạ vừa trả cho gã lãng tử vừa nêu nghi vấn:
- Lời lẽ trong này chỉ cho thấy Hắc Y Giáo đã từng lâm cảnh ngộ như bổn môn mà thôi, và cũng là do Bạch Y công tử gây ra. Đâu có lời nào đề cập đến việc Quỷ Y vì phẫn hận sinh thù?
Gã nhận lại và trao cho Từ Nguyên Hậu:
- Thúc thúc cũng nên xem qua cho biết. Sau đó, thúc thúc thử nói lên suy nghĩ của thúc thúc cho Đoan Mộc môn chủ nghe.
Từ Nguyên Hậu xem xong liền trầm ngâm một lúc lâu. Suy nghĩ xong, Từ Nguyên Hậu bảo:
- tiểu hữu nói không sai, mà Đoan Mộc cô nương nghi ngờ cũng đúng. Chi bằng tiểu hữu đừng nên đánh đố mọi người nữa. Tiểu hữu đã mục kích những gì hãy nói ra đi.
Trước ánh mắt chờ đợi của họ, gã đành phải nói:
- Câu chuyện khá dài và có liên quan đến một nhân vật họ Đồng có ngoại hiệu là Nhị Nguyên Vô Cực.

Từ Nguyên Hậu và Đoan Mộc Hạ dù đang ngạc nhiên khi nghe nhắc đến danh xưng này nhưng vẫn lặng yên nghe gã nói tiếp:
- Nhị Nguyên Vô Cực do luyện phải công phu Bích Dạ Cầm Khúc nên bị tẩu hỏa nhập ma. Trên đường tìm Quỷ Y để nhờ chữa trị, Nhị Nguyên Vô Cực đã hội diện với Quỷ Y tại một nơi gần Ma Vân Cốc. Tham chân kinh, Quỷ Y tìm cách bắt Đồng lão thổ lộ kinh văn. May cho Đồng lão là Bạch Y công tử xuất hiện giải cứu. Sau đó….
Thuật qua mọi chuyện, sau cùng gã lãng tử nói trong nụ cười lạnh như băng:
- Tai tại hạ nghe lời nguyền độc địa của lão Quỷ Y, mắt tại hạ nhìn thấy lão Quỷ Y phóng hỏa thiêu huỷ. Môn chủ tin bên nào thì tùy môn chủ.
Đoan Mộc Hạ dù không còn gì để biện bác nhưng vẫn nêu nghi vấn:
- Ta nghe nói bản lãnh của Bạch Y công tử rất cao thâm, đến nhu Quỷ Y cũng phải kiên dè. Tại sao cách hạ mục kích hằng bấy nhiêu việc mà không bị phát giác?
Gã cười nhẹ:
- Để giải thích điều này, tại hạ xin hỏi môn chủ một câu, lão Quỷ Y có nhắc qua danh tự của Bạch Y công tử không?
Đoan Mộc Hạ gật đầu:
- Có. Là Bạch Bất Phục.
Từ Nguyên Hâu giật mình kêu lên:
- Bạch Bất Phục ?
Mặc cho Đoan Mộc Hạ đang nhìn và kinh ngạc, Từ Nguyên Hậu nhìn dò xét gã lãng tử:
- Tiểu hữu ! Không phải tiểu hữu cũng có danh tính là Bạch Bất Phục sao ?
Không lẽ tiểu hữu chính là… Gã lãng tử lại lóe lên tia nhìn tinh quái:
- Thúc thúc đoán đúng rồi.
Đoan Mộc Hạ không hiểu bằng cách nào đã rút kiếm ra. Lăm lăm trường kiếm trên tay, Đoan Mộc Hạ cao giọng hỏi:
- Các hạ chính là Bạch Y công tử?
Gã gật đầu:
- Đúng như môn chủ nói, tại hạ là… Trước ánh mắt hoang mang của Từ Nguyên Hậu, Đoan Mộc Hạ bạt kiếm xuất chiêu đánh vào gã lãng tử một chiêu kiếm cực kỳ lợi hại.
Gã lãng tử lạng người và kêu lên:
- Dừng tay!
Từ Nguyên Hâu vẫn hoang mang khi nhép miệng lẩm bẩm:
- Độc Bộ Tam Quỷ ! Đúng là tiểu tử năm nào. Hà!
Tiếng hét lanh lảnh củaa Đoan Mộc Hạ đã cắt ngang dòng suy tư của Từ Nguyên Hâu:
- Muốn ta dừng trừ phi các hạ thắng được ta! Đỡ!

Gã lãng tử vẫn tìm cách tránh né việc giao chiêu.
Gã bão:
- Không cừu không oán, tại hạ thật sự không muốn cùng môn chủ động thủ.
Đoan Mộc Hạ dung nhan đã hơn người, công phu cũng cao thâm không hổ danh môn chủ nhất môn. Trường kiếm trên tay nàng cứ như thần long xuất động, bủa kín khắp người gã lãng tử. Chỉ có điều đáng tiếc gã lãng tử lại có công phu khác vẻ ngoài tầm thường. Với bộ pháp ảo diệu, gã luôn gây kinh ngạc cho Đoan Mộc Hạ.
Đoan Mộc Hạ bắt đầu dụng đến khinh thân pháp, quyết bám đuổi theo sự dịch chuyển của đối phương. Đồng thời, kiếm pháp của nàng càng lúc càng tỏ ra lợi hại bất phàm.
Nàng thét:
- Ai bảo giữa ta và ngươi không oán không thù ? Ngươi giải thích thế nào về sự giống nhau của bốn chữ Bạch Y công tử do ngươi chọn làm ngoại hiệu ? Đỡ!
Trước lối thay đổi đấu pháp của Đoan Mộc Hạ, gã lãng tử dù gặp đôi chút khó khăn khi tránh chiêu nhưng vẫn ung dung phát thoại:
- Môn chủ nghĩ thế nào cũng được. Tại hạ chỉ đoan chắc một điều giữa tại hạ và lão Bạch Y công tử đó không hề có liên quan.
Gã vẫn tránh được, bất chấp Đoan Mộc Hạ càng lúc càng ra tay quyết liệt hơn.
Đoan Mộc Hạ hét:
- Ngươi nói đúng! Ta nghĩ ngươi chính là một tên nói dối. Ta không tin ngươi! Đỡ!
Ngọn kiếm trên tay Đoan Mộc Hạ chợt phân khai, hiển hiện thành trăm mũi cùng một lúc tấn công vào năm trong chín bóng nhân ảnh của gã lãng tử.
Không hiểu có phải là gã lãng tử không thể lẩn tránh được chiêu này của Đoan Mộc Hạ hay không, hay là vì câu nói của Đoan Mộc Hạ quá nặng lời khiến gã lãng tử phải sinh giận ? Chỉ biết rằng gã lãng tử chợt gầm lên:
- Đao kiếm vốn rất vô tình, môn chủ khá cẩn trọng! Tiếp chiếu Ngay sau tiếng gầm của gã, tiếng động chạm của binh khí liền vang lên.
Nhìn thấy gã không những hóa giải được kỳ chiêu lợi hại của Đoan Mộc Hạ, mà còn đủ năng lực chuyển thủ thành công, vây kín Đoan Mộc Hạ vào những chiêu thức ảo diệu không kém, Từ Nguyên Hậu chuyển từ hoang mang sang bàng hoàng.
Vẫn chưa hết, Từ Nguyên Hậu còn bàng hoàng nhiều hơn trước sự lợi hại không thể lường của gã lãng tử mà trước kia Từ bang chủ đã biết, khi nghe Đoan Mộc Hạ bật kêu thảng thốt:
- Hảo công phu! Không ngờ với một chiếc quạt mà các hạ có thể có những chiêu thức lợi hai như thế này. Hãy tiếp thêm một kiếm nữa xem nào!

Ngọc thủ của Đoan Mộc Hạ chợt biến đổi từ một thành hai. Và cùng với sự biến đổi kỳ lạ này chiêu kiếm của nàng cũng hoá một thành hai, để cùng một lúc hiện hữu những mười mũi kiếm đầy biến ảo.
Thoạt trông thấy chiêu thức này, Từ Nguyên Hậâu dù đang còn bàng hoàng vì biết gã lãng tử dám dùng quạt chống lại trường kiếm, nhưng cũng phải thất thanh kêu lên:
- Thập Toàn Kiếm Pháp!
Tiếng quát của gã lãng tử còn lớn hơn:
- Hảo kiếm pháp! Đỡ!
Với chín chiêu liên hoàn, gã lãng tử ngay lập tức hoá giải được sự uy hiếp của chín mũi kiếm lợi hại của Đoan Mộc Hạ.
Còn lại một, Đoan Mộc Hạ cười nhẹ vì ngỡ rằng gã lãng tử dù thừa năng lực đi nữa nhưng cũng phải bó tay vì thiếu thời gian.
Nào ngờ chiếc quạt của gã lãng tử bỗng xoè ra rồi cụp lại.
Bằng động tác hoàn toàn là do ứng biến chứ không hề là chiêu thức nào gã lãng tử khi xếp chiếc quạt lại đã kẹp chặt đầu mũi kiếm thứ mười của Đoan Mộc Hạ.
Thoáng bất ngờ vì tâm cơ thật sự mẫn tiệp của gã lãng tử, Đoan Mộc Hạ lập tức thu kiếm về.
Rất tiếc, đầu mũi kiếm của Đoan Mộc Hạ lại bị gã lãng tử giữ chặt bằng các nan quạt, khiến Đoan Mộc Hạ không thể thu kiếm về theo ý muốn.
Nhận ra tình huống có thể dẫn đến một trận tỷ đấu nội lực. Từ Nguyên Hậu nhanh chân bước đến.
Nhưng trước khi Từ Nguyên Hâu kịp mở miệng khuyên giải đôi bên, gã lãng tử bỗng cười nhẹ và bảo:
- Kiếm pháp của môn chủ quá tuyệt luân, Bạch Bất Phục cam bái hạ phong.
Vừa nói, Bạch Bất Phục vừa xoè quạt ra, tạo cơ hội cho Đoan Mộc Hạ nhẹ nhàng thu kiếm về.
Đoan Mộc Hạ bỗng nhũn nhặn khác thường:
- Võ công của Bạch công tử mới thật bất phàm. Vì muốn minh bạch công tử có đúng là Bạch Y công tử hay không, tiện nữ mới phải mạo phạm. May nhờ Bạch công tử nương tay lưu tình.
Thêm một lần nữa Từ Nguyên Hậu phải bàng hoàng vì lời lẽ của song phương. Cả hai dù không có bao nhiêu niên kỷ nhưng vẫn không hề háo thắng, cao ngạo như hạng người trạc tuổi, huyết khí phương cương.
Đã thế Bạch Bất Phục lại biểu lộ một thái độ đâu khác gì đại tôn sư một đại phái.
Chàng vòng tay thủ lễ:
- Đoan Mộc môn chủ nói quá lời. Nếu khí giới trên tay tại hạ không là chiếc quạt, tại hạ dù có thân thủ bất phàm cũng phải thảm bại trước kỳ chiêu của

môn chủ.
Đoan Mộc Hạ đáp lễ:
- Bạch công tử càng nói tiện nữ càng thêm thẹn. Nghĩ lại lời khiêu khích vừa rồi khiến Bạch công tử động nộ tiện nữ càng hối hận.
Vỡ lẽ ra Đoan Mộc Hạ vì không tin một gã lãng tử tầm thường có thể là Bạch Y công tử nên đã tìm cách khích nộ bằng lời nói có phần quá đáng, chứ Đoan Mộc Hạ không hề thật tâm muốn động thủ giao chiêu với người chưa rõ oán thù, Từ Nguyên Hậu xua tay cười vang:
- Thôi, thôi. Môn chủ và tiểu hữu đừng có khách khí với nhau nữa, được không?
Cả hai rốt cuộc cùng là bằng hữu của Từ mỗ, giao đấu thì không nên mà khách khí với nhau lại càng không nên. Vậy mà mỗ đã tưởng, ha….hạ.ha…!
Nghe tràng cười có phần kỳ quặc của Từ Nguyên Hâu, Bạch Bất Phục và Đoan Mộc Hạ sau một lúc ngơ ngác nhìn nhau liền đưa mắt nhìn qua Từ Nguyên Hậu.
Từ Nguyên Hậu vẫn cười khiến Bạch Bất Phục phải nhếch môi cười theo dù là gượng gạo. Nhưng sau đó, nhớ lại bản thân bị Đoan Mộc Hạ khích nộ buộc phải ra tay, chàng vùng cười lên thật sự:
- Ha…ha…ha… Hiểu ra, Đoan Mộc Hạ cũng cười dù là cười nhỏ, vì thân phận nàng là một nữ nhi:
- Ha…ha…ha….
Bao nỗi phiền muộn trước đó đều theo những tiếng cười mà vơi đi. Đổi lại, trong thâm tâm mỗi ngươi, họ cảm nhận lòng ngưỡng mộ đang dành cho nhau, nhất là khi Từ Nguyên Hậu sau khi dứt tiếng cười hỏi Đoan Mộc Hạ:
- Đoan Mộc cô nương. Bấy lâu nay Từ mỗ vẫn nghi ngờ, không hiểu võ học của cô nương xuất xứ từ đâu khiến cô nương có được một bản lãnh siêu quần bạt tụy khác với đường lối võ học của quý môn. Hoá ra cô nương là truyền nhân của đệ nhất cao nhân Trung Nguyên Vô Địch Kiếm Bạch Cao Sơn.
Ngay lập tức cả Đoan Mộc Hạ lẫn Bạch Bất Phục cùng bị bất ngờ.

Đánh máy: Bạch Vân Phi và Vong hồn Tiên Tử

Hồi 23
Phát Hiện Manh Mối Vô Địch Kiếm
Tam Tuyệt Công Phu Khiếp Vô Vi

Bạch Bất Phục sửng sốt:
- Là Trung Nguyên Vô Địch Kiếm Bạch Cao Sơn ?
Riêng Đoan Mộc Hạ cứ hoang mang đến ngơ ngẩn thần tình:
- Sao Từ bang chủ lại nói là Trung Nguyên Vô Địch Kiếm Bạch Cao Sơn?
Đến lượt Từ Nguyên Hậu ngơ ngác nhìn cả hai:
- Tiểu hữu làm sao vậy ? Còn môn chủ, không lẽ môn chủ cho Từ mỗ không nhận ra Thập Toàn Kiếm Pháp của Trung Nguyên Vô Địch Kiếm Bạch Cao Sơn?
Tuy vẫn nôn nao chờ câu giải thích của Đoan Mộc Hạ như Từ Nguyên Hậu nhưng lẽ đương nhiên nguyên nhân sự nôn nao của chàng hoàn toàn khác với bang chủ Cái Bang. Bạch Bất Phục càng thêm bất ngờ khi nghe Đoan Mộc Hạ phủ nhận lời đề quyết của Từ Nguyên Hậu:
- Bang chủ thứ cho. Tiểu nữ tuy có nghe nói đến Trung Nguyên Vô Địch Kiếm Bạch Cao Sơn nhưng e rằng kiếm pháp của tiểu nữ không phải như bang chủ nói.
Từ Nguyên Hâu bất giác nhíu mày:
- Lẽ nào Từ mỗ đã lầm ? Kiếm pháp cô nương vừa thi triển đúng là Thập Toàn Kiếm Pháp mà?
Đoan Mộc Hạ chợt thay đổi thái độ, từ phủ nhận chuyển sang nghi ngờ:
- Từ bang chủ tin chắc vào điều này không?
Từ Nguyên Hậu mơ hồ nhận ra có điều bí ẩn trong câu hỏi của Đoan Mộc Hạ:
- Cô nương hỏi như thế là có ý gì ? Dường như cô nương không hề biết kiếm pháp của cô nương là Thập Toàn Kiếm Pháp ?
Thoáng chút bối rồi, Đoan Mộc Hạ ngượng ngập đáp:
- Khi truyền thụ kiếm pháp cho tiểu nữ, lão dị nhân không hề nói cho tiểu nữ biết danh xưng của kiếm pháp.
Hai mắt mở to đến suýt bật ra bên ngoài, Từ Nguyên Hậu kêu lên:
- Lão dị nhân nào ?
Cả Bạch Bất Phục cũng phải hoang mang:
- Sao lại là lão?
Đoan Mộc Hạ kinh ngạc:

- Nhị vị làm sao vậy ? Thái độ của nhị vị cứ như tin chắc rằng lão dị nhân đã truyền thụ kiếm pháp cho tiểu nữ phải là Trung Nguyên Vô Địch Kiếm Bạch Cao Sơn không bằng.
Từ Nguyên Hâu nhìn qua Bạch Bất Phục:
- Tiểu hữu nghĩ thế nào ? Theo tiểu hữu, có đúng kiếm pháp của Đoan Mộc môn chủ là Thập Toàn Kiếm Pháp không?
Chàng lúng túng:
- Thúc thúc sao lại hỏi tiểu điệt ? Tiểu điệt đâu biết gì về Thập Toàn Kiếm Pháp ?
- Uý ! Sao lại vậy ? Lúc mới rồi không phải chính tiểu hữu cũng kinh ngạc khi nghe ta nhắc đến Trung Nguyên Vô Địch Kiếm Bạch Cao Sơn sao?
Chàng gượng cười:
- Kinh ngạc đâu phải là biết. Vả lại, lần đi tìm thúc thúc này tiểu điệt cũng muốn dò hỏi về Trung Nguyên Vô Địch Kiếm Bạch Cao Sơn.
Lộ vẻ thất vọng, Từ Nguyên Hậu nhìn sang Đoan Mộc Hạ:
- Vậy cô nương nói đi, lúc truyền thụ kiếm pháp cho cô nương lệnh sự đã gọi bằng danh xưng nào ?
Đoan Mộc Hạ một lần nữa lại lắc đầu phủ nhận:
- Lão dị nhân không phải là gia sư.
- Không là sư phụ sao lại truyền thụ võ công?
Đoan Mộc Hạ thở ra:
- Nói ra sợ bang chủ không tin, lão dị nhân này rất là kỳ quái.
- Kỳ quái thế nào?
Lần này là câu hỏi của Bạch Bất Phục khiến Đoan Mộc Hạ nhận ra đây là vấn đề nghiêm trọng. Nàng vội giải thích:
- Không nói không cười cũng không mấy tỉnh táo. Có thể nói lão dị nhân có phần nào giống người cuồng tâm.
Từ Nguyên Hâu không tin:
- Không cười thì được, còn không nói, làm sao truyền thụ, nhất là truyền thụ kiếm pháp rất lợi hại như Thập Toàn Kiếm Pháp?
Đoan Mộc Hạ mỉm cười thổ lộ:
- Kiếm pháp này đúng là lợi hại. Nhận ra điều này, tiểu nữ thoạt đầu chỉ nhìn sau đó mới bắt đầu luyện theo.
- Học trộm ư?
Đoan Mộc Hạ lắc đầu:
- Mới đầu đúng là học trộm. Việc không hay chút nào, phải không, Từ bang chủ?
Nhưng sau đó, lão dị nhân không những không giận dữ trách phạt mà còn háo hức chỉ điểm cho tiểu nữ nữa.
Nhận thấy cả hai vẫn phần nào không tin, Đoan Mộc Hạ giải thích rõ hơn:

- Phía sau sơn môn có một động khẩu, nơi tiểu nữ thường tìm đến để luyện công phu. Có một lần tiểu nữ đến và phát hiện lão dị nhân đã chiếm ngụ. Hỏi mấy câu không nghe đáp lời, tiểu nữ định dùng vũ lực để trục xuất lão dị nhân. Không ngờ, lão dị nhân lại dùng một cành cây và khua loạn ra phía trước. Nhận ra đó là những chiêu thức võ học thượng thừa. Tiểu nữ lầm tưởng lão dị nhân dùng những chiêu này để doạ.
Lão dị nhân muốn đấu văn, tiểu nữ đành theo đấu pháp đó đối lại. Nhưng khi thấy tiểu nữ chiết chiêu hoá giải, lão dị nhân tỏ ý giận dỗi và ngừng tay. Lập đi lập lại như thế nhiều lần tiểu nữ mới biết lão dị nhân không có ý động thủ dù là đấu văn. Càng nhìn càng thấy hay, tiểu nữ không tự chủ được bèn luyện theo. Sau đó, tiểu nữ và lão dị nhân không hề có lấy một lời đối thoại. Tiểu nữ dù có hỏi cũng chỉ nhận được sự im lặng của lão dị nhân. Khi nhận lương thực do tiểu nữ đưa đến cũng vậy, lão dị nhân như quên hết thất tình là những tâm trạng thường phải có của con người, lão dị nhân im lặng lúc ăn, cũng như lúc truyền thụ kiếm pháp. Nhị vị nói đi, lão dị nhân có đúng là người cuồng tâm không?
Từ Nguyên Hâu cau mặt lắc đầu:
- Nếu không phải cô nương là môn chủ cần thận trọng trong lời nói, Từ mỗ ắt phải nghĩ đây là câu chuyện do cô nương tự thêu dệt. Sau đó thì thế nào? Lão dị nhân có còn lưu ngụ Ở đó không?
Đoan Mộc Hạ gật đầu:
- Hãy còn. Có phải Từ bang chủ muốn xem qua cho biết lão dị nhân có phải là Trung Nguyên Vô Địch Kiếm?
Từ Nguyên Hậu thở dài:
- Không cần xem Từ mỗ cũng biết lão không là Trung Nguyên Vô Địch Kiếm! Vì niên kỷ của Bạch Cao Sơn chỉ xấp xỉ tứ tuần. Dù có thay đổi cũng không đến nỗi cô nương phải gọi là Bạch Cao Sơn là lão được.
- Không sai!. Theo như tiểu nữ, lão dị nhân phải đến bách tuế. Một người tuổi tứ tuần khó có thể cải dạng thành người như vậy, nhất là phải cải dạng một thời gian dài gần một năm.
Bạch Bất Phục tỏ vẻ hối hả:
- Đi nào, Từ thúc thúc. Tiểu điệt cũng muốn biết nhân vật này là ai?
Ngạc nhiên nhìn Bạch Bất Phục, Từ Nguyên Hậu dò hỏi:
- Tiểu hữu tỏ ra nôn nóng một cách khác lạ, tại sao?
Chàng chưa kịp đáp do không biết phải đáp thế nào, Từ Nguyên Hậu lại hỏi:
- Còn nữa, tiểu hữu cần dò hỏi về Trung Nguyên Vô Địch Kiếm để làm gì?
Đã bối rối lại càng thêm bối rối, Bạch Bất Phục lại càng không biết phải giải thích ra sao?
Đã thế, Từ Nguyên Hậu như có quá nhiều nghi vấn về chàng nên dồn dập hỏi tiếp:

- Bản lãnh của tiểu hữu cũng làm ta ngạc nhiên không ít. Lệnh sư là cao nhân nào ? Thuộc môn phái gì ? Võ học của tiểu hữu có liên quan gì đến Bích Dạ Lôi Khúc mà ta đã cố ý đưa cho tiểu hữu học không ? Nếu không, tại sao lúc nãy ta thấy tiểu hữu như không nghĩ đến bản thân cũng đang bị Bạch Vân Độc Vụ uy hiếp như bọn Vương Tứ mà lại có ý lo lắng cho họ ? Tiểu hữu đã gặp những kỳ tích gì ?
Mọi nghi vấn đều đổ dồn vào chàng, chính Đoan Mộc Hạ như cũng muốn hiểu rõ về chàng nên cả hai cứ nhìn và chờ đợi.
Không thể khác được, Bạch Bất Phục đành phải nói:
- Câu chuyện thì dài, mà tại hạ lại không muốn lỡ dịp nhìn qua lão dị nhân. Nhị vị nghĩ sao nếu chúng ta vừa đi vừa đàm đạo?
Lời đề xuất của chàng càng thêm thuận tiện cho Từ Nguyên Hậu và Đoan Mộc Hạ, cả hai cùng ưng thuận.
Họ cùng lao đi. Khinh thân pháp của họ tuy mỗi người mỗi khác nhưng sự nhanh nhẹn lại tỏ ra đồng đều.
Chỉ có Bạch Bất Phục thầm hiểu rằng khinh thân pháp của chàng có phần cao hơn họ vì chàng hãy còn ba phần lực đạo chưa dùng đến.
….
Đúng như Đoan Mộc Hạ đã nói, phía sau ngọn Phục Ngưu Sơn, là sơn môn của Tri Thù Độc Môn, có một động khẩu vừa thanh tịnh vừa u nhã rất thuận tiện cho việc luyện công.
Thế nhưng, dù họ đã lùng sục khắp nơi, bóng dáng của lão dị nhân hoàn toàn không có.
Đoan Mộc Hạ lầu bầu:
- Không lẽ môn nhân bổn môn vì quên việc đưa vật thực đến như tiểu nữ đã dặn, lão dị nhân đã giận dỗi bỏ đi ?
Từ Nguyên Hậâu không hổ danh là bang chủ Cái Bang, một đại bang có lối thông tin vừa nhanh vừa hữu hiệu nên cần phải có mục lực tinh tường nhanh nhạy, bỗng lên tiếng:
- Không phải lỗi ở môn nhân quý môn đâu. Cô nương xem kìa, có một ít vật thực bị ai đó ném ở chỗ kia.
Đưa mắt nhìn theo hướng tay chỉ của Từ Nguyên Hậu, Bạch Bất Phục lắc nhẹ vai và lập tức đặt chân lên một nhánh cây cao đến ba trượng.
Không lưu tâm đến ánh mắt nhìn khâm phục của Từ Nguyên Hâu và Đoan Mộc Hạ, chàng nói vọng xuống:
- Thức ăn tuy đã hư nhưng không bị đổ tung toé. Có người đặt vào đây chứ không phải bị ném bỏ.
Chàng nhảy xuống và đưa cho họ xem chỗ thức ăn vẫn nguyên vị trí, như mới được sắp đặt gọn gàng.
Đồng tình với nhận định của chàng, Đoan Mộc Hạ tỏ ý nghi ngờ:

- Môn nhân bổn môn dù muốn cũng không thể làm được việc này. Trừ phi do chính lã dị nhân cố ý tạo ra.
Từ Nguyên Hâu gật đầu:
- Điều này có thể lắm, nhưng để làm gì khi thức ăn vẫn không được động đến?
Nhìn lại động khẩu, Bạch Bất Phục bất giác hỏi:
- Cô nương vẫn thường luyện công luôn cả đêm sao?
Đoan Mộc Hạ lắc đầu phủ nhận:
- Luyện đêm ư ? Không hề. Sao BạÏch cung chủ lại hỏi như vậy?
Chàng lập tức nhăn nhó:
- Tại hạ đã nói rồi, cô nương đừng gọi tại hạ là cung chủ nữa có được không?
Từ Nguyên Hậu bật cười:
- Danh không chính thì ngôn không thuận. Đến ta cũng không dám nhận càn cung chủ là tiểu hữu như trước nữa nếu không có sự ưng thuận của cung chủ Bích Dạ Cung.
Thở dài đánh sượt, chàng hỏi:
- Từ thúc thúc lại muốn trên cợt tiểu điệt nữa sao? Trừ phi tiểu điệt thu thập đủ Ngũ Tuyệt mới dám nhận mình là cung chủ Bích Dạ Cung. Nếu biết như thế này, tiểu điệt không nói thật tất cả làm gì.
Từ Nguyên Hâu nghiêm mặt:
- Bạch cung chủ nói sai rồi. Chỉ có hạng tiểu nhân mới có hành vi ám muội, không quang minh lỗi lạc. Bạch cung chủ là người duy nhất đến được Bích Dạ Cung kể từ khi cung chủ đời trước thất tung. Công phu Bích Dạ Cung cũng không phải ngẫu nhiên mà lần lượt đến tay cung chủ, tất cả đều không qua sự sắp đặt của Hoá Công.
Nếu cung chủ thấy thẹn không dám nhận là cung chủ Bích Dạ Cung, Từ Nguyên Hậu này cũng thẹn khi có một bằng hữu vong niên như các hạ.
Phản ứng quyết liệt của Từ Nguyên Hậu khiến Bạch Bất Phục bối rối. Trước ánh mắt nhìn nghiêm khắc và chờ đợi của Từ Nguyên Hậu lẫn Đoan Mộc Hạ, chàng thở dài:
- Bang chủ trách đúng lắm, nhưng….
Từ Nguyên Hậu vụt bước lùi:
- Đủ rồi! Người không có lập trường kiên định như các hạ, Từ mỗ thật sự không dám dây vào, các hạ cứ tùy tiện. Từ mỗ không tiễn.
Chàng giẫm mạnh chân vì bực tức:
- Vậy còn di ngôn của gia mẫu thì sao ? Bạch gia cũng cần khôi phục đâu kém gì Bích Dạ Cung?
Aùnh mắt bỗng dịu lại, Từ Nguyên Hậu tự gật đầu vài lượt:
- Hoá ra ta đã hiểu lầm tiểu hữu. Chà ! Còn Bạch gia nữa, tiểu hữu không

nhắc, ta quên mất.
Đoan Mộc Hạ chen vào:
- Võ học có thể kiêm tu nhiều nhà thì cương vị cũng vậy. Bạch gia càng quang tông diệu tổ hơn nếu có hậu nhân là cung chủ Bích Dạ Cung.
Từ Nguyên Hậu reo lên:
- Đúng lắm ! Không phải ta đã gọi là Bạch cung chủ là cung chủ sao ? Cứ thế đi, vừa là hậu nhân của Bạch gia uy danh hiển hách vừa là cung chủ Bích Dạ Cung uy chấn khắp Trung Nguyên cách đây một giáp. Thật là nhất cử lưỡng tiện.
Bạch Bất Phục cười vui:
- Nói như Từ bang chủ, bang chủ không còn nghĩ đến việc xa lánh bổn cung chủ nữa sao?
Từ Nguyên Hâu cười hào sãng:
- Là lỗi ở ta. Được. Ta sẽ chuộc lỗi bằng cách tìm cho tiểu hữu một vị tiểu muội tử, được không?
Bạch Bất Phục king ngạc:
- Từ bang chủ muốn nói đến Đồng Mỹ Hoa đã bị Vô Vi Cung bắt giữ?
Từ Nguyên Hâu nhăn mặt:
- Đừng nói là sở học của Vô Vi Cung quá thâm hậu, đến như có một Vô Vi Cung tồn tại bấy lâu nay ta cũng chưa bao giờ nghe qua, ta làm sao dám nghĩ đến chuyện giải cứu Đoan Mộc Hạ và giao cho tiểu hữu?
- Nhưng chính Từ bang chủ vừa nói đến việc tìm lại một tiểu muội tử?
Hất hàm về phía Đoan Mộc Hạ, Từ Nguyên Hậu giải thích:
- Ý của ta muốn là cùng kết nghĩa kim bằng với cả hai. Nếu được như nguyện không phải nhị đệ có một tiểu muội tử xinh đẹp là gì?
Không ngờ Từ Nguyên Hậu lại có ý này, cả hai cùng bối rối.
Thái độ của họ khiến Từ Nguyên Hậu giận dỗi:
- Sao ? Nhị vị chê Từ mỗ không xứng là đại ca kết nghĩa à?
Bạch Bất Phục hốt hoảng:
- Làm gì có, đại ca ? Đệ chỉ sợ đệ không xứng thôi.
Còn Đoan Mộc Hạ thì kêu lên:
- Được đại ca xem trọng, muội đâu bỏ lỡ dịp được với cao?
Cả cười, Từ Nguyên Hậu bảo:
- Được lắm ! Chúng ta đều là người giang hồ chỉ trọng chữ tín chứ không câu nệ tiểu tiết. Tay ta đây, hai người muốn xem Từ Nguyên Hậu này là đại ca hãy đập tay vào đây.
Vỗ vào bàn tay đang xoè rộng của Từ Nguyên Hậu, Bạch Bất Phục dõng dạc nói:
- Đệ là Bạch Bất Phục….
Đoan Mộc Hạ làm theo và tiếp lời:

- Muội là Đoan Mộc Hạ. Ba chúng ta tuy không đồng sinh nhưng từ nay nguyện đồng tử. Có phước cùng hưởng có hoa. cùng chia. Nếu có sai lời nguyện trời tru đất diệt.
Từ Nguyên Hâu thoáng xúc động khi gọi:
- Nhị đệ! Tam muội!
Đoan Mộc Hạ cũng thế:
- Đại ca! Nhị ca!
Riêng Bạch Bất Phục thì nói:
- Đại ca và tam muội thật không may. Cả hai kết nghĩa với Bạch Bất Phục này phước thì chưa chắc, còn hoa. thì đầy dẫy. Nhị vị kham nổi không?
Vẫn bóp chặt tay của Bạch Bất Phục và Đoan Mộc Hạ đang nằm lọt thỏm trong hữu thủ. Từ Nguyên Hâu hỏi:
- Ý nhị đệ muốn nói đến Vô Vi Cung vừa thần bí vừa phi nhân?
Chàng gật đầu nghiêm giọng:
- Không sai! Chính là Vô Vi Cung đã đến đây khiến lão dị nhân biệt dạng.
Đoan Mộc Hạ hoàn toàn bất ngờ:
- Sao nhị ca biết rõ điều này?
Chàng không đáp chỉ nhìn cả hai như dò hỏi.
Hiểu được ẩn ý của chàng, Từ Nguyên Hậu quả quyết:
- Vô Vi Cung thì sao chứ ? Mẫu thân của nhị đệ cũng là trưởng bối của ta bị bức tử, ta không thể không báo thù.
Đoan Mộc Hạ tiếp lời:
- Từ việc nhận chiến thư của Bạch Y công tử của Bích Dạ Cung Chủ và Độc Môn Tri Thù, đến khi xuất hiện kỳ quái của Song Ngư Loan Tình Kiếm ở Hắc Y Giáo và Bích Dạ Cung, nội tình chắc chắn có liên quan đến Vô Vi Cung và Vô Vi Tiên Tử. Muội cảm nhận được điều này. Bất kể đúng sai, vì lão dị nhân, vì nhị ca, muội không ngại, khi khai chiến với Vô Vi Cung.
Hai bóng nhân ảnh và hai tràng cười lồng quyện vào nhau khiến ba nhân vật vừa kết nghĩa phải giật mình.
Bạch Bất Phục càng làm cho một huynh, một muội thêm giật mình lúc chàng quát lớn:
- Là bọn ngươi, Vô Vi Cung?
Nhìn một nam một nữ cùng vận y phục tráng tuyền vừa hiện thân, nhớ lại nhận dạng của đôi nam nữ do Bạch Bất Phục đã kể, Đoan Mộc Hạ thu tay về và bạt kiếm.
Nàng quát hỏi:
- Việc xảy ra cho một lão nhân ở đây là do hai người thực hiện?
Đưa mắt nhìn thế kiếm thủ của Đoan Mộc Hạ, nam nhân nọ cao ngạo.
- Thập Toàn Kiếm Pháp ? Không ngờ bọn ta dễ dàng tìm được người tiếp thụ kiếm pháp của lão cuồng si kia là tiểu nha đầu ngươi.

Nữ nhân kia thì nhìn Bạch Bất Phục:
- Ngươi là Bạch Bất Phục ? Cung chủ Bích Dạ Cung cũng là ngươi ? Hay lắm! Đây mới gọi là nhất cữ lưỡng tiện! Ha…ha…ha….
Qua khẩu khí của đôi nam nữ, Từ Nguyên Hậu thoáng nao lòng vì biết đối phương ẩn thân đã lâu nhưng họ lại không phát hiện được. Cũng thu tay về, Từ Nguyên Hậu trầm giọng hỏi:
- Nhị vị thoáng nhìn qua đã nhận ra Thập Toàn Kiếm Pháp, lão nhân kia có liên quan gì đến Trung Nguyên Vô Địch kiếm Bạch Cao Sơn ? Có phải chính là Vô Vi Cung đã làm cho lão nhân kia thành cuồng si ?
Nam nhân nọ hất mặt, cao giọng:
- Bổn cung vốn có chủ trương không xen vào việc giang hồ. Nếu các hạ thu lại lời đã nói lúc nãy mà ta đã nghe, ta sẽ không bẩm báo đến cung chủ, giúp cho Cái Bang thoát khỏi cảnh lưu huyết. Thế nào?
Bạch Bất Phục yên lặêng, chờ nghe một lời minh định của bang chủ Cái Bang.
Chàng hoàn toàn hài lòng khi nghe Từ Nguyên Hậu ngẩng mặt cười dài:
- Ha…ha…ha….! Là người giang hồ phải xen và việc giang hồ. Nhị vị bảo Vô Vi Cung không xen vào việc giang hồ thì hà cớ gì bắt giữ Đồng Mỹ Hoa, thiên phương bách kế hãm hại Bạch Bất Phục, nói lời hăm doa. đến Đoan Mộc Hạ và rồi đòi nhuộm huyết Cái Bang? Vô Vi Cung ỷ trượng vào đây mà xem thiên hạ như cục đất muốn vo tròn bóp méo như thế nào cũng được? Dựa vào thần công cái thế ư ? Mỗ là kẻ đầu tiên bất phục. Đỡ!
Kình lực vừa được Từ Nguyên Hậu quật vào nam nhân nọ, Bạch Bất Phục bật ra một tiếng gầm kinh nhân hãi tục:
- Bạch Bất Phục ta hôm nay muốn xen bọn ngươi bằng cách nào khuất phục được ta. Xem chưởng!
Tình….tang….
Ẩn ước trong chưởng kình của Bạch Bất Phục là những tiếng réo rắt trầm bổng của sáo và đàn, xen vào giữa là tiếng bập bùng như có ai đó khua trống thúc quân.
Phát hiện điều kỳ lạ này, Đoan Mộc Hạ vừa thán phục vị nhị ca mới kết nghĩa vừa kinh sợ cho bản thân. Ở Hán Dương phân đà, nếu Bạch Bất Phục thật sự là địch nhân, Đoan Mộc Hạ chắc chắn phải thảm tử một khi chàng thi triển tam tuyệt công phu như bây giờ.
Yên tâm phần nhị ca Bất Phục, Đoan Mộc Hạ không thể không lo ngại cho Từ Nguyên Hậu đại ca.
Nàng nhìn thấy công phu của nam nhân kia chính là Thiên Hoa? Thần Công, như Bạch Bất Phục đã kể, đang lăm le đoạt mạng của Từ Nguyên Hậu đại ca! Nàng nhanh tốc lao đến với thanh kiếm vũ lộng:
- Đại ca hãy bình tâm. Là muội đây! Đỡ kiếm.

Nam nhân nọ ngoài việc không xem Từ Nguyên Hậu ra gì còn tỏ rõ sự khinh thường trước sự liên thủ của Đoan Mộc Hạ bằng cách cười ngạo mạn:
- Ha…ha…ha….
Thế nhưng, một tiếng chấn kình bỗng vang lên:
- Aàm!
Tiếp đó là tiếng quá đầy thịnh nộ của Bạch Bất Phục.
- Thế nào ? Ngươi kinh ngạc à ? Chưa hết đâu ! Công phu Bích Dạ Cung sẽ còn làm ngươi kinh ngạc nhiều hơn! Sáo Khúc Nhất Tuyệt ! Đỡ!
- Cầm Khúc Tam Tuyệt! Đỡ!
Nam nhân nọ dừng ngay tràng cười ngạo mạn để gầm lên thay thế:
- Bất Phục, ngươi dám….
Nhưng tiếng gầm kế tiếp của Bạch Bất Phục đã ngay lập tức át đi tiến gầm của nam nhân nọ:
- Lôi Khúc Tứ Tuyệt ! Đỡ!
Và toàn trường liền rúng động với tiếng cười của Bạch Bất Phục ngập tràn không gian vốn đang xao động:
- Ha…ha…ha….! Còn chưởng này là thay cho lời tống tiền ngươi bước vào Quỷ Môn Quan! Đỡ!
Nam nhân nọ cả tiếng nạt lên và tận lực vung chỉ.
- Kim Dung Chỉ !
Trường kiếm của Đoan Mộc Hạ chợt hoá ra mười mũi kiếm với năm mũi cho một bóng ảnh tay.
- Kim Dung Chỉ ? Độc môn công phu của bổn môn ? Nằm xuống!
Thế nhưng Đoan Mộc Hạ không sao lường được kinh thân pháp thần tốc nhanh nhạy của đối phương.
Trong chớp mắt bóng nhân ảnh của nam nhân nọ đã vượt mất khỏi tầm kiếm của Đoan Mộc Hạ.
Hắn lao đến chỗ nữ nhân đồng môn, kịp lúc với Bạch Bất Phục xoay chuyển hướng phát kình để ngăn đó ngọn chỉ kình Kim Dung của hắn.
Hắn tái mặt vì nhận ra bản lãnh cao minh của Bạch Bất Phục.
Tiên phát chế nhân, hắn vội phát xạ thêm một ngọn Kim Dung Chỉ nữa, ngay khi Bạch Bất Phục vừa hoá giải toàn bộ uy lực của ngọn chỉ trước đó.
Bóng chưởng và kiếm quang của Từ Nguyên Hậu và Đoan Mộc Hạ bỗng đỗ ụp vào phương vị của nam nhân Vô Vi Cung.
- Xem chưởng!
- Tiếp kiếm!
Hắn cười lạnh đúng vào lúc chỉ kình của hắn bị Bạch Bất Phục dùng chưởng hoá giải.
Nữ nhân nọ nương theo hấp lực từ công phu Hư Không Nhiếp Vật của nam nhân để bay vào tay đồng môn sư huynh và được đưa đi cùng.

Cử động của nam nhân vừa nhanh vừa lợi hại khiến chưởng của Từ Nguyên Hậu vượt mất vào khoảng không, kể cả kiếm chiêu biến ảo của Đoan Mộc Hạ cũng chung số phận.
Bạch Bất Phục không ngờ bọn Vô Vi Cung lại là hạng người mềm nắn rắn buông.
Chàng tung người đuổi theo và gầm vang:
- Chạy đi đâu ? Để mạng lại.
Lường trước được hành động của Bạch Bất Phục, nam nhân nọ thì lo cuốn vó chạy dài, chỉ có nữ nhân kia thì vẫy ngược tay về phía sau:
- Ngươi muốn nếm U Linh Đoạn Trường Độc lắm sao ? Này!
Trước màn vân vũ đen kịt do nữ nhân kia vung ra từ bàn tay, Bạch Bất Phục bỗng dừng lại.
Chạy đến, Đoan Mộc Hạ lo lắng:
- Nhị ca sao rồi ? Chất độc kia….
Từ Nguyên Hâu vụt cướp lời lúc chạy đến:
- Sao vậy nhị đe ä? Đệ có Tỵ Độc Châu kia mà ? Đã xảy ra chuyện gì nghiêm trọng?
Chàng nhìn cả hai với ánh mắt cực kỳ hoang dại:
- U Linh Đoạn Trường Độc ?Hắc Y nhân, Hắc Y Giáo ? Độc ở Bích Dạ Đầm ? Vô Vi Tiên Tử Vô Vi Cung ? Đại ca, tam muội hai người nghĩ gì đây?
Quên rằng chàng chưa đáp lại câu hỏi của Từ Nguyên Hậu và Đoan Mộc Hạ do đã tỏ tường toàn bộ những chuyện trước sau đã xảy ra cho Bạch Bất Phục liền lần lượt kêu lên:
- Không kể đến nhân vật Bạch Y công tử, tất cả đều có liên quan đến Vô Vi Cung.
Có phải vì nghĩ ra những điểm này nhị đệ phải dừng lại?
- Tính luôn Kim Dung Chân Kinh của bổn môn, tất cả đều dính líu đến Vô Vi Tiên Tử, Vô Vi Cung! Nhị ca! Có phải Bạch Y công tử năm xưa là đồng loã với Vô Vi Tiên Tử ?
Chàng chậm rãi lắc đầu để rồi nói thật từ tốn:
- Hà ! Đệ không sao. U Linh Đoạn Trường Độc không hại được đệ. Tam muội !
Có khi tam muội nói đúng, Bạch Y công tử quấy nhiễu chỉ là cái cớ cho Vô Vi Tiên Tử khích nộ cung chủ đời trước Bích Dạ Cung, gạt gẫm Hắc Y nhân, hãm hại cả hai cùng với môn chủ Độc Môn Tri Thù đời trước. Thiên Hoa? Bảo Kiếm, Kim Dung Chân Kinh và Bích Dạ Ngũ Tuyệt Khúc hạ tầng đều bị Vô Vi Tiên Tử và Bạch Y công tử dùng cách này chiếm đoạt. Họ đúng là đồng mưu.
Từ Nguyên Hâu nhíu mày:

- Nhưng sao Bích Dạ công phu lại lưu lạc trên giang hồ?
Bạch Bất Phục suy đoán:
- Như đệ đã nói Bích Dạ Ngũ Tuyệt Khúc không thể luyện riêng lẻ từng phần. Và khi gộp chung lại cũng vậy, phải là người thật thông tuệ mới có thể qua đó luyện được Ngũ Tuyệt Công Phu hạ tầng. Theo đệ nghĩ, Bạch Y công tử và Vô Vi Tiên Tử vì không luyện được nên phải vất bỏ. Có thể vì thế mà Bích Dạ Ngũ Tuyệt Khúc mới lưu lạc khắp nơi.
Gật đầu vì không thể tìm được lời giải thích khác hợp lý hơn, Đoan Mộc Hạ chợt hỏi:
- Lúc nãy, nhị ca dựa vào đâu để đoán bọn Vô Vi Cung đã tìm đến đây?
Chàng cười nhẹ:
- Đó là nhờ một vết lửa cháy xém ở động khẩu. Nếu nghĩ, chính công phu Hư Không Nhiếp Vật đã khiến cho số thức ăn nằm ở trên cao, vết cháy xém này phải là Thiên Hoa? Thần Công gây ra. Bọn Vô Vi Cung đã lưu lại sơ hở mà không hay biết.
Từ Nguyên Hậu thở dài:
- Dẫu sao, thuật ẩn thân của chúng cũng quá cao minh.
Ba người chúng ta không một ai phát hiện được, dù chúng đến đã lâu.
Bạch Bất Phục đành phải nói:
- Chỉ vì chúng ta không ngờ thôi. Chuyện đã đến thế này, từ nay về sau chúng ta cứ luôn cẩn trọng, đệ không tin rằng thuật ẩn thân của chúng lại cao minh đến độ chúng ta không thể phát hiện.
Chàng vừa dứt lời, Đoan Mộc Hạ vụt quát:
- Ai ?
Bạch Bất Phục cười trấn an:
- Họ gồm ba người. Tiếng chân đi và nhịp thở trầm trọng, không thể là bọn Vô Vi Cung. Tam muội cảnh giác như vậy cũng tốt.
Đúng lúc đó có tiếng hô hoán:
- Môn chủ đã hồi sơn.
Và ba nhân vật là môn nhân Độc Môn Tri Thù cũng xuất hiện.
Đến lúc này Bạch Bất Phục mới hiểu vì sao có danh xưng Độc Môn Tri Thù. Không như Tri Thù Song Lão hoặc Đoan Mộc Hạ là môn chủ , ba nhân vật vừa xuất hiện đều có những con tri thù bám ở bên ngoài y phục. Ít thì ba bốn con, nhiều thì xấp xỉ khoảng mười. Những con tri thù này ngoài những vằn ngang vệt dọc đủ màu ở bên lưng, chúng còn hùng cứ mỗi nơi một con dù là cùng lưu ngụ trên cùng một thân thể của một người. Chứng tỏ, chúng đều là những loài thù tối độc.
Không màng đến nét mặt có phần dao động dung của hai vị khách đang đứng với môn chủ, một trong ba nhân vật nọ vội bẩm báo:
- Cách nay độ bảy ngày có người xâm nhập vào tận sơn môn. Ngoài một

hoàn độc dược gọi là Cuồng Tâm Tán Thần Dược, kẻ xâm nhập có lưu lại một mảnh hoa tiên.
Mong minh chủ tường lãm và định tội chúng thuộc hạ.
Trao ra những vật vừa bẩm báo cho Đoan Mộc Hạ, ba nhân vật nọ cùng phục xuống như sẵn sàng chịu sự phán xử của môn chủ.
Đoan Mộc Hạ sau tiếng cười khẩy liền đọc thành tiếng những lời lẽ trong mảnh hoa tiên cho Bạch Bất Phục và Từ Nguyên Hâu cùng nghe:
"Đoan môn chủ nhã giám. Lão cuồng ở hậu sơn đang là tội đồ đang bị cung tập nã! Kiếm pháp của lão cuồng cũng là sở học của bổn cung.
Nay lịnh cho môn chủ không được dung dưỡng bất cứ ai đã cố tình luyện kiếm pháp đó qua lão cuồng, để chứng tỏ đại lượng của bổn cung, nay lưu lại Cuồng Tâm Tán Thần Dược để môn chủ liệu lý kẻ bất tuân lệnh dụ.
Riêng môn chủ nếu có điều bất phục, sau hạn bảy ngày bổn cung sẽ cho người hội diện.
Bổn cung Vô Vi Bạch Y Vệ đệ thất bút." Đoan Mộc Hạ càng đọc càng run người vì giận. Vừa dứt lời, nàng định bóp nát hoàn Cuồng Tâm Tán Thần Độc cho hả cơn giận thì Bạch Bất Phục ngăn lại:
- Đừng, tam muội. Trời đã giúp chúng ta rồi đó.
Đoan Mộc Hạ kinh nghi nhìn chàng:
- Nhị ca sao lại nói như vậy ? Rõ ràng bọn Vô Vi Cung muốn muội tự dùng hoàn độc dược để quên đi những gì đã học. Sao nhị ca lại bảo là trời giúp chúng ta?
Từ Nguyên Hậu thán phục nhìn Bạch Bất Phục:
- Sau ba năm không gặp, nhị đệ ngoài bản lĩnh hơn người còn có tâm cơ không kém gì Gia Cát thật đáng khâm phục.
Quay sang Đoan Mộc Hạ, Từ Nguyên Hậu giải thích:
- Ý của nhị đệ là muốn qua hoàn độc dược này chúng ta hãy tìm ra giải dược. Có như thế, lão dị nhân sẽ có cơ hội khôi phục thần trí. Vì nhị đệ cho rằng lão dị nhân không phải ngẫu nhiên bị bọn Vô Vi Cung gọi là lão Cuồng.
Hiểu ra, Đoan Mộc Hạ gật đầu và gọi bọn môn nhân vẫn đang quỳ đợi lịnh:
- Đoàn Đường Chủ và nhị vị nội đường đứng lên đi.
Họ đứng lên nhưng vẫn còn ngơ ngác.
Nhất là nhân vật đứng giữa đang biểu lộ sự ngơ ngác qua câu nói:
- Xem ra môn chủ đã quá am tường bọn Vô Vi Cung, thuộc hạ không sao hiểu được.
Đoan Mộc Hạ mỉm cười:
- Đoàn đường chủ đoán sai rồi. Hôm nay, hôm nay là lần đầu bổn môn chủ mới biết đến bọn Vô Vi Cung còn nói đến hai chữ am tường, có khả năng Đoàn đường chủ còn am tường hơn tất cả ở đây.

Đoan Mộc Hạ vừa nói vừa nhìn vào hoàn Cuồng Tâm Tán Thần Độc. Vị đường chủ họ Đoàn hiểu ý môn chủ nên vội vã đáp:
- Nói là am tường, thuộc hạ không dám nhận. Nhưng do giữ hoàn độc dược kia những bảy ngày, thuộc hạ nhờ hồng phúc của môn chủ đã biết cách phối chế chúng.
Từ Nguyên Hậu nhanh miệng tán dương:
- Hiểu được cách phối chế chỉ bằng cách nhìn và ngửi, người có bản lãnh như Đoàn Đường Chủ không thể có đến hai.
- Hay lắm. Vậy Đoàn Đường Chủ có thể phối chế được giải dược không?
Nhân vật họ Đoàn có vẻ không phục vì câu hỏi đó không do chính môn chủ hỏi.
Qua ánh mắt của nhân vật này, Đoan Mộc Hạ đoán biết tâm trạng nên nhanh nhảu dẫn tiến:
- Từ đại ca, Bạch nhị ca ! Đoàn đường chủ là nhân vật chủ trì toàn bộ Độc Đường của bổn môn. Tài dùng độc của Đoàn đường chủ đến Tri Thù Song Lão cũng không dám sánh. Còn đây là bang chủ Cái Bang Từ Nguyên Hậu, cung chủ Bích Dạ Cung Bạch Bất Phục, là hai vị trưởng huynh kết nghĩa của bổn môn chủ. Đoàn đường chủ mau đáp lời Từ bang chủ đi.
Sau khi thi lễ khắp lượt. Đoàn đường chủ lúc bấy giờ mới giải đáp:
- Bang chủ. Mỗ đành phải để cho bang chủ thất vọng thôi. Vì Cuồng Tâm Tán Thần Độc ngoài độc chất U Linh của U Linh Vương Tri Thù mà bổn môn có nuôi dưỡng, hãy còn một loại độc nữa mỗ chỉ biết tên gọi mà thôi.
Aùnh mắt tinh quái của Bạch Bất Phục lại loé lên. Chàng hỏi xen vào:
- Đoàn nhân huynh! Ở qúi môn cũng có một loại độc gọi là U Linh sao?
Họ Đoàn đáp:
- Mỗ họ Đoàn, đơn danh là Phủ. Bạch cung chủ cứ gọi ngay tên của mỗ là được rồi. Không sai. Trong các loại độc tri thù có độc chất của U Linh Vương Tri Thù là đệ nhất độc. Với một chút ít độc U Linh trộn lẫn với Hoàng Mạo Tê ở Tân Cương sẽ thành Cuồng Tâm Tán Thần Độc, khống chế tri giác của những ai vô phúc uống phải.
Hoàng Mao Tê ? Cũng là chữ Hoàng đồng nghĩa với chữ Hoàng trong hoàng y ?
có rồi. Có giải dược rồi.
Trong khi Đoàn Phủ còn nghi hoặc khôn xiết, Đoan Mộc Hạ vội kêu lên minh định:
- Nhị ca cho rằng Vô Vi Tiên Tử và Bạch Y công tử đã dùng lẫn lộn độc môn của bổn môn với tài dùng độc của Hắc Y nhân mà luyện thành Cuồng Tâm Tán Thần Độc sao?
Hỏi cũng là đáp, Đoan Mộc Hạ sau đó nhanh chóng hạ lệnh cho Đoàn Phủ:
- Đường chủ hãy giao cho bang chủ những gì cần thiết để hoá giải độc chất

U Linh.
Đợi Bạch Bất Phục đã nhận xong những gì Đoàn Phủ trao. Đoan Mộc Hạ lại nói:
- Qua lần này muội nhận thấy Thập Toàn Kiếm Pháp của muội hãy còn nhiều hạn chế. Vả lại, có thể bọn Vô Vi Cung vì mối hận vừa rồi sẽ quay lại nơi đây, muội cần lưu lại một thời gian để thu xếp mọi việc. Nhị ca nếu tìm được Thôi Oanh Oanh cô nương để hỏi giải dược Hoàng Mao Tê (con tê giác lông vàng, rất hiếm có, chỉ sống ở Tân Cương) hãy nhờ Cái Bang đưa tin đến muội.
Quay qua Từ Nguyên Hậu, Đoan Mộc Hạ cũng nói:
- Đại ca nữa cũng vậy, bọn Vô Vi Cung chắc chắn sẽ không bỏ qua cho đại ca, nhất là bang đồ của quí bang vốn hiện diện khắp nơi. Để đối phó với bọn chúng, nhân số đông không phải là tốt. Đại ca nên thu xếp cho ổn thoả. Muội sẵn sàng chờ tin của đại ca.
Rõ ra Đoan Mộc Hạ không hổ danh là môn chủ một môn phái. Nàng nhận định đã tinh tường mà còn trông xa thấy rộng, lo liệu trước biện pháp giảm thiểu sự thương vong của môn nhân Tri Thù Độc Môn và bang chủ Cái Bang.
Không thể phụ nhận biện pháp của nàng. Từ Nguyên Hậu vội gật đầu:
- Tam muội suy nghĩ thật thấu đáo. Ta không nghĩ được biện pháp hay hơn. Tam muội từ bảo trọng, ta và nhị đệ phải đi đây.
Thoáng lưỡng lự như muốn nói điều gì đó với Đoan Mộc Hạ, nhưng sau cùng Bạch Bất Phục đành phải quay người bước đi vì Từ Nguyên Hậu đang chờ chàng.

Âm Công

Đánh máy: Bạch Vân Phi và Vong hồn Tiên Tử
Hồi 24
Ngỡ Sanh Tâm Bất Phục Lập Mưu
Chuyện Bất Ngờ Có Thêm Khẩu Quyết

Vượt khỏi Phục Ngưu Sơn một khoảng cách xa, Từ Nguyên Hậu bỗng lên tiếng:
- Nhị đệ muốn hỏi tam muội về Thập Toàn Kiếm Pháp phải không?
Bạch Bất Phục thở dài và chậm lại cước trình:
- Khi nghe đại ca gọi đó là Thập Toàn Kiếm Pháp của gia phụ, đệ chưa tin lắm.
Nhưng khi đã tin vì có lời thố lộ của bọn Vô Vi Cung, đệ lại không biết phải

mở miệng như thế nào với tam muội.
Chậm chân lại rồi dừng hẳn. Từ Nguyên Hậu bảo:
- Có gì là khó mở miệng? Ngẫm lại kiếm pháp là kiếm pháp của Bạch gia, nhị đệ có hỏi lại cũng là phải lẽ.
- Rất tiếc người truyền thụ cho tam muội lại không phải là gia phụ.
- Cũng phải, nhưng dù sao tam muội cũng đã biết đó là Thập Toàn Kiếm Pháp của Bạch gia.
- Chính vì lẽ đó, đệ mới khó mở miệng.
Từ Nguyên Hậu chợt bảo:
- Thôi được. Ta sẽ quay lại và nói với tam muội vậy.
Bạch Bất Phục vội ngăn lại:
- Không được đâu, đại ca, đệ có cách rồi.
- Cách gì?
- Đệ sẽ chờ khi lão dị nhân khôi phục thần trí vậy.
- Hừ ! Vậy thì biết đến khi nào ?
- Thành tâm tất có. Chỉ cần đệ tìm được Thôi Oanh Oanh, việc khó đó kể như đã qua được năm phần.
Ngẫm nghĩ một lúc, Từ Nguyên Hậu đành phải tán thành:
- Như vậy cũng được, còn hơn là tạo khó cho tam muội.
Bạch Bất Phục cười gượng:
- Đệ không sợ tạo khó, chỉ sợ tam muội lại hiểu lầm, kết nghĩa với một nữ nhân như tam muội đâu phải là chuyện dễ.
Từ Nguyên Hậu nheo mắt:
- Nhị đệ cũng biết là không dễ à ? Này, theo ta, Thôi Oanh Oanh và Đồng Mỹ Hoa không thể nào hơn được tam muội. Nhị đệ có cần ta….
Bạch Bất Phục đỏ mặt xua tay:
- Đại ca không được nói nữa. Tam muội biết được thì đệ không đương nổi đâu.
Từ Nguyên Hậu bật cười:
- Cái gì mà đương không nổi ? Không đương nổi tam nương hay ngại tam muội quen thói chủ trì gia đạo. Hạ.ha…ha….
Chàng chưa kịp tỏ bày phản ứng Từ Nguyên Hậu đã lao đi Vừa đi, Từ Nguyên Hậu vừa cười vọng lại:
- Thôi ! Ta không xen vào làm gì. Để nhị đệ tự nghĩ cách thu xếp với Nhất Nương Thôi Oanh Oanh trước. Ha…ha…ha… Bạch Bất Phục đưa mắt nhìn theo bóng dáng của Từ Nguyên Hậu đi xa dần và lắc đầu ngao ngán vì lời châm chọc hữu ý của bang chủ Cái Bang.
Được một lúc, chàng mới quay lưng về phía Từ Nguyên Hậu vừa bỏ đi. Do Thôi Oanh Oanh rất có thể đang ẩn thân tại đỉnh Vu Sơn Thần Nữ Phong, nơi Quỷ Tăng trong Thế Ngoại Tam Quỷ vẫn lưu ngụ, chàng đành phải xuôi

nam không như Từ Nguyên Hậu vừa ngược bắc.
Chưa đi được một bước nào, Bạch Bất Phục vội trầm giọng quát khẽ:
- Là ai?
- Hạ.ha…ha….
- Ha…ha…ha….
Phát hiện được hai bóng nhân ảnh, Bạch Bất Phục chưa kịp nghĩ đến bọn Vô Vi Cung vẫn thường đi chung đôi một đã phải kêu thầm:
- Song Lão Tri Thù lại nhìn ta và cười như vậy ? Không lẽ họ không xem trọng mệnh lệnh của môn chủ, định động thủ với ta vì chuyện năm xưa ?
Aùnh mắt tinh quái của chàng lại loé lên lúc chàng giả vờ kêu:
- Là nhị vị tiền bối ? Vậy mà tại hạ cứ ngỡ….
Lão trượng trong Song Lão Tri Thù gằn giọng hỏi:
- Ngươi ngỡ bọn ta với ai, tiểu tử?
Vờ trấn tĩnh, chàng nhún vai:
- Không việc gì đến tiền bối. Nào, nhị vị quang lâm là có gì chỉ giáo tại hạ?
Lão bà thịnh nộ rít lên:
- Ai thèm chỉ giáo ngươi ? Hừ ! Nơi này không một bóng người, để xem còn có ai ra tay giải nguy cho ngươi không ? Đỡ!
Miệng liền tay, tay liền miệng, lão bà chưa dứt lời đã xuất thủ.
Bạch Bất Phục cười nhẹ và ung dung thi triển Độc Bộ Tam Quỷ bộ pháp để tránh chiêu.
Thoạt nhìn qua, lão trượng kia vội hô hoán:
- Tiểu tử lại giỡ trò nữa kìa, lão bà. Hạ thủ nhanh đi kẻo đêm dài lắm mộng.
Biết họ đang nhắc nhau việc dùng độc, Bạch Bất Phục sợ đùa quá sẽ làm họ giận bèn há miệng định kêu.
Nào ngờ, lão bà kia lại quát:
- Tiểu tử ! Bọn ta không có từ tâm như môn chủ đâu. Việc Bích Dạ Lôi Khúc đâu dễ gì bọn ta bỏ qua ? Xem đây.
Lại là Bạch Vân Độc Vụ. Song lão nói những lời này có vẻ như không phục tam muội làm môn chủ. Hừ ! Ta cứ tương mưu kế tựu kế tìm hiểu tâm địa của bọn họ xem sao?
Cùng với ý nghĩ, Bạch Bất Phục vờ ngã lăn ra, chỉ kêu lên một tiếng:
- Sao….
Mỉm cười đắc ý, lão bà bảo lão trượng:
- Đến phần lão đấy. Nhanh lên nào.
Xốc Bạch Bất Phục nằm vắt trên vai, lão trượng vội vã lao đi.
Lão bà hăm hở chạy phía trước dẫn đường.
Hé mở mắt nhìn ra phía trước, chàng thầm đắc ý:
- Quả nhiên song lão không đưa về với sơn môn của họ. Không ngờ song lão lại là hạng phản phúc vô thường, phóng lao phải theo lao, ta phải vạch mặt

song lão mới được.
Đi luôn vào một khu rừng, Song Lão Tri Thù tỏ ra thông thuộc khi nhanh chóng đưa chàng đến một ngôi miếu hoang.
Phịch!
Vất chàng xuống nền miếu, lão trượng lên tiếng:
- Lão bà định sao ? Dụng văn hay dụng võ đây?
Chàng còn hoang mang chưa hiểu ẩn ý trong câu nói kia, lão bà cười lạnh:
- Dùng văn trước đã. Nếu tiểu tử tỏ ra ương nghạnh hãy dùng đến nhục hình.
Quái lạ! Họ như muốn tra tấn ta thì phải ? Tại sao chứ ? Tra tấn về việc gì ?
Đang nghĩ, Bạch Bất Phục chợt hít phải một mùi hăng hăng. Biết vị lão trượng đang dùng một loại giải dược nhẹ, tạm thời giúp chàng tỉnh lại chứ không hoá giải hoàn toàn vì nếu là giải dược thật sự thì chàng biết đó phải là thuốc hoàn như Đoan Mộc Hạ lần đó đưa cho chàng, chàng hoang mang không biết phải tỉnh lại như thế nào cho giống.
May cho chàng, lão trượng nọ chợt chép miệng kêu lên:
- Chậc! Không ngờ công phu của tiểu tử kém như vậy, hắn vẫn chưa tỉnh.
- Hừ ! Tăng thêm giải dược cho hắn đi. Hắn không thoát đâu mà lo.
Do quá nôn nóng, lão trượng kia không tăng giải dược mà nhét vào miệng chàng một hoàn thuốc.
Nuốt qua khỏi cổ chàng vờ kêu lên:
- Ôi chao…! Đau quá!
Vị lão trượng liền dùng chân hất chàng phải ngồi lên:
- Ngươi cũng biết đau à ? Vậy thì hay lắm. Nếu ngươi tỏ ra ngoan ngoãn, bọn ta sẽ không làm cho ngươi đau. Ngược lại, hà…hà….
Chàng gượng đứng lên nhưng bị lão trượng dùng tay ấn ngồi trở lại:
- Nghe đây tiểu tử. Có phải Bích Dạ Lôi Khúc đã bị Từ Nguyên Hậu phá hủy không ?
Chàng vờ lo sợ:
- Không sai. Chính nhị vị tiền bối đã nghe Từ bang chủ nói ra rồi mà ?
- Nhưng ta không tin nên phải hỏi lại ngươi. Chuyện xảy ra như thế nào ?
Còn đang chần chừ, Bạch Bất Phục liền nghe lão bà quát:
- Rượu mời không uống ngươi muốn uống rượu phạt sao ? Nói !
Bạch Bất Phục không phải là không sợ, mà là sợ thật. Bởi nét mặt của lão bà bây giờ đâu khác gì nét mặt của quỷ dạ xoa.
Chàng đành phải kể lại cho họ nghe toàn bộ diễn biến đã xảy ra, kể cả những lời của nhân vật Cái Bang. Khi đó chàng không hề biết đấy là bang chủ của Cái Bang như bây giờ. Khi quả quyết với chàng đó là kinh văn nguỵ tạo.
Họ không tin nên hỏi gặng:
- Ngươi còn nhớ chút nào những kinh văn trên mảnh lụa không ?
Chàng ngơ ngác:

- Để làm gì ?
Lão trượng đắc ý:
- Bọn ra chỉ muốn phân biệt đó là kinh văn thật hay kinh văn nguỵ tạo.
- Phân biệt ? Làm sao phân biệt được thật hư ?
- Hừ ! Ngươi thì ta không kể, vì ngươi không biết gì ! Nhưng Từ Nguyên Hậu phải là kẻ ngốc mới xem đó là kinh văn nguỵ tạo, bọn ta nghĩ ngược lại. Ha…ha…ha….
Kinh nghi khôn xiết, Bạch Bất Phục rất muốn biết Song Lão Tri Thù dựa vào đâu để phân biệt được chân giả nên vờ thán phục:
- Thật ư, tiền bối ?
Như lây sự đắc ý của lão trượng, lão bà ung dung thổ lộ:
- Ta không ngại cho ngươi biết điều này:
công phu Bích Dạ luôn chép trên những mảnh lụa. Vì ta nghe Từ Nguyên Hậu tình cờ nhắc đến Bích Dạ Lôi Khúc và mảnh lụa, điều đó chứng tỏ là kinh văn thật.
Hai mắt bỗng nheo lại, Bạch Bất Phục buột miệng hỏi:
- Không lẽ nhị vị tiền bối đã từng có một trong những mảnh lụa ấy?
Đụng đến vấn đề nghiêm trọng nhất, Song Lão Tri Thù cùng quát nạt chàng:
- Hừ ! Ngươi hỏi để làm gì ?
- Tiểu tử ngươi xem ra cũng khá tò mò đấy.
Tiếp đó, lão trượng dằn giọng:
- Thế nào ? Ngươi nhớ hay không nhớ ?
Xoay chuyển ý nghĩ và quyết định, Bạch Bất Phục gật đầu:
- May là tại hạ còn nhớ được chút ít.
Lão trượng thất vọng:
- Chỉ chút ít thôi ư ?
Nhưng thái độ của lão bà hoàn toàn ngược lại:
- Nhớ được chút ít vẫn hơn không nhớ. Lão chớ vội thất vọng, cứ chờ tiểu tử như thế nào đã.
Hất hàm nhìn chàng, lão trượng bảo:
- Ngươi nghe lão bà nói gì chứ ? Khôn hồn thì đừng làm cho lão bà thất vọng, ngươi không lường được hậu quả đâu. Đọc ra đi.
Tin chắc vào nhận định trước đó, Song Lão Tri Thù ắt phải có trong tay một trong hai loại kinh văn còn lại của Bích Dạ Ngũ Tuyệt Khúc là Tiêu Khúc hoặc Chung Khúc, Bạch Bất Phục sau một lúc vờ nhớ lại bèn đọc cho Song Lão nghe một phần nhỏ của kinh văn Bích Dạ Lôi Khúc. Thái độ của Song Lão Tri Thù càng minh định hơn điều chàng vừa nghĩ. Song Lão nghe như nuốt từng lời của chàng. Và họ hoàn toàn ngẩn người lúc chàng dừng lời sau đó.
Lão trượng kêu:

- Chỉ có bấy nhiêu thôi ư, tiểu tử ?
Trước ánh mắt dò hỏi của lão bà, chàng vờ nhăn nhó:
- Biết làm thế nào bây giờ ? Tại hạ chỉ đọc qua một lần, nhớ được bấy nhiêu đã là nhiều lắm rồi.
Aùnh mắt của lão bà chợt dịu lại:
- Hắn nói không sai đâu. Nếu là lão, chưa chắc lão đã nhớ dù chỉ là một câu.
Lão trượng sa sầm nét mặt:
- Nhưng chỉ với một đoạn ngắn thế kia đâu giúp được gì cho bọn ta ? Chẳng hoá ra bọn ra đã phí công vô ích à ?
- Hừ ! Ai bảo là phí công, là vô ích ? Lão nghe đây….
Trí nhớ của lão bà không ngờ lại khá, lão bà đang lặp lại hầu như là toàn bộ những gì Bạch Bất Phục vừa đọc qua. Lặp lại xong, lão bà bỗng chuyển qua một đoạn kinh văn khác khiến Bạch Bất Phục nghe như khắp người đang nổi gai.
Chưa hết, hơi thở của chàng chừng như hụt hẫng lúc nghe lão bà hỏi lão trượng kia là:
- Theo lão, hai đoạn kinh văn này có phải là bổ sung cho nhau không ?
Trầm ngâm để suy nghĩ một lúc khá lâu, lão trượng mới đáp:
- Thoạt nghe ta cũng có cảm nghĩ này. Nhưng suy đi nghĩ lại ta lại có cảm giác như có điều bất ổn.
- Điều gì bất ổn ? Lão nói xem nào.
Há miệng định nói, bỗng lão trượng chớp động thân hình.
Lần này Bạch Bất Phục đúng là rồng mắc vũng cạn. Chàng phần thì mải ngẫm nghĩ về đoạn kinh văn do lão bà vừa đọc ra, phần thì háo hức chờ nghe lập luận của lão trượng nên khi hai mắt nhìn hoa lên thì bóng nhân ảnh của lão trượng đã xuất hiện ngay trước mặt.
Kêu không được, mà dù có kêu cũng vô ích, Bạch Bất Phục chỉ kịp vận khí bảo hộ kinh mạch thì ngón tay trỏ của lão trượng đã chạm vào Thùy Huyệt của chàng.
Người thì mới kịp vận khí…. Kẻ thì quyết tâm chế ngự, sau cái điểm của lão trượng bất giác Bạch Bất Phục ngã người về phía trước, nằm úp mặt xuống nền miếu.
Với một chút nhận thức lơ mơ còn lại, Bạch Bất Phục cố duy trì ý nghĩ. Sao ta lại thiếu cảnh giác như thế nào ? May mà lão chỉ điểm vào Thùy Huyệt, đúng vào lúc chân nguyên của ta vừa dâng lên hoá giải bớt tý lực. Nếu lão sanh tâm điểm vào Tử Huyệt của ta, hà…. Ta có chết cũng là đáng.
Lúc đó, lão bà bật hỏi:
- Lão làm gì vậy ?
Lão trượng đáp:
- Lão bà không thấy ánh mắt háo hức của tiểu tử sao ? Tai vách mạch rừng,

việc chúng ta có trong tay Bích Dạ Chung Khúc tuyệt đối không để lộ ra ngoài.
- Ừm…! Vậy sao lão không giết hắn cho xong ?
- Đâu dễ vậy, lão bà ? Tiểu tử vẫn còn chút giá trị đấy.
- Giá trị gì ?
- Hừ ! Ta không tin tiểu tử chỉ nhớ có bấy nhiêu. Chắc chắn hắn cố tình giữ lại toàn bộ kinh văn Bích Dạ Lôi Khúc.
- Xì…! Bảo hắn có thể nhớ thêm một phần nhỏ nữa thì còn khả dĩ. Đọc qua có một lần, đến ta cũng không thể nhớ được toàn bộ nữa là hắn.
Bạch Bất Phục nhờ kịp thời đưa chân khí lên bảo hộ kinh mạch nên càng lúc Thuỵ Huyệt vừa bị điểm càng được giải toả.
Lúc này, tuy chàng chưa thể động đậy được nhưng ý nghĩ của chàng càng lúc càng sáng suốt. Chàng thầm thừa nhận lời quả quyết của lão bà:
mụ nói không sai nói ta đâu thể nhớ hết chỉ sau một lần đọc ? Có chăng là nhờ vào kinh văn Bích Dạ Sáo Khúc ta đã làu thông, ta không còn là nhớ kinh văn Bích Dạ Lôi Khúc nữa, thật sự là do ta hiểu nên ta mới dễ khắc cốt ghi tâm mà thôi. Chính lão bà cũng nhờ điều này nên lặp lại phần ta đã đọc mà không hề sai sót.
Bạch Bất Phục ngừng ngay điều đang suy nghĩ, do Song Lão Tri Thù đang thi nhau so sánh sự giống nhau hoặc điểm khác biệt giữa Lôi Khúc và Chung Khúc Bích Dạ kinh văn. Không những thế lập luận của Song Lão càng lúc càng tỏ ra mâu thuẫn. Do đó, họ phải viện dẫn từng đoạn kinh văn trong Bích Dạ Chung Khúc để minh chứng cho lập luận của họ.
Tựu trung, Song Lão càng lập luận càng viện dẫn nhiều đoạn kinh văn. Và có thể nói, hầu như họ đã tự bộc bạch toàn bộ kinh văn Bích Dạ Chung Khúc. Họ dám nói ra vì họ tin rằng tại đây chỉ có họ hiện diện. Ngoài ra, nếu không kể Bạch Bất Phục đã bị khống chế Thụy Huyệt, không hề của một đệ tam nhân nào khác khiến họ phải gìn giữ điều mà bấy lâu nay họ luôn giấu kín.
Bảo Bạch Bất Phục cố ý lén nghe thì không đúng nhưng nếu cho chàng hoàn toàn vô tâm cũng không đúng hẳn.
Bạch Bất Phục chỉ muốn dò xét để biết họ có hay không có Bích Dạ công phu mà thôi. Và là ngẫu nhiên khi chàng bị lão trượng bất ngờ khống chế Thụy Huyệt.
Rất tiếc, lực đạo của lão trượng tuy đủ uy lực nhưng do Bạch Bất Phục kịp vận khí phòng bị nên chàng hãy còn phần nào tỉnh táo.
Và khi toàn bộ kinh văn Bích Dạ Chung Khúc đã lọt vào tai, Bạch Bất Phục lúc bấy giờ mới có thể hành động theo ý muốn.
Thụy Huyệt bị khống chế đã được hoá giải hoàn toàn, Bạch Bất Phục định ngồi bật dậy. Nhưng tiếng than vãn của lão bà làm chàng thay đổi ý định:

- Xem ra lời của lão là đúng, chúng ta đã phí công vô ích. Oâi chao. Biết đến bao giờ chúng ta mới có đủ năng lực để đi khắp song hồ và truy tìm tông tích của môn chủ đây ?
Lão trượng kia cũng than:
- Xem ra việc chúng ta cố tình che giấu, không cho Đoan Mộc Hạ biết việc chúng ta tìm được Bích Dạ Chung Khúc trong những di vật do môn chủ để lại kể như vô nghĩa.
Hà…! Giữa Bích Dạ Cung và Bạch Y công tử, kẻ nào mới chính là thù nhân của chúng ta?
- Hừ ? Chiến thư thì do Bạch Y công tử phóng hạ, công phu của Bích Dạ Cung lại rơi vào tay môn chủ, xem ra cả hai đều là thù nhân của chúng ta. Chúng đã cấu kết để hãm hại môn chủ. Bằng không với Kim Dung chân kinh tuyệt học và độc môn của bổn môn, môn chủ đâu dễ bị hãm hại ?
Lão trượng chợt đổi giọng:
- Lão bà xem Đoan Mộc Hạ là người như thế nào ?
- Lão muốn hỏi Đoan Mộc Hạ có xứng là môn chủ của bổn môn không à ?
- Ừ ! Ta muốn nghe ý của lão bà.
- Sao lão không tỏ bày trước ?
- Ta… ta chỉ sợ lão bà không tán đồng với ý của ta.
- Hừ ! Lão chưa nói làm sao biết ta tán đồng hay không ?
- Ừm…! Thôi được, lão bà muốn thì ta nói. E…hèm ! Theo ta, Đoan Mộc Hạ có phần được bang chủ Cái Bang xem trọng….
- Ý lão muốn nói Đoan Mộc Hạ đáng là môn chủ chứ gì ?
- Ta… ta không biết nữa ý của lão bà ra sao ?
- Hừ ! Lão chỉ biết ấp a ấp úng như thế thôi sao ? Ta cho lão biết, đã lâu rồi ta không phục lão duy ở điểm này. Đại trượng phu phải quang minh lỗi lạc. Điều gì cho là đúng cứ thực hiện, bất chấp thị phi, phàm là điều không đúng thì khẳng khái chối từ, dù đao kề cổ cũng không thay đổi, lão hiểu chưa ?
- Uý ! Ta đang chờ nghe ý của lão bà chứ đâu phải để nghe lão bà giáo huấn ?
- Hừ ! Có là giáo huấn cũng không quá đáng, phàm trung ngôn nghịch nhĩ mà.
Lão muốn biết ý của ta chứ gì ? Vậy nghe đây:
Đoan Mộc Hạ niên kỷ kém, bản lãnh không cao, theo ta….
- Lão bà không tán đồng Đoan Mộc Hạ làm môn chủ ?
- Xì…! Ta đã nói xong đâu. Nghe đây, theo ta, dẫu sao Đoan Mộc Hạ cũng có chút tâm cơ, biết cách phục chúng. Từ khi Đoan Mộc Hạ nắm giữ cương vị môn chủ, một điều sai cũng chưa từng. Uy danh của bổn môn đến Cái Bang là đại bang cũng phải nể phục. Bằng không đâu dễ gì Từ Nguyên Hậu cam chịu thế hạ phong mặc chúng ta đã làm nhiều chuyện tày trời nhưng

không dám động đến chúng ta dù chỉ là một sợi lông chân?
- Nghĩa là lão bà tán đồng ?
- Tán đồng thì sao ? Lão không hài lòng à ?
- Ha…ha…ha…! Lão bà hỏi lạ. Có khi nào Song Lão Tri Thù hành động trái ngược nhau bao giờ? Ha…ha…ha…!
Lão bà cũng bật cười:
- Ha…ha…ha…!
Họ cười nghiêng cười ngả do bất ngờ nhận ra họ đang đồng tình với nhau.
Do phải cười nghiêng ngả họ không thể nhận ra Bạch Bất Phục đã mất biệt.
Họ ngưng cười và tái mặt dần.
Họ cùng nhìn thấy hàng chữ do Bạch Bất Phục trước khi bỏ đi đã lưu lại:
"Nghĩ tình Song Lão đã hồi tâm chuyển ý, xem Đoan Mộc Hạ là môn chủ, mỗ bỏ qua chuyện hôm nay.
Hãy kịp hồi sơn và chuyển lời đến môn chủ:
ân tình này mỗ luôn tạc dạ.
Cung chủ Bích Dạ Cung bút." Qua lúc tái mặt, Song Lão bỗng đỏ bừng nét mặt vì quá thịnh nộ:
- Hóa ra tiểu tử là cung chủ Bích Dạ Cung? Bọn ta phải mau hồi sơn mới được.

Âm Công

Đánh máy: Bạch Vân Phi và Vong hồn Tiên Tử

Hồi 25

Đỉnh Vu Sơn Xảy Chuyện Hiểu Lầm
Gió Nhỏ Tan Phong Ba Ập Đến

Bóng trắng phiêu hốùt của một vị công tử vận bạch y còn chưa lên đến đỉnh Vu Sơn Thần Nữ Phong, một tiếng gầm đanh gọn chợt vang lên:
- Ngươi tìm chết.
Không những từ bên trên đổ ụp xuống mà thôi, kể cả phía tả lẫn phía hữu của vị công tử một lúc xuất hiện đủ mọi loại vân vụ.
Và màn vân vụ dày đặc này ngay tức khắc bao phủ lấy toàn thân Bạch Y công tử, khiến bóng nhân ảnh của chàng chìm khuất đi như chưa hề hiện diện.
Quả nhiên, vị công tử Bạch Y không còn hiện hữu nữa kể cả lúc màn vân vụ lắng dần, trả lại sự trong xanh cho đất trời vốn có.
Một tiếng kêu kinh ngạc bỗng bật ra:
- Uý ! Cửu Bộ Nhập Tiên Cảnh của ta đâu dễ gì làm cho thi thể của tiểu tử

phải tiêu tan ? Lão Trọc. Lão nghĩ sao về việc này?
Âm thanh nảy vừa dứt, một giọng nói ồ ề như tiếng lệnh võõ liền tiếp nối:
- A di đà phật. Lão nạp nghĩ rằng:
một là bản lãnh của tiểu tử không uyên thâm như lời Quỷ Y ngươi tâng bốc, hai là Quỷ Y ngươi thần hồn nát thần tính đã dùng độc quá liều lượng khiến tiểu tử không những phải chết ngay đương trường mà đến cả thi thể cũng bị tiêu hủy.
Từ bên trên và từ phía hữu liền có hai bóng ngươi vội vã đi ra.
Nhân vật đi xuống chính là lão Quỷ Y. Lão hậm hực:
- Lão Trọc ngươi mãi vui kinh kệ, biết gì mà nói. Hừ ! Nếu bản lãnh của tiểu tử không uyên thâm, ta và lão Quỷ Kiếm sao lại chạy dài ? Rồi để cho tiểu tử ung dung phóng hỏa thiêu huỷ toàn bộ Ma Vân Cốc ?
Một tăng nhân có gương mặt sứt sẹo trông thật dữ dằn bước ra từ phía hữu ồm ồm lên tiếng:
- A di đà phật ! Không là điều này thì là điều kia. Hà cớ gì Quỷ Y ngươi phải động nộ?
Quỷ Y càng thêm hậm hực:
- Nhưng ta không thuận nhĩ chút nào với điều thứ hai của Lão trọc. Ta đã nói gì, lão Trọc ngươi quên rồi sao. Ta bảo, Cửu Bộ Nhập Tiên Cảnh của ta chỉ đoạt hồn chứ không đoạt xác. Thi thể của tiểu tử đương nhiên phải còn.
Đến lúc này, từ phía tả mới có người đi ra. Một nữ lang xinh đẹp tuyệt trần vận hắc y vừa bước ra vừa lên tiếng với nét mặt trầm bất định:
- Sư phụ ! Y đã chết là được rồi, sư phụ đâu cần phải tranh biện với đại bá, chỉ có điều, lời đại bá có khi không đúng.
Quỷ Y cau mặt:
- Oanh Oanh! Đại bá nói điều gì không đúng?
Hắc y nữ lang thở ra:
- Điệt nữ đã từng gặp y. Điệt nữ không tin y lại có bản lãnh thần thông và có chỉ trong một thời gian ngắn.
Quỷ Y phẩy tay vài lượt tỏ ý giận dỗi:
- Điệt nhi không tin không được. Không phải ta đã nói rồi sao, chính mắt ta trông thấy y bị bọn Vô Vi Cung phế bỏ võ công nhưng bây giờ thì sao ? Hừ ! Y tiến lên đỉnh Vu Sơn với khinh thân pháp tuyệt phàm. Nếu không phải ta phát hiện y trước và tiên hạ thủ vi cường thì bây giờ….
Một âm thanh không ai tin là có bỗng vang đến:
- Bây giờ thì sao, Quỷ Y ma thủ ma tâm ?
Còn hơn cả bóng u linh, Bạch Y công tử không hiểu đã hiển hiện từ lúc nào đang ung dung đứng trên đỉnh Vu Sơn Thần Nữ Phong để chiếu xạ ánh mắt kinh người về phía lão Quỷ Y.
Quỷ Y tái mặt….

Tăng nhân sững sờ….
Hắc y nữ lang tròn miệng hoang mang:
- Bạch Bất Phục ? Sao ngươi có được thân thủ này?
Quỷ Y bừng tỉnh gào lên:
- Hỏi y làm gì ? Lão Trọc, Oanh Oanh ! Mau ! Cả hai xuất thủ mau đi chứ ?
Thôi Oanh Oanh chau mày lao đến.
Tăng nhân kia với thân pháp thượng thặng hơn đã đến trước cả Oanh Oanh.
Tăng nhân gầm nhẹ:
- Để đấy cho ta, Oanh Oanh!
Còn cách Bạch Y công tử độ nữa trượng tăng nhân mới đổi giọng gầm lớn:
- Cuồng đồ ! Lão nạp không tin ngươi có được thân thủ này. Đỡ thử của lão nạp một chưởng nào.
Ung dung đảo bộ, Bạch Y công tử sau cái thoắt người đã xuất hiện cận kề lão Quỷ Y.
Vút!
Lão Quỷ Y buột miệng kêu lên:
- Quỷ Tăng ! Lão Trọc ! Mau cứu ta !
Chạy tròn quanh lão Quỷ Y, Bạch Y công tử dằn giọng người từng tiếng một:
- Lão lập lại xem nào ? Ai đã thiêu huỷ Ma Vân Cốc ?
Tăng nhân vừa được Quỷ Y gọi là Quỷ Tăng bỗng hô hoán:
- Lão nạp phải dùng Khấp Quỷ Âm Công đây. Quỷ Y ngươi biết phải làm gì rồi chứ?
Không chờ lão Quỷ Y lên tiếng, Quỷ Tăng chợt ngoác rộng mồm gào lên:
- U…oa…! U…oa…! U…oạ.!
Đôi mục quang của Bạch Y công tử chợt loé lên hai tia nhìn tinh quái. Vươn tay chộp vào uyển mạch tay của Quỷ Y, tay còn lại Bạch Y công tử hướng vào một khối đá lớn để vẩy ra nhiều lượt chưởng kình.
Bằng một động tác này, Bạch Y công tử như đang phụ hoa. với Quỷ Tăng để dấy lên hàng loạt những âm thanh quái dị, đỉnh Vu Sơn Thần Nữ Phong ngay lập tức như bị phong ba vần vũ, đá chạy, cát bay tạo một lớp bụi mù che kín đỉnh núi.
Do lớp bụi mù che phủ nên không ai nhìn thấy ai. Đến như Thôi Oanh Oanh là người đang nôn nao nghi hoặc rất muốn trông rõ từng nét nhỏ trên diện mạo của Bạch Y công tử mà nàng gọi là Bạch Bất Phục cũng không sao nhìn được.
Thế nhưng, ngay bên tai nàng bỗng có tiếng gọi khẽ:
- Bình tâm nào, Thiếu Giáo Chủ! Tại hạ đây !
Nàng quay lại nhìn Bạch Bất Phục.
Với một ý nghĩ kỳ lạ vừa xuất hiện. Thôi Oanh Oanh chợt vung cao ngọc thủ

như muốn ra chiêu.
Thật bất ngờ, Bạch Y công tử cũng vung tay.
Nhưng sau khi nhét vào tay nàng một vật gì đó, Bạch Y công tử lại nói khẽ trước khi lạng người biến đi:
- Thiếu Giáo Chủ thử xem qua vật này khắc rõ.
Thôi Oanh Oanh nhợt nhạt dần hoa dung. Nàng không ngờ thân thủ của Bạch Bất Phục, nàng đã từng biết, lại cao thâm uyên ảo hơn sự tưởng tượng của nàng nhiều. Đến như Quỷ Tăng cũng nhận ra sự thật và phải kêu lên kinh hoàng:
- Bích Dạ Sáo Khúc. Không ngờ tiểu tử ngươi chỉ vì công phu này mà đang tay huỷ diệt Ma Vân Cốc.
Đã mở miệng lên tiếng, đương nhiên, Khấp Quỷ Âm Công gì đó của Quỷ Tăng phải ngừng lại.
Tiếng sáo trầm bổng cũng lắng dần cùng với lớp bụi mù thôi xuất hiện.
Nhưng phải một lúc khá lâu sau đó, người người mới trông rõ diện mạo của nhau.
Quỷ Y nhìn thấy vật trong tay Thôi Oanh Oanh liền gào lên:
- Oanh Oanh…! Chết !
Với tâm địa quỷ quyệt, lão Quỷ Y tuy bị Bạch Y công tử giữ mất một tay, nhưng với một tay còn lại cũng đủ để lão thực hiện ý đồ.
Lão vờ kêu Oanh Oanh để phân tâm sự chú ý của Bạch Y công tử. Cùng lúc đó lão lại hất cánh tay còn lại vào mặt người đang giữ lão.
Lại một lớp vân vụ chụp lấy Bạch Y công tử.
Quỷ Y cười rộ lên:
- Ha…ha…ha… Nhưng trang cười của y chợt câm bặt khi bên tai lão vang lên một lời nói đúng là không nên có của Bạch Y công tử:
- Ta chưa chết mà, sao lão vội đắc ý sớm vậy, Quỷ Y ?
Nhìn Bạch Y công tử đến một hạt bụi từ lớp vân vụ bám lấy y phục cũng không hề có, lão Quỷ Y rít lên:
- Song Ngư Loan Tình Kiếm ? Chính người đã lấy Song Ngư Loan Tình Kiếm của ta?
Sự kiện này cũng làm cho Quỷ Tăng và Thôi Oanh Oanh kinh ngạc. Cả hai đang trân trối nhìn Bạch Y công tử, quên đi việc lão Quỷ Y vẫn còn bị chàng giữ chặt trong tay.
Nhận thấy sự ngạc nhiên của cả hai, Bạch Y công tử cũng mơ hồ đoán được nguyên nhân đang làm họ kinh ngạc. Chàng cho tay vào bọc áo và lôi thanh đoản kiếm Song Ngư Loan Tình Kiếm ra.
Đưa ra trước mắt lão Quỷ Y, chàng hỏi:
- Có phải đây là vật mà lão đã nghi ta lấy của lão ở Bích Dạ Tuyệt Đầm không?

Nhìn thấy vật này, lão Quỷ Y gầm lên:
- Không thể lầm lẫn được, trả lại cho ta mau, tiểu tử!
Lão chộp nhưng bị hụt.
Giữ thanh Song Ngư Loan Tình Kiếm ở cách lão Quỷ Y một khoảng xa hơn, chàng lại hỏi:
- Sao ta phải trả cho lão ? Ta đã vào mật thất và nhìn thấy vật này trước lão mà ?
Lão Quỷ Y vẫn vùng vẫy tìm cách giật lại thanh Loan Tình Kiếm:
- Nhưng đây là vật do sư phụ ta lưu lại. Thôi tiểu sư đệ đã chết, vật này phải thuộc về ta.
Không cần phải nhìn về Thôi Oanh Oanh, Bạch Y công tử cũng thừa biết là cả nàng lẫn Quỷ Tăng sư phụ nàng vẫn đang chăm chú dõi theo nhưng lời nói qua nói lại giữa chàng và lão Quỷ y. Do đó, chàng còn ung dung hơn khi hỏi tiếp lão Quỷ Y như ý định của chàng:
- Lời của lão có hữu lý không vậy ? Lão là sư huynh, sao vật này lại do tiểu sư đệ của lão cất giữ mà không phải là lão ?
Như bị chạm đúng vào nỗi đau thầm kín, lão Quỷ Y điên cuồng gầm lên:
- Tất cả đều là do lão quái vật bất công. Lão đã truyền toàn bộ y bát cho Thôi tiểu tử. Lão không lý gì đến ta là đại đồ đệ của lão. Ta….
Bạch Y công tử đanh giọng nạt lớn:
- Lão bất bình, lão phẫn hận nên lão đành tâm phá huỷ mọi tâm huyết của lệnh sư lưu lại cho lệnh đệ, phải không?
Toàn bộ tâm địa quỷ quyệt của lão Quỷ Y đều lộ rõ qua nét mặt bây giờ của lão rõ nhất là qua lời nói chỉ thốt lên được nửa chừng của lão:
- Gieo nhân nào gặt quả nấy ? Lão quái vật đáng bị….
Tiếng thét bi ai của Thôi Oanh Oanh vụt vang lên:
- Hoá ra chính đại bá là người đã thiêu huỷ Ma Vân Cốc. Sao Đại bá lại dối gạt điệt nhi ?
Lão co rúm người lại khi chạm phải mục quang của Thôi Oanh Oanh.
Liếc nhìn Bạch Y công tử một cách giận dữ vì đã bị chàng đưa vào tròng, lão Quỷ Y như tìm lại được sinh lực bỗng gầm toáng lên:
- Bạch Bất Phục, ngươi giỏi lắm. Ta dù có làm quỷ quyết không tha ngươi.
Bạch Y công tử nhếch môi cười nhạt. Chàng không hề nao núng trước lời doa. nạt cho sướng miệng của lão.
Thế nhưng, Bạch Y công tử bỗng sa sầm nét mặt và rít lên:
- Lão dám…! Hừ !
Chàng xô lão qua một bên do lão bây giờ chỉ còn là một cái xác vô hồn.
Ném cái nhìn không chút xót thương vào thi thể bất động của lão, chàng mai mỉa:
- May cho lão là lão đã tự tìm cái chết. Bằng không hậu nhân của Nhị

Nguyên Vô Cực cũng không để lão ung dung tự toại đâu. Hừ!
- A di đà phật ! Người chết thì đã chết rồi, sao thiếu hiệp không để lão thanh thản ra đi ?
Có phần ác cảm với vị tăng nhân tự xưng là Khấp Quỷ Tăng hoặc Quỷ Tăng, Bạch Y công tử hỏi trách:
- Lời lẽ của lão thì từ hoà đấy, nhưng khi lão ra tay sao không nghĩ đến nguyên nhân hậu quả ?
Quỷ Tăng trầm ngay nét mặt, khiến diện mạo thêm dữ dằn:
- Thiếu hiệp trách lão nạp hồ đồ để cho Quỷ Y xúi giục ư ?
Bạch Y công tử bĩu môi cười nhạt. Nhưng chưa một âm thanh nào phát ra chàng phải giật mình vì tiếng kêu trách của Thôi Oanh Oanh:
- Bạch Bất Phục ! Chớ vì lầm lẫn mà ngươi nặng lời với gia sư. Gia sư là gia sư, ngươi không như Nhị Quỷ kia đâu. Ngươi không tin, ngươi thử nhớ lại xem ngoại hiệu của gia sư là gì ?
Bạch Y công tử lẩm nhẩm:
- Khấp Quỷ Tăng ! Khấp Quỷ…! Là Khấp Quỷ….
Tiếng nói của Thôi Oanh Oanh lại vang lên, lần này là khá gần:
- Ngoại hiệu của gia sư đã từng tạo lầm lẫn cho nhiều người. Chính việc ghép gia sự vào Thế Ngoại Tam Quỷ đã nói lên sự lầm lẫn đó. Thực ra, hành sự của gia sư luôn luôn đối nghịch với Nhị Quỷ, cứ như hai thái cực. Bằng không, kẻ mà ta gọi đại bá kia sao phải dấu đi sự thật ? Lão còn nói chính ngươi là kẻ đã phóng hỏa thiêu huỷ Ma Vân Cốc nữa kìa.
Nửa tin nửa ngờ, Bạch Y công tử hết nhìn Thôi Oanh Oanh lại nhìn sang Quỷ Tăng.
Và chàng chỉ nhìn thấy cái nhìn thành khẩn của Thôi Oanh Oanh cùng với ánh mắt đôn hậu của Quỷ Tăng mà thôi. Ở họ không hề có cái nhìn oán hận hoặc nham hiểm. Do dù một người vừa mất đi vị đại bá, người còn lại thì mất đi một lão bằng hữu thâm giao.
Bạch Y công tử vụt tỉnh ngộ.
Bước đến chỗ Quỷ Tăng, Bạch Y công tử vòng tay thủ lễ:
- Vãn bối Bạch Bất Phục. Do kiến văn ấu trĩ, xuất khẩu cuồng ngôn nên trót nói lời mạo phạm. Xin đại sư cứ trách phạt.
Cụp mắt lại, Quỷ Tăng cúi đầu niệm phật:
- A di đà phật. Thiếu hiệp tuy thân thủ bất phàm nhưng không vì thế mà cao ngạo, lại mau biết phục thiện. Người như thiếu hiệp quả đáng mặt anh hào đại trượng phu.
Thiện tai, thiện tai.
Bạch Bất Phục thầm nhận định:
lời lẽ này khó có thể thoát ra từ miệng của người có tâm địa bất chính.
Không lẽ Khấp Quỷ Tăng noi theo phật tổ, tự hoà mình vào vũng nước đen

là Nhị Quỷ kia, khiến Nhị Quỷ biết lầm đường phải cải tà quy chính nẻo?
Như đoán được ý nghĩ thầm kín của chàng, Quỷ Tăng lại kêu lên tiếng:
- A di đà phật. Thật phí công lão nạp ngoài hai mươi năm kết bạn với Nhị Quỷ, Quỷ Y mà gặp kết quả này, có lẽ Quỷ Kiếm không còn bao lâu nữa, A di đà phật !
Quả nhiên. lão Quỷ Y do muốn đạt ý đồ đã che giấu rất nhiều việc, không nói tất cả cho Quỷ Tăng là người mà lão muốn nhờ cây và lợi dụng. Bạch Bất Phục thêm giận khi lên tiếng:
- Đại sư đoán không sai chút nào về số phận của Quỷ Kiếm. Aùc lai ác báo, gặt quả khi gieo nhân mà.
Quỷ Tăng thoáng bàng hoàng:
- Thiếu hiệp hàm ý gì khi nói ra lời này ? Không lẽ Quỷ Kiếm đã….
Chàng gật đầu:
- Lấy được Song Ngư Loan Tình Kiếm, Nhị Quỷ vội đi đến Bích Dạ Tuyệt Đầm.
Sau đó.
Lúc chàng thuật xong toàn bộ những gì đã xảy ra cho Quỷ Kiếm, chàng còn nói lên suy đoán của chàng:
- Bọn Vô Vi Cung chính là môn hạ của Vô Vi Tiên Tử. Song Ngư Loan Tình Kiếm gồm một đôi. Thanh do Quỷ Y cất giữ là vật định tình được Vô Vi Tiên Tử trao cho Hoàng Y nhân sau đổi thành Hắc Y. Có lẽ khi tại hạ nhờ Bạch Hạc đưa đi vì võ công bị phế bỏ, bọn Vô Vi Cung đã thu hồi thanh Loan Tình Kiếm kia.
Thở ra một hơi dái, chàng tiếp:
- May cho tại hạ là hãy còn một thanh này. Lợi dụng sự giống nhau của thanh Loan Tình Kiếm, tại hạ nhanh trí khiến lão Quỷ Y tự cung xưng tất cả.
Trao thanh Loan Tình Kiếm của Thôi Oanh Oanh, chàng nghiêm giọng:
- Thôi cô nương hãy tạm giữ vậy này. Chờ khi tại hạ tìm được bọn Vô Vi Cung sẽ có cách lấy lại thanh còn lại.
Liền sau đó, câu chuyện trao đổi giữa họ cứ xoay quanh bọn Vô Vi Cung. Chủ yếu là Bạch Bất Phục nói và Thôi Oanh Oanh cùng sư phụ Quỷ Tăng thì hỏi.
Sau khi đã tỏ tường ngọn ngành, Quỷ Tăng mới lên tiếng than:
- A di đà phật. Ma chướng ắt phải đến vì bọn Vô Vi Cung lắm mưu mô xảo trá này.
Quay sang Thôi Oanh Oanh, Quỷ Tăng bảo:
- Đệ tử hãy mời Bạch thiếu hiệp lui về sơn động. Đêm nay cả hai hãy lo phối chế giải dược Cuồng Tâm Tán Thần Độc.
Quỷ Tăng lại nói với Bạch Bất Phục:
- Nếu Bạch thiếu hiệp không nệ hà hãy tạm lưu lại đôi ba ngày. Lão nạp có

nhiều điều muốn nói với thiếu hiệp.
Quỷ Tăng bỏ đi đã lâu nhưng Bạch Bất Phục vẫn cứ đưa mắt nhìn theo mãi. Chỉ khi Thôi Oanh Oanh chạm tay vào chàng mới sực tỉnh.
Chàng hỏi:
- Lệnh sư muốn lưu tại hạ Ở lại vài ngày là ý gì, Thôi cô nương có đoán được không?
Thôi Oanh Oanh lắc đầu:
- Hành sự của gia sư lúc nào cũng có vẻ thần bí sâu nhiệm, khó hiểu lắm. Bằng không gia sư đâu cam lòng khi bị ghép vào Thế Ngoại Tam Quỷ?
Thấy chàng vẫn băn khoăn mãi không thôi, Thôi Oanh Oanh lại trấn an:
- Ngươi bất tất phải nghi ngại. Gia sư lưu ngươi lại chắc chắn chỉ có tốt chứ không có xấu. Này ! Ngươi đã trải qua những gì kể từ khi bọn Vô Vi Cung đưa ngươi rời khỏi ta lúc ở bí đạo sau Ma Vân Cốc ?
Màn đêm buông dần và bóng đen từ từ ngự trị lấy vạn vật.
Nhưng sau đó không lâu, khi ánh minh nguyệt hiện ra, bóng đen như bị đẩy lùi, nhường chỗ cho tầm nhìn trải rộng kể từ đỉnh Vu Sơn Thần Nữ Phong.
Cũng vậy, đôi tâm hồn non trẻ cũng được trải rộng cùng trăng thanh gió mát, khi cả hai luân phiên kể cho nhau nghe những gì từng người đã trải.
Họ mải chuyện nên quên mất thời gian, quên cả việc phải cùng nhau phối chế giải dược như Quỷ Tăng đã căn dặn.
Mãi đến lúc trời sáng bạch, họ mới nghĩ đến thời gian không chờ họ.
Nhăn mặt thè lưỡi, Thôi Oanh Oanh luống cuống:
- Mệnh lệnh của gia sư lúc nào cũng nghiêm khắc. Phen này ta thế nào cũng bị gia sư quở mắng. Tại ngươi đó.
Bạch Bất Phục bật cười:
- Được rồi, cô nương bất tất phải lo sợ. Bổn cung chủ quyết đem thân này chịu tội thay cho cô nương! Ha…ha…ha….
Thôi Oanh Oanh không cười, chỉ dẩu môi:
- Xì…! Đối với ta, ngươi chỉ là một tên tiểu tử có tên là Bạch Bất Phục, đã từng nhờ ta che chở bảo hộ cho. Hay gì mà ngươi khoe ngươi là cung chủ này cung chủ kia?
Chàng vờ làm mặt giận:
- Hay cho tiểu nha đầu. Ngươi nói như vậy là ý gì hử, tiểu nha đầu?
Thôi Oanh Oanh cười rũ ra vì điệu bộ của chàng. Không chỉ là điệu bộ, đến lời lẽ mà chàng vừa dùng đến. Chính là điệu bộ và lời nói của tên nam nhân trong đôi nam nữ kia thường dùng để quát nạt nàng, lúc cả hai còn ở trong bí đạo sau Ma Vân Cốc.
Lần đó, dù ở thế kém, Thôi Oanh Oanh vẫn không hãi sợ. Lần này cũng vậy nàng không những không sợ mà còn hùng hùng hổ hổ lao đến dù miệng vẫn cười.

Bạch Bất Phục vờ bỏ chạy. Vừa chạy, chàng vùa oai oái kêu lên:
- Thiếu giáo chủ, xin tha cho. Tại hạ không có võ công, mong thiếu giáo chủ tha mạng.
Cả hai như trở lại thời gian ba năm trước đó, là thời gian Bạch Bất Phục chỉ là một tiểu tử không có võ công và Thôi Oanh Oanh thì lại đầy uy quyền trong sắc phục Hắc Y Thiếu Giáo Chủ Hắc Y Giáo.
Do phải vờ làm kẻ không biết võ công, chỉ được mấy bước chàng đã bị Thôi Oanh Oanh chộp phải.
Nàng cũng vờ nạt nộ:
- Mau đi theo ta, tiểu tử ! Bổn Thiếu Giáo chủ phen này quyết không tha cho ngươi.
Kẻ lôi người đẩy, cả hai ngoài mặt thì không có gì nhưng tự đáy lòng đã dấy lên những tâm trạng khó hiểu. Và dù có hiểu đi chăng nữa, cả hai lại không dám nói ra.
Không nói không có nghĩa là không hiểu. Có nhiều việc không cần nói mà vẫn hơn là nói. Và nhiều khi nói ra lại không bằng không nói.
Mơ hồ cảm nhận được điều này, Bạch Bất Phục có phần nuối tiếc khi nghe Thôi Oanh Oanh nói nhẹ qua tai:
- Đã đến chỗ ẩn thân của gia sư rồi, ngươi vào gặp gia sư đi.
Chàng dừng lại như muốn giữ lại những gì sắp sửa qua đi.
- Còn muội, sơn động của muội ở đâu ? Gặp lệnh sư xong, ta sẽ đến tìm muội.
Toàn thân bỗng chấn động, Thôi Oanh Oanh nhắm hờ đôi mắt với bờ môi thì thầm kêu lên:
- Ngươi…. Ngươi vừa gọi ta là gì?
Chàng kêu khẽ:
- Oanh Oanh ! Muội nghe rồi đó, ta gọi muội là muội là Oanh Oanh.
Thân ngọc vóc ngà của Thôi Oanh Oanh vẫn cứ bị chấn động dù nàng không hề muốn điều đó xảy ra. Kể cả lúc nàng lào thào hỏi:
- Ngươi gọi ta là muội, vậy ngươi có gọi Đoan Mộc Hạ và Đồng Mỹ Hoa là muội không?
Bạch Bất Phục mỉm cười:
- Đoan Mộc Hạ là tam muội kết nghĩa, đương nhiên phải gọi Đoan Mộc Hạ là muội. Còn Đồng Mỹ Hoa….
Thôi Oanh Oanh mở mắt ra nhìn chàng:
- Còn Đồng Mỹ Hoa thì sao?
Bạch Bất Phục vờ nhăn mặt:
- Biết làm sao được khi từ đầu ta đã gọi Đồng Mỹ Hoa là tiểu muội tử. Huống chi, chỉ vì lo cho ta, Đồng Mỹ Hoa giờ phải làm nô dịch cho bọn Vô Vi Cung, làm đại ca như ta quả vô dụng.

Nghe nhắc đến Vô Vi Cung, Thôi Oanh Oanh cũng có sắc giận:
- Được rồi! Lúc nào Phục ca xong việc với gia sư, muội sẽ cùng đi Phục xa đi tìm bọn Vô Vi Cung, để giải cứu Đồng Mỹ Hoa.
Chàng cười thầm:
- Thôi Oanh Oanh vẫn cứ muốn hơn Mộc Hạ và Mỹ Hoa. Đoan Mộc Hạ gọi ta là nhị ca, Mỹ Hoa gọi ta là Bạch huynh, riêng nàng vì muốn hơn nên chọn cách gọi Phục ca. Ha…ha…ha… Cả ba đều là những trang gia nhân tuyệt sắc, nếu bảo ta phải chọn, ta biết chọn ai bây giờ ? Không khéo, Từ đại ca đã đoán trước nên cứ Tam Nương mà chọc ta. Ha…ha….
Dù chàng không cười thành tiếng nhưng vẻ mặt của chàng đã cáo giác chàng.
Thôi Oanh Oanh khẽ nạt:
- Phục ca đang nghĩ điều gì về muội ?
Bạch Bất Phục giật mình, nhảy ào vào sơn động, là nơi Quỷ Tăng ẩn thân. Vừa nhảy chàng vừa kêu nhỏ:
- Đâu có! Ta đâu có….
Bỗng chàng đổi giọng kêu thất thanh….

Âm Công

Đánh máy: Bạch Vân Phi và Vong hồn Tiên Tử
Hồi 26
Quỷ Tăng Thảm Tử Lưu Bí Tự
Dùng Kế Khích Nộ Lùi Địch Nhân

Tiếng kêu của Bạch Bất Phục như một hấp lực, hút Thôi Oanh Oanh lướt nhanh vào động.
Trước mặt nàng, nằm trên nền động, Quỷ Tăng giờ chỉ còn là một cái xác vô hồn với toàn thân nhuộm huyết.
Máu từ giữa ngực Quỷ Tăng trào ra giờ đã sậm lại đông cứng.
Nàng gào lên:
- Sư phụ !
Nàng lao đến theo bản năng tự nhiên. Nhưng, Bạch Bất Phục kịp giữ nàng lại và vội hỏi nàng:
- Muội thử nhìn vào đầu ngón tay của lệnh sư xem.
Dù hai mắt đang nhoè vì lệ thảm nhưng Thôi Oanh Oanh cũng nhìn thấy Quỷ Tăng sư phụ nàng đã gượng sức tàn và lưu lại hai chữ Âm Công Nàng lại gào lên:
- Sư phụ đã bị Âm Công sát hại. Là kẻ nào hạ thủ sư phụ ? Hung thủ là ai, sư phụ ?
Lần này nàng nhào đến và Bạch Bất Phục không ngăn nàng nữa.
Bởi vì qua cách chết của Quỷ Tăng, theo chàng không phải chết vì Âm Công.
Vậy thì hai chữ mà Quỷ Tăng cố lưu lại trước lúc lâm chung hàm ý gì?
Để mặc Thôi Oanh Oanh vật vã và kêu khóc, Bạch Bất Phục đưa mắt nhìn quanh khắp lòng động.
Không hề có lấy một sự xáo trộn ở nơi này, chứng tỏ Quỷ Tăng trước khi chết vẫn không hề cùng hung thủ giao chiêu. Hung thủ ám toán ? Công phu của hung thủ quá cao cường khiến Quỷ Tăng không kịp trở tay ?
Nếu là ám toán thì sao Quỷ Tăng đoán được để lưu lại hai chữ Âm Công?
Và nếu hung thủ thật sự dùng Âm Công, trong khi Quỷ Tăng không kịp trở tay vì công phu đó quá đỗi cao thâm, tại sao trong đêm rồi chàng không hề nghe bất kỳ một âm thanh nào?
Nghĩ mãi không ra, Bạch Bất Phục bắt đầu điểm qua những nhân vật có bản lãnh thật sự phi phàm. Điểm hết lượt này đến lượt nọ, chàng chỉ có thể nghi ngờ đến một điều.
Đem điều nghi ngờ đó so sánh với vết tử thương của Quỷ Tăng, chàng lầm

thầm nói thành tiếng:
- Vết tử thương ở phía trước, đại sư đã diện đối diện với đối phương mà vẫn không kịp trở tay. Bản lãnh này trừ bọn chúng không thể có ai khác. Hừ ! Hư Không Nhiếp Vật. Không phải… Thiên Hoa? Thần Công? Cũng không phải… Chỉ Dung Hóa Thạch… Kim Dung Chân Kinh… Kim Dung Chỉ …
Bạch Bất Phục bất ngờ kêu lên:
- Đúng là Kim Dung Chỉ. Là bọn Vô Vi Cung. Tại sao ? Tại sao chúng hạ độc thủ với đại sư ? Tại sao ? Tại sao ? A…a…! Không lẽ là….
Tiếng kêu của chàng đánh động Thôi Oanh Oanh.
Nàng ngước mắt nhìn chàng qua màn lệ:
- Là bọn Vô Vi Cung ư ? Sao Phục các hạ biết ?
Dù đang khẩn trương với sự nghi vấn vừa nảy sinh, Bạch Bất Phục cũng phải kềm lòng và nói cho Thôi Oanh Oanh nghe những nhận định chàng vừa nghĩ đến.
Thôi Oanh Oanh tỏ ý nghi ngờ:
- Nhưng sao bọn chúng lại hạ thủ gia sư ? Còn hai chữ Âm Công do gia sư lưu lại hàm ý gì ?
Bạch Bất Phục lưỡng lự vì không biết có đúng lúc để nói ra điều nghi vấn kia chưa ? Hay phải chờ thêm nữa, đến khi Thôi Oanh Oanh phần nào nguôi ngoai sẽ nói ?
Chàng còn mải nghi, Thôi Oanh Oanh lại nói tiếp:
- Âm Công vốn là sở học cao thâm nhất của gia sư. Không lẽ gia sư lưu tự vì nghĩ rằng Khấp Quỷ Âm Công có năng lực hoá giải Kim Dung Chỉ và tiếc rằng gia sư không kịp thực hiện ý định ?
Thoáng nuối tiếc vì vừa bỏ qua cơ hội, Bạch Bất Phục đành theo mạch nghĩ của Thôi Oanh Oanh để đối đáp, hy vọng nàng mau chóng nguôi đi bi thương trước thảm trạng mới phát hiện! Chàng lắc đầu:
- Âm Công dùng để khống chế nguyên thần. Dùng Âm Công để chế ngự địch nhân, không cho địch nhân có cơ hộâi ra tay, điều này khả dĩ đúng. Nhưng dùng Âm Công để ngăn đỡ chỉ kình hoặc hoá giải là điều không thể ?
- Nếu là vật, gia sư có ý gì khi hưu lại hai chữ Âm Công thay vì nói ra tính danh của hung thủ ?
Chàng lại lắc đầu:
- Ta làm sao đoán được ý từ của lệnh sư ? Chỉ có muội, là đệ tử của lệnh sư, may ra muội tìm được lời giải thích.
Bấn loạn, Thôi Oanh Oanh lại phục lên người Quỷ Tăng để kêu để gào:
- Sư phụ. Suốt một đời, sư phụ chưa gây hại cho bất kỳ ai, kể cả bọn Vô Vi Cung cũng vậy, sao chúng lại đang tâm hãm hại sư phụ ? Thù nhân là ai ? Sao sư phụ không gượng lưu tự cho hài nhi ?
Nguyên nhân nào, điều này Bạch Bất Phục đã có điểm nghi vấn. Thế nhưng,

trong tâm trạng của Thôi Oanh Oanh bây giờ, liệu nàng còn đủ bình tâm để nghe chàng nói không ? Và nàng có đủ sáng suốt để tìm hiểu theo nghi vấn của chàng không ?
Vẫn là khẩn trương, Bạch Bất Phục tìm cách trấn an nàng:
- Thôi Oanh Oanh ! Người chết thì đã chết rồi, muội càng nhiều bi thương càng thêm tổn hại. Muội phải giữ sức để còn báo thù cho lệnh sư.
Nghe đến hai chữ báo thù, Thôi Oanh Oanh càng gào nhiều hơn:
- Sư phụ ! Hài nhi quyết báo thù cho sư phụ. Hài nhi sẽ không để sư phụ chết mà không nhắm mắt. Sư phụ !
Phải chờ một lúc lâu nữa Thôi Oanh Oanh mới nguôi dần.
Ngược lại, sự bi thương của nàng lại dấy lên trong Bạch Bất Phục một mối căm phẫn vô cùng tận. Bởi vì, Thôi Oanh Oanh dù có bi thương trước sự mất mát nhưng dẫu sao nàng cũng còn phần nào an ủi do còn có dịp lo lắng cho hậu sự của sư phụ một cách chu đáo. Còn chàng, mẫu thân chàng phải mạng vong ngay trước mặt chàng.
Chàng bấtt lực, chỉ biết trơ mắt nhì mẫu thân thảm tử. Đã thế, đến một nấm mồ cho mẫu thân chàng cũng không chu toàn. Mối căm phẫn này đâu có non nào biển nào so sánh bằng.
Bởi đó, kể từ lúc Thôi Oanh Oanh nguôi ngoai và bắt đầu lo đến hậu sư cho Quỷ Tăng, Bạch Bất Phục lại hoàn toàn câm lặng.
Đến nửa lời chàng cũng không có. Chàng chỉ biết dồn toàn bộ sức lực của chàng vào việc giúp Thôi Oanh Oanh an táng cho Quỷ Tăng, cứ như chàng đang muốn chuộc lại lỗi lầm trước kia là không thể cho mẫu thân có được một nấm mồ.
Chỉ đến khi Bạch Bất Phục dùng Bích Dạ công phu để lay chuyển một khối đá lớn nhằm phong bế ngôi sơn động cho một ngôi mộ đất làm nơi an nghỉ sau cùng cho Quỷ Tăng….
Thôi Oanh Oanh nghe được tiếng sáo trầm bổng giữa kình phong liền nghi hoặc nhìn chàng.
Và khi chàng sụp lạy, lầm thầm khấn vái trước thạch huyệt vừa hoàn thành:
- Đại sư. Dù đại sư bị thảm tử trước lúc vãn bối kịp thỉnh giáo đại sư về nhiều nghi vấn liên can đến Bích Dạ công phu, nhưng cái chết của đại sư, vãn bối cũng có phần trách nhiệm. Đại sư yên tâm, vãn bối quyết không buông tha cho kẻ thù, kẻ đã đang tay hãm hại đại sư. Ở chốn cực lạc, đại sư xin minh giám.
Thôi Oanh Oanh bỗng lên tiếng:
- Phục ca định thỉnh giáo gia sư về công phu Bích Dạ ư ?
Chàng quay lại, gật đầu và than với nàng:
- Rất tiếc là ta chưa kịp thực hiện ý định.
- Phục ca định hỏi về vấn đề gì ?

Chàng ngạc nhiên:
- Muội hỏi để làm gì ?
Lộ vẻ nghiêm trọng, nàng hối thúc:
- Đương nhiên phải có mục đích. Phục ca nói mau đi.
Chàng thở dài:
- Bích Dạ Ngũ Khúc không chỉ là công phu võ học thông thường. Chính âm hưởng của tiếng sáo, tiếng tiêu, cầm, lôi, chung mới khiến cho công phu Bích Dạ được gọi là Ngũ Tuyệt.
- Là Phục ca muốn hỏi gia sư về âm công ?
Thoáng sững sờ trước hai chữ âm công Thôi Oanh Oanh vừa nhắc đến, chàng bán tín bán nghi:
- Muội đang có ý gì, phải không ?
Nàng càng thêm hối hả:
- Phục ca cứ đáp lời muội trước, rồi muội sẽ nói.
Trầm ngâm một lúc, chàng giải thích:
- Không sai. Ý ta là như vậy! Vì hiện nay, với Tứ Khúc Bích Dạ, ta tuy tạo được bốn loại âm thanh trong chưởng kình nhưng những âm thanh này hoàn toàn không có tác dụng chế địch. Trong khi đó, di chỉ của Cung Chủ Bích Dạ cung đời trước có nói:
chính những âm thanh này mới là công phu tối thượng thừa của Bích Dạ Cung. Muội nhắc đến âm công có phải là….
Hoàn toàn trầm tĩnh, nàng bảo:
- Có thể chính gia sư khi có lời lưu Phục ca ở lại là có ý điểm hoá cho Phục ca về điều này. Phục ca nghĩ xem, liệu có đúng như muội đoán không ?
Bạch Bất Phục nheo mắt nhìn nàng:
- Dựa vào đâu muội suy đoán như vậy ?
- Lần trước, khi gia sư dùng Khấp Quỷ Âm Công, Phục ca đã hành động như thế nào để đối phó ?
- Ta nghĩ, để đối phó với âm công chi bằng dùng âm công chống lại. Còn muội ?
- Đương nhiên là muội đã được gia sư chỉ cho cách ngăn ngừa. Vận khí bế kín tâm mạch và bảo hộ nguyên thần, đó chính là biện pháp hữu hiệu để ngăn ngừa âm công xâm nhập và công phạt.
- Ta không biết đạo lý này. Cũng may, Âm Công Bích Dạ của ta tuy chưa có năng lực chế địch nhưng cũng đủ để ngăn ngừa Khấp Quỷ Âm Công của lệnh sư.
Thôi Oanh Oanh reo lên:
- Có lẽ gia sư đã nhìn ra khiếm khuyết của Phục ca nên mới có việc lưu Phục ca lại.
Chàng lộ vẻ bần thần:

- Phải chăng muội muốn ám chỉ lệnh sư do nhận ra và mãi nghĩ đến điều này nên không kịp trở tay lúc phát hiện thù nhân xuất hiện và hạ thủ ?
Nàng gật đầu:
- Chỉ có như thế mới giải thích được tại sao đến nửa chiêu gia sư cũng không kịp thực hiện. Và cũng chính vì mãi nghĩ đến âm công nên gia sư trước lúc nhắm mắt phải lưu tự để nhắc nhở.
Ngay câu hỏi đầu tiên của Thôi Oanh Oanh liên quan đến âm công, Bạch Bất Phục tuy đã mơ hồ đoán được điều này, nhưng đến khi Thôi Oanh Oanh tự miệng nói ra điều đó chàng vẫn cảm thấy khắp người như nổi gai.
Chàng bàng hoàng kêu lên:
- Nếu đúng như vậy, cái chết của lệnh sư đã hoàn toàn là do ta ?
Thôi Oanh Oanh gật đầu và suýt nữa lại bật khóc:
- Gia sư vì mến phục Phục ca nên chỉ muốn thành toàn cho Phục ca mà thôi. Phục ca hà tất phải áy náy hoặc ân hận. Có chăng là Phục ca nên….
- Muội bảo ta phải nên thế nào ?
Nàng như muốn rít lên khi nói dằn từng tiếng:
- Khổ luyện âm công đến tựu thành! Dùng âm công báo thù cho gia sư.
Bạch Bất Phục thoáng lặng người rồi chợt hỏi:
- Muốn khổ luyện tất phải có người chỉ điểm. Muội giúp ta được không?
Thôi Oanh Oanh cười hy vọng:
- Tuy muội chưa từng luyện Khấp Quỷ Âm Công, do chưa đủ lực, nhưng phương cách luyện như thế nào gia sư đã chép lại đủ đầy cho muội.
Chàng đưa tay ra :
- Đâu nào ? Muội cho ta xem.
Nàng lắc nhẹ đầu:
- Không có ở đây. Phục ca hãy cùng muội đến tệ xá vậy.
Định cười vì hai chữ tệ xá của nàng nhưng sực nhớ hãy còn đứng trước mộ phần của Quỷ Tăng chàng đành gật đầu đáp ứng:
- Thì đi. Ta cũng muốn xem qua nơi lưu ngụ bấy lâu nay của muội.
Sự sắp đặt nơi ăn chốn ở cho Thôi Oanh Oanh chứng tỏ Quỷ Tăng là một cao tăng thật sự đắc đạo. Do không tiện gần gũi với nữ nhân, cho dù nữ nhân đó là đồ đệ, để tránh tiếng đời dèm pha, Quỷ Tăng đã cho Thôi Oanh Oanh ngụ cư ở một nơi riêng biệt.
Đưa tay chỉ cho Bạch Bất Phục nhìn thấy một động khẩu được một rặng liễu đầy phủ kín, Thôi Oanh Oanh nói:
- Từ khi muội cư ngụ Ở đây, Phục ca là người đầu tiên đặc chân đến. Phục ca nhìn xem, có giống với lối vào bí đạo ở Ma Vân Cốc trước kia của muội không ?
Âm thần cảm phục sự minh bạch của một vị tăng nhân, cho dù tăng nhân đó bị người giang hồ gán ghép vào thế ngoại tam quỷ, Bạch Bất Phục cũng âm

thầm bác bỏ lời nói của nàng:
- Chưa phải ta là người đầu tiên đặt chân đến nơi này đâu.
Đưa tay ngăn nàng lại, chàng vừa tranh phần đi trước tìm cách nói cho nàng đừng nghi ngờ hoặc hoang mang:
- Muội vừa nói ta là người đầu tiên đặt chân đến nơi này, để ta đi trước cho.
Thầm vận khí vào song thủ, Bạch Bất Phục ung dung tiến qua rặng liễu dầy.
Chàng bỗng dừng chân ngay sau rặng liễu khiến Thôi Oanh Oanh phải bật cười:
- Phục ca chớ lo ngại. Nơi này không phải là bí đạo dẫn vào Ma Vân Cốc, muội không đặt cơ quan ám tàng đâu.
Chàng lạnh giọng, nói nửa đùa nửa thật:
- Dù muội không đặt cơ quan ám tàng nhưng theo ta nơi này còn hung hiểm gấp mấy lần được ám tàng cơ quan.
Hồ nghi, Thôi Oanh Oanh khẽ hỏi:
- Phục ca muốn ám chỉ điều gì ? Không lẽ….
Lẳng lặng gật đầu, ám thị là đã hiểu nàng muốn nói gì và cũng là ám thị cho nàng biết trước để đề phòng, chợt chàng quát:
- Các hạ tưởng các hạ bế khí là không bị ta phát hiện sao ? Còn không mau hiện thân.
Từ phía sâu bên trong động khẩu, nơi Thôi Oanh Oanh dùng làm khuê phòng, một tràng cười cao ngạo bỗng vang ra:
- Ha…ha…ha… Và một bóng trắng bỗng xuất hiện khi tràng cười vẫn còn.
Thôi Oanh Oanh giận dữ vì sự xuất hiện của một nam nhân lạ mặt ngay trong khuê phòng liền thét lên:
- Cuồng đồ táo tợn. Sao ngươi dám lẻn vào xâm nhập vào nơi ngươi không được quyền xâm nhập ?
Đó là vị nam nhân Bạch Bất Phục ngoài việc đã từng hội diện còn có mối thù sâu tợ biển nữa.
Hắn cười khinh bạc:
- Đối với ta, có nơi nào mà ta không dám vào ?
Quay sang Bạch Bất Phục, hắn phẫn nộ:
- Ngươi to gan đấy, Bất Phục. Bất chấp cấm lệnh của bổn cung, không những ngươi tự khôi phục võ công mà còn ngang nhiên làm cho Bát muội của ta phải mang thương thế trầm trọng. Ngươi có biết hậu quả sẽ đến với ngươi như thế nào không ?
Nhận ra kẻ đã phế bỏ võ công bản thân, kẻ đã hạ lệnh cho nữ nhân đệ Lục Bạch Y Vệ đả tử thân mẫu, đáng lý ngay từ đầu Bạch Bất Phục phải động thủ báo thù. Nhưng do điều nghi vấn chàng đã nghĩ đến ngay khi phát hiện Quỷ Tăng bị thảm tử, Bạch Bất Phục cố dằn lòng phẫn hận cho đến lúc này.
Do vậy, ngay lúc đối phương dứt lời doa. nạt, chàng bật hỏi:

- Điều gì đã xảy đến cho Độc Môn Tri Thù ?
Vẻ cao ngạo của đối phương liền biến mất. Hắn không dấu được vẻ ngạc nhiên.
Cũng vậy, Thôi Oanh Oanh cũng phải kinh ngạc vì câu hỏi hoàn toàn không đúng nơi đúng lúc của chàng.
Chàng cười lạnh:
- Kim Dung Chỉ của ngươi quả là lợi hại. Có phải ngươi đã dùng Kim Dung chỉ của Độc Môn Tri Thù để huỷ diệt chính môn nhân Độc Môn Tri Thù không ?
Càng nghe chàng hỏi đối phương càng thêm kinh ngạc Và khi chàng dứt lời, hắn không thể giấu được nữa sự hoang mang:
- Sao ngươi biết là ta đã đến Độc Môn Tri Thù ?
Nhìn hai tay của đối phương vẫn trống không, chàng bật lên hai tia nhìn tinh quái:
- Ngươi sợ ta phối chế được giải dược Cuồng Tâm Tán Thần Độc chứ gì ? Rất tiếc, ngươi đã đến chậm một bước. Toàn bộ dược liệu cần thiết đang ở ngay trong người Bạch Bất Phục này. Ta không biết ngươi sẽ phục mệnh thế nào với Vô Vi Tiên Tử đây.
Ha…ha…ha….
Hắn không nhìn thấy vẻ mặt ngơ ngác của Thôi Oanh Oanh, do nàng tin chắc rằng lời lẽ của chàng là những lời lẽ không chân thật. Hắn cứ mãi hoang mang vì không hiểu tại sao chàng lại biết quá nhiều về hắn. Bằng chứng là hắn phải gầm lên:
- Sao ngươi biết cung chủ bổn cung là Vô Vi Tiên Tử ? Ai đã thổ lộ cho ngươi biết ?
Bạch Bất Phục không ngờ đối phương lại dễ khích nộ đến vậy. Khai thác nhược điểm của đối phương, chàng vờ kinh ngạc:
- Ngươi lần này đến đây chỉ có một mình sao ? Không phải qui điều của Vô Vi Cung là một nam một nữ phải đi thành đôi sao ?
Hắn thật sự ngơ ngác và quên mất việc hắn đáng lý phải phẫn nộ:
- Đến quy điều này mà ngươi cũng biết sao ?
Chàng bật cười thích thú:
- Ha…ha…ha…! Ta còn biết nhiều điều hơn cả ngươi tưởng nữa kia. Này, có phải ngươi và Đệ nhị bạch y vệ vì phát sinh tình ý nên lần này xuất cung, Vô Vi Tiên Tử không cho hai ngươi mặc sức tư tình không ?
Như bị chạm nọc, hắn vừa rít lên vừa lao đến như tên bắn:
- Bạch tiểu tử ! Đó là việc của ta, ai mượn ngươi xen vào. Nạp mạng!
Còn muốn khai thác nhiều điều ở đối phương nhân lúc hắn bị khích nộ, không ngờ đối phương lại lồng lộn lên như đỉa phải vôi, Bạch Bất Phục vì lo ngại cho Thôi Oanh Oanh đang đứng ngay phía sau đành phải xuất lực ngăn

đỡ chưởng kình của đối phương!
Chàng đanh giọng hô hoán:
- Oanh Oanh mau lùi xa! Nào!
Chàng cũng nhảy lùi để dẫn dụ đối phương lao ra khỏi động khẩu.
Bám sát gót, hắn càng hung hăng hơn:
- Nếu ngươi không nói ra là ai đã cung xưng mọi bí ẩn của bổn cung cho ngươi biết đừng trách ta phải huỷ diệt ngươi như bọn Độc Môn Tri Thù. Đỡ!
Nóng bừng cả mặt vì lời nói của đối phương vô tình đã thú nhận những hành vi đúng với nghi ngờ, Bạch Bất Phục quát ầm lên:
- Trong bọn si ngốc các ngươi chỉ có ngươi là đệ nhất si ngốc. Đôi nào cũng thoa? sức tư tình, đến đệ tam đệ tứ bạch y vệ dù bị giam cầm đầy đoa. vẫn thành một đôi ngẫu hợp. Ngươi muốn biết là ai đã thổ lộ cho ta biết ư ? Là những tên sư đệ, những ả sư muội của ngươi đó, Đệ nhất bạch y vệ si ngốc ạ. Xem này!
Đối phương chững người lại. Một phần là do công phu nhị tuyệt Bích Dạ của Bạch Bất Phục ngăn lại, phần khác vì lời phỉnh lừa của chàng làm y hoang mang.
Không bỏ lỡ cơ hội, chàng tung người lao đến!
- Tên đệ nhất si ngốc kia! Đỡ!
Công phu tam tuyệt Bích Dạ của chàng liền xuất hiện, lao ập vào đối phương với khí thế thật lanh lẹ.
Y thất thanh:
- Bích Dạ công phu ? Ngươi đúng là cung chủ Bích Dạ cung ?
Hắn ngọ nguậy đầu ngón tay để phát ra một đạo chỉ kình.
Bạch Bất Phục thoáng dao động vì nội lực của đối phương lại thâm hậu hơn chàng tưởng, hơn cả nữ nhân đệ Bát bạch y vệ đã bị chàng đả thương ở Phục Ngưu Sơn.
"Chẳng trách hắn chính là đệ nhất cao đồ của Vô Vi Tiên Tử. Nội lực thâm hậu hơn lũ sư đệ sư muội nhiều!".
Không muốn đối phương nhìn thấy sự dao động của bản thân, chàng quát phủ đầu:
- Chưa hết đâu. Hãy xem tứ tuyệt Bích Dạ công phu đây!
Sáo, cầm, lôi, chung, tứ khúc Bích Dạ liền được Bạch Bất Phục tận lực quật ra.
Đối phương lại thêm bất ngờ nên phải dùng đến hai loại thần công cùng một lúc.
- Thiên hoa? chưởng ! Kim Dung chỉ.
Hắn bị chấn lùi. Bạch Bất Phục nhìn thấy rất rõ.
Ngược lại, chàng tuy cũng bị chấn lùi nhưng nhanh tốc đảo bộ theo bộ pháp Độc bộ tam quỷ nhằm che đậy đi, khiến đối phương không nhận ra việc bị

chấn lùi của chàng.
Chàng đảo bộ và lao đến:
- Lần này đố ngươi thoát chết. Ngũ tuyệt khúc Bích Dạ đây! Nào!
Công phu chưa kịp hiển hiện rõ, đối phương đã tái mặt vì sợ đây là Ngũ khúc Bích Dạ thật. Hắn vội vẩy loạn mấy đạo chỉ kình, bất kể phương hướng.
Nhanh hơn chàng tưởng, đối phương không chờ có tiếng chạm kình đã vội nhanh chân đào tẩu.
Chàng vờ nạt nộ đuổi theo:
- Chạy đi đâu ? Đỡ!
Với tứ tuyệt thân pháp, Bạch Bất Phục chỉ đuổi theo hắn vài trăm trượng rồi thôi.
Nhìn bóng nhân ảnh của hắn xa dần, chàng vờ giận dữ gầm với theo:
- Tên đệ nhất si ngốc kia, ta tạm tha cho ngươi lần này đó. Hừ!
Ráng đuổi kịp chàng, nghe vậy, Thôi Oanh Oanh tức tối:
- Hắn là hung thủ giết hại gia sư, sao Phục ca lại tha hắn?
Nháy mắt nhìn nàng, chàng vờ kêu lớn hơn:
- Quân tử báo thù mười năm cũng không muộn, huống hồ hắn chỉ là một tên si ngốc, ta muốn giết hắn lúc nào không được ? Hừ!
Chộp vội vào tay nàng, Bạch Bất Phục bất chấp nàng đồng ý hay không, cứ lôi nàng chạy trở lại động khẩu.
Đứng án ngữ ngay phía trước, chàng thấp giọng hối thúc nàng:
- Muội mau vào trong tìm mọi dược liệu cần thiết, kể cả khẩu quyết luyện âm công nữa. Mau đi, kẻo hắn quay lại thì khốn.
Thủy chung Thôi Oanh Oanh không sao hiểu được Bạch Bất Phục. Mới rồi chàng còn hùng hùng hổ hổ, bây giờ lại tỏ ra lo sợ cả bóng dáng của địch nhân. Nàng như đứng chôn chân một chỗ.
Đến khi Bạch Bất Phục nói rõ hơn, nàng mới vội vã làm theo lời:
- Vừa rồi là ta gạt hắn. Ta đâu đã luyện được Ngũ tuyệt Bích Dạ công phu. Mau lên nào, muội.
Cả hai chỉ thở ra nhẹ nhõm khi rốt cuột Thôi Oanh Oanh đã tìm được những gì cần tìm và tên kia không hề quay lại.

Âm Công

Đánh máy: Bạch Vân Phi và Vong hồn Tiên Tử
Hồi 27
Khiếm Khuyết Nhất Tuyệt Việc Bất
Thành Vô Vi Lộ Diện Loạn Võ Lâm

Ấn mặt ở bên trong một phá miếu xiêu dột, Thôi Oanh Oanh khẽ hỏi:
- Phục ca không hơn được hắn thật sao ?
Tay cầm vuông lụa, có tự dạng của Quỷ Tăng chỉ điểm phương cách luyện âm công, Bạch Bất Phục vừa xếp lại vừa giải thích:
- So về nội lực thì hắn không hơn ta. Nhưng về công phu thì hắn vẫn chưa dùng đến công phu Hư Không Nhiếp Vật. Nếu quyết liệt ra tay, có khi ta và hắn cùng chết.
Nhưng như thế, phía có lợi là Vô Vi Cung.
Thôi Oanh Oanh thất sắc:
- Nếu vậy, công phu của Vô Vi Tiên Tử và Bạch Y công tử đã là thiên hạ cái thế rồi sao?
Chàng cười gượng:
- Ai bảo là không ? Chính vì thế, lần lượt Hoàng Y nhân, môn chủ đời trước của Tri Thù Độc Môn, và cung chủ Bích Dạ Cung đời trước mới bị chúng hãm hại.
Nói xong chàng đổi sang cười gằn:
- Nhưng phen này, nội tình Vô Vi Cung sẽ bị xáo trộn. Nhân cơ hội đó, nếu ta luyện được Ngũ Tuyệt Bích Dạ âm công, có khi Vô Vi Cung sẽ bị diệt trừ.
Thôi Oanh Oanh ngơ ngác:
- Sao phục ca đoán biết được nội tình của Vô Vi Cung sẽ bị xáo trộn ?
Chàng lộ vẻ đắc ý:
- Chính vì thái độ của tên đệ nhất bạch y vệ, ta đoán chắc điều này.
Thấy nàng vẫn không hiểu, chàng mỉm cười giải thích:
- Thoạt đầu ta chỉ tìm cách lừa phỉnh hắn cốt để giữ toàn mạng. Không ngờ, hắn lại tin thật, ta nghĩ đây sẽ là một kế ly gián tuyệt vời.
Hít một hơi dài, chàng tiếp:
- Ta đoán được việc Độc Môn Tri Thù bị hắn huỷ diệt là do cái chết của lệnh sư và sau đó là sự xuất hiện của hắn trong khuê phòng của muội. Hắn phải đến Độc Môn Tri Thù mới hay biết việc bọn ta đã tìm được phương dược hoá giải Cuồng Tâm Tán Thần Độc. Hắn lo ngại nên hắn quyết ý ngăn trở điều đó. Ta gạt hắn là ta đã có đủ phương dược nên mới xảy ra động thủ.
Thôi Oanh Oanh reo lên:

- Thảo nào muội nghi ngờ. Nếu hắn biết phương dược cần thiết để hoá giải Hoàng mao tê chính là cái sừng tê này, hắn đâu phải phá vỡ khuê phòng của muội.
Nhìn vào chiếc sừng tê, bên trong là những dược liệu do Đoàn Phủ trao cho, đang được Thôi Oanh Oanh chốc chốc lại lắc lên cho ngấm thuốc, Bạch Bất Phục gật đầu:
- Hắn cũng đâu ngờ vuông lụa ghi khẩu quyết luyện âm công này lại được muội nhét vào chiếc sừng tê. Qua đó mới biết, thiên ý đã định là chúng ta sẽ có giải dược Cuồng Tâm Tán Thần Độc và cơ hội huỷ diệt Vô Vi Cung gần kề.
Chàng lại cười thú vị:
- Huống chi ta đã xem những hiểu biết về Vô Vi Cung do tiên mẫu lưu tự gán cho bọn sư đệ và sư muội của hắn, cộng thêm vào đó là những lời ta đề cập đến chuyện tư tình thầm kín chắc chắn phải có giữa bọn chúng khiến hắn phen này hồi cung phải lồng lộn lên như con thú dữ. Nội tình của Vô Vi Cung làm sao tránh khỏi được sự xáo trộn ?
Thán phục, Thôi Oanh Oanh lườm chàng:
- Phục ca xem vậy mà có quá nhiều thủ đoạn. Đem thủ đoạn này đối phó với nữ nhân, Phục ca nếu không là đại dâm tặc thì cũ g là một cẩu hoàng đế có lắm cung phi mỹ nữ.
Nghe nàng đề cập đến Đồng Mỹ Hoa và Đoan Mộc Hạ, Bạch Bất Phục vội lảng sang chuyện khác. Chàng hỏi:
- Khẩu quyết này muội có cần giữ lại không?
Quả nhiên Thôi Oanh Oanh phải bị chàng dẫn dụ, nàng hỏi ngược lại:
- Phục ca không cần nữa sao ?
Chàng lắc đầu:
- Ta đã xem rồi, không cần phải xem lại.
- Thế nào ? Phục ca có thể thấu triệt chưa ?
Chàng thở dài:
- Cách luyện không khó, do nội lực của ta có đủ. Cái khó là ta chưa thu thập đủ ngũ tuyệt.
- Phải đủ mới luyện được âm công à ? Sao lạ vậy ?
- Sao muội ngạc nhiên ?
- Vì Khấp Quỷ Âm Công của gia sư chỉ có một, gia sư cũng luyện được âm công vậy?
Chàng lộ vẻ ngao ngán:
- Thì ta cũng cần một chứ đâu cần nhiều ? Rất tiếc, tuy gọi là ngũ tuyệt nhưng thật ra đó chính là một chứ không phải năm như mọi người lầm tưởng.
Thấy nàng vẫn không hiểu, chàng phải giải thích rõ hơn:

- Chính vì sự lầm tưởng này, không một ai dám nghĩ đến việc phải luyện cùng một lúc năm loại Bích Dạ công phu để có ngũ tuyệt khinh thân, ngũ tuyệt chưởng và ngũ tuyệt kiếm. Sau cùng là ngũ tuyệt âm công: sáo, tiêu, cầm, lôi, chung, ngũ khúc.
- Phục ca luyện được thì sao ? Trước là nhị tuyệt, sau đến tam tuyệt, tứ tuyệt ?
Chàng nghiêm giọng lẫn nghiêm mặt:
- Nếu ta không nhờ Ngũ tuyệt công phu thượng tầng, ta dù có luyện nhị, tam hay tứ tuyệt cũng phải bị tẩu hoa? nhập ma. Ta chỉ gặp may hơn nhiều người, kể cả lệnh tiên tôn năm xưa!
Lộ vẻ chán nản, Thôi Oanh Oanh vừa xé bỏ vuông lụa vừa than:
- Vậy đến lúc nào Vô Vi Cung bị huỷ diệt ? Chúng ta biết tìm Bích Dạ Tiêu Khúc ở đâu đây ?
Bạch Bất Phục dù đang thất vọng cũng nói lời cả quyết:
- Hoàng thiên bất phụ khổ nhân tâm. Ta không tin chúng ta có lòng, lại không tìm được tuyệt khúc cuối cùng là Bích Dạ Tiêu Khúc!
Như phấn chấn bởi lời nói của chàng, Thôi Oanh Oanh đột nhiên đứng lên:
- Đi nào, Phục ca!
Chàng kinh ngạc tuy cũng đứng lên:
- Đi đâu, muội?
Nàng nháy mắt với chàng:
- Đi tìm Từ bang chủ Cái Bang! Trước là nhờ Cái Bang để biết qua tình hình vị tam muội xinh đẹp tuyệt trần của Phục ca.
Chàng đang nhăn nhó thì Thôi Oanh Oanh lại nói:
- Sau đó, nhờ nhân số đông đảo của Cái Bang chúng ta phải tìm cho được Bích Dạ tiêu khúc! Phục ca không muốn à ?
Chàng mỉm cười:
- Vì lý do thứ hai thì được. Còn nếu vì lý do thứ nhất, ta….
- Ta làm sao ?
Nhìn Thôi Oanh Oanh đang có điệu bộ khá hung hăng, chàng đáp bừa:
- Thì ta tùy ở muội, chứ sao nữa ?
Đang hung hăng, Thôi Oanh Oanh bỗng phì cười:
- Tùy ở muội, phải không ? Nếu vậy, sau này Phục ca không được trách muội đó.
Chàng lo sợ ra mặt:
- Muội định làm gì ?
Thôi Oanh Oanh bĩu môi:
- Muội sẽ làm gì, Phục ca khắc biết. Hừ! Để xem sau này Phục ca có cách nào chối cãi.
Dứt lời, Thôi Oanh Oanh phụng phịu bỏ đi. Bạch Bất Phục lo lắng, theo

chân.
Vừa bước ra khỏi ngôi phá miếu, Thôi Oanh Oanh bỗng rít lên:
- Là kẻ nào ? Đứng lại !
Bạch Bất Phục cũng phát hiện một bóng người đang hốt hoảng bỏ chạy, bèn tung người lao vượt qua cả Thôi Oanh Oanh!
Chộp vào đầu vai của tên nọ, chàng lôi lại định quát hỏi.
Tiếng hét của Thôi Oanh Oanh từ phía sau lại vang lên:
- Phục ca hãy cẩn trọng. Rất có thể hắn là người của Vô Vi Cung cố ý dò xét chúng ta.
Toàn thân tuy đang bủn rủn vì bị áp lực đè lên đầu vai nhưng tên nọ cũng gượng lên tiếng:
- Thiếu hiệp ở họ Phục hay có tên là Phục ?
Lòng đầy nghi ngờ, Bạch Bất Phục xoay người hắn lại:
- Diện mạo các hạ đoan chính, thân thủ bình thường, chắc chắn không là người Vô Vi Cung. Sao các hạ vừa thấy bọn ta đã vội bỏ chạy ?
Tên nọ không đáp, hắn lặp lại câu hỏi lúc mới rồi một lần nữa.
Thôi Oanh Oanh vẫn còn phừng phừng lửa giận quát lên:
- Đã rơi vào tay cung chủ Bích Dạ Cung, ngươi không đáp có phải ngươi muốn chết không ?
Tên nọ không hề sợ như Thôi Oanh Oanh nghĩ. Ngược lại, hắn còn có vẻ mừng:
- Thiếu hiệp là cung chủ Bích Dạ Cung? Hà! Tiểu nhân vậy là gặp may rồi.
Chàng có phần dịu giọng:
- Sao các hạ lại nói là gặp may ?
Lần này hắn đáp:
- Tiểu nhân thoạt nghe có tiếng người, sau lại thấy một nam một nữ là thiếu hiệp và vị cô nương đây. Tiểu nhân lầm tưởng là Vô Vi Cung môn hạ nên mới bỏ chạy.
Không ngờ phúc tinh của tiểu tiểu nhân đã đến.
Thôi Oanh Oanh nhăn mặt:
- Ngươi ba hoa cái gì vậy ? Ngươi không là bọn Vô Vi Cung thì thôi, cớ sao lại là bọn ta ?
Hắn cười, có phần không quan tâm đến việc hắn vẫn đang bị Bạch Bất Phục giữ chặt đầu vai:
- Bởi vậy tiểu nhân mới nói phúc tinh của tiểu nhân đã đến.
Cảm nhận có điều lầm lẫn, Bạch Bất Phục bỗng buông tay và tự xưng:
- Tại hạ là Bạch Bất Phục, cũng là cung chủ Bích Dạ Cung!
Nghe thế, hắn mở miệng như định reo lên. Nhưng nghĩ lại, hắn thận trọng dò hỏi:
- Bạch thiếu hiệp có biết một người có tính danh là Từ Nguyên Hậu không?

Chàng giật mình, nhìn hắn kỹ hơn. Hắn tuy có dáng vẻ của một nhân vật võ lâm nhưng hoàn toàn không phải là bang chúng Cái Bang như chàng vừa có ý nghi ngờ.
Vẫn dõi nhìn đối phương, chàng gật đầu thừa nhận:
- Đó là bang chủ Cái Bang, trưởng huynh kết nghĩa của tại hạ.
Chàng nhìn thấy hắn đang có biểu hiện hài lòng nhưng sự thận trọng vẫn không vì thế mà mất đi. Hắn hỏi:
- Còn vị cô nương đây là….
Lối vặn vẹo của hắn khiến Thôi Oanh Oanh tức bực. Nàng hùng hổ xưng danh:
- Bổn giáo chủ Thôi Oanh Oanh, giáo chủ Hắc Y Giáo. Ngươi còn gì để hỏi nữa không ?
Đến lúc này hắn mới reo lên:
- Vậy thì đúng rồi! Vận số của tiểu nhân đúng là may mắn thật.
Không để cho Thôi Oanh Oanh kịp phát tác, hắn vội trút bỏ lớp y phục bên ngoài, để lộ phần y phục bên trong không xa lạ gì với Bạch Bất Phục.
Hắn còn nhanh nhẩu vòng tay:
- Tiểu nhân Ngô Chí Cường, đệ tử phân đà Vu Sơn, lãnh mệnh bang chủ mời Bạch cung chủ và Thôi giáo chủ kịp đến hội diện.
Chàng bước lùi lại, nheo mắt nhìn hắn:
- Ngô nhân huynh sao biết tại hạ Ở đây mà tìm ?
Thôi Oanh Oanh thêm vào:
- Không thể tin hắn được, Phục ca. Nếu hắn đã cố ý tìm chúng ta và biết muội cùng Phục ca chung đường, sao hắn lại nói đã lầm chúng ta với Vô Vi Cung môn hạ?
Hắn tỏ ra ung dung:
- Thôi giáo chủ nghi ngờ phải lắm. Theo khẩu dụ của bang chủ, Bạch cung chủ chắc chắn phải xuất hiện ở Vu Sơn Thần Nữ Phong vì phải tìm Thôi giáo chủ. Nhưng nếu tính theo thời gian, bang chủ đã ngờ rằng Bạch cung chủ không còn ở Vu Sơn nữa.
Do đó toàn bộ huynh đệ trong bang đều chuyển hướng truy tìm. Riêng tiểu nhân, do vận may đã đến, chưa kịp đến Vu Sơn Thần Nữ Phong đã gặp nhị vị Ở đây.
Gật đầu tỏ vẻ tán đồng lập luận của Ngô Chí Cường, nhưng chàng vẫn hỏi:
- Là bang đồ Cái Bang, việc nguỵ trang của Ngô nhân huynh là có ý gì ?
Đang vui đó, hắn vụt âu sầu:
- Bạch cung chủ chắc chỉ mới rời Vu Sơn?
Chàng vừa gật đầu, hắn liền nói:
- Chẳng trách Bạch cung chủ hỏi tiểu nhân câu này. Đây là lệnh dụ của bang chủ, toàn thể huuynh đệ trong bang nếu không tìm đến Thất đại môn phái để

lánh nạn thì cũng lo lắng truy tìm tung tích Bạch cung chủ. Và tất cả đều phải ngụy trang, biến thành người khác, không được xuất đầu lộ diện trong thân phận đệ tử Cái Bang.
Thầm đoán được nguyên nhân, Bạch Bất Phục hỏi chặn trước:
- Là do Vô Vi Cung ?
Ngô Chí Cường gật đầu:
- Bạch cung chủ đoán việc như thần. Nếu không vì….
Đưa tay xua ngăn lại, chàng bồn chồn lo lắng:
- Huynh đệ trong quý bang đã gặp phải những tổn thất nào rồi ?
Hắn vòng tay, cười đắc ý:
- Đa tạ Bạch cung chủ quan tâm. Từ bang chủ thần cơ diệu toán, kịp phân tán chúng bang đồ, huynh đệ bổn bang vẫn bình yên vô sự.
Chàng lại hỏi:
- Từ bang chủ ước hẹn bọn ta ở đâu ?
Hắn đáp:
- Xuôi về phía Nam khoảng ba mươi dặm, trong một ngôi cổ tự. Bang chủ còn nói:
nếu đến đấy không gặp, xin Bạch cung chủ cấp tốc đi đến Thiếu Thất Sơn, sơn môn Thiếu lâm đại phái.
- Sao lại là Thiếu Lâm?
- Theo như bang chủ thổ lộ, tình thế bây giờ không riêng gì Cái Bang bị Vô Vi Cung uy hiếp. Thất đại môn phái cũng bị dòng nước xoáy cuốn vào. Hư thực thế nào, Bạch cung chủ khi gặp bang chủ sẽ rõ.
Chàng không dò hỏi được gì đành phải nói:
- Như vậy cũng được. Ngô nhân huynh yên tâm. Lúc gặp bang chủ, tại hạ sẽ nói giúp cho Ngô nhân huynh mấy lời.
Ngô Chí Cường mãn nguyện:
- Được Bạch cung chủ và Thôi giáo chủ nói giúp cho, tiểu nhân nguyện khắc cốt ghi tâm đại ân đại đức của nhị vị. Bạch cung chủ, Thôi giáo chủ. Tiểu nhân xin được tiễn chân.
Chàng phì cười trước lối ăn nói khéo léo của hắn. Chàng ném cho hắn một câu, ngay khi cùng Thôi Oanh Oanh lao đi:
- Ngô nhân huynh, hãy bảo trọng. Cáo biệt!
Thôi Oanh Oanh nói vào tai chàng:
- Xem ra miệng lưỡi của tên họ Ngô không vừa gì, Phục ca nghĩ sao?
Chàng cười nhẹ:
- Ở đâu cũng vậy, người có thân thủ lợi hại vẫn không bằng kẻ có khẩu tài. Gã họ Ngô nếu biết vận dụng đúng nơi đúng lúc và đừng có xu thói xiểm nịnh, tiền đồ của hắn không chỉ có bấy nhiêu.
Thôi Oanh Oanh liếc mắt đưa tình:

- Có phải hắn có khẩu tài cũng như Phục ca, nên Phục ca bênh hắn không?
Chàng trơ tráo đáp lại:
- Như vậy có gì là không tốt ? Muội không phục à ?
- Xì…! Hay hớm gì tài miệng lưỡi mà muội phải phục ? Chỉ có điều….
- Sao? Điều gì?
- Nếu muội phát hiện Phục ca còn đem tài miệng lưỡi của Phục ca để thu phục thêm một nữ nhân nào nữa, muội là người đầu tiên sẽ trị tội Phục ca.
Chàng vờ sợ hãi:
- Muội là người đầu tiên, vậy ai đó sẽ là người thứ hai, thứ ba, thứ… - Đủ rồi. Chỉ ba là quá đủ để trị tội Phục ca rồi. Hừ. Người ta thì nhất bất quá tam, còn Phục ca thì lại được đằng chân lấn đằng đầu.
Bạch Bất Phục tuy ngấm ngầm đắc ý nhưng vẫn tìm cách trêu tức nàng:
- Chỉ ba thôi, sao đủ ? Nên nhớ, ta là cung chủ Bích Dạ Cung, thân thủ bất phàm.
Chỉ có ba người, sao đủ đối phó với bổn cung chủ?
Thôi Oanh Oanh đột nhiên xuất thủ, bấu mạnh vào người chàng:
- Như vậy đủ chưa? Muốn thêm nữa không?
Chàng xuýt xoa:
- Oâi chao…! Đủ, đủ rồi. Ta không muốn thêm nữa. Thôi giáo chủ xin tha mạng.
Vẫn còn hậm hực, Thôi Oanh Oanh rít lên:
- Chưa tha được. Bổn giáo chủ phải đưa người đến cho Từ đại ca phân xử. Mau đi!
Như một tội đồ bị áp giải, Bạch Bất Phục vờ nhăn nhó suốt chặng đường.
Thấy đã đến nơi, Thôi Oanh Oanh mới nói:
- Này. Nhớ hỏi Từ đại ca về việc của Độc Môn Tri Thù. Muội chỉ mong Tam muội của Phục ca được bình yên vô sự.
Ngay lập tức, từ trong ngôi cổ tự có tiếng nói vang ra…

Đánh máy: Bạch Vân Phi và Vong hồn Tiên Tử

Hồi 28
Vì Hiềm Nghi Quần Hùng Bất Phục
Quá Tam Chiêu Thu Phục Nhân Tâm

Bản lãnh của nhị đệ quả cao cường, đã thuyết phục được Nhất nương. Từ Nguyên Hậu ta hết sức bái phục. Ha…ha… Âm thanh thứ hai lại tiếp nối:
- Đại ca lại nói nhăng nói cuội rồi. Không sợ Thôi Oanh Oanh giáo chủ cười cho sao ?
Bạch Bất Phục kêu toáng lên:
- Đại ca, tam muội. Bạch mỗ và Thôi giáo chủ đã quá lo lắng cho nhị vị.
Bang chủ Cái Bang Từ Nguyên Hậu trong y phục không khác gì một vị phu thương vừa ung dung tiến ra vừa châm chọc:
- Bởi vậy Từ đại ca này mới nói, bản lãnh của nhị đệ, ta thật không dám so sánhb Vừa nheo mắt ngắm nhìn Thôi Oanh Oanh, Từ Nguyên Hậu vừa doa. nàng:
- Chắc là Thôi cô nương đây rồi. Cô nương tạm thời ngừng lo lắng cho tam muội của bọn ta được rồi đó. Hãy giữ sức để lo lắng cho một hồng nhan tri kỷ nữa của họ Bạch kia là vừa. Mà Thôi giáo chủ có biết vị đó chưa, nhị đệ ?
Thôi Oanh Oanh đỏ bừng hoa dung vì lời châm chọc của một nhân vật không ngờ lại là bang chủ một đại bang. Nàng nhỏ nhẹ đáp lại:
- Tiểu nữ Thôi Oanh Oanh, may được diện kiến Từ bang chủ Từ đại ca. Còn việc mà Từ đại ca hỏi, không may là tiểu nữ đã biết rồi.
Trong khi Thôi Oanh Oanh và Đoan Mộc Hạ cùng nhau diện kiến, Từ Nguyên Hậu vỗ tay bôm bốp:
- Bái phục, bái phục. Ta lại tiên liệu là nhị đệ sẽ không dám nói, nào ngờ… Chậc…chậc… Ngoài tam tuyệt công phu Bích Dạ, nhị đệ còn có cả tam nương. Hảo công phu. Hảo bản lãnh.
Ngay lập tức, Thôi Oanh Oanh và Đoan Mộc Hạ cùng ré lên:
- Từ đại ca nói như vậy chẳng khác nào hoa. long quên điểm nhãn ? Bây giờ y có đến tứ tuyệt chứ không phải ba như đại ca nói.
Chỉnh dung, nghiêm mặt, Từ Nguyên Hậu hỏi nửa đùa nửa thật:
- Thật sao ? Uý! Cả hai mới lần đầu hội diện, sao lại chúng khẩu đồng từ vậy? Tứ tuyệt thì càng hay chứ sao ?
Cả hai lại kêu lên một lúc:
- Mai hậu, hắn có ngũ tuyệt thì sao ? Không lẽ có bao nhiêu tuyệt là phải có bấy nhiêu người nâng khăn sửa túi cho hắn à ?

Bạch Bất Phục bất ngờ trước sự đồng tình mau lẹ của cả hai và chàng càng thêm lo ngại trước sự đồng tình này. Chàng kêu lên:
- Thôi ! Đại ca đừng đùa nữa. Đối với đệ, tam nương là đủ mà tứ tuyệt thì chưa ?
Đệ không kham nổi đâu.
Nhắc đến chánh đề, Từ Nguyên Hậu ngay lập tức lấy lại dáng vẻ của bang chủ một đại bang:
- Nhị đệ ! Tình thế càng lúc càng nghiêm trọng. Đệ mau theo ta vào đây, ta sẽ dẫn kiến nhị đệ với các vị nhất môn chi chủ.
Nghe nói có các vị nhất môn chi chủ, Bạch Bất Phục đầy lo ngại:
- Là những ai vậy, đại ca ?
Trấn an chàng, Từ Nguyên Hậu bảo:
- Nhị đệ yên tâm. Họ tuy là chưởng môn nhân của Thất đại môn phái nhưng họ vẫn luôn ngưỡng mộ đệ, một cung chủ Bích Dạ Cung ngang nhiên dám đối đầu với Vô Vi Cung. Vào đây nào!
Thế nhưng, cả hai chỉ mới bước được ba bước, từ bên trong ngôi cổ tự có đến sáu người đang bước ra.
Vị tăng nhân đi đầu có nhân diện khá quen mắt Bạch Bất Phục. Và chính vị tăng nhân này mở miệng trước:
- A di đà phật ! Bần tăng Ngộ Thiền. Không ngờ tiểu thí chủ hãy còn kém niên kỷ lại là cung chủ Bích Dạ Cung danh trấn vũ nội sáu mươi năm trước.
Cũng ngờ ngợ như chàng, Thôi Oanh Oanh bỗng lên tiếng, quên mất lễ nghi:
- Đại sư và gia sư Khấp Quỷ Tăng không biết có mối liên hệ gì?
Ngộ Thiền đại sư vụt nhắm mắt, chấp tay nói liền miệng:
- A di đà phật ! Tiểu cô nương chớ nhắc đến Quỷ Tăng trước mặt bần tăng. A di đà phật… A di đà phật… Phật tổ đại từ đại bi xin cứu khổ cứu nạn. Ma chướng này vẫn luôn đeo đuổi đệ tử, quấy nhiễu sự thanh tu của đệ tử. A di đà phật… Hỏi chỉ có một nhưng nghe thì qua nhiều, Thôi Oanh Oanh cất cao giọng:
- Xin hỏi, hai chữ ma chướng của đại sư hàm ý gì ?
Mở bừng mắt ra, chiếu xạ vào Thôi Oanh Oanh hai luồng tinh quang như khiếp ma phục quỷ, Ngộ Thiền đại sư hỏi:
- Tiểu cô nương là truyền nhân của Khấp Quỷ Tăng ? Và cũng là giáo chủ Hắc Y Giáo đã bị hủy diệt ?
Đỏ bừng mặt vì lời lẽ hàm ý khinh miệt của Ngộ Thiền đại sư, Thôi Oanh Oanh suýt nữa đã phát tác nếu không có lời của Từ Nguyên Hậu xen vào:
- Phương trượng đại sư. Cô nương đây đúng là giáo chủ Hắc Y Giáo và cũng là thù nhân của Vô Vi Cung. Chung một kẻ thù tất phải là bằng hữu.
Quay nhanh sang Bạch Bất Phục và Thôi Oanh Oanh, Từ Nguyên Hậu lẹ miệng dẫn tiến cả hai với năm nhân vật còn lại:

- Võ Đang phái Thanh Từ đạo trưởng, Hoa Sơn phái Lâm Kiến Tường đại hiệp, Nga My phái Phiêu Di sư thái, Không Động phái Trương Luân Hồi đại hiệp, cuối cùng là chưởng môn nhân môn phái Thanh Thành Vi Hữu Đạo đại hiệp. Cùng với Thiếu Lâm, tất cả sáu phái này đều tiếp nhận Vô Vi Lệnh của Vô Vi Cung. Hạn trong một tuần trăng phải chuẩn bị sẵn chân kinh võ học trấn môn để Vô Vi môn hạ đến thu nhận.
Hay được tin này, đại ca đã đích thân đến từng phái và thuyết phục mọi người cùng hiệp lực tảo trừ Vô Vi Cung. Bây giờ có nhị đệ, cơ sự tất thành.
Tuy chưa lần nào có dịp tiếp xúc với Thất đại môn phái, nhưng chính danh của họ Bạch Bất Phục ít nhiều đã nghe. Aáy vậy mà, ngay hôm hội diện đầu tiên này, Bạch Bất Phục dù không muốn thấy cũng phải thấy ở họ có điều gì đó rất gượng gạo miễn cưỡng.
Nếu cho lời lẽ vừa rồi của một vị cao tăng đức độ sâu dầy là Ngộ Thiện đại sư hàm ý khinh miệt, Bạch Bất Phục cũng có cảm giác tương đồng về ấn tượng của chàng đối với những ánh mắt của năm vị chưởng môn kia.
Lấy làm ngạc nhiên về điều này, chàng đưa mắt nhìn Đoan Mộc Hạ.
Đoan Mộc Hạ như chỉ chờ có thế bèn nhún vai rồi quay mặt đi.
Chàng lại quay sang Từ Nguyên Hậu. Từ Nguyên Hậu sau cái chớp mắt đầy hàm ý liền lên tiếng hối thúc chàng:
- Nhị đệ ! Trong thất đại môn phái ta chỉ đến được sáu phái. Họ cũng đến dây là muốn nhị đệ cho họ biết sự lợi hại của Vô Vi Cung. Cổ nhân có dạy tri kỷ tri bỉ bách chiến bách thắng. Hiểu được sự lợi hại của Vô Vi Cung sự hiệp lực của toàn thể võ lâm Trung nguyên mới có cơ tựu thành.
Thấy chàng sau đó vẫn tỏ ra ngơ ngác vì không hiểu, Từ Nguyên Hậu lại chớp mắt và nói:
- Trước đây, kể từ khi Bích Dạ Ngũ Tuyệt Khúc của Bích Dạ Cung lưu lạc giang hồ, chẳng hề có người nào luyện được cho dù là nhất tuyệt. Nhị đệ thân danh là cung chủ Bích Dạ Cung, có thể cho mọi người tường lãm công phu tuyệt học Bích Dạ Cung được không?
Nhớ lại lời đầu tiên Ngộ Thiền đại sư nói với chàng, bất giác hào khí can vân liền đến với chàng.
Chàng cho tay vào bọc áo lấy ra chiếc quạt. Đoạn dõng dạc, chàng nói:
- Bản lãnh của tại hạ bất quá chỉ hơn được đệ nhất cao đồ của Vô Vi Cung mà thôi. Chư vị chưởng môn nếu muốn biết bản lãnh của Vô Vi Cung là thế nào, hãy hạ mình chỉ giáo cho tại hạ vài cao chiêu tuyệt học.
Từ Nguyên Hậu tái mặt vì Bạch Bất Phục đã hiểu sai ý, nhưng chưa kịp lên tiếng để ngăn chàng. Từ Nguyên Hậu lại bắt gặp ánh mắt nhìn ngăn cản của Đoan Mộc Hạ lẫn Thôi Oanh Oanh.
Chỉ cần một chút chậm trễ của Từ Nguyên Hậu đã đủ cho Bạch Bất Phục nói thêm một câu khinh mạn:

- Trong chư vị, nếu có ai qua được ba chiêu của tại hạ, kể như có thể tạm đối phó với một trong những nữ Bạch y vệ của Vô Vi Cung. Nên nhớ, tại hạ chỉ nói là tạm đối phó thôi, chứ để thắng thì chưa đủ.
Đến lượt sáu vị chưởng môn nhân kia phải tái mặt. Họ tái mặt là vị sự quá cao ngạo của chàng. Một tên tiểu tử miệng còn hôi sữa dám khoác lác rằng không ai trong họ qua được ba chiêu của chàng, họ làm sao chịu nổi.
Chưa hết, chàng còn bảo họ chỉ đủ đối phó chứ không đủ thắng bọn nữ lưu, cho dù nữ lưu đó là người của Vô Vi Cung cũng vậy, họ càng không sao chịu nổi.
Không chịu nổi tất phải có phản ứng. Và có phản ứng nghĩa là tiếp nhận tỷ chiêu cùng chàng.
Thôi Oanh Oanh hậm hực nhìn lão trọc Ngộ Thiền, vì Ngộ Thiền không bước ra trước như nàng đang mong đợi.
Ngược lại, Đoan Mộc Hạ có phần hả hê khi nhìn thấy mụ sư thái Phiêu Di của Nga My phái bước ra chịu nhục.
Tay thủ phất trần, Phiêu Di sư thái nhẹ giọng khuyên Bạch Bất Phục:
- Phất trần của bần ni do Cương Ty Vạn Niên luyện thành, thí chủ dùng quạt e có điều bất tiện. Thí chủ có thể hỏi Thanh Từ đạo trưởng để tạm mượn bảo kiếm trấn môn của Võ Đang phái.
Bạch Bất Phục xếp quạt vào rồi lại mở ra phe phẩy:
- Đa tạ sư thái nhắc nhở. Nhưng nếu tại hạ dùng kiếm, hạn ba chiêu lại phải thay đổi. Sư thái muốn giải quyết trong vòng một chiêu ư ?
Sắc mặt từ hoà của Phiêu Di sư thái liền biến mất, thay vào đó là sắc mặt tái nhợt với tiếng nạt thịnh nộ:
- Thí chủ quả ngông cuồng. Bần ni đành phải dạy cho thí chủ một bài học lễ độ.
Xem chiêu !
Điều bất tiện mà Phiêu Di sư thái vừa nói không phải chỉ có bấy nhiêu, phất trần còn lợi thế hơn chiếc quạt của chàng ở chỗ phất trần khi đánh ra lại dài hơn trường kiếm. Nếu Bạch Bất Phục không đủ bản lãnh, dù có dùng kiếm cũng kém thế hơn phất trần.
Do đó, Phiêu Di sư thái thoáng nở một nụ cười lúc nhìn thấy chỉ trong chớp mắt các đại huyệt của tiểu tử ngông cuồng đều bị đuôi phất trần uy hiếp trầm trọng.
Nhưng nụ cười của Phiêu Di sư thái bỗng tắt ngấm khi bóng nhân ảnh của Bạch Bất Phục bỗng nhòe đi.
Đến khi mục quang của Phiêu Di sư thái nhìn rõ được sự việc, chiếc quạt đã xếp lại của chàng đang chỉ vào Mi tâm huyệt của sư thái.
Chàng tránh như thế nào, ra chiêu làm sao không một ai nhìn thấy!.
Tất cả chỉ biết lặng người khi thấy Bạch Bất Phục thu chiếc quạt về và nhẹ

nhàng nói:
- Phàm võ học tối kỵ việc động nộ. Chiêu này không kể, sư thái cứ bắt đầu lại.
Còn nỗi nhục nào bằng ? Phiêu Di sư thái nhanh tốc ra tay, trước khi Từ Nguyên Hậu kịp buông tiếng thở dài ngao ngán.
Nhưng dẫu sao Phiêu Di sư thái cũng phải thừa nhận tiểu tử ngông cuồng kia nói đúng. Ngoài miệng thì không nói gì, song cử động của Phiêu Di sư thái đã nói lên điều đó. Chiêu thức của sư thái đã cẩn mật hơn, bao hàm nhiều biến hoá hơn và đúng là chiêu thức do tôn sư một phái thi triển. Phiêu Di sư thái không còn để nộ khí tác động đến chiêu thức nữa.
Với chiêu thức đầy biến hoá của vị chưởng môn Nga My phái, chiếc quạt trên tay Bạch Bất Phục cũng trở nên thận trọng.
Quạt ngắn, phất trần dài, Bạch Bất Phục chỉ có thể hoá giải từng biến hóa của phất trần chứ chưa thể phản thủ hoàn công, đưa Phiêu Di sư thái đến chỗ lúng túng.
Sau chiêu thứ nhất có phần chiếm được thượng phong, Phiêu Di sư thái trầm giọng hôn hoán:
- Loan vũ đão càn khôn! Đỡ!
Những sợi cương ty trên đầu phất trần chợt xoè rộng như chiếc tán, phủ chụp lấy toàn bộ thân hình Bạch Bất Phục. Chiêu thức lợi hại này thật đúng như tên gọi:
Loan vũ đảo càn khôn.
Bạch Bất Phục thầm tán dương:
“ thế mới biết biển học thật mênh mang, không có chỗ tận cùng. Cổ nhân không hề sai khi nói:
cao nhơn tắc hữu cao nhơn trị.” Chàng lập tức rùn bộ và nâng cao chiếc quạt. Chàng cũng xoè rộng chiếc quạt và hất ngược lên trên một đạo kình lực.
Đạo kình lực này vừa đẩy bật những sợi cương ty như chiếc tán kia, Phiêu Di sư thái liền đắc ý nạt lớn:
- Nhất loan xuất động! Trúng!
Ngay lập tức Phiêu Di sư thái trở ngược đầu phất trần, dùng chóp mũi của cán phất trần chỉ thẳng vào Khí Hải huyệt của Bạch Bất Phục.
Bạch Bất Phục dù thêm thán phục cũng kêu:
- Hảo công phu ! Trúng!
Chiếc quạt trên tay chàng cũng xếp lại và từ bên trên lao cắm xuống, chiếu ngay vào Hiệp Cốc huyệt trên mu bàn tay của Phiêu Di sư thái nhanh không thể tưởng.
Và khi đầu quạt của chàng chạm phải Hiệp Cốc huyệt, cán phất trần của Phiêu Di sư thái hãy còn nửa xích nữa mới đến được Khí Hải huyệt của

chàng.
Hữu thủ chấn động, chiếc quạt trần phải rời khỏi tay Phiêu Di sư thái.
Với động tác nhanh nhạy thần tốc, Bạch Bất Phục khom người dùng quạt đỡ lấy phất trần một cách nhẹ nhàng.
Chàng nâng lên ngang ngực và đưa ra phía trước cho Phiêu Di sư thái.
Thay vì đưa tay nhận lấy như bao người đương diện thầm nghĩ, Phiêu Di sư thái tuy cũng đưa tay ra nhưng khi chạm phải cán phất trần liền tác động vào đó một lực khá mạnh.
Chiếc phất trần vốn nằm hờ trên chiếc quạt, bị chấn kình tác động vào liền xé gió lao thẳng vào tâm thất của Bạch Bất Phục.
Những người đương diện nhìn thấy cùng thảng thốt kêu lên:
- Ồ… Nguy tai!
Thế nhưng, phản ứng của Bạch Bất Phục quả là phản ứng của một nhân vật có bản lãnh bất phàm.
Chàng khẽ hóp bụng, đưa lưng về phía sau, tạo một khoảng cách cho những sợi cương ty bật duỗi ra không thể chạm phải người, cùng lúc đó, chiếc quạt trên tay chàng nhanh tốc chớp động. Xoè ra đã nhanh, mà cụp lại còn nhanh hơn, chiếc quạt trên tay chàng thế là đã kẹp chặt phần chót cùng của cán phất trần, không cho những sợi cương ty kia tiếp tục lao đi.
Chàng giữ nguyên vị thế đó khiến cho chiếc phất trần cứ nằm ngang và lơ lửng giữa khoảng không, chỉ có lực đạo ở chiếc quạt là đủ giữ thăng bằng cho phất trần.
Mọi người bật trút ra những hơi thở dài nhẹ nhõm. Nhất là lúc những sợi cương ty vì không chi trì được chấn lực do Phiêu Di sư thái tác động vào phải buông rũ xuống theo chiều thẳng đứng và Bạch Bất Phục kịp đứng ngay người lên.
Chàng nhìn lom lom vào ánh mắt hãi sợ của Phiêu Di sư thái như muốn phát tác.
Đúng lúc đó, tiếng cười được Từ Nguyên Hậu cố làm ra vẻ thanh thản bỗng vang lên:
- Ha…ha…ha… Hảo, tuyệt trần ! Người ra chiêu thì xuất kỳ bất ý, quyết chuyển bại thành thắng, không chịu khuất phục, kẻ hoá giải thì chiêu thức phi phàm, lâm nguy bất loạn, đáng mặt hảo hán đại trượng phu. So sánh ra, Từ mỗ không thể bằng bất kỳ ai trong cả hai. Bội phục! Bội phục!
Ngấm ngầm hiểu ý tứ của Từ đại ca, Bạch Bất Phục thu ánh mắt về và dùng tả thủ cầm lấy phất trần đưa ra phía trước. Cớ hạ đài đã có, Phiêu Di sư thái đâu dám bỏ lỡ.
Nhận lấy chiếc phất trần, giọng nói của Phiêu Di sư thái toát đầy thành ý:
- Bạch cung chủ bản lãnh hơn người lại còn tỏ rõ đại lượng của chính nhân quân tử. Bần ni cam tâm bái phục!

Dứt lời, Phiêu Di sư thái trước khi lui lại còn hướng về Bạch Bất Phục vái dài.
Bạch Bất Phục còn đang khom người đáp lại một lễ quá trọng hậu của Phiêu Di sư thái, một tiếng động chạm của kim thiết bỗng vang lên.
Choang!
Tiếp đó, một bóng nhân ảnh loang loáng xuất hiện với tiếng quát kèm theo:
- Công phu của Bạch cung chủ quả cao cường. Mỗ, Lâm Kiến Tường không biết tự lượng sức, mong được Bạch cung chủ tứ giáo. Đỡ!
Liếc mắt thật nhanh, Bạch Bất Phục bắt gặp ánh mắt nhìn vừa tán thưởng vừa khích lệ của Từ Nguyên Hậu, chàng ôn tồn lên tiếng:
- Lâm đại hiệp quá lời rồi. Vì muốn chư vị đừng quá khinh thường Vô Vi Cung, tại hạ đành phải bêu xấu. Hảo kiếm pháp!
Chàng chọc thẳng chiếc quạt vào giữa vùng kiếm ảnh của Lâm Kiến Tường, chưởng môn nhân môn phái Hoa Sơn.
Sau một lúc khua khoắng, không những chàng đã hoá giải toàn bộ ba chiêu mà còn kẹp chặt được đầu kiếm của lão. Vị thế của cả hai lúc này đâu khác gì vị thế của hai cao thủ đang chuẩn bị tỷ đấy nội lực.
Hành vi của Bạch Bất Phục ngay lập tức gợi nhớ cho Đoan Mộc Hạ lần giao đấu của họ trước kia. Đoan Mộc Hạ đột nhiên phấn khởi hùng tâm.
Do đó, khi Bạch Bất Phục nhẹ nhàng buông đầu kiếm để Lâm Kiến Tường lùi về trong tâm trạng nể phục, Đoan Mộc Hạ liền tiến ra như cùng một lúc với Thanh Từ đạo trưởng chưởng môn nhân môn phái Võ Đang.
Đoan Mộc Hạ lên tiếng:
- Bổn môn lâm kiếp nạn, bị Vô Vi Cung Bạch y vệ huỷ diệt. Tiểu nữ may còn toàn mạng nay xin được chưởng môn đạo trưởng điểm hoá cho vài cao chiêu.
Nhìn thức thủ kiếm của một nữ nhân liễu yếu đào tơ là Đoan Mộc Hạ, Thanh Từ đạo trưởng không thể không thảng thốt:
- Thập Toàn kiếm pháp!
Đoan Mộc Hạ cười nhẹ:
- Mục lực của đạo trưởng quả tinh tường. Thế nhưng, dù là Thập Toàn Kiếm Pháp đi nữa, tiểu nữ vẫn phải bại tẩu trước Vô Vi Cung môn hạ. Mời đạo trưởng tiến chiêu cho.
Ngẫm nghĩ một lúc, Thanh Từ đạo trưởng chán nản buông kiếm:
- Vô lượng thọ phật. Bần đạo bất tất tỷ kiếm. Thập Toàn Kiếm Pháp vốn dĩ danh bất hư truyền, nếu Đoan Mộc môn chủ vẫn phải thảm bại thì Lưỡng Nghi kiếm pháp của Võ Đang càng không nên nhắc đến.
Vừa nói vừa lùi, Thanh Từ đạo trưởng nói xong cũng là lúc lui về nguyên vị.
Cả Đoan Mộc Hạ lẫn Từ Nguyên Hậu chưa kịp mở miệng nói những lời trấn an cùng khích lệ Thanh Từ đạo trưởng, một nhân vật có vóc dáng cao lớn

chợt bước ra và oang oang:
- Chưa đánh đã nhận bại, bổn phái Thanh Thành chưa bao giờ có ý nghĩ đó. Vi Hữu Đạo mỗ xin được lĩnh giáo Thập Toàn Kiếm Pháp cho tường chân giả. Mời!
Bằng vào khẩu khí của chưởng môn nhân môn phái Thanh Thành Vi Hữu Đạo, có không ít người phải ngờ ngợ rằng kiếm pháp của Đoan Mộc Hạ chưa chắc đã là Thập Toàn Kiếm Pháp, một kiếm pháp vang danh khắp Trung nguyên, đã tạo cho Bạch Cao Sơn một ngoại hiệu tột đỉnh:
Trung Nguyên Vô Địch Kiếm!
Điều này cũng phải lẽ, vì Bạch Cao Sơn thất tung đã lâu khiến, nhưng ai đã từng ngưỡng mộ lẫn bất phục phải thất vọng.
Hiểu được nguyên nhân này, Đoan Mộc Hạ đáp lại:
- Kiếm pháp này là do tiểu nữ học lóm. Chân giả thế nào mong Vi chưởng môn cho biết cao kiến. Xem chiêu!
Hữu kiếm vừa được Đoan Mộc Hạ gặt mạnh liền hiển hiện năm đầu kiếm, và năm đầu kiếm này cùng một lúc uy hiếp khắp năm đại huyệt của Vi Hữu Đạo chỉ trong nháy mắt.
Không những chỉ có Vi Hữu Đạo phải bàng hoàng, năm nhân vật chưởng môn còn lại ở bên ngoài cũng phải đồng loạt kêu lên:
- Ngũ vân nhất đoá !
Họ đồng loạt kêu có nghĩa là họ đồng loạt nhận ra tuyệt chiêu này. Và nguyên nhân khiến họ cùng nhận ra chính là họ đã từng nhìn thấy ai đó thi triển.
Bởi đó, Vi Hữu Đạo phải tận lực bình sinh và dồn toàn bộ kiếm pháp sở trường mới có thể tạm hoá giải, được chiêu kiếm của Đoan Mộc Hạ.
Còn đang xuất hạn đầy mặt vì chiêu kiếm quá hung hiểm, Vi Hữu Đạo càng thêm khiếp đảm khi nghe Đoan Mộc Hạ nạt lên:
- Thanh Thành Kiếm Pháp thật đáng khâm phục. Chưởng môn cẩn trọng. Đỡ!
Lần này Đoan Mộc Hạ gạt tay đến hai lần. Và thế là, có đến mười mũi kiếm cùng lúc xuất hiện.
Đến lúc đó, quần hùng buộc phải kêu lên:
- Đúng là Thập Toàn Kiếm Pháp !
Và lẽ đương nhiên, việc Vi Hữu Đạo cứ đứng trân người là điều không thể tránh.
Phần thì vô lực ngăn đỡ, phần thì bị Thập Toàn Kiếm Pháp thu mất hồn, Vi Hữu Đạo hoàn toàn hết cả phản ứng.
Lo lắng cho Vi Hữu Đạo vì sợ Đoan Mộc Hạ không sao kịp thu chiêu Bạch Bất Phục vội vàng lao đến.
Thế nhưng, ý định giải nguy cho Vi Hữu Đạo của Bạch Bất Phục không sao

thực hiện được. Vì đã có người nhanh tay hơn.
Chàng kịp dừng người, đúng vào lúc Đoan Mộc Hạ hô hoán ầm ĩ….

Âm Công

Đánh máy: Bạch Vân Phi và Vong hồn Tiên Tử
Hồi 29
Sau Lão Nhân Lại Đến Vô Vi
Thoát Tay Tiên Tử Vẫn Tuyệt Đường

Cả mười đầu mũi kiếm do Đoan Mộc Hạ phóng ra đều bị chấn động khắp lượt!
Sừng sững diện đối diện với Đoan Mộc Hạ là một lão nhân đã quá cao niên kỷ với một ít dúm tóc còn lại vừa bạc vừa thưa.
Trên tay của lão nhân vô danh chỉ là một đoạn cây có chiều dài xấp xỉ với chiều dài của thanh kiếm.
Không cần nghe tiếng hô hoán của Đoan Mộc Hạ, chỉ cần nhìn đoạn cây trên tay lão nhân vẫn còn nguyên vẹn cho dù vừa mới chạm vào đầu mũi kiếm của nàng những mười lần, Bạch Bất Phục cũng đoán dược lão nhân đó là ai.
Chàng vòng tay thủ lễ và lên tiếng:
- Lão tiền bối quả có kiếm pháp thượng thừa. Cho hỏi, lão tiền bối và gia phụ Trung nguyên vô địch kiếm Bạch Cao Sơn có mối quan hệ thế nào ?
Nếu thân chủ của lão nhân đó chưa đủ để quần hùng bàng hoàng thì câu nói vừa rồi của Bạch Bất Phục lại quá thừa để làm cho quần hùng cùng xôn xao.
Vì họ không sao ngờ được Bạch Bất Phục lại gọi Trung Nguyên Vô Địch Kiếm Bạch Cao Sơn là phụ thân.
Và cùng với họ, Bạch Bất Phục càng bất ngờ hơn trước phản ứng của lão nhân vô danh.
Lão không một lời đáp lại và khuôn mặt của lão vẫn cứ vô biểu cảm. Nhưng đoạn cây trên tay lão lại vũ lông và là vũ lộng để tấn công Bạch Bất Phục.
Hốt hoảng, Bạch Bất Phục ngoài việc di hình hoán vị thì không còn có kịp một phản ứng nào khác. Bất quá, chàng chỉ kêu lên:
- Uý ! Sao lão tiền bối ra tay?
Mặc cho chàng kêu, bất chấp Độc Bộ Tam Quỷ bộ pháp của chàng thừa năng lực làm cho bất kỳ ai khác phải loạn nhãn, đoạn cây trên tay lão nhân như có mắt cứ bám sát đủ cả chín bóng nhân ảnh của chàng.
Thần tình rung động, mồ hôi tươm đầy, Bạch Bất Phục thi triển bộ pháp vừa tìm cách lẩn tránh chàng vừa tiếp tục nói:
- Lão tiền bối nếu không dừng tay, đừng trách vãn bối thất lễ.
Chiếc quạt trên tay chàng lập tức vũ lộng khi chàng nghe Đoan Mộc Hạ kêu trước, tiếp theo sau là lời cảnh tỉnh của Thôi Oanh Oanh:
- Nhị ca đừng nhân nhượng nữa. Lão đã vướng phải Cuồng Tâm Tán Thần

Độc rồi mà?
- Giải dược có rồi. Phục ca tìm cách chế ngự lão đi.
Chàng liền quát:
- Vãn bối cam thất lễ. Đỡ!
Không riêng gì quần hùng, đến cả Bạch Bất Phục cũng phải kinh tâm động phách trước kiếm pháp tuyệt lợi hại của lão nhân vô danh.
Chỉ sau vỏn vẹn một chiêu, đoạn cây trên tay của lão nhân đã lần lượt điểm trúng vào những nan quạt của chàng và là điểm đúng mười lần.
Dù đã từng nếm qua sự lợi hại của Thập Toàn Kiếm Pháp do Đoan Mộc Hạ thi triển, song kiếm pháp như lão nhân vô danh quả là điều mà Bạch Bất Phục dù có muốn tưởng tượng cũng không tài nào tưởng tượng nổi.
Nhận thấy điều này, Đoan Mộc Hạ cắn môi đến bật máu lúc nàng nhún người định lao đến tiếp trợ Bạch Bất Phục và phải xem người truyền thụ kiếm pháp cho nàng là địch nhân.
Thế nhưng đúng lúc đó có tiếng gầm đanh gọn của Bạch Bất Phục kịp ngăn nàng lại:
- Hay lắm. Đỡ!
Với nhị tuyệt Bích Dạ công phu kịp đánh ra sau khi ném bỏ chiếc quạt đã bị đoạn gãy, Bạch Bất Phục ngang nhiên dùng chưởng kình giao đấu với lão nhân vô danh có đoạn cây trong tay.
Kình phong mãnh liệt vừa hiển hiện đã làm cho kiếm chiêu của lão nhân phải chậm lại phần nào.
Ngay lập tức, Bạch Bất Phục bỗng quát lên thịnh nộ:
- Vừa nghe nhắc đến tính danh gia phụ, lão đã xuất hiện. Nói, có phải lão đã bắt giữ gia phụ và truy bức người truyền thụ kiếm pháp Thập Toàn không ?
Song phương vẫn giao đấu cho dù lời nói của chàng làm cho mọi người đương diện phải hoang mang. Nhất là Đoan Mộc Hạ vì nàng không ngờ Bạch Bất Phục lại nghĩ đến điểm này.
Nếu như chàng suy đoán đúng không lẽ Đoan Mộc Hạ lại tiếp nhận kiếm pháp của một kẻ là thù nhân của Bạch Bất Phục ?
Còn đang nghĩ, Đoan Mộc Hạ thoáng rùng mình vì tiếng gầm giận dữ của Bạch Bất Phục:
- Lão không nói ư ? Vậy đừng trách ta. Đỡ!
"Chàng đã phải dùng Tứ Tuyệt Bích Dạ công phu ? Lão dị nhân e nguy mất!" Trong mơ hồ, Đoan Mộc Hạ không tin lão nhân vô danh kia là thù nhân của Bạch Bất Phục.
Nàng thảng thốt kêu lên:
- Nhị ca ! Lão là tội đồ của Vô Vi Cung mà !
Như tiếng sấm nổ bên tai, Bạch Bất Phục chợt thu chiêu.
Và là kịp lúc cho chàng, vì lão nhân kia không hiểu sao lại toàn thân bất

động, như không hề hay biết có công phu lợi hại Bích Dạ tứ tuyệt đang nhắm vào lão.
Từ Nguyên Hậu gầm lên:
- Chế ngự lão mau, nhị đệ !
Phản ứng liền đến, ngoài sự tự chủ của chàng. Chàng vươn tay và dễ dàng khống chế huyệt đạo của lão nhân.
Đúng lúc đó, chiếc sừng tê đựng giải dược Cuồng Tâm Tán Thần Độc liền được Thôi Oanh Oanh ném đến:
- Phục ca ! Hãy đón lấy giải dược!
Bạch Bất Phục hoàn hồn đưa tay ra và chuẩn bị đón lấy chiếc sừng tê đang bay đến với chàng.
Mục quang của chàng như bật cả ra vì một điều hoàn toàn không tưởng chợt xảy đến.
Một bóng nhân ảnh lao đi nhẹ như hơi gió thoảng đã sớt ngang chiếc sừng tê trước khi chàng kịp chộp lấy.
Tiếp đó, từ trên không trung có tiếng vần vũ và một tràng cười khinh thiên ngạo địa cũng vọng xuống:
- Ha…ha…ha… Kịp nhận ra tiếng vần vũ kia là do con chim Bạch Hạc tạo ra. Đồng thời, ở trên lưng Bạch Hạc là một nữ phụ trung niên có dung nhan diễm lệ tuyệt trần đang cao hứng phát từng chuỗi cười dài, Bạch Bất Phục phẫn nộ quát:
- Yêu phụ. Ngươi đứng hàng thứ mấy trong Bạch y vệ Vô Vi Cung?
Mỹ phụ nọ cứ chễm chệ trên lưng Bạch Hạc và tiếp tục buông hết chuỗi cười này đến chuỗi cười khác.
Điều này khiến Bạch Bất Phục sinh nghi. Chàng vừa kinh tâm vừa kêu hỏi:
- Ngươi là… Vô Vi Tiên Tử ? Ngươi là Vô Vi Tiên Tử?
Đến lúc đó, mỹ phụ mới thôi cười.
Vừa điều động Bạch Hạc bay thành vòng, mỹ phụ vừa nói vọng xuống:
- Bọn chưởng môn các phái nghe đây. Lời của bổn tiên tử đã nói nhất thiết phải được thực hiện. Đến hạn kỳ, nếu các ngươi không chuẩn bị sẵn chân kinh đừng trách bổn tiên tử hạ thủ bất lưu tình. Ha…ha…ha… Bằng vào lời nói đó, mỹ phụ kia đã khiến quần hùng rúng động.
Và người rúng động nhất phải kể là Bạch Bất Phục. Chàng không ngờ lần này chàng lại chạm mặt đúng Vô Vi Tiên Tử.
Tuy nhiên chàng cũng có điều ngờ ngợ. Dựa theo lời lẽ trong mảnh hoa tiên chàng đã xem trong mật thất của Hắc Y Giáo, Vô Vi Tiên Tử phải là người cùng thời với Hoàng y nhân là sư tổ của Quỷ Y và phụ thân Thôi Oanh Oanh. Nhưng qua diện mạo của mỹ phụ này, ai dám nói mỹ phụ có niên kỷ xấp xỉ bách tuế ?
Và nếu thế, chỉ có trẻ lên ba mới tin rằng mỹ phụ chính là Vô Vi Tiên Tử.

Bởi quá nghi ngờ có sự giả mạo ở đây, nhân lúc Bạch Hạc bay ngang đỉnh đầu Bạch Bất Phục liền nhún người lao vọt lên:
- Trả lại giải dược cho ta, mau !
Biết trước thế nào mỹ phụ cũng thu chiếc sừng tê vào người để tránh cái chộp, Bạch Bất Phục do đã dồn lực sẵn bèn xuất chưởng quật ra:
Mỹ phụ thản nhiên hất nhẹ tả kình:
- Chỉ là Bích Dạ tứ tuyệt thôi sao ! Tiểu tử đáng phải trị tội !
Từ tả chưởng của mỹ phụ liền xuất hiện một quầng lửa, chụp thẳng vào công phu tuyệt học của Bạch Bất Phục.
Toàn thân Bạch Bất Phục như bị cả khối đá lớn đè phải liền nặng nề rơi xuống.
Chàng tuy đứng không vững nhưng cũng gượng kêu:
- Mụ là…. Là Vô Vi Tiên Tử … Lời nói này nửa là hỏi nửa là thừa nhận khiến quần hùng vốn đang kinh tâm lại càng thêm khiếp đảm.
Vì thân thủ của Bạch Bất Phục như họ đã mục kích, là thân thủ bất phàm rồi. Nhưng với thân thủ đó chàng lại không chịu nổi chỉ một kích nhẹ nhàng của Vô Vi Tiên Tử. Hỏi làm sao mọi người không khiếp đảm kinh tâm ?
Và mọi người càng không biết họ nên có tâm trạng như thế nào trước sự việc đang tiếp diễn.
Vô Vi Tiên Tử sau khi phô diễn thần công không hề ngó ngàng đến Bạch Bất Phục. Đáng lý Vô Vi Tiên Tử quật thêm cho chàng một chưởng nhằm loại bỏ hoàn toàn kẻ đã dám đương đầu với Vô Vi Cung, mụ lại thản nhiên cười:
- Ha…ha…ha… Vừa cười vừa được Bạch Hạc đưa đi thành vòng tròn, Vô Vi Tiên Tử còn thản nhiên hơn khi trút bỏ dần dần mọi giải dược Cuồng Tâm Tán Thần Độc trong chiếc sừng tê.
Nhìn bao tâm huyết đang tan dần vào không khí, Thôi Oanh Oanh hết sức sợ hãi.
Nàng tìm cách lao đến vung chưởng:
- Yêu phụ ! Ta liều mạng với mụ !
Tiếng quát và hành vi của Thôi Oanh Oanh ngay lập tức thức tỉnh Đoan Mộc Hạ và Từ Nguyên Hậu. Cả hai cùng sóng vai lao lên.
Từ Nguyên Hậu xuất chưởng:
- Vô Vi ác phụ. Đỡ!
Đoan Mộc Hạ vung kiếm:
- Aùc phục ngông cuồng! Xem kiếm!
Hợp lực của cả ba không hề làm cho Vô Vi Tiên Tử nao núng.
Ngược lại, Vô Vi Tiên Tử dửng dưng như không và ung dung bảo:
- Thân thủ của bọn ngươi còn kém lắm. Xuống cả nào!
Vẫy nhẹ tả thủ, một quầng lửa Thiên Hoa? Thần Công liền xuất hiện.

Toàn bộ những chiêu công của cả ba đều bị quầng lửa thiêu huỷ. Và sau tiếng chấn kình ầm vang, cả ba đầu nặng nề rơi xuống.
Ném bỏ chiếc sừng tê giờ đã rỗng không. Vô Vi Tiên Tử điều khiển Bạch Hạc xà xuống chỗ lão nhân vô danh đã bị Bạch Bất Phục không chế huyệt đạo.
Hướng vào lão nhân, Vô Vi Tiên Tử chộp một cái vào hư không.
Trước ánh mắt kinh hoàng của mọi người, thần công Hư Không Nhiếp Vật của Vô Vi Tiên Tử liền cất bổng thân hình của lão nhân bay lên.
Hoàn toàn mất cả tự chủ, Bạch Bất Phục vừa mới khôi phục được năm phần lực đạo đã vội nhào đến giữ cứng lấy thân hình của lão nhân.
Hành vi của chàng quá bất ngờ làm cho công phu Hư Không Nhiếp Vật của Vô Vi Tiên Tử giảm đến tối đa uy lực.
Sắc diện thay đổi, Vô Vi Tiên Tử chộp thêm cái nữa và lần này là quyết bắt giữ cả hai.
Đáng sợ cho nội lực cực kỳ uyên thâm của Vô Vi Tiên Tử, với trọng lượng hai người gộp lại, Vô Vi Tiên Tử vẫn đủ năng lực dùn Hư Không Nhiếp Vật để hút thẳng lên.
Hồn bất phụ thể, Bạch Bất Phục vội vàng vừa buông vừa đẩy thân hình của lão nhân xuống phía dưới.
Mất đi nửa trọng lượng, toàn thân của chàng càng bay lên nhanh hơn để lọt vào tay mụ Vô Vi Tiên Tử.
Trong lúc kinh tâm, Bạch Bất Phục bỗng nảy ra một ý.
Chàng bấn loạn kêu toáng lên:
- Hạc tỷ tỷ! Đi mau!
Bạch Hạc vừa nghe liền vẫy hai cánh, bay thẳng lên và chênh chếch về phía trước.
Hành động đột ngột của Bạch Hạc khiến Vô Vi Tiên Tử mất thăng bằng.
Thế nhưng, mụ không ngã xuống như Bạch Bất Phục dự định.
Hoảng kinh hồn vía, chàng vùng vẫy dữ dội.
Nửa bị tuột tay, nửa phẫn nộ, Vô Vi Tiên Tử liền ném chàng trở xuống.
- Tiểu tử đáng chết!
Và thật bất ngờ, Bạch Bất Phục trong lúc vung loạn tứ chi lại chộp phải một chân của Bạch Hạc.
Bị chộp bất ngờ, Bạch Hạc vung vẫy đôi cánh và chao đảo thân hình.
Ở bên trên, có tiếng mụ Vô Vi Tiên Tử rít lên:
- Súc sinh! Ngươi muốn chết à ?
Cố bám chắc vào chân Bạch Hạc, Bạch Bất Phục kêu toáng lên một lần nữa:
- Tiếp tục đi Hạc tỷ tỷ! Yêu phụ không làm gì được tỷ tỷ đâu ! Mụ không dám giết Hạc tỷ tỷ đâu !
Như có điều thần bí gì đó thúc đẩy Bạch Hạc hoàn toàn trở chứng. Nó không

tuân theo sự điều động của Vô Vi Tiên Tử nữa. Trái lại, Bạch Bất Phục vừa dứt lời, Bạch Hạc càng lúc càng bay lên cao hơn và càng lúc càng vùng vẫy chao đảo hơn.
Ở một độ cao thật cao như thế này quả nhiên mụ Vô Vi Tiên Tử không dám làm gì Bạch Hạc thật. Mụ chỉ biết vấu chặt vào từng túm lông của Bạch Hạc và quát tháo:
- Ngươi giỏi lắm, súc sinh. Đến ngươi cũng bất tuân lệnh dụ của ta, trách gì lũ nghiệt đồ cũng muốn tạo phản. Hừ ! Thử xem ngươi bay được bao lâu nào ?
Mặc cho mụ quát tháo, Bạch Hạc vẫn bay, vẫn chao đảo.
Và người gánh chịu hậu quả nặng nề nhất chính là Bạch Bất Phục.
Khó thể chi trì nổi một khi chân nguyên nội lực đã giảm đi một nửa, không như mụ Vô Vi Tiên Tử được ngồi bên trên, Bạch Bất Phục lo lắng người phải rơi xuống và chết thảm là chàng chứ không phải là mụ yêu phụ.
Chàng đành phải tìm cách đối phó vẹn toàn, hay hơn phương cách hiện giờ.
Nghĩ đến một nơi, có thể làm cho mụ Vô Vi Tiên Tử phải thảm tử, chàng kêu lên:
- Bay về phía nam đi, Hạc tỷ tỷ!
Bạch Hạc liền đổi hướng.
Ở bên trên, khi Bạch Hạc không còn chao đảo nữa, mụ Vô Vi Tiên Tử chợt rít lên:
- Súc sinh ! Ngươi không nghĩ gì đến bầy con của ngươi sao ? Nếu người hiểu những gì ta nói hãy mau chuyển hướng hồi tâm.
Bạch Hạc bỗng bay chậm lại… Bạch Bất Phục thoáng bàng hoàng. Chàng không ngờ thủ đoạn của Vô Vi Tiên Tử lại ác độc đến vậy. Hoá ra từ nào đến giờ, Bạch Hạc phải chấp thuật làm phương tiện cho bọn Vô Vi Cung đi lại là do mụ Vô Vi Tiên Tử dùng sinh mạng của lũ con để uy hiếp bản thân nó.
Thương xót vô hạn và lo ngại cho sinh mạng bản thân, Bạch Bất Phục bèn kêu lên:
- Hạc tỷ tỷ đừng tin mụ. Sau lần này, mụ sẽ không buông tha cho Hạc tỷ tỷ đâu.
Hiện giờ, bọn đệ tử của mụ đã làm phản, tỷ tỷ chỉ cần tìm cách loại bỏ mụ, tỷ tỷ sẽ tự cứu được bản thân và giải thoát được những đứa con bé bỏng của tỷ tỷ.
Bạch Hạc quả thông linh. Không những nghe được, Bạch Hạc còn hiểu rõ những gì Bạch Bất Phục vừa giải thích. Bạch Hạc bèn tiếp tục bay về phía nam và bay thật nhanh.
Có phần lo sợ, mụ quát lên:
- Súc sinh ! Ngươi ngỡ ta không dám giết ngươi sao?

Ngay lập tức, chàng quát trả:
- Mụ cứ hạ thủ đi ! Để xem, nếu phải rơi xuống ở độ cao này, mụ có chết vì tan xương nát thịt không ?
Chàng lại nói với Bạch Hạc:
- Hạc tỷ tỷ có nhớ địa điểm lần trước tỷ tỷ đưa đệ đến không ? Đó là chỗ rất thuận tiện cho Hạc tỷ tỷ hành sự ! Nhanh lên nào, tỷ tỷ !
Kịp nhớ lại Bạch Hạc có hành vi phản thường là do sự xúi giục của Bạch Bất Phục, mụ Vô Vi Tiên Tử liền tìm cách nghiêng người để phóng chưởng vào Bạch Bất Phục ở phía dưới!
Nhận ra ý định của mụ, Bạch Bất Phục hốt hoảng hô hoán:
- Hạc tỷ tỷ, bên hữu!
- Bên tả, mau, tỷ tỷ!
Cả hai cứ thế mà chi trì. Mãi đến khi Vô Vi Tiên Tử phát hiện ra địa điểm nơi Bạch Hạc dường như cố tình bay đến, từ bên trên, mụ gầm lên:
- Súc sinh! Hoá ra ngươi định dùng Bích Dạ Cung để đối phó với ta !
Lời của Vô Vi Tiên Tử bảo là mắng Bạch Hạc cũng đúng, cho là mắng Bạch Bất Phục cũng không sai. Vì ý định của cả hai thật sự là như vậy.
Đắc ý, Bạch Bất Phục cười lên:
- Ha…ha…ha…! Mụ đã biết sợ ta à? Ta….
Chàng chưa dứt lời, toàn thân chàng bỗng hạ dần xuống, như có một hấp lực xuất hiện đâu đó ở phía dưới cứ muốn kéo trì chàng xuống.
Không tin Vô Vi Tiên Tử có thể vẫn ở bên trên nhưng lại có thể từ phía dưới thi triển công phu Hư Không Nhiếp Vật như vậy, Bạch Bất Phục đưa mắt nhìn lên.
Và chàng càng thêm kinh nghi khi phát hiện cả con Bạch Hạc lẫn Vô Vi Tiên Tử cũng trầm dần xuống như chàng.
Tóm lại, dường như bọn họ hai người và con Bạch Hạc nữa đang cùng chung một số phận, đang bị một tuyệt đại cao nhân nào đó ở phía dưới dùng công phu Hư Không Nhiếp Vật lợi hại hơn Vô Vi Tiên Tử thập bội để hút tất cả phải trầm xuống.
Càng không tin vào nhận định này, Bạch Bất Phục bất giác dõi nhìn xuống dưới để tìm kiếm.
Chàng nào nhìn thấy ai ngoài làn nước tối đen ở Bích Dạ Đầm đang dâng lên càng lúc càng nhanh.
Mơ hồ nhận ra có điều bất ổn chàng cố nghiêng người để tìm cho được sắc diện của Vô Vi Tiên Tử.
Cuối cùng chàng vừa khiếp sợ vừa thán phục thần công vô thượng của Vô Vi Tiên Tử!
Nếu chuyện xảy ra đúng như chàng nghĩ, sắc diện của Vô Vi Tiên Tử phải tỏ ra hoảng sợ mới đúng. Đằng này khuôn mặt của mụ ngoài sự đỏ bừng ra

nhưng biểu hiện còn lại đều cho biết mụ đang phần nào đắc ý.
Điều này minh chứng rằng việc tất cả phải trầm dần xuống đang làm cho mụ thích thú. Và sự thích thú này chỉ có, trừ phi sự việc xảy ra là hoàn toàn do ý của mụ, là do mụ gây ra.
Chính nhịp hô hấp nặng nề của Bạch Hạc đã gợi cho Bạch Bất Phục nghĩ đến một điều:
Vô Vi Tiên Tử đang thi triển thiên cân trụy để buộc Bạch Hạc tuy vẫn bay đi nhưng là bay càng lúc càng thấp dần.
Đúng vào lúc Bạch Bất Phục thức ngộ được điều này, cũng là lúc Bạch Hạc chỉ còn bay cao khoảng hai mươi trượng, còn Bích Dạ Đầm thì phải mười trượng nữa mới đến. Vô Vi Tiên Tử chợt hét lên:
- Đáng chết!
Hai âm thanh này còn đang phát ra Bạch Hạc bỗng cất mình lên cao. Đồng lúc đó, mụ Vô Vi Tiên Tử cũng phóng người ra khỏi lưng Bạch Hạc!
Như tiếng hét của mụ, một ngọn chỉ kình liền xuất phát từ ngón tay chỉ và xé gió lao thẳng vào tâm thất của Bạch Hạc!
Aùc phụ quả ác độc, quyết diệt trừ Bạch Hạc làm cho mụ một phen hoảng vía.
Chàng còn đang nghĩ, một tiếng hét nữa của mụ cũng đã vang lên:
- Tiểu tử! Ngươi cũng có phần đây!
Vậy là một trước một sau, hai ngọn chỉ kình Kim Dung đã được Vô Vi Tiên Tử thi triển nhằm tiêu diệt cả Bạch Hạc lẫn Bạch Bất Phục.
Căm phẫn trước hành vi quá ác độc của mụ, Bạch Bất Phục dù không còn bao nhiêu sức lực, sau một lúc đeo bám vào chân Bạch Hạc cũng phải xuất lực ra tay.
Giữ chân Bạch Hạc bằng một tay, tay còn lại chàng xô kình ra!
Chưởng kình của chàng tuy không mạnh nhưng do Bạch Hạc đang đà bay và không hiểu sao ngọn chỉ kình của mụ cũng không có bao nhiêu uy lực, nên cũng đủ là cho hai ngọn chỉ kình phải đổi hướng.
Ngọn chỉ kình nhắm vào chàng liền rơi vào khoảng không. Riêng ngọn chỉ kình nhắm vào Bạch Hạc tuy cũng bị đổi hướng nhưng do thân thể Bạch Hạc khá to lớn nên cuối cùng cũng bị ngọn chỉ kình ác độc kia đâm xuyên vào phần thịt tiếp giáp giữa thân và cánh bên hữu!
Trúng phải ngọn chỉ kình này dù không đến nỗi bị chết ngay nhưng sức lực của Bạch Hạc mười phần đã giảm đi đến bảy.
Điều này dễ hiểu vì Bạch Hạc là loài cầm điểu, sức lực hầu như tập trung ở đôi cánh. Mất đi một bên cánh, sức lực đương nhiên giảm đi một nửa. Với một cánh còn lại, dù có muốn cũng không bay được bao xa, kể như giảm thêm hai phần sức lực, vị chi tất cả giảm đi bảy phần.
Máu từ vết thương của Bạch Hạc liền phun ra, và theo chiều ngược lại, số

máu đó phần nhiều là rơi đúng vào người Bạch Bất Phục.
Chàng đang hoảng loạn vì sợ cả chàng lẫn Bạch Hạc đều phải rơi vào giữa đầm Bích Dạ, nếu phải rơi, Bạch Hạc kể như chết chắc, phần chàng, sức lực hầu như cạn kiệt, chàng cũng phải chung số phận với Bạch Hạc mà thôi.
Khi há miệng ra định xui Bạch Hạc cố sức và đừng để rơi ở giữa đầm, máu từ thân thể của Bạch Hạc đang phun ra liền ngập tràn đầy miệng.
Không để tâm, chàng nuốt vội nuốt vàng rồi kêu lên:
- Cố bay đến tiểu đảo ! Cố lên, tỷ tỷ!
Lần thứ hai, những đợt máu phún trào lại ngập tràn miệng chàng.
Chàng lại nuốt và vội dõi nhìn cách bay đang quá yếu ớt của Bạch Hạc.
Trước mặt chàng, tiểu đảo đã thấy khá rõ. Ôủ phía sau, Vô Vi Tiên Tử đã an tường, hạ thân ngay bên cạnh bờ đầm Bích Dạ.
Mụ đương nhiên phải nhìn thấy cả chàng lẫn Bạch Hạc với thân thể nhuộm huyết đang chếch dần vào đầm nước Bích Dạ.
Và khi khoảng cách đã đủ xa để đôi bên không còn nhìn thấy nhau, Bạch Hạc chỉ còn cách tiểu đảo độ năm trượng.
Lúc đó, đôi chân chàng đã mấp mé mặt trước Bích Dạ tối đen.
Lo cho Bạch Hạc phải thảm tử một khi chạm người vào làn nước Bích Dạ có độc u linh đoạn trường, Bạch Hạc vừa lướt được hai trượng nữa Bạch Bất Phục đành liều buông tay, chàng cố gượng kêu lên:
- Đến tiểu đảo đi, tỷ tỷ! Đừng lo lắng cho… Thêm một ngụm huyết cuối cùng được Bạch Bất Phục cố nuốt vào, sau đó, chàng mới ngập chìm toàn thân vào làn nước tối đen giá lạnh và có độc.
Biết trước điều gì sắp xảy đến, Bạch Bất Phục cố rướn người về phía trước, hy vọng nếu không chạm được tay vào mép bờ đá thì chí ít chàng cũng chìm đúng vào chỗ có bờ đá đưa ra chắc chắn phải có ở đáy nước Bích Dạ Đầm!
Cùng với màn đêm đen dày đặc vừa bao phủ, cái giá lạnh tột cùng cũng xuất hiện và xâm nhập vào xương tuỷ của Bạch Bất Phục!
U linh đoạn trường độc thì chàng không sợ, bởi chàng đã từng uống phải nước Bích Dạ Đầm nhưng vẫn không sao. Chàng chỉ sợ cái lạnh của nước Bích Dạ Đầm. Vì như đã có lần giải thích cho Đoan Mộc Hạ, chẳng thà chàng không biết võ công, cái lạnh này chỉ có thể giết lần giết mòn chàng mà thôi. Đằng này chàng tuy kiệt lực nhưng vẫn là có võ công. Có, nhưng không đủ để vận dụng nội công tâm pháp Bích Dạ Ngũ Tuyệt Khúc để biến cái hại của lãnh thủy thành cái lợi và chỗ võ công ít ỏi này lại quá đủ để khiến cho chàng thiệt mạng nếu chàng vận công kháng cự cái lạnh của lãnh thuỷ.
Đó chính là nguyên nhân khiến Quỷ Kiếm phải thảm tử.
Do vậy, Bạch Bất Phục dù rất muốn nhưng vẫn không dám vận công để chống lại cái lạnh.

Thế nhưng, chàng lại không lường được việc chàng phải bị hụt hơi. Hai chân vừa chạm đến đáy cứng của Bích Dạ Đầm, chàng đành phải há miệng để rồi phải nuốt vào những ngụm nước vừa hôi thối vừa giá lạnh của Bích Dạ Đầm.
Há miệng để đổi hơi, hơi đổi vào không có, điều này làm cho chàng bấn loạn tâm can, mờ dần tâm trí.
Vung loạn hai tay về phía trước, Bạch Bất Phục không còn nỗi vui mừng nào hơn lúc chàng chạm được vào bờ đá.
Biết chắc chắn nơi này không phải là nơi xuất nhập của Bích Dạ Cung, Bạch Bất Phục tận dụng tàn lực để vội vã di chuyển dần lên trên trước khi chàng không còn cử động được nữa do sức tàn lực kiệt và tâm trí thì hoàn toàn mê muội.
Trong tình huống thập tử nhất sinh như vậy, nội thể chàng bỗng phát sinh hiện tượng lạ.
Nguyên cái lạnh từ những ngụm nước Bích Dạ Đầm đang xâu xé tâm can chàng cùng với cái lạnh bao bọc ở bên ngoài, đột nhiên, từ đan điền bỗng dân lên một luồng nhiệt khí hoàn toàn không đúng lúc.
Có nhiệt khí tức có nguyên khí. Có nguyên khí là do nội thể không chịu được cái lạnh buộc phải kháng cự. Và sự kháng cự này dù đúng hay sai cũng là hình thức của sự vận công. Mà vận công để chống lại cái lạnh của lãnh thủy, hành vi này đồng nghĩa với cái chết.
Bạch Bất Phục đã bấn loạn lại thêm bấn loạn. Chàng lập tức vận công và là vận công để trấn áp nhiệt khí kỳ quái kia chứ không phải để kháng cự cái lạnh của lãnh thủy.
Tuy nhiên, một là sự vô thức đã đánh bại nhận thức, hai là luồng nhiệt khí kia hoàn toàn không liên quan gì đến công phu sơ học của chàng, chàng dù vận công vẫn không sao trần áp được luồng nhiệt khí kia.
Luồng nhiệt khí dâng lên càng lúc càng nhiều, càng lúc càng mạnh. Nhiều đến nỗi cái lạnh ở bên trong chàng đã không còn chỗ để hiện diện nữa. Và mạnh đến nỗi toàn thân chàng như sắp bị nổ tung do sự xung khắc giữa cái nóng bên trong và cái lạnh bên ngoài.
“Sự nổ tung đó có lẽ đang xảy đến với ta thì phải!”.
Cảm nghĩ này vừa đến với chàng, toàn thân chàng bỗng bị chấn động mạnh. Tiếp đó, ở đâu đó trong đầu chàng bỗng vang lên một tiếng nổ như tiếng chấn kình.
Hoàn toàn mất hết nhận thức, Bạch Bất Phục dù đang cử động hai tay như trước đó đã làm nhưng thật ra chàng đã hôn mê bất tỉnh…

Âm Công

Đánh máy: Bạch Vân Phi và Vong hồn Tiên Tử

Hồi 30
Thoát Cảnh Tử Đắc Ngộ Kỳ Duyên
Bậc Tài Hoa Ngàn Năm Có Một

Một làn gió mát thoảng qua, một thân hình nhích động.
Và phải là một việc hoàn toàn phi lý khi nói rằng với một làn gió thoảng, tức gió không mạnh, nhưng lại đủ lực làm cho một thân hình to lớn đồ sộ phải nhích động.
Nói làn gió thoảng vì gió chưa đủ để xua đi cái nóng hầm hập toát lên từ nền đá cho dù trời đang về chiều.
Nói thân hình kia to lớn đồ sộ vì thân hình đó hiện đang nằm phục trên nền đá hãy còn nóng có kích thước phải bằng năm, bảy người chộp lại.
Vậy mà, điều phi lý đó vẫn có. Vì thân hình kia lại tiếp tục nhích động cho dù gió thổi qua cũng chỉ là gió thoảng.
Phải một lúc sau mới có thể giải thích được tại sao thân hình to lớn kia nhích động.
Đó là….
Từ giữa thân hình to lớn kia bỗng chui ra một hình nhân, và hình nhân này không hiểu sao toàn thân lại nhuộm huyết.
Thế đó, khi hình nhân nhuộm huyết đã chui ra khỏi hoàn toàn thân hình to lớn kia, nguyên nhân khiến thân hình to lớn phải nhích động đã được giải thích.
Vì bây giờ, gió thoảng cứ thổi nhưng thân hình nọ không còn nhích động nữa.
Vậy mới biết, chính do sự chui ra của hình nhân nhuộm huyết đã là nguyên nhân khiến thân hình to lớn nặng nề kia phải nhích động.
Hình nhân nhuộm huyết kia là ai ? Thân hình to lớn nọ là vật gì ? Sao cả hai lại ngang nhiên xuất hiện tại một nơi nền là nền đá còn bao quanh tứ bề toàn là làn nước tối đen ?
Chỉ khi hình nhân nhuộm huyết kia đi quanh thân hình to lớn nọ, và đến phần đầu của thân hình, hình nhân nhuộm huyết kia kêu lên, mọi nghi vấn mới được giải toa? - Hạc tỷ tỷ ! Tỷ tỷ chết thật rồi sao ? Chao ôi ! Bạch Bất Phục đệ đã làm liên lụy đến tỷ tỷ rồi ! Hạc tỷ tỷ ! Ngay cả lúc thọ thương đến lúc sắp chết, tỷ tỷ lại hai lần cứu mạng đệ ! Ân tình này tỷ tỷ ơi, đệ biết đáp đền sao đây ?
Bạch Bất Phục, hình nhân nhuộm huyết kia chính là chàng, vừa kêu vừa khóc, vừa ôm chầm lấy chiếc đầu to lớn với hai mắt vẫn mở trừng trừng nhưng đã vô hồn của Bạch Hạc, là thân hình to lớn kia.

Chàng vừa nói không sai. Điều xảy ra cho chàng, chàng vẫn nhớ. Khi Bạch Hạc bị ngọn chỉ kình của Vô Vi Tiên Tử xuyên thủng một bên cánh, Bạch Hạc vẫn cố lướt theo đà để đến gần tiểu đảo giữa Bích Dạ Đầm gần chừng nào tốt chừng nấy.
Sau đó, chàng đã phải vật lộn giữa cái sống và cái chết khi bị nhận chìm hoàn toàn vào làn nước tối đen Bích Dạ Đầm. Chưa hết, chàng cũng nhờ đến sự xung khắc kỳ lạ và nghiệt ngã giữa cái giá lạnh bên ngoài với cái nóng không nên có ở bên trong nội thể.
Và chàng còn nhớ chàng đã hôn mê sau một tiếng nổ váng đầu do hiện tượng kỳ bí kia.
Thế nhưng, khi tỉnh lại, chàng không những không chết ở đáy nước mà vẫn sống và là sống dưới sự ấp ủ của đôi cánh Bạch Hạc to lớn.
Để hiểu được nguyên nhân của việc này, chính vị trí đầu Bạch Hạc đã giúp Bạch Bất Phục hiểu ra và hiểu rất rõ.
Đầu của Bạch Hạc đang mấp mé bờ nước. Điều này đủ để lý giải tất cả.
Trong lúc hôn mê, Bạch Bất Phục hoạt động hai tay theo bản năng. Chàng có thể đã nhô đầu lên khỏi mặt đầm, hoặc có thể chỉ khua khoắng được một trong hai tay. Điều này cũng được, vì kết quả chỉ như nhau.
Cử chỉ của chàng đã gây sự chú ý cho Bạch Hạc.
Với chút sức tàn còn lại, Bạch Hạc dùng mỏ để quắp lấy chàng, dùng đầu để lôi chàng lên.
Động tác sau cùng của Bạch Hạc khi cảm nhận được sự giá lạnh toàn thân của chàng là lập tức ủ chàng vào đôi cánh vốn ấm áp của nó.
Và máu từ vết thương của Bạch Hạc vẫn tuôn chảy đã nhuộm khắp người chàng.
Do đó, một khi đã hiểu, chàng không thể không kêu khóc.
Vì đối với chàng bây giờ Bạch Hạc vừa là tỷ tỷ vừa là phụ thân và vừa là mẫu thân của chàng.
Cứu chàng và đưa chàng đến đây, Bạch Hạc tự nhận là tỷ tỷ nên chàng không thể không có hành động này.
Giúp chàng tìm lại cái sống giữa cái chết, công tái tạo này khác gì công ân của phụ thân.
Aáp ủ chàng giữa đôi cánh rộng, nơi đã từng ấp ủ bầy Bạch Hạc con, chàng xem Bạch Hạc là mẫu thân thì đâu có gì là không đúng ?
Chàng kêu, chàng khóc như chưa bao giờ chàng khóc chàng kêu.
Có phải đây là lần khóc thay cho lần chàng phải khóc lúc mẫu thân chàng thảm tử không ?
Không ai biết được điều này, trừ chàng. Chỉ biết rằng chàng đã khóc cho đến lúc đêm về và tiếp tục như vậy cho đến sáng bạch.
Hoặc lệ đã cạn hoặc gió mát ban mai đã làm cho nước mắt của chàng khô đi.

Bạch Bất Phục không còn khóc nữa.
Thay vào đó, ánh mắt của chàng bỗng loé lên những tia nhìn vừa ngơ ngác vừa nghi ngờ.
Chàng nhìn quanh rồi lại ngước nhìn mặt trời để thấy vầng dương thật sự chỉ mới ló dạng. Chàng như không tin vào điều chàng vừa nghĩ đến.
Buông một tay khỏi đầu Bạch Hạc chàng cho tay vào làn nước Bích Dạ Đầm tối đen. Chàng thêm kinh ngạc.
Kế đó, chàng lấy tay lên khỏi mặt nước và nhìn vào đấy chằm chằm. Sự kinh ngạc của chàng vẫn còn.
Sau cùng, chàng ngẫm nghĩ chàng càng vơi đi sự kinh ngạc.
Sao chàng lại có thái độ này ?
Không một ai biết, trừ chàng.
Chỉ biết rằng hành vi của chàng càng lúc càng thêm lạ.
Đột ngột chàng đứng lên, hướng vào làn nước đen thẫm, xuất chưởng xô ra.
Một cột nước liền xuất hiện bên trên mặt nước, sau tiếng chạm kình kinh thiên động địa.
Bạch Bất Phục đứng lặng người như đang nhìn cột nước kia thản nhiên đổ sụp trở lại Bích Dạ Đầm.
Không phải chỉ đứng lặng người để nhìn mà thôi. Chàng đang suy nghĩ một điều gì đó thì đúng hơn.
Vì đôi mắt của chàng cứ luôn loé lên những tia nhìn quái dị.
Tiếp đó, sau cái lắc đầu, Bạch Bất Phục bỗng vận lực xô ra một lúc đủ cả song chưởng.
Phân biệt rạch ròi như vậy để dễ hiệu, dễ nhận thức mà thôi, chứ thật ra nào có ai phân biệt được kình phong nào là phát đi từ tả chưởng và kình phong nào là phát đi từ hữu chưởng.
Cứ thử tưởng tượng hai loạt kình phong đó do cùng phát ra nên trộn lẫn mọi loại âm thanh vào nhau cũng đủ hiểu cơ sự.
Kết quả là:
Một tiếng chấn kình vỏn vẹn cho dù có đến hai loại kình phong và bốn loại âm ba kỳ lạ.
Vẫn chưa biết, sau tiếng chấn kình này, mặt nước sau một thoáng xao động liền im trở lại. Không hề có bất kỳ một cột nước nào xuất hiện như lúc nãy.
Bạch Bất Phục lại trầm tư, lại ngẫm nghĩ.
Và chàng bỗng nhìn xuống toàn thân, nhìn lại thân hình bất động của Bạch Hạc.
Thật bất ngờ, Bạch Bất Phục bỗng kêu lên nức nở:
- Hạc tỷ tỷ! Tỷ tỷ ban ân trọng hậu cho đệ thế sao ? Đệ làm thế nào để báo đáp đây, tỷ tỷ.
Và thế là, dưới ánh dương quang càng lúc càng gay gắt, Bạch Bất Phục lại

vừa ôm chầm Bạch Hạc vừa kêu vừa khóc thảm thiết!
Màn đêm lại buông xuống, cả một tiểu đảo lẫn Bích Dạ Đầm liền chìm ngập vào bóng đêm đen vô tận như muốn che kín đi mọi bí ẩn vốn có, đang có và sẽ có.

Âm Công

Đánh máy: Bạch Vân Phi và Vong hồn Tiên Tử
Hồi 31
Thuyết Phục Quần Hùng Cứu Lão
Nhân Người Khôi Phục Kẻ Thì Tái Xuất

Không muốn bao tâm huyết của Từ đại ca phải tan đi như bọt bể, sau khi thầm quyết định, Đoan Mộc Hạ đưa nhanh mắt nhìn quần hùng khắp lượt. Nàng lên tiếng:
- Chư vị chưởng môn hãy nghe tiểu nữ nói một lời.
Lập tức, âm thanh oang oang của Vi Hữu Đạo, chưởng môn nhân phái Thanh Thành liền vang lên:
- Nếu Đoan Mộc Hạ môn chủ không có biện pháp nào giữ cho các phái được yên ổn, xin chớ có lời thuyết phục tất cả cùng lưu lại đây, để rồi cùng phải bị Vô Vi Tiên Tử hủy diệt.
Không hề bối rối, Đoan Mộc Hạ hướng mắt nhìn về phía Vi Hữu Đạo. Nhưng nàng chưa kịp lên tiếng lại đến lượt Ngộ Thiền đại sư, phương trượng Thiếu Lâm phái phụ hoạ:
- A di đà phật. Vi chưởng môn nói không hề sai. Bần tăng cũng cho rằng chết ở sơn môn của quý môn sao bằng các môn phái tự quay về sơn môn của mỗi phái và tự nghĩ cách đối phó với Vô Vi Cung. Huống chi, lúc các phái nghe theo Từ bang chủ để cùng kéo cả đến Phục Ngưu Sơn này, các phái những tưởng rằng từ bang chủ sẽ có biện pháp hoặt là kháng cự Vô Vi Cung hữu hiệu hoặc giữ được bình yên cho các phái.
Nào ngờ….
Sự nhăn nhó của Từ Nguyên Hậu càng tăng dần khi nghe Trương Luân Hồi, chưởng môn nhân môn phái Không Động nói tiếp lời của Ngộ Thiền đại sư:
- Nào ngờ, hạn kỳ do Vô Vi Cung ápp đặt càng lúc càng đến gần, biện pháp kháng cự thì không có, Đoan Mộc môn chủ có tiên liệu được rằng:
sau khi Vô Vi Cung đáo hạ các phái mà không gặp, Vô Vi Cung sẽ nghĩ đến việc các phái đang chui đầu rụt cổ ở Độc Môn Tri Thù rồi tìm đến ? Lúc đó, dù các phái chấp nhận việc giao ra chân kinh, Vô Vi Cung liệu có tha thứ cho hành vi của các phái không ?
Bất bình trước những lời lẽ nhút nhát này, các phái chỉ nghĩ đến việc sao cho các phái được vẹn toàn và không cần tính đến Vô Vi Cung càng lúc càng lấn lướt các phái nhiều hơn, Đoan Mộc Hạ mấp máy môi định nói rõ ý của nàng. Không ngờ, chính Thôi Oanh Oanh lại nhanh miệng hơn. Thôi Oanh Oanh vừa bĩu môi vừa mai mỉa:

- Uổng cho chư vị tự xưng là danh môn chính phái. Tà tâm của Vô Vi Cung càng lúc càng bộc lộ, chư vị có nghĩ rằng rồi sẽ có lúc toàn bộ võ lâm trung nguyên chắc chắn sẽ bị mụ Vô Vi Tiên Tử thao túng, muốn vo tròn hoặc bóp méo thế nào cũng được ?
Tiểu nữ tuy bổn phận thấp hèn, niên kỷ không là bao, vả lại Hắc Y Giáo dường như không là gì trong mắt Thất Đại môn phái danh tiếng lẫy lừng, nhưng tiểu nữ cũng hiểu thế nào là sống nhục, thế nào là chết vinh. Chưa hết, tiểu nữ còn hiểu thế nào là "đông tay vỗ nên kêu!". Dẫu thế, nếu phải đơn thân độc lực để đương đầu với Vô Vi Cung, tiểu nữ vẫn không hề ngần ngại.
Sau câu nói của Thôi Oanh Oanh chưởng môn nhân các phái liền có phản ứng.
Và phản ứng của mỗi người mỗi khác. Có người tỏ ra giận dữ, người thì hổ thẹn. Và cũng có người bộc lộ hào khí can vận. Chính Thanh Từ đạo trưởng là một người như thế.
Thanh Từ đạo trưởng nói bằng giọng đều đều, không cao cũng không trầm giọng.
Vì cao giọng sẽ bị những phái kia hiểu lầm đạo trưởng đang lúc bốc đồng cao hứng, và nếu thấp giọng sẽ bị các phái nghĩ lời nói của đạo trưởng có hàm ý chỉ trích:
- Vô lượng thọ phật. Nhân lời Thôi giáo chủ vừa nói, bần đạo cảm thấy thấm thía một câu của cổ nhân:
dưới một cái ổ bị lật nhào, không còn cái trứng nào nguyên vẹn.
Nếu lần này chúng ta nhân nhượng, giao chân kinh cho Vô Vi Cung, lần sau rồi lần sau nữa khi Vô Vi Cung nêu ra hết yêu sách này đến yêu sách khác, không lẽ các phái cứ nhân nhượng mãi ?
- Nam mô quan thế âm bồ tát. Yù của Thanh Từ đạo huynh là thế nào xin nói rõ ra. Khi nghe xong, bần ni mới dám có thái độ.
Ném cái nhìn đồng cảm về phía Phiêu Di sư thái, Từ Nguyên Hậu nói xen vào:
- Không còn hồ nghi gì nữa, Từ mỗ đã hiểu được tâm ý của Thanh Từ đạo trưởng rồi. Và đó cũng là ý của Đoan Mộc môn chủ đang định nói cho tất cả chúng ta nghe.
Sư thái. Liệu sư thái có chịu nghe Đoan Mộc môn chủ nói mấy lời không ?
Phiêu Di sư thái không sao đáp được vì bị Ngộ Thiền đại sư tranh lời:
- A di đà phật. Nếu là Từ bang chủ có cao kiến, bần tăng xin nghe. Còn như đó là lời do tà môn Tri Thù, xin thứ cho, bần tăng không sao chấp nhận được.
Thôi Oanh Oanh liền phát tác:
- Cái gì là tà môn, cái gì là bạch đạo ? Hừ ! Lời nói và hành vi của đại sư,

nếu đem so với gia sư Khấp Quỷ Tăng hãy còn kém xa.
Ngộ Thiền đại sư lập tức long mắt nhìn Thôi Oanh Oanh:
- Bần tang đã cảnh cáo tiểu cô nương rồi, sao cô nương cứ trước mặt bần tăng mà nhắc đến Quỷ Tăng, kẻ đã làm ô uế cửa phật ?
Cố tình không nhìn thấy ánh mắt can ngăn của Từ Nguyên Hậu, Thôi Oanh Oanh gay gắt hỏi:
- Ai đã làm ô uế phật môn ? Là người quyết tâm hoà mình vào chốn bùn nhơ, mong cảm hoá ác nhân, đến phải bị giang hồ gán ghép vào Thế ngoại tam quỷ, hay là người cam tâm khuất phục cái ác để sau này cửa thiền sẽ là hang ổ ma quỷ ?
Quay ngoắt sang Từ Nguyên Hậu, Ngộ Thiền đại sư nói như gầm:
- Từ bang chủ, là bang chủ xúi giục đệ tử Quỷ Tăng hắc đạo gây sự với tệ phái Thiếu Lâm à ?
Từ Nguyên Hậu bước ra xua tay. Nhưng Thôi Oanh Oanh bước ra còn nhanh hơn, nàng bảo:
- Tiểu nữ không hề gây sự. Vì đại sư quá nặng lời nên tiểu nữ phải nói. Hừ ! Đại ca xem gia sư là hắc đạo, vậy mà trước khi chết, gia sư vẫn lao tâm khổ trí để tìm cho được phương cách huỷ diệt Vô Vi Cung.
Đến Từ Nguyên Hậu cũng kinh ngạc vì lời nói của Thôi Oanh Oanh:
- Thôi cô nương. Lời cô nương có đúng không ? Lệnh sư đã tìm được cách để huỷ diệt Vô Vi Cung à ?
Thôi Oanh Oanh gật đầu:
- Đó là dùng âm công ngũ khúc trong Bích Dạ công phu. Ngay khi biết Bích Dạ công phu của Phục ca có… Rơm rớm nước mắt, Thôi Oanh Oanh cố kềm nén đau thương để nói tiếp:
- Có phát ra âm công, gia sư đã… đã thức ngộ điều này. Và chính.... chính Phục ca cũng đã thổ lộ, ngũ khúc âm công Bích Dạ chính là công phu tối thượng thừa của Bích Dạ Cung. Và công phu này, từ khi Bích Dạ Cung được khai sáng, vẫn chưa có ai luyện được.
Tuy thấu hiểu nỗi đau lòng của Thôi Oanh Oanh là do cái chết của Quỷ Tăng và do sự thất tung mà mười phần chết đến chín của Bạch Bất Phục gây ra, nhưng Từ Nguyên Hậu vẫn nôn nóng hỏi dồn:
- Kết quả thế nào ? Lệnh sư đã nói cho nhị đệ biết chưa ? Sao nhị đệ không dùng Ngũ Tuyệt âm công Bích Dạ khi chạm phải Vô Vi Tiên Tử ?
Bật khóc, Thôi Oanh Oanh cố nói qua màn lệ:
- Khẩu quyết luyện âm công của gia sư đã trao cho Phục ca rồi. Nhưng… nhưng do ngũ khúc Bích Dạ, Phục ca… Phục ca hãy còn thiếu mất một là Bích Dạ tiêu khúc nên… nên… Từ Nguyên Hậu bàng hoàng đến không thể nói được lời nào.
Trong khi quần hùng, nhất là Ngộ Thiền đại sư đang thấm thía hai chữ hắc

đạo do Ngộ Thiền đại sư gán cho Khấp Quỷ Tăng, Đoan Mộc Hạ nhân cơ hội liền lên tiếng:
- Chư vị. Dù đệ nhị ca hung đa kiết thiểu, dù Ngũ tuyệt âm công kể như không còn, tiểu nữ vẫn nghĩ được cách giúp chúng ta huỷ diệt Vô Vi Cung.
Nghe thế, quần hùng không thể không náo nức chờ nghe Đoan Mộc Hạ nói tiếp.
Nàng long mắt lên:
- Gần một tuần trăng qua, chư vị cam chịu cảnh chui đầu thụt cổ tại sơn môn đã bị huỷ diệt của bổn môn, đó cũng là kế mọn do tiểu nữ nghĩ ra. Tiểu nữ biết, khi Vô Vi Cung đáo hạ đến các phái và biết các phái đã bỏ trống sơn môn, chắc chắn Vô Vi Cung sẽ nghĩ rằng chúng ta đang ẩn ở một nơi đã bị Vô Vi Cung hủy diệt là bổn môn đây.
Hít một hơi dài, Đoan Mộc Hạ tiếp:
- Bằng kế mọn này kể như chúng ta đã nhử được cọp ra khỏi hang hùm (điệu hổ ly sơn). Vậy thì, khi hạn kỳ vừa điểm, chúng ta sẽ xuất kỳ bất ý tìm đến tận hang ổ để huỷ diệt Vô Vi Cung. Trong tình thế rắn bị mất đầu, Vô Vi Cung chắc chắn phải bị tiêu diệt. Sau đó, lúc vây cánh không còn, nếu chạm mặt Vô Vi Tiên Tử, chúng ta quyết một phen liều sinh tử với mụ. Chư vị nghĩ sao ?
Thanh Từ đạo trưởng gật đầu:
- Dù đây chưa là một kế sách vẹn toàn nhưng khả dĩ có thể thành công, vô lượng thọ phật.
Phiêu Di sư thái lộ vẻ khẩn trương:
- Đoan Mộc môn chủ. Ngày mai đã là ngày cuối cùng của hạn kỳ, Vô Vi Cung được toa. lạc ở đâu không một ai trong chúng ta hay biết, chúng ta làm sao thực hiện được ý đồ này ?
Đoan Mộc Hạ cười thần bí:
- Sớm thì hôm nay, chậm là ngày mai, chúng ta không những biết địa điểm của Vô Vi Cung mà còn có thêm cao nhân tiếp trợ nữa.
Quần hùng thoáng nghi ngờ, có người lên tiếng:
- Tất cả đều ẩn thân nơi này, làm gì có người đã phí công truy lùng để hôm nay hoặc ngày mai là biết được địa điểm Vô Vi Cung ?
Có người nêu nghi vấn:
- Còn cao nhân nào nữa ? Không lẽ Bạch Bất Phục vẫn chưa chết và sẽ quay lại ?
- Hừ ! Dù có là cung chủ Bích Dạ Cung đi nữa, họ Bạch đó làm sao biết chúng ta đang tập trung cả ở đây để kịp tìm thấy chúng ta ?
Từ Nguyên Hậu nghe không xót lời bàn tán nào bèn cười lên:
- Ha…ha…ha… Chư vị bất tất phải nghi ngờ lời của Đoan Mộc môn chủ. Từ mỗ xin giải thích ngay đây.

Mọi người nghe và cùng vỡ lẽ. Hoá ra suốt thời gian gần một tuần trăng vừa qua, tuy Độc Môn Tri Thù đã bị huỷ diệt, toàn bộ môn nhân đều bị thảm tử, nhưng Đoan Mộc Hạ đã kiên tâm trì chí thu thập lại đủ toàn bộ những phương dược cần thiết để phối chế nên giải dược Cuồng Tâm Tán Thần Độc của Vô Vi Cung. Nàng âm thầm thực hiện điều này kể từ khi biết rằng giải dược của Hoàng Mao Tê chỉ là chiếc sừng tê mà Vô Vi Tiên Tử vì không biết đã ném lại.
Thôi Oanh Oanh đã luôn tuôn lệ, đưa cao chiếc sừng tê cho mọi người nhìn thấy và nói:
- Độ một khắc nữa giải dược sẽ dùng được. Không hôm nay thì ngày mai lão dị nhân vô danh sẽ bình phục. Do lão dị nhân đã từng bị Vô Vi Cung bắt giữ, địa điểm toa. lạc của Vô Vi Cung chính lão dị nhân sẽ cho chúng ta biết. Và cũng chính lão dị nhân sẽ là một trợ thủ đắc lực cho chúng ta.
Thôi Oanh Oanh lại nhìn Ngộ Thiền đại sư, nàng muốn nói thêm rằng:
- Giải dược Hoàng Mao Tê có được là do tà giáo Hắc Y như Ngộ Thiền đại sư luôn cố ý phân biệt.
Nhưng lời hối thúc của Đoan Mộc Hạ đã khiến cho Thôi Oanh Oanh bỏ lỡ ý định:
- Thôi tỷ tỷ. Đến lúc này có lẽ giải dược có thể dùng được rồi, đã một ngày một đêm rồi còn gì ? Theo muội, lão dị nhân sớm khôi phục thần trí chừng nào tốt chừng nấy.
Gật đầu phụ hoạ, Từ Nguyên Hậu không sao giấu được sự khẩn trương:
- Từ mỗ cũng nghĩ như vậy. Để mỗ đưa lão dị nhân ra cho tất cả cùng xem qua kết quả của giải dược.
Hiểu nỗi lo lắng của Từ Nguyên Hậu là sợ giải dược không có hiệu nghiệm, và đó cũng là tâm trạng chung của mọi người, Thôi Oanh Oanh đành tuân theo sự sắp đặt của Từ Nguyên Hậu.
Kể từ khi Bạch Bất Phục bị Vô Vi Tiên Tử đưa đi, lão dị nhân vô danh vẫn luôn bị Từ Nguyên Hậu giám sát bằng cách luân phiên thay đổi những huyệt đạo bị chế trụ.
Bằng cách này, chân nguyên nội lực của lão dị nhân vì không bị ảnh hưởng nên dễ dàng khôi phục một khi giải dược tỏ ra có hiệu nghiệm.
Mọi người đều nôn nao nhìn Thôi Oanh Oanh cho giải dược vào miệng lão dị nhân vô danh.
Họ nôn nao cũng phải, vì ngoài việc lão dị là người duy nhất có thể đưa họ đến nơi toa. lạc Vô Vi Cung, công phu bản lãnh của lão dị nhân còn là cần thiết cho kế sách huỷ diệt Vô Vi Cung của quần hùng.
Bởi, bản lãnh của Bạch Bất Phục như thế nào, mọi người đã tận mắt mục kích.
Nhưng lão dị nhân vô danh lại có thể giao đấu ngang tay với Bạch Bất Phục,

tất cả cùng nhìn thấy điều này. Nếu được lão dị nhân trợ lực, cơ thành sự của quần hùng càng thêm tăng cao.
Không bao lâu sau đó, ngoài sự mong đợi của quần hùng, đôi mắt của lão dị nhân bỗng mở ra.
Qua ánh mắt tinh nhanh và đầy tinh quang của lão dị nhân, quần hùng đều biết rằng giải dược của Đoan Mộc Hạ và Thôi Oanh Oanh hợp lại đã có tác dụng.
Dẫu thế, họ vẫn nôn nao và chờ đợi khi nghe Đoan Mộc Hạ giải khai á huyệt cho lão dị nhân và hỏi:
- Lão tiền bối có nghe tiểu nữ nói gì không ?
Lão dị nhân gật đầu và đưa mắt nhìn mọi người như có điều gì đó bỡ ngỡ.
Đoan Mộc Hạ lại hỏi:
- Lão tiền bối kiểm tra lại xem, trong nội thể còn điều gì bất thường không ?
Lão lại gật đầu biểu thị đã nghe đã hiểu và đã kiểm tra và không hề phát hiện có điều gì bất thường.
Tuy nhiên, do lão dị nhân không thốt ra lời nào khiến Đoan Mộc Hạ hãy còn bán tính bán nghi.
Nàng thầm hiểu rằng, qua ánh mắt bỡ ngỡ của lão dị nhân, lão không lên tiếng vì đối với lão mọi người trước mắt lão đều quá xa lạ.
Muốn lão dị nhân khai khẩu, Đoan Mộc Hạ nghĩ được một cách khả thi.
Nàng đột ngột hỏi:
- Lão tiền bối có nhận ra đây là kiếm pháp gì không ?
Dứt lời, Đoan Mộc Hạ dùng tay thay kiếm và vẫy loạn vào không gian.
- Thập Toàn Kiếm Pháp ? Tiểu cô nương có liên quan thế nào với nghịch đồ Bạch Cao Sơn ?
Hoàn toàn bất ngờ, quần hùng cùng rúng động. Bởi hai lẽ:
thứ nhất, lão nhân thật sự đã khôi phục nguyên trạng, thứ hai lão nhân là sư phụ của Trung Nguyên Vô Địch Kiếm Bạch Cao Sơn và còn cho Bạch Cao Sơn là nghịch đồ.
Và người bị bất ngờ nhiều hơn cả phải kể là Đoan Mộc Hạ.
Nàng chưa biết phải đối đáp như thế nào thì từ một nơi kín đáo ở tuốt ngoài xa chợt có tiếng còi tre rúc lên.
Tẹ.te… Từ Nguyên Hậu tái mặt:
- Có người tìm cách lẻn vào đây, phục binh của tệ bang đã phát hiện. Không lẽ là Vô Vi….
Một tiếng bẩm báo khá lớn đã cắt ngang lời Từ Nguyên Hậu:
- Bang chủ. Một vị công tử vận Bạch Y đang thần tốc đến nơi này, chúng đệ tử chờ nghe mệnh lệnh của bang chủ.
Từ Nguyên Hậu thảng thốt:
- Là Bạch Y công tử ư ? Không lẽ là… Lần thứ hai, câu nói của Từ Nguyên

Hậu bị cắt ngang. Và lần này là do lão dị nhân vô danh kia gầm lên:
- Bạch Y công tử ! Đúng là hắn rồi. A…a… Ngoài tiếng gầm với lời lẽ mập mờ khó hiểu, việc lão dị nhân tự giải khai huyệt đạo bị khống chế còn làm cho quần hùng bị bất ngờ nhiều hơn.
Và tất cả cùng choáng váng khi thấy lão nhân lao vút đi. Lướt ngang qua Thanh Từ đạo trưởng, lão dị nhân còn tiện tay đoạt luôn thanh bảo kiếm của đạo trưởng.
Mọi người ùn ùn lao đuổi theo.
Khi đó, một bóng nhân ảnh trắng tuyền lại lao từ bên ngoài lao vào.
Thân pháp của lão dị nhân vô danh lao đi đã nhanh mà khinh thân pháp của bóng trắng kia xem ra có vẻ nhanh hơn bội phần.
Và khi song phương lao ngược vào nhau như vậy, cả hai chưa kịp nhìn tỏ tường diện mạo của nhau, lão dị nhân liền khoa kiếm với tiếng gầm đinh tai nhức óc:
- Ngươi là Bạch Y công tử, kẻ đã mạo nhận danh hiệu của ta làm nên bao nhiêu tội ác ? Đáng chết.
Ngược lại, bóng trắng kia khi nghe được lời này của lão dị nhân còn gầm trả lại và gầm lớn hơn nhiều:
- A… Lão là Bạch Y công tử năm nào ? Lão mới đáng chết. Đỡ!
Ngay tức khắc, bảo kiếm trên tay lão dị nhân liền đổ ập vào bóng trắng kia.
Trái lại, ở trên tay bóng trắng kia cũng có một vật lóa ngời ánh đen cuộn thẳng vào vầng kiếm quang lợi hại của đối phương.
Đến Đoan Mộc Hạ là người đã từng luyện qua kiếm pháp Thập Toàn Kiếm Pháp cũng phải thè lưỡi lắc đầu trước lối thi triển quá ư lợi hại của lão dị nhân. Và nếu đã thế nàng càng thêm khiếp đảm trước kiếm pháp của bóng trắng kia, ngang nhiên ngăn đỡ và hoá giải mọi biến hóa của Thập Toàn Kiếm Pháp.
Song phương xoắn chặt lấy nhau khiến tất cả mọi người dù đang căng mắt nhìn cũng không thể biết bóng trắng kia là cao nhân nào.
Tuy thế, còn có Từ Nguyên Hậu là người duy nhất nhận ra bóng trắn kia là ai.
Nhưng, Từ Nguyên Hậu vì hoang mang, vì không ngờ nên dù đã nhận ra vẫn không sao mở miệng để kêu lên ngăn lại trận chiến.
Phải một lúc sau đó, Từ Nguyên Hậu vì không kềm được nên lẩm bẩm thành lời:
- Là nhị đệ ? Nhị đệ hãy còn sống ? Thân thủ này làm sao nhị đệ có được ?
Nghe thế, Đoan Mộc Hạ dẫu có bàng hoàng cũng gắng gượng gào lên:
- Nhị ca ! Lão nhân đó chính là sư phụ của lệnh tôn. Nhị ca không nên thất lễ.
Tưởng thế nào, vừa nghe được lời của Đoan Mộc Hạ, lão dị nhân còn gầm

lên phẫn nộ hơn:
- Hoá ra ngươi là nghiệt chủng của nghịch đồ ? Đáng chết.
Còn Bạch Bất Phục, chính là bóng trắng vừa xuất hiện, cũng thịnh nộ gầm lên:
- Hay lắm. Vì thế, lão đã gia hại gia phụ. Thập Toàn Kiếm Pháp cũng do lão lén học. Lão đáng chết trăm lần. Đỡ!
Nếu trận đấu trước kia giữa Bạch Bất Phục và Vô Vi Tiên Tử, do Vô Vi Tiên Tử có bảnn lãnh vượt trội quá nhiều lần so với chàng, trận đấu đó vì không cân sức nên không kinh thiên động địa, thì trận đấu hiện giờ mới đúng là trận long tranh hổ đấu.
Đã thế, trận đấu này lại diễn ra giữa hai nhân vậy không rõ mối liên quan là thế nào.
Bạch Bất Phục vì phụ thân giao chiến với sư phụ của phụ thân. Lão dị nhân vô danh vì giận dữ nghịch đồ phải giao đấu với nghiệt chủng của nghịch đồ. Đúng là chuyện thế gian chưa từng có.
Song phương giao đấu được một lúc liền chậm lại, cho mọi người nhìn rõ sắc diện của cả hai.
Bạch Bất Phục, đúng là Bạch Bất Phục, là người quần hùng tưởng đã chết khi bị Vô Vi Tiên Tử dùng Hư Không Nhiếp Vật bắt đưa đi, tuy vẫn còn sung mãn chân nguyên nhưng kiếm chiêu được chàng dùng tiêu thay kiếm đang có phần trì trệ.
Ngược lại, lão dị nhân vô danh tuy kiếm chiêu vẫn còn lợi hại nhưng nhịp hô hấp lại đang trì trệ dần do chân nguyên bất túc.
Nhận ra điều này, Bạch Bất Phục bỗng quát lên:
- Được ! Ta thừa nhận ta không địch lại Thập Toàn Kiếm Pháp của gia phụ. Hãy xem công phu của Bích Dạ Cung đây. Đỡ!
Giữ chiếc tiêu ở hữu thủ, Bạch Bất Phục dụng lực đẩy tả thủ ra.
Âm ba của tiếng sáo và tiếng trống như cùng một lúc ẩn hiện trong ngọn chưởng lực của chàng.
Điều này khiến lão dị nhân bất ngờ. Lão nhảy qua một bên và kêu lên thất thanh:
- Bích Dạ công phu. Dừng tay nào, tiểu tử.
Thế nhưng, chàng vẫn lao đến:
- Dừng à ? Tại sao ta phải dừng một khi chính lão đã huỷ diệt Bích Dạ Cung và hãm hại cung chủ đời trước của bổn cung ? Đỡ!
Do đã cất chiếc tiêu vào người, lần này chàng vẫy cả song thủ.
Âm ba của tứ khúc trong ngũ khúc Bích Dạ xen vào nhau và cùng ẩn hiện giữa hai ngọn chưởng kình nhập một của chàng.
Điều này càng làm cho lão dị nhân bàng hoàng.
Lão tìm cách nhảy tránh và tận lực quát lên:

- Dừng tay! Ngươi là thế nào với Lã Chấn Tùng cung chủ Bích Dạ Cung ?
Hai lần hụt chiêu, Bạch Bất Phục long mắt lên giận dữ:
- Hiện nay ta là cung chủ Bích Dạ Cung. Lão đã mãn nguyện chưa ? Mạp mạng đi nào.
Bất ngờ, lão dị nhân bỗng đứng im:
- Lã Chấn Tùng đã chết ư ? Là do ta ư ? Là do Bạch Y công tử này ư ?
Chưởng kình tứ tuyệt của chàng vẫn ngang nhiên ập đến.
Từ Nguyên Hậu bỗng gào lên:
- Dừng tay, nhị đệ.
Đoan Mộc Hạ và Thôi Oanh Oanh cũng kêu:
- Nhị ca. Trong này chắc chắn phải có ẩn tình. Mau… - Phục ca mau dừng lại. Có điều lầm lẫn rồi.
Chính Bạch Bất Phục cũng có phần hồ nghi điều này khi nhìn thấy thái độ kỳ quặc của lão nhân.
Dẫu sao, mối thù của Bích Dạ Cung là sâu tợ bể cao tợ non và còn nhừng nghi vấn về gia phụ nữa, Bạch Bất Phục tuy thu chiêu nhưng chàng cũng kịp thời điểm huyệt chế ngự lão nhân:
- Hự ! Đúng là công phu của Lã Chấn Tùng rồi.
Thái độ của lão, không sợ chết, chỉ lẩm bẩm những lời như đã minh định một điều gì đó, làm cho Bạch Bất Phục và quần hùng phải kinh nghi khôn xiết.

Đánh máy: Bạch Vân Phi và Vong hồn Tiên Tử
Hồi 32
Bạch Y Công Tử Đã Lộ Diện
Mối Đại Hận Sáu Mươi Năm Dài

Nhanh không thể tả, Đoan Mộc Hạ chợt lướt tới và giải khai huyệt đạo cho lão nhân.
Trước khi Bạch Bất Phục kịp có phản ứng, Đoan Mộc Hạ lại lẹ miệng hỏi lão nhân:
- Cho hỏi, lão tiến bối vừa tự nhận là Bạch Y công tử ?
Lão nhìn nàng cảm kích:
- Không sai. Đó là ngoại hiệu ta đã dùng kể từ lúc ta mới đôi mươi và bước đầu bôn tẩu giang hồ.
Từ Nguyên Hậu phải cố gắng lắm mới giữ yên Bạch Bất Phục, để Đoan Mộc Hạ tiếp tục dò hỏi lão nhân kia:
- Sao lão tiền bối biết Thập Toàn Kiếm Pháp ?
Lão nhân liếc nhìn qua Bạch Bất Phục đang có sắc mặt giận dữ:
- Đó là sở học của ta, sao ta không biết và chính ta đã truyền thụ kiếm pháp này cho Bạch Cao Sơn, lúc y còn là Bạch y vệ của Vô Vi Cung!
Đến lượt Thôi Oanh Oanh giữ Bạch Bất Phục lại, không cho chàng phát tác.
Đoan Mộc Hạ dù đang bất ngờ khi biết điều mà lão nhân vừa nói, vẫn tiếp tục hỏi:
- Có phải lão tiền bối đã lần lượt hạ chiến thư cho cung chủ Bích Dạ Cung mà môn chủ độc môn Tri thù không?
Lão nhân run run khóe môi:
- Không phải ta. Có kẻ đã mạo nhận danh hiệu của ta để làm điều này.
- Là ai đã mạo nhận, lão tiền bối ?
- Ta…Ta đang tìm kẻ đó. Ta thật sự không biết đó là ai. Mọi người hãy tin ta, ta là bằng hữu của Lã Chấn Tùng, ta đâu thể hãm hại Lã Chấn Tùng.
Cau mày lộ vẻ khó hiểu, Đoan Mộc Hạ chợt hỏi:
- Thế này vậy, lão tiền bối hãy tự nói ra tất cả thì hơn. Từ lúc nào có Vô Vi Tiên Tử xen vào ?
Nhìn thấy khuôn mặt của Bạch Bất Phục tuy không còn giận dữ là bao nhưng sự nghi ngờ thì quá nhiều, lão dị nhân vụt thở dài:
- Hà…! Tóm tắt lại, tất cả đều do Vô Vi Tiên Tử. Cổ nhân không hề sai khi lưu lại lời khuyên:
tối độc phu nhân tâm.

Thở ra thêm một lượt nữa, lão nhân mới kể:
- Lúc ta xấp xỉ tam tuần, trên giang hồ bỗng xuất hiện một tiểu cô nương xinh đẹp.
Tuy niên kỷ của tiểu cô nương này chỉ chừng đôi tám nhưng ả đã có một ngoại hiệu khá kiêu, là Vô Vi Tiên Tử. Ả phải lòng ta và ta đã có một thời gian xao xuyến vì ả, sau này, khi ta biết ả cùng một lúc kết giao thân mật với ba nhân vật hữu danh khác, là Lã Chấn Tùng, Hắc Y nhân và môn chủ Độc Môn Tri Thù, ta liền tránh xa ả. Đến một hôm, Lã Chấn Tùng tìm đến ta và trao cho ta một chiến thư mà phần hạ khoản lại lưu danh tự của ta. Chúng ta là bằng hữu nên dễ dàng bộc bạch tâm sự. Lần đó, theo Lã Chấn Tùng đoán, chiến thư này ắt hẳn phải là kế mượn đao giết người và kế đó chắc chắn có liên quan đến Vô Vi Tiên Tử. Do Vô Vi Tiên Tử chính là người giao ra chiến thư và cũng chính ả dùng một thanh trong Song Ngư Loan Tình Kiếm làm vật định tình với Lã Chấn Tùng.
Bạch Bất Phục nghe đến đây vừa bàng hoàng vừa mơ hồ đoán được sự việc đã xảy ra. Nhưng chàng vẫn yên lặng để nghe vị Bạch Y công tử thật sự nói tiếp:
- Để minh bạch điều suy đoán, Lã Chấn Tùng nói với ta là sẽ tìm Vô Vi Tiên Tử để hỏi lại. Hơn một năn dài chờ đợi vẫn không thấy Lã Chấn Tùng quay lại, ta dù không muốn thấy mặt ả cũng phải tìm đến ả.
Lão nhân bỗng đổi giọng, ra chiều bực tức:
- Chưa gặp ả ta đã chạm trán Hắc Y nhân, hắn hỏi ta sao cứ luôn quấy nhiễu ý trung nhân của hắn. Khi ta biết ý trung nhân của hắn chính là ả, ta dằn lòng tức giận để khuyên giải hắn. Hắn không nghe và đòi động thủ với ta. Để điểm hoá cho hắn hết mê muội ta đành phải dạy hắn một bài học. Hắn bại trận và bỏ đi. Nhưng sau đó, ta mới nhận ra rằng trước khi bỏ đi hắn đã dùng độc để ám toán ta. Tạm thời không hoá giải được độc chất, ta dụng nội lực để dồn toàn bộ độc chất vào hữu thủ. Không ngờ chính điều này đã hại ta.
- Hại là hại như thế nào, lão tiến bối?
Câu hỏi khá nhanh của Đoan Mộc Hạ làm lão Bạch Y công tử chạnh lòng và ngượng ngập:
- Ả đến. Ả động thủ. Thập Toàn Kiếm Pháp của ta vô phương thi triển, ta bị ả bắt giữ, ả dùng mọi cách để gợi tình hầu buộc ta phải nhận ả là nội tử. Ta căm ghét ả nên thoá mạ ả đủ điều. Sau đó… - Sau đó thì sao?
Lần này là câu hỏi của Bạch Bất Phục khiến lão Bạch Y công tử nổi giận:
- Ả hạ độc và làm ta thần mê trí loạn. Hừ ! Không biết ta đã mê loạn như vậy được bao lâu nhưng rồi cũng có lúc ta tự khôi phục thần trí. Người đầu tiên ta gặp là Bạch Cao Sơn. Hừ! Ta thấy y có vẻ mặt đoan chính nên nhận y làm đồ đệ. Ngược lại, y giúp ta đóng trọn vai tuồng của một kẻ thần trí vẫn còn mê loạn. Mọi chuyện đang tốt đẹp, ta bảo y mau đi tìm Lã Chấn Tùng. Đi thì

y có đi, nhưng chỉ đôi ba năm thì y quay lại. Ngoài việc y báo cho ta biết là không tìm được Lã Chấn Tùng còn mê luyến ả Xuân Liễu cũng là Bạch y vệ như y. Ta giận y nên quát mắng y. Vì vậy ả hồ ly kia phát hiện ta không còn mê loạn, ả lập tức bắt giữ ta và giam ta vào lao ngục.
Nói đến đây, lão Bạch Y công tử bật cười lên:
- Ha…ha…ha… Không ngờ tại lao ngục đó ta gặp lại cố nhân.
- Cố nhân nào ? Có phải là Lã Chấn Tùng tiền bối không ?
Đáp lời Đoan Mộc Hạ, lão Bạch Y công tử lắc đầu:
- Lã Chấn Tùng thì bặt vô âm tín. Kẻ mà ta gặp là Hắc Y nhân và còn có cả môn chủ Độc Môn Tri Thù nữa.
Không lưu tâm đến sắc mặt dang tái dần của Đoan Mộc Hạ lẫn Thôi Oanh Oanh lão tiếp:
- Cả hai đều bị phế võ công. Vì cả hai đã vô tình là con thiêu thân lao vào lửa tình của ả hồ ly.
Khó có thể tin vào điều này, Thôi Oanh Oanh kêu lên:
- Thái sư tổ của tiểu nữ phải chuốc lấy một hậu quả như vậy sao ?
Lão Bạch Y công tử kinh ngạc:
- Tiểu cô nương gọi ai là Thái sư tổ?
Nàng đáp trong tâm trạng vẫn hoang mang:
- Là Hoàng Y Nhân.
Đến lượt lão hoang mang:
- Là Hoàng Y Nhân ư ?
Ngỡ có điều lầm lẫn, Đoan Mộc Hạ vội hỏi xen vào:
- Có gì không, lão tiền bối ?
Lão nhìn Đoan Mộc Hạ rồi hỏi ngược lại:
- Đã bao lâu rồi, kể từ khi xảy ra câu chuyện ta vừa thuật lại ?
Biết lão Bạch Y công tử vì trước sau hai lần bị Cuồng Tâm Tán Thần Độc làm cho thần trí thác loạn nên không phân biệt rõ thời gian, Đoan Mộc Hạ đáp:
- Người cùng chung số phận với Hoàng Y Nhân là môn chủ đời trước của bổn môn. Đã sáu mươi năm trôi qua rồi, lão tiền bối không biết thật sao ?
Mọi người hoàn toàn cảm thông cho phản ứng của lão nhân. Hết sửng sốt lại phẫn nộ, phẫn nộ xong lão nhân lại vùng cười lên đau đớn:
- Hạ.ha…ha… sáu mươi năm rồi ư ? Kha Ngọc Nhân ơi Kha Ngọc Nhân. Ngươi hại ta đến thế này ư ? Ha…ha…ha… Đang cười, lão bỗng thổ ra một búng máu.
Dù đang cảm thông cho mối thương tâm của lão, Bạch Bất Phục vì quan tâm đến phụ thân nên buộc lòng phải hỏi:
- Còn gia phụ thì sao ? Sau đó gia phụ đã như thế nào ?
Lão lừ mắt nhìn chàng:

- Bạch Cao Sơn ư ? ngươi hỏi ta thì ta hỏi ai đây ?
Chàng lộ vẻ đau đớn:
- Gia mẫu hết bị Vô Vi Cung truy đuổi, lại bị chúng giết hại. Có lẽ số phận của gia phụ… Lão cười lạnh:
- Nếu đúng như ngươi nói, phụ thân ngươi chắc chắn lành ít dữ nhiều. Đó là y tự chuốc hoa. vào thân thôi.
- Sao lại tự chuốc hoa. chứ?
Lão hất mặt lên, quên rằng hai bên miệng của lão vẫn còn dấu vết của búng máu mà lão vừa quá bi phẫn phải thổ ra:
- Ngươi đừng nên hằn học với ta. Từ khi ta biết, qua phụ thân ngươi, ả hồ ly họ Kha đã lần lượt có được Bảo Điển Thiên Hoa? của Hoàng Y Nhân, có Kim Dung Chân Kinh của môn chủ Độc Môn Tri Thù cùng những sở học về độc của họ, ta đã cảnh báo phụ thân ngươi, ta bảo phụ thân ngươi ngày nào chưa tìm được Lã Chấn Tùng thì đừng nên quay lại Vô Vi Cung. Phụ thân ngươi nào chịu nghe ta. Đã vậy, phụ thân người còn để tơ tình trói buộc. Ta hỏi ngươi, ta gọi y là nghịch đồ là đúng hay không đúng ?
Uất ức, chàng tìm cách tranh biện:
- Khác với những lời này, di tự của gia mẫu cho tiểu bối biết rằng gia phụ chỉ là ngoại nhân so với Vô Vi Cung. Sao… Lão ngắt lời chàng:
- Vậy thì sao ? Ngay lúc phụ thân ngươi theo lệnh ta ly khai khỏi Vô Vi Cung, phụ thân ngươi không phải là ngoại nhân thì là gì bây giờ ?
Chàng vẫn tìm lời biện minh cho phụ thân:
- Giả như vì lo lắng cho sư phụ, sợ sư phụ bị Vô Vi Tiên Tử hãm hại, gia phụ không tìm được Bích Dạ Cung Chủ đành đơn thân độc lực quay lại thì sao?
Lão …a…a… Thái sư phụ sao không nghĩ đến thành tâm của gia phụ?
Lão có phần sửng sốt:
- Ngươi vừa gọi ta là gì?
Chàng ấp úng:
- Gọi là…là…Thái sư phụ!
Ngỡ lão phát tác, nào ngờ lão lại cười lên sặc sụa:
- Hạ.ha…ha… thái sư phụ. Thời gian qua nhanh đến thế sao ? Bây giờ đã có người gọi ta là thái sư phụ rồi sao ? Hạ.hạ.ha.. Oẹ!
Lão lại thổ một búng máu khiến Bạch Bất Phục càng thêm áy náy lẫn lo ngại:
- Thái sư phụ nên bình tâm. Nếu thái sư phụ còn phiền trách sư phụ, điệt nhi cam tâm chịu tội thay.
Đưa tay lau qua khoé miệng, tay của lão run lên thấy rõ, lão cười dài:
- Hạ.hạ.hạ.! Hảo, hảo điệt nhi. Có lẽ ngươi nói đúng, có lẽ phụ thân ngươi vì quan tâm đến ta nên mới trái lời ta. Được rồi. Ngươi đã gọi ta là thái sư phụ,

thái sư phụ này đành lòng nào trách phạt người. Hạ.hạ.hạ.!
Lão cứ cười vang và càng cười, sắc mặt của lão càng đỏ dần, đỏ đến Bạch Bất Phục phải lo sợ:
- Thái sư phụ đừng cười nữa. Sắc mặt của Thái sư phụ đang đỏ ửng lên kia kìa.
Như không để tâm đến sự lo lắng của chàng, lão nói như than vãn:
- Sáu mươi năm đã qua, niên kỷ của ta đã xấp xỉ gần trăm. Aû hồ ly họ Kha không biết lúc này còn sống hay đã chết ? Nếu sống, ả phải nghĩ sao khi diện mạo của ả cứ như một lão bà ngoại thất tuần ? Sinh, bệnh, lão, tử, vòng đời trói buộc này có chịu buông tha cho ả không?
Nhìn thấy một vệt đen bỗng xuất hiện ngay huyệt mi tâm của Thái sư phụ, không những chàng không dám cho Thái sư phụ biết sắc diện của Vô Vi Tiên Tử hiện giờ trông ra sao, chàng còn lo lắng cho Thái sư phụ nên phải gọi:
- Thái sư phụ đừng nói nữa. Người mau bế kín huyệt mạch lại, dường như bên trong nội thể của Thái sư phụ hãy còn ẩn tàng độc chất.
Nghe thế, lão nhân vội vã vận khí và xem lại kinh mạch.
Lão chợt gầm lên:
- Là Nhất Nguyệt Hoàn Trường Tán! Kha Ngọc Nhân. Hoá ra ngươi hãy còn sống?
Ngươi ở đâu ? Mau lại đây nào. Mọi người khi nghe vậy, đa phần đều thất kinh hồn vía vì ngỡ rằng lão nhân quả thật đã phát hiện được tung tích của Vô Vi Tiên Tử.
Nhưng riêng Bạch Bất Phục thì hiểu rõ hơn. Dựa theo danh xưng của chất độc thì đoạn trường tán này sẽ công phạt nếu sau đó đúng một tuần trăng không được uống giải dược hoặc được tạm khống chế. Tính từ thời điểm thái sư phụ chàng xuất hiện cho đến giờ, một tuần trăng vừa đúng, nhất nguyệt đoạn trường tán đương nhiên phát huy độc tính. Chính vì nghiệm ra điều này, Thái sư phụ chàng mới biết Vô Vi Tiên Tử hãy còn sống ?
Chàng hốt hoảng gọi Thôi Oanh Oanh:
- Oanh Oanh. Muội mau lấy Song Ngư Loan Tình Kiếm cho ta.
Nhận lấy, chàng vội trao cho Thái sư phụ:
- Đây là Tỵ độc châu, Thái sư phụ….
- Hự… Toàn thân lão Bạch Y công tử vụt tím tái và ngã xuống.
Lao nhanh đến định cho Tỵ Độc Châu vào miệng Thái sư phụ, chàng nghe Thái sư phụ thều thào:
- Độc đã công tâm, muộn rồi hài tử. Phải chi có huyết của Bạch Hạc ngàn năm thì may ra… - Bạch Hạc ngàn năm ?
Chàng kêu lên:
- Có phải là Bạch Hạc được Vô Vi Tiên Tử nuôi dưỡng ?

Lão trợn trừng hai mắt uất ức:
- Đó là linh điểu do ta được tiền nhân lưu lại, sao lại lọt vào tay ả họ Kha ? Hự!
Thảo nào… Thảo nào công lực của ả mau chóng đạt được mức đại thành…
Bạch Bất Phục suýt nữa đã bật khóc:
- Thái sư phụ. Bạch Hạc mới bị yêu phụ giết hại cách đây không lâu. Trong huyết mạch của hài nhi có cả huyết máu của linh điểu Bạch Hạc. Liệu có giúp ích gì cho Thái sư phụ không ?
Hai mắt tuy sắp lạc thần nhưng lão vẫn gượng nhìn chàng:
- Hài tử cũng uống được huyết máu của Bạch Hạc ư ? Tốt ! Tốt lắm. Mau làm theo lời ta. Hãy tìm một nơi chốn… chí tâm chí hàn… để… Chàng cướp lời:
- Điều này hài nhi đã thực hiện rồi. Hài nhi đã khai thông được Sinh Tử Huyền Quan. Còn gì nữa không, Thái sư phụ ?
- Hãy còn ! Năm năm, đó là thời gian ngắn nhất để… để ả trích huyết Bạch Hạc đủ mười giọt. Tính đến nay., tính đến nay ả chưa thể có nội lực bằng… bằng hài tử.
Nhớ lấy. Muốn đối phó với ả… ngoài nội lực thâm hậu thì… thì… cần phải luyện được…..âm công ngũ tuyệt của…của… - Điều này hài nhi cũng biết rồi. Thái sư phụ yên tâm. Vì Thái sư phụ, vì song thân, vì cung thủ Bích Dạ Cung đời trước và toàn thể môn hạ, hài nhi quyết lấy mạng mụ hồ ly và tiêu diệt Vô Vi Cung.
Đoan Mộc Hạ đứng gần đó vội nhắc:
- Nhị ca thử hỏi về địa điểm của Vô Vi Cung xem, chúng ta vẫn chưa biết gì về điều này.
Nghe lọt tai câu nói của Đoan Mộc Hạ, lão nhìn nàng:
- Cô nương nhờ đâu mà biết… Đoan Mộc Hạ vội đáp do đã đoán biết điều lão muốn hỏi:
- Thập Toàn Kiếm Pháp phải không ? Lúc lão tiền bối mê loạn đã thi triển kiếm pháp Thập Toàn. Tiểu nữ chỉ theo đó mà học lỏm.
Lão cười hài lòng:
- Khá lắm. Mai hậu, lão nhờ cô nương dùng chính… chính kiếm pháp này để… để phân thây… Vẫn đoán được, nàng đáp ứng:
- Phân thây ả hồ ly, đó cũng là tâm nguyện của tiểu nữ.
Quay sang Bạch Bất Phục, lão hỏi:
- Hài tử. Tính danh của ngươi… là gì ?
Nghe chàng xưng danh lão cười:
- Bất Phục! Hay lắm! Chứng tỏ song thân ngươi rất… rất căm thù ả… ả hồ ly! Khi nào có… có dịp, ngươi thay ta… tạ lỗi phụ thân ngươi. Và bảo y rằng… ta… ta… ta… không còn…gọi là ..là…là… nghịch đồ nữa. Hự!

Chàng suýt nấc nghẹn nhưng vẫn kêu:
- Thái sư phụ. Vô Vi Cung toa. lạc ở đâu ?
Lão gắng gượng nói nhưng chỉ nói hai chữ:
- Ở…Võ…Hự.
Đúng lúc lão Bạch Y công tử của sáu mươi năm trước nhắm mắt lìa trần, ở ngoài xa có tràng cười ngạo nghễ vọng vào…

Âm Công

Đánh máy: Bạch Vân Phi và Vong hồn Tiên Tử
Hồi 33
Quần Hùng Thọ Chiến Vô Vi Cung
Một Cảnh Tượng Thảm Tuyệt Nhân Hoàn

Chưa bao giờ Bạch Bất Phục có được một dịp tốt nhất để phát tác như lúc này.
Tràng cười kia là một hấp lực mãnh liệt cuốn chàng bay nhanh ra bên ngoài.
Với những gì lão nhân nọ và Bạch Bất Phục vừa đối đáp, không kể những nhân vật đã từng quen biết chàng:
Từ Nguyên Hậu, Thôi Oanh Oanh, Đoan Mộc Hạ, tất cả mọi người đương diện đều phấn khích hùng tâm và cùng lao ào ra.
Vì tất cả vừa được biết công lực của Bạch Bất Phục thực sự đã đạt mức đại thượng thừa, và dịp này là dịp tốt nhất cho mọi người khu xử Vô Vi Tiên Tử và Vô Vi Cung. Bởi lẽ, tràng cười kia chắc chắn phải là do Vô Vi Tiên Tử phát ra. Ngoài mụ yêu phụ, không còn ai có tràng cười vừa cao ngạo vừa hàm chứa nhiều hung khí dẫy đầy như thế này.
Họ lao ra, họ chững người lại.
Trước mặt họ, trên một lư bằng rộng lớn vốn là sơn môn của Độc Môn Tri Thù đã bị Vô Vi Cung hủy diệt và san bằng, mụ yêu phụ đang ngạo nghễ nhìn Bạch Bất Phục.
Sau lưng mụ, ngoài sáu nhân vật Bạch y vệ là la liệt những thi thể vấy máu của bang đồ Cái Bang!
Bạch Bất Phục làm cho mọi người có lại sự phấn khích trước đó khi chàng ung dung nói với mụ yêu phụ:
- Kha Ngọc Nhân ác bà. Lần này nhờ có huyết máu ngàn năm của Bạch Hạc, bổn cung chủ sẽ băm vằm mụ thành nghìn mảnh vụn.
Mụ Vô Vi Tiên Tử với diện mạo quá trẻ so với niên kỷ ngoại thất tuần chợt biến sắc.
Mụ chưa kịp lên tiếng hoặc là doa. nạt Bạch Bất Phục hoặc là hỏi cho ra lẽ chuyện huyết hạc ngàn năm, quần hùng quá phấn khích đã đồng thanh tương ứng kêu ầm lên:
- Băm vằm mụ thành nghìn mảnh vụn.
Lập tức, các vị chưởng môn liền vẫy tay và lớn tiếng hạ lệnh:
- Đệ tử Thiếu Lâm phái đâu, xuất hiện.
- Võ Đang phái đệ tử. Hiện thân.
- Đệ tử Nga My phái ra cả đi.

… Từ bốn phương tám hướng, toàn bộ những môn nhân đệ tử của thất đại môn phái vốn được lệnh ẩn thân kín đáo đều lũ lượt tràn ra.
Với lực lượng hơn năm trăm người vừa xuất hiện đã vây chặt, bọn Bạch Y Vệ sáu gồm ba nam ba nữ cùng cung chủ Vô Vi Cung Vô Vi Tiên Tử dù không muốn cũng phải thất sắc kinh hoàng.
Chưa hết, Ngộ Thiền đại sư còn hạ lệnh:
- Đại trân La Hán trấn môn của bổn tự, một trăm linh tám đệ tử mau bày trận.
Thanh Từ đạo trưởng đưa trường kiếm lên cao, lúc chạy ra, đạo trưởng còn kịp nhặt lại thanh bảo kiếm do lão nhân nọ đoạt lấy lúc trước.
- Đệ tử bản phái bảy người hợp một, hãy sắp bày kiếm trận Thất Tinh.
Các phái khác cũng nhanh nhẹn lập trận, là trận pháp trấn môn của mỗi phái.
Sự di chuyển của năm trăm nhân vật giang hồ đương nhiên phải tạo ra một uy thế khiếp người chưa từng có.
Bảy nhân vật của Vô Vi Cung càng thêm rúng động.
Và nhân vật bị rúng động nhiều nhất chính là mụ yêu phụ Vô Vi Tiên Tử.
Nhất là lúc mụ nghe Bạch Bất Phục cao giọng hài tội:
- Chư vị Bạch Y Vệ nghe đây. Song thân của Bạch Bất Phục này nguyên cũng là Bạch Y Vệ như chư vị. Trong khi mụ yêu phụ biết dùng nữ sắc để mê luyến và hãm hại nhiều nhân vật giang hồ, mụ lại đang tâm chia uyên rẽ thuý, buộc chư vị và song thân của mỗ phải lâm vào hoàn cảnh nếu không chết thì cũng bất thành nhân. Đệ nhất Bạch Y Vệ kia, ta hỏi ngươi, nhị muội của ngươi đâu ? Đệ nhị Bạch Y Vệ, bát muội của ngươi đâu ? Đệ lục Bạch Y Vệ ! Ngũ ca của ngươi đâu ?
Đáng lý Bạch Bất Phục còn hỏi nữa nếu không bị mụ yêu phụ lanh lảnh hét át đi:
- Bạch Bất Phục. Kế ly gián của ngươi không làm bọn chúng mắc lừa đâu.
Ta… Đến lượt chàng dùng tiếng cười để ngắt lời mụ:
- Hạ.ha…ha… mụ cho lời thật tâm của ta là kế ly gián ư ? mụ hãyy nhìn lại bọn họ xem, bọn họ đang nhìn mụ như muốn ăn tươi nuốt sống mụ kìa.
Mụ quay lại thật và mụ không thể không lo sợ.
Mụ bật quát lên:
- Bọn ngươi sao lại nhìn bổn Tiên Tử như vậy ? Được rồi. Bổn Tiên Tử sẽ chấp thuận lời thỉnh cầu của bọn ngươi. Chỉ cần bọn ngươi giết được tiểu tử kia, bổn Tiên Tử quyết giữ lời.
Thấy bọn Bạch Y Vệ hướng mắt về phía này, chàng gầm lên:
- Các ngươi tin vào mụ ư ? lời dối gạt của mụ lại dễ tin đến thế sao ? Được, bọn ngươi nếu can tâm để cho mụ sai khiến thì ra tay đi. Mụ sẽ cười bọn ngươi vì bọn ngươi si ngốc, chết thay cho mụ. Là ai muốn ra tay nào ? Tiến ra đi.

Chàng bước về trước ba bước khi hỏi câu này.
Họ chưa kịp nhích động, mụ Vô Vi Tiên Tử liền thét lên:
- Xuân Mai, Xuân Cúc, Bạch Cúc, Bạch Mai… Không thể chần chờ, Bạch Bất Phục liền lồng lộng gầm lên:
- Đánh!
Phát hiện song chưởng của chàng có điều quái lạ, mụ Vô Vi Tiên Tử thoáng chau mày à đẩy ra một chưởng Thiên Hoả.
Bị chấn lùi, mụ Vô Vi Tiên Tử sa sầm nét mặt:
- Được, Bạch Bất Phục. Ta không ngờ việc lưu mạng cho ngươi năm xưa lại là mầm mống di họa cho ta bây giờ. Hãy đỡ!
Ngọn chỉ kình Kim Dung liền được mụ vẫy ra.
Bạch Bất Phục tuy ngoài miệng nói những lời bất thường nhưng tự trong thâm tâm chàng vẫn biết rằng việc giữ được bình thủ với mụ đã là một điều khó. Chàng càng không dám mơ tưởng đến việc có thể huỷ diệt được mụ trong một sớm một chiều, một khi chàng chưa có đủ ngũ khúc Bích Dạ công phu để luyện thành Ngũ Tuyệt âm công Bích Dạ.
Do vậy, trước ngọn chỉ kình đang được mụ Vô Vi Tiên Tử tận lực bình sinh vẫy ra, Bạch Bất Phục tuy xô kình ngăn lại nhưng vẫn rất kiêng dè.
Kình lực của song phương chưa chạm nhau, Vô Vi Tiên Tử vụt tung người lao đi.
Khá bất ngờ vì hành vi phản thường của mụ, Bạch Bất Phục càng thêm tức tối khi nghe mụ hai lần gầm lên:
- Giết hết bọn chúng cho ta, kẻ nào dám ngăn ta kẻ đó sẽ C…H…Ế…T!
Đã thế bọn Bạch Y Vệ như vốn quen chịu sự sai khiến của cung chủ, cả sáu tên cùng xông cả về một phía khuấy đảo ngay La Hán đại trận của phái Thiếu Lâm.
- Bọn trọc ương ngạnh! C..H…Ế…T!
- Giết!
- đỡ!
- Nằm xuống!
Uy lực của đại trận La Hán như thế nào tuy Bạch Bất Phục không rõ nhưng chàng tin rằng trận pháp đó phải có diểm cực kỳ lợi hại. Bằng không, một đại phái như Thiếu Lâm đâu dám gọi La Hán đại trận là trận pháp trấn môn ?
Và cũng không phải là ngẫu nhiên khi cả sáu Bạch Y Vệ Vô Vi Cung đều dồn toàn bộ lực lượng vào La Hán đại trận như thế này.
Và biện pháp đối phó của bọn Bạch Y Vệ đã tỏ ra hữu hiệu.
Vòng tăng nhân gồm một trăm linh tám đệ tử Thiếu Lâm phái nếu không bị Kim Dung chỉ phát xạ từ xa thì cũng bị công phu Hư Không Nhiếp Vật làm cho rối loạn hàng ngũ. Đại trận La Hán ngay lượt chạm chiêu đầu tiên với bọn Bạch Y Vệ Vô Vi Cung kể như tan tác.

Chỉ một thoáng chần chừ của Bạch Bất Phục, bọn Bạch Y Vệ Vô Vi Cung đa hạ thủ thêm hàng loạt tăng nhân đệ tử Thiếu Lâm phái.
Trước diễn biến này, các phái còn lại đa phần bắt đầu nao núng. Họ đã lập trận nên phải giữ nguyên trận thế. Do đối phương chỉ dồn vào mỗi một đại trận La Hán của Thiếu Lâm nên họ vừa vừa được làm người quan chiến bất đắc dĩ vừa rúng động tâm can trước bản lãnh thần sầu quỷ khốc của đối phương.
Hiểu được điều này đang có tác dụng khống chế và uy hiếp dũng khí của các phái vừa mới có, Bạch Bất Phục giận dữ đến cực độ và xông vào giữa La Hán đại trận.
Chàng lập tức gào lên sắp xế một đấu pháp mới:
- Tam muội. Ra tay đi. Chư vị chưởng môn. Ba người chọn một, mau. Đại ca, Oanh Oanh. Hai người mau tách lấy một tên Bạch Y Vệ… Nhanh lên nào!
Để giúp mọi người mau phấn chấn trở lại, Bạch Bất Phục vừa hiện thân liền bủa ngay một chưởng Tứ Tuyệt Bích Dạ vào một nữ Bạch Y Vệ.
Và chàng hoàn toàn hữu ý khi chọn ả Đệ Lục Bạch Y Vệ làm đối tượng cho chưởng kình đầu tiên của chàng.
- Tiện nhân. Hãy đền mạng cho mẫu thân ta.
Ngay lập tức, song chưởng Tứ tuyệt Bích Dạ hợp nhất của chàng dồn được ngay ả Đệ Lục Bạch Y Vệ, là kẻ đã tự tay hạ độc thủ mẫu thân chàng vào tử địa.
Aû luống cuống tìm cách phản công lại.
Thế nhưng, đến Vô Vi Tiên Tử còn phải kiên dè tuyệt học này của chàng thì nói gì đến ả chỉ là đệ tử thứ sáu của mụ yêu phụ Vô Vi.
Cái chết của ả ngay lập tức tạo sự tin tưởng và phấn chấn cho quần hùng các phái.
Đoan Mộc Hạ loang kiếm nhắm ngay vào gã Đệ Thất Bạch Y Vệ:
- Vì bổn môn Tri Thù đã bị ngươi huỷ diệt, ta phải giết ngươi. Xem kiếm.
Không chậm, Ngộ Thiền đại sư với sự liên thủ của Phiêu Di sư thái và chưởng môn Thanh Thành phái là Vi Hữu Đạo liền lao đến vây kín một gã Bạch Y Vệ.
Thanh Từ đạo trưởng, Lâm Kiến Tường và Trương Luân Hồi, ba vị chưởng môn nhân ba phái Võ Đang, Hoa sơn, không động cùng liên thủ quấn chặt lấy một ả Bạch Y Vệ.
Do tên đệ nhất Bạch Y Vệ đang bị Bạch Bất Phục tiến đánh, Từ Nguyên Hậu và Thôi Oanh Oanh đành phải cùng nhau giao chiến với ả Bạch Y Vệ duy nhất còn lại.
Năm tên Bạch Y Vệ nhanh chóng bị tách ra và hình thành năm nhóm riêng lẻ.

Lúc đó, tai của Bạch Bất Phục lại nghe tràng cười của mụ Vô Vi Tiên Tử:
- Ha…ha…ha… Bổn tiên tử đâu là ánh lửa, sao bọn thiêu thân các ngươi lại cố tình lao đầu vào chịu chết. Ha…hạ.ha…! chết này! Đỡ này! Nằm xuống này!
Hạ.ha…ha…!
Dùng đơn chưởng Nhị Tuyệt, Bạch Bất Phục nhanh chóng đẩy lùi tên đệ nhất Bạch Y Vệ.
Chàng vội quay đầu để nhìn về phía có tràng cười cực kỳ ngạo mạn của mụ yêu phụ Vô Vi Tiên Tử.
Không nhìn không sao, càng nhìn tâm trí của chàng càng tê liệt đi như hoá đá.
Giữa lớp lớp người đang cuống cuồng chạy tứ tung, mụ yêu phụ Vô Vi Tiên Tử cứ nhởn nhơ như hồ điệp xuyên hoa. Và nếu mụ là hồ điệp, là cánh bướm nhởn nhơ thì hao ở đây là những cây hoa người lốm đốm đỏ vì bị mụ đang tay hạ sát.
Lướt nhanh cục diện, Bạch Bất Phục vội tung song chưởng tứ tuyệt Bích Dạ vào tên đệ nhất Bạch Y, khi phát hiện gã đang lẳng lặng xạ vào chàng một ngọn chỉ kình Kim Dung!
Nếu cách đây không lâu, gã chỉ bị dư kình chấn lùi mà thôi, thì bây giờ, vì Bạch Bất Phục đã khai thông nhâm đốc nhị mạch, nội lực quá uyên thâm, gã không những bị chấn lùi mà còn phải thổ huyết và mang nội thương trầm trọng.
Bỏ mặc gã đang dần dần té ngồi, Bạch Bất Phục lao nhanh về phía trận giao chiến có Ngộ Thiền đại sư.
Đơn chưởng thỉ hướng về gã Bạch Y Vệ, miệng thì nhanh chóng bố trí:
- Tam vị chưởng môn hãy mau sắp bày lại trận thế. Nhanh lên kẻo muộn.
Đang khi tên Bạch Y Vệ nọ cuống cuồng trước ngọn chưởng lợi hại của chàng, Ngộ Thiền đại sư và hai vị chưởng môn kia tuy chưa hiểu rõ ý định của chàng nhưng cũng nhanh chóng gom góp đệ tử và sắp bày lại trận thế.
Do trận thế của Nga My phái chỉ cần có bốn người nên Phiêu Di sư thái là người lập lại trận thế nhanh nhất, với chính Phiêu Di sư thái làm chủ trận.
Bạch Bất Phục như ý đồ đã định vội dồn tên Bạch Y Vệ nọ vào giữa trận của phái Nga My.
Để mặc tên Bạch Y Vệ tha hồ xoay xở giữa kiếm trận Nga My, Bạch Bất Phục kịp thời lao đến ứng cứu cho Từ đại ca, và Thôi Oanh Oanh tiểu muội.
Cả hai hoàn toàn bị động trước những chiêu thức kinh hồn bạt tuỵ của ả Bạch Y Vệ, Bạch Bất Phục đến thật kịp lúc.
Chàng hất liền ba chưởng, dồn ả vào giữa cửu cung kiếm trận của phái Thanh Thành do chính chưởng môn nhân Vi Hữu Đạo làm chủ trận.
Tiếp đó, chàng vội phân phó cho Từ Nguyên Hậu, và Thôi Oanh Oanh:

- Đại ca và Oanh Oanh hãy đến giám sát gã đệ nhất. Đừng để hắn chết hoặc tẩu thoát!
Chàng lại lao về phía Đoan Mộc Hạ.
- Tam muội hãy để hắn cho ta.
Chỉ sau một kình nhị tuyệt, Bạch Bất Phục đã dồn được gã đệ nhất Bạch Y Vệ vào giữa đại trận La Hán vừa được Ngộ Thiền đại sư tái lập.
Không dám diên trì, cả Đoan Mộc Hạ lẫn Bạch Bất Phục cùng lao về phía ả Bạch Y Vệ cuối cùng đang ung dung giữa vòng vây ba vị chưởng môn nhân còn lại.
Chàng quát lên:
- Tam vị chưởng môn mau lùi lại và lập trận đi. Nhượng ả cho tại hạ.
Sự xuất hiện bất ngờ của chàng làm ả Bạch Y Vệ kêu thét lên:
- Cung chủ… Đang khi ba vị chưởng môn kia còn phải vất vả lập trận, mụ Vô Vi Cung chỉ vì nghe tiếng thét nên mới đưa mắt nhìn về phía này.
Mụ thoát biến sắc vì môn nhân của mụ chỉ còn năm, và trong đó lại có một đang mang thương thế trầm trọng không thể nào giao chiến được nữa.
Huống chi, tình thế diễn tiến lại có phần bất lợi cho môn nhân của mụ. Ba người thì bị ba loại trận thế vây hãm, còn lại một vừa kêu thét thì bị chính Bạch Bất Phục đang dồn vào tử địa.
Mụ từ hồ điệp xuyên hoa liền biến thành độc xà xuất động. Như một mũi tên được bắn đi, mụ yêu phụ Vô Vi Tiên Tử thi triển khinh thân pháp thượng thặng để lao đến cứu ứng.
Vẫn dõi nhìn về phía mụ yêu phụ mỗi khi có dịp, Bạch Bất Phục luôn phát hiện nhất cử nhất động của mụ.
Chàng tuy thở phào vì hành vi tàn sát của mụ vừa bị các sắp xếp của chàng ngăn lại, nhưng cũng phải vội lao đi khi phát hiện ánh mắt của mụ có chiều khác lạ.
Nhờ nhìn thấy ánh mắt khác lạ của mụ, Bạch Bất Phục đến thật kịp lúc.
Mụ Vô Vi Tiên Tử vừa lao ngang qua Thanh Từ đạo trưởng liền hằn học tung ra một ngọn chỉ kình:
- Tên đạo thúi lỗ mũi trâu. Phần của ngươi đây.
Bạch Bất Phục vẫy mạnh tả chưởng về phía ngọn chỉ kình đang sắp sửa đoạt hồn Thanh Từ đạo trưởng. Chàng còn huy động hữu chưởng để quật vào mụ yêu phụ:
- Hãy đỡ!
Bị Bạch Bất Phục bất ngờ ngăn cản, vừa làm chậm bước chân vừa khiến ngọn chỉ kình mất đi tác dụng, mụ yêu phụ thịnh nộ gào lên:
- Bạch Bất Phục! Ngươi thật sự muốn đối đầu với ta à ? Đỡ!
Chưởng kình vừa thoát ra khỏi tâm chưởng của mụ liền bật loé lên một vầng lửa chói lòa.

Biết đấy là Thiên Hoa? Thần Công, Bạch Bất Phục cấp tốc thi triển bộ pháp Độc Bộ Tam Quỷ!
Một biến thành chín, và từ chín bóng nhân ảnh này có đến chín ngọn hắc tiêu ánh xạ những vầng đen, vừa được Bạch Bất Phục lấy ra, vây kín lấy phương vị của mụ yêu phụ Vô Vi Tiên Tử.
Mụ Vô Vi Tiên Tử tuy bị vây kín nhưng vẫn ngạo mạn cười gằn:
- Hừ ! Bích Dạ kiếm pháp à ? Xem đây!
Lúc đó, ngay khi Bạch Bất Phục vì phải lao đi đón đầu mụ yêu phụ, phải luông bỏ ả Bạch Y Vệ, Đoan Mộc Hạ với kiếm pháp Thập Toàn đã nhanh chóng làm chủ tình hình.
Và Đoan Mộc Hạ nghe tiếng kêu thảng thốt của Bạch Bất Phục vang đến:
- Ô hay! Mụ cũng am tường Thập Toàn kiếm pháp ư ?
Đoan Mộc Hạ kinh nghi, quay đầu nhìn sang!
Và nàng không thể không thừa nhận tiếng kêu của Bạch Bất Phục hoàn toàn đúng với sự thật.
Để đối phó với hắc tiêu của Bạch Bất Phục đang thi triển Bích Dạ kiếm pháp, mụ yêu phụ Vô Vi Tiên Tử đã lấy từ trong người ta một thanh nhuyễn kiếm và mặt dạn mày dầy thi triển kiếm pháp Thập Toàn.
Đến lúc Đoan Mộc Hạ nhìn thấy điều này, Bạch Bất Phục vì kém thế do hắc tiêu ngắn và do kiếm pháp Bích Dạ không lợi hại bằng kiếm pháp thập toàn, đang bị mụ yêu phụ làm cho khốn đốn.
Nhớ những gì lão nhân Bạch Y công tử đã trăn trối và đã nói về bản lãnh hiện giờ của Bạch Bất Phục, Đoan Mộc Hạ vội kêu gấp rút:
- Thanh Từ đạo trưởng. Mau dùng thất tinh kiếm trận vây hãm ả này.
Đã lập lại trận thế, Thanh Từ đạo trưởng chỉ chờ đợi có bấy nhiêu thôi.
Cùng với sáu đạo nhân đệ tử vừa gom lại, Thanh Từ đạo trưởng dùng ngay Thất Tinh kiếm trận để bao vây cả Đoan Mộc Hạ lẫn ả Bạch Y Vệ.
Biết trước sẽ gặp phải hậu quả như thế nào nếu để cho Thất Tinh kiếm trận của Võ Đang phái vây hãm, ả Bạch Y Vệ liều lĩnh cứ bám sát Đoan Mộc Hạ như bóng với hình.
Một khi Đoan Mộc Hạ còn bên trong trận, do ném chuột sợ vỡ đồ, Thanh Từ đạo trưởng nào dám phát động kiếm trận.
Đang bối rối vì bản thân không thể có khinh thân pháp hoặc bộ pháp ảo diệu như Bạch Bất Phục để thoát ra và chỉ lưu lại một mình địch nhân ở giữa trận như chàng đã thực hiện, Đoan Mộc Hạ càng thêm bối rối lúc nghe mụ yêu phụ cười lên mỉa mai:
- Ha…ha…ha…! Ngươi đã biết bổn Tiên Tử lợi hại như thế nào chưa, Bạch tiểu tử? Xem kiếm đây. Một ngọn chỉ kình nữa này! Ha…hạ.hạ.!
Ngoài Thập Toàn Kiếm Pháp vốn dĩ lợi hại, mụ yêu phụ còn thi triển Kim Dung chỉ kình xen vào, Bạch Bất Phục nếu không nhờ bộ pháp Độc Bộ Tam

Quỷ chắc chắn phải bị thảm bại.
Nhận ra điều này và biết Bạch Bất Phục nếu cần ai đó tiếp tay thì chỉ có một mình Đoan Mộc Hạ mà thôi, Từ Nguyên Hậu sau khi chế trụ huyệt đạo của gã đệ nhất Bạch Y Vệ liền mạo hiểm xông luôn vào kiếm trận thất tinh:
- Tam muội để ả cho ta. Đỡ!
Đoán biết ý định của Từ đại ca, Đoan Mộc Hạ trước khi lao đi cũng cố căn dặn:
- Thân thủ của ả khá lợi hại, đại ca… Từ Nguyên Hậu cười lời:
- Đại ca biết rồi. Mau đến tiếp cứu nhị đệ đi, tam muội.
Đoan Mộc Hạ vừa vượt ra khỏi phạm vi của kiếm trận Thất Tinh, Từ Nguyên Hậu liền bị ngọn kình uy lực của ả Bạch Y Vệ chấn lùi đến phải rĩ máu ở khóe miệng:
Aû còn rít lên:
- Lại là lão khất cái đáng ghét.Nằm xuống!
Aû xô kình:
Nhưng Từ Nguyên Hậu mạo hiểm như thế này chắc chắn phải có nguyên do. Vì thế, khi nhìn thấy ả bạch y vệ hung hăng như vây, Từ Nguyên Hậu cười đắc ý :
- Ha…ha…ha…! Hóa tử ra đâu dễ nằm xuống như vậy? Xem đây!
Chỉ trong nháy mắt bóng nhân ảnh của Từ Nguyên Hậu vụt nhòa đi, trước khi ngọn chỉ kình uy mãnh của ả Bạch Y Vệ chạm đến đích.
Aû thảng thốt!
- Đến ngươi cũng biết bộ pháp này của Bạch tiểu tử?
Từ Nguyên Hậu vừa thi triển bộ pháp Độc Bộ Tam Quỷ, dĩ nhiên không biến ảo bằng chính Bạch Bất Phục thi triển, vừa ha hả cười lên:
- Ngươi ngạc nhiên à ? Thật khéo, ba năm trước Bạch nhị đệ của ta đã kịp nhờ ta giải thích khẩu quyết bộ pháp. Nhờ đó, lần này ngươi mới có cái để ngạc nhiên.
Ha…ha…ha… Cười xong, Từ Nguyên Hậu liền hô hoán:
- Đạo trưởng chưởng môn đã chuẩn bị xong chưa ? Từ mỗ đã đến lúc giao ả cho quý phái rồi đấy.
Miệng nói thế nào châm làm thế ấy, Từ Nguyên Hậu sau cùng đã tìm được cách vừa giúp Đoan Mộc Hạ thoát đi vừa khiến ả Bạch Y Vệ phải một mình đương đầu với Thập Toàn Kiếm Pháp của Võ đang phái.
Từ Nguyên Hậu càng thêm mừng khi nhận ra Đoan Mộc Hạ và Bạch Bất Phục đang hiệp lực làm cho mụ yêu phụ Vô Vi Tiên Tử phải phẫn nộ.
Mụ gào to:
- Tiểu nha đầu thúi, tiểu súc sinh họ Bạch! Để xem hai ngươi chỉ trì đương bao lâu nào ? Đỡ! Đỡ!
Hữu kiếm tả chỉ, Vô Vi Tiên Tử yêu phụ đang lồng lộn như mãnh thú sa

bẫy.
Với nhận định chủ quan, Từ Nguyên Hậu tin rằng với đà này không bao lâu Vô Vi Tiên Tử sẽ bị Đoan Mộc Hạ và Bạch Bất Phục trừ khử.
Từ Nguyên Hậu quay sang hai vị chưởng môn của phái Hoa sơn và Không động do không còn ai để đối phó nên vẫn rảnh tay:
- Lâm chưởng môn. Trương chương môn. Chúng ta có thể nhìn ngó đến những đệ tử đã bị đã thương được rồi. Vô Vi Cung đã đến lúc phải cáo chung. Hừ!
Chỉ cần điểm qua một lượt, Từ bang chủ Cái bang và hai vị chưởng môn kia cũng đếm được số thương vong.
Gần một trăm môn nhân đệ tử các phái, có cả Cái Bang vừa bị thương vừa bị thảm sát!
Chỉ tính riêng phần mụ yêu phụ, mụ đã huỷ diệt xấp xỉ ba mươi nhân mạng!
Hành vi của mụ đúng là không còn nhân tính, khiến Từ Nguyên Hậu và hai vị chưởng môn phái nghiến răng căm phẫn.
Trong mơ hồn, cả ba thầm nhận định:
mụ có hành vi này một là do vốn sinh ra đã có sẵn tâm địa ác độc, xem việc sát nhân như một trò tiêu khiển, nếu không phải thế, chắc hẳn mụ phải có mối thâm thù đại hận với nhân vật giang hồ, không kể là người của phái nào.
Họ thấm thía câu:
tối độc phụ nhân tâm như lão nhân Bạch Y công tử đã nói.
Lúc đó, một tiếng kim thiết bị chạm mạnh bỗng vang lên.

Đánh máy: Bạch Vân Phi và Vong hồn Tiên Tử
Hồi 34
Tống Tiễn Cửu Phái Quy Tây Thiên
Mọi Ẩn Tình Đến Lúc Bộc Lộ

Theo sau là tràng cười đắc ý của mụ Vô Vi Tiên Tử:
- Hạ.hạ.ha…! Nạp mạng thôi, tiểu nha đầu. Đỡ!
Nhìn về phía đó, Từ Nguyên Hậu lo lắng tột cùng thì thanh kiếm của Đoan Mộc Hạ vừa bị nhuyễn kiếm của mụ yêu phụ đoạn gãy.
Từ Nguyên Hậu lại nghe Bạch Bất Phục hô hoán:
- Oanh Oanh. Mau đưa cho ta thanh loan Tình kiếm.
Thôi Oanh Oanh nghe thế liền chạy vội đến.
Nhưng Thanh Từ đạo trưởng còn nhanh hơn Thôi Oanh Oanh.
Vừa ném kiếm cho Đoan Mộc Hạ, Thanh Từ đạo trưởng vừa trầm giọng, kêu lên:
- Thất Tinh Kiếm Trận đã thắng, bần đạo tạm thời không cần đến kiếm nữa. Tiếp lấy nào, Đoan Mộc môn chủ.
Lời nói của Thanh Từ đạo trưởng ngoài việc giúp cho quần hùng phấn khích hùng tâm còn làm cho mụ yêu phải nghiến răng ken két:
- Giỏi cho bọn cuồng đồ khả ố. Mối hận này bổn Tiên Tử nhất định phải báo phục. Đỡ!
Tung một kiếm về phía Đoan Mộc Hạ vừa chộp được bảo kiếm của Võ Đang phái, hất một ngọn chỉ kình về phía Bạch Bất Phục cũng vừa mới hoàn hồn, mụ yêu phụ sau đó tung người lao đi.
Sợ mụ yêu phụ lại giở trò hồ điệp xuyên hoa để tái diễn trò thảm sát, Bạch Bất Phục vội lớn tiếng đề tỉnh:
- Mọi người phải cẩn trọng. Đề phòng… Chàng chưa kịp nói rõ là phải đề phòng việc gì, một tiếng chấn kình liền vang lên.
Tiếp đó là tiếng kêu lúc thảm tử của gã Đệ Nhất Bạch Y Vệ.
Sau cùng lá bóng nhân ảnh của mụ yêu phụ cứ xa dần.
Không ngờ mụ lại đang tâm, nỡ hạ độc thủ với chính môn nhân của mụ, Bạch Bất Phục tỉnh ngộ gào lên… - Dừng tay!
Thế nhưng, tiếng kêu của chàng hoàn toàn chìm lấp vào hư không đang đầy ắp những tiếng kêu tiếng quát lẫn tiếng giao phong.
Chàng càng thêm bấn loạn đến phải quay đầu nài nỉ Từ Nguyên Hậu và ba vị chưởng môn của ba phái Võ Đang, không động và Hoa Sơn:
- Chư vị… Tâm địa độc ác của mụ là muốn sát nhân diệt khẩu. Chúng ta cần

phải lưu lại ít nhất là một tên Bạch Y Vệ. Chư vị mau mau nghĩ cách giúp tại hạ.
Kịp hiểu ra, bọn họ Đoan Mộc Hạ và Thôi Oanh Oanh cũng nhanh chân lao đến ba trận thế còn lại.
Đúng lúc đó, Phiêu Di sư thái dùng phất trần trên tay tả ra chiêu tối hậu:
- Nạp mạng.
Không hề chậm hơn, tiếng niệm phật trầm hùng của một trăm linh tám vị tăng nhân hiệp lại cũng vang lên:
- Ạ.Di…Đà…Phật…!
Sợ Thanh Thành phái vì quá phẫn nộ cũng hạ độc thủ với tên Bạch Y Vệ duy nhất còn sống sót, Bạch Bất Phục đánh liều thi triển Tứ tuyệt thân pháp. Chàng còn tận lực quát lên:
- Đình thủ, mau.
Nhưng, Bạch Bất Phục chưa kịp hạ thân, tai liền nghe tiếng rít căm phẫn của Vi Hữu Đạo:
- Giết!
Thế là tên Bạch Y Vệ cuối cùng cũng phải thảm tử khi bị một lúc chín ngọn kiếm xuyên thấu.
Toàn trường bỗng lắng đọng trong sự thất vọng của Bạch Bất Phục.
Nhưng sau đó không lâu, toàn trường lại vỡ ra khi những người vừa ngưng giao chiến vì phát hiện thảm trạng của đồng môn sư huynh đệ nên cùng kêu thét lên đến não lòng.
Giữa bao tiếng huyên náo đó, Từ Nguyên Hậu bước đến trấn an chàng:
- Nhị đệ đừng phiền luỵ nữa. Dẫu sao chúng ta cũng có một manh mối.
Chàng hỏi bằng giọng bỗng chùng lại:
- Manh mối gì nữa, đại ca ? Vô Vi Cung toa. lạc ở đâu, chúng ta còn chưa biết thì làm sao trừ khử được mụ yêu phụ ?
Đoan Mộc Hạ nói xen vào:
- Nhị ca! Thái sư phụ trước lúc lâm chung có đề cập đến một chữ:
võ! Theo muội, chỉ có Võ Di Sơn mới có thể là nơi toa. lạc của Vô Vi cung.
Chàng cười buồn:
- Cho dù là Võ Di Sơn thì sao ? Chúng ta không người dẫn đường, đến một lời cung xưng của chính bọn chúng cũng không có, ai dám nói chắc Vô Vi cung không là Long Đàm Hổ Huyệt, có đầy dẫy những cơ quan ám tàng.
Thôi Oanh Oanh lên tiếng như muốn trách:
- Phục ca làm sao rồi? Cơ quan ám tàng thì sao? Mà Long Đàm Hổ Huyệt thì sao?
Không lẽ vì ngại hiểm nguy nên Phục ca không dám mạo hiểm?
Chàng lắc đầu và nhìn quanh:
- Nếu chỉ một mình ta, có hiểm nguy nào làm ta chùn bước ? Đáng tiếc, Vô

Vi Tiên Tử bây giờ không còn là thù nhân của riêng ta nữa rồi. Hãy xem những tội ác mụ vừa gây ra cho các phái, mụ đã là công địch của võ lâm. Như vậy, sẽ còn phải có bao nhiêu người thiệt mạng nữa ? Muội đã rõ ý ta chưa ?
Từ tâm của chàng vô tình khiến quần hùng khâm phục và ngưỡng mộ.
Thanh Từ đạo trưởng lên tiếng:
- Vô lượng thọ phật ! Lời của Bạch cung chủ quả là chí lý. Vậy theo cung chủ, chúng ta phải tiến hành ra sao ?
Chàng lại nhìn mọi người và lắc đầu ngao ngán:
- Đạo trưởng đã hỏi, tại hạ không dám dấu. Theo thiển ý của tại hạ, các phái nên mau chóng hồi sơn thì hơn. Còn việc trừ khử mụ yêu phụ… - Không được. Tệ phái Thiếu Lâm đã bị Vô Vi Cung tàn hại nhiều nhất. Bần tăng nếu không tự tay báo thù, đệ tử bản phái đã chết làm sao nhắm mắt được ?
Cũng một ý như Ngộ Thiền đại sư, bốn phái còn lại cũng nhao nhao đòi kéo đến Võ Di Sơn. Riêng Thanh Từ đạo trưởng của phái Võ Đang thì đề xuất:
- Bần tăng có ý này, chư vị nghĩ sao ? Với bao nhiêu cái chết uổng này, đúng là các phái khó lòng bỏ qua. Nhưng đường đến Vô Vi Cung nguy hiểm trùng trùng, chúng ta lại càng không thể phải hy sinh tính mạng một cách oan uổng. Theo bần đạo, ngoài trừ chư vị chưởng môn là người đi đến Võ Di Sơn với Bạch cung chủ, tất cả các phái đều hồi sơn. Một là để lo hậu sự cho đồng môn vừa thảm tử, hai là làm sống lại các phái do tình thế bắt buộc phải bỏ trống cả một tuần trăng.
Thanh Từ đạo trưởng vừa dứt lời, hầu hết những vị chưởng môn nhân đều tán thành.
Không còn cách nào khác khả dĩ hơn, Bạch Bất Phục đành phải chấp thuận.
Chàng nói:
- Nếu tất cả không còn ý gì khác, tại hạ xin nói thêm một lời.
Ngộ Thiền đại sư ứng thanh đáp nhanh:
- A di đà phật ! Chuyến đi này hung đa cát thiểu, bần tăng nguyện phục tùng mọi dẫn dắt của Bạch thiếu hiệp Bạch cung chủ. Cung chủ xin cứ nói.
Như một dấu hiệu, năm vị chưởng môn cũng chúng khẩu đồng từ hô lên:
- Nguyện phục tùng Bạch cung chủ.
Bạch Bất Phục cười gượng:
- Chư vị chớ có quá lời. Thật tâm, tại hạ cũng định nói những lời như chư vị. Chúng ta không thể người chèo xuôi kẻ chống ngược. Nhưng việc chọn tại hạ làm người dẫn dắt, tại hạ không đương nổi đâu.
Thanh Từ đạo trưởng vốn dĩ là người khâm phục Bạch Bất Phục trước, nên dõng dạc lên tiếng:
- Vô lượng thọ phật. Sự khiêm tốn của Bạch cung chủ thật đáng khâm phục. Nhưng bần đạo thử hỏi:

ngoài cung chủ ra, ở đây còn nhân vật nào có thể khiến quần hùng tâm phục khẩu phục ?
Phiêu Di sư thái phẩy phất trần một lượt như tỏ rõ tâm ý, sau mới nói:
- Binh pháp có câu:
rèn sắt ngay lúc còn nóng, đánh địch nên nhân lúc hùng tâm của địch không còn. Bạch cung chủ xin đừng chần chừ nữa, cứ khởi phát ngay lúc này thì hơn.
Bạch Bất Phục còn đang tìm lời đối đáp, Từ Nguyên Hậu vụt bảo:
- Nhị đệ ! Chư vị chưởng môn nhân có tin ở đệ mới dám giao phó trọng trách. Là nam nhi đại trượng phu đệ chớ chối từ.
Nhìn thấy ánh mắt khích lệ của mọi người, kể cả hai vị hồng nhan tri kỷ là Đoan Mộc Hạ và Thôi Oanh Oanh cũng đang ngưỡng mộ nhìn chàng, Bạch Bất Phục bèn vòng tay thi lễ khắp lượt:
- Được chư vị phó thác trọng trách, Bạch Bất Phục tại hạ dù tài sơ đức thiển cũng chẳng dám từ nan.
Ngay sau đó, chàng quay sang Từ đại ca và Thôi Oanh Oanh:
- Cái Bang vốn có trụ sở rộng khắp, đoạn đường từ đây cho đến Võ Di Sơn nhờ đại ca hướng dẫn cho. Còn Oanh Oanh! Muội vốn tinh thông việc sắp bày cơ quan, từ Võ Di Sơn là phần muội dẫn đạo.
Nhìn mọi người, chàng mỉm cười:
- Việc đang lúc khẩn trương, chư vị có đi xin nhớ cẩn trọng. Đi nào!
Với thành phần tinh nhuệ nhất, một đoàn gồm mười người do Từ Nguyên Hậu dẫn đầu liền lao vào một hành trình gian khổ nhất, quyết liệt nhất.
… Tương truyền từ ngàn xưa lưu lại, Võ Di Sơn vốn là một ngọn núi được Võ Vương chọn làm nơi khai lễ tấn binh, sau đó khôi phục giang sơn, tạo phúc cho trăm họ.
Có đến gần mới hiểu, tại sao Võ Vương không chọn bất kỳ một địa điểm nào trong tam sơn ngũ nhạc mà lại chọn Võ Di Sơn.
Thuở đó Võ Di Sơn chỉ được mọi người biết đến qua danh xưng Ngư Đầu Sơn, vì có hai ngọn núi bỗng cao vượt lên, tợ như hai chiếc sừng. Một ngọn thấp hơn được giới tao nhân mặt khách gọi là Vọng Nguyệt. Ngọn thứ hai cao hơn và quanh năm mây phủ nên được gọi là Phù Vân đỉnh.
Chỉ khi sự nghiệp của Võ Vương tựu thành và nghiệp bá đã có, để tưởng nhớ công đức của Võ Vương, dân gian bèn gọi là Võ Di Sơn. (Võ:
Võ Vương, Di là di chuyển, di dời, ý muốn nói đến lần dấy binh tiên khởi của Võ Vương) Vì ngay những bước chân đầu tiên đặt đến Võ Di Sơn, quần hùng đều nhìn thấy toàn là những địa hình hiểm trở. Đến như họ đều là những nhân vật giang hồ mà cước trình còn phải chậm lại, đủ biết địa hình của Võ Di Sơn hiểm trở như thế nào.
Đã thế, hầu như sau mỗi một bước chân, Thôi Oanh Oanh phải chú tâm nhìn

rất kỹ rồi mới dám bước tiếp.
Thế nhưng mười nhân vật đều là nhất môn chi chủ dù đã lên đến ngọn Vọng Nguyệt vẫn chưa gặp phải một kháng lực nào để cả cơ quan ám tàng.
Điều này khiến cho Bạch Bất Phục phải nghĩ lại, mong đoán được ý đồ của mụ yêu phụ Vô Vi Tiên Tử.
Từ Nguyên Hậu cũng nhận thấy điều này, và biết Bạch Bất Phục đang băn khoăn suy nghĩ nên mở miệng lên tiếng:
- Nhị đệ ! Có phải vì mụ không tin bọn ta kéo đến nên không cần giương bẫy chăng ?
Thôi Oanh Oanh nghi ngại:
- Hoặc giả, Vô Vi Cung không hề toa. lạc ở Võ Di Sơn này?
Dù bao nhiêu người còn lại không ai nói gì nữa nhưng Bạch Bất Phục biết họ cũng có ý nghĩ giống như Từ Nguyên Hậu và Thôi Oanh Oanh.
Chàng tìm cách vừa trấn an vừa đề tỉnh mọi người:
- Nếu từ đại ca nói đúng, chúng ta nắm chắc phần thắng vì đến vào lúc mụ không ngờ. Nếu đúng như Oanh Oanh, chúng ta dù phí công cũng loại bỏ được Võ Di Sơn ra khỏi ý nghĩ. Tại hạ chỉ ngại Vô Vi Cung thì đúng ở đây, nhưng mụ không giở trò vì mụ đang có điều gì đó để ỷ trượng. Đó là điều gì, tại hạ không biết nên không dám nói chắc. Vì thế, đoạn đường từ đây đến đỉnh Phù Vân, chúng ta càng không thể khinh suất.
Dứt lời, chính Bạch Bất Phục dành phần đi trước.
Vừa lọt vào tầng mây che phủ mấy mươi trượng đường còn lại dẫn đến đỉnh Phù Vân, Bạch Bất Phục cảm thấy khắp châu thân đều bị rung động.
Đoan Mộc Hạ hỏi khẽ:
- Có chuyện à, nhị ca ?
Chàng gật đầu và đưa tay chỉ về phía trước:
- Chúng ta đến được Vô Vi cung rồi. Ở đó, mụ có treo hai tấm phướng.
Quần hùng nghe thế cùng nhìn về hướng tay chỉ của chàng. Nhưng ngoài lớp mây mù, họ không thấy những gì chàng vừa nói.
Thôi Oanh Oanh nôn nóng hỏi:
- Nếu chỉ là hai tấm phướng, Phục ca đâu phải chấn động ?
Chàng cười gượng:
- Muội nói không sai ? Vì trên hai tấm phướng đều có những tự dạng.
- Tự dạng gì ?
- Mụ yêu phụ viết gì trên hai tấm phướng ?
Hầu như mọi người đều nhao hỏi những câu đại loại như hai câu vừa được Đoan Mộc Hạ và Thôi Oanh Oanh hỏi!
Chàng hít mạnh một hơi thanh khí rồi đáp:
- Trong hai tấm phướng, có một tấm dành cho chư vị:
Tống Tiễn Cửu Phái Qui Tây Thiên.

Lần này đến lượt chín người còn lại phải rúng động đến tận tâm can. Bởi lẽ, họ vừa đúng chín người và dù là tăng ni đạo tục hay nam phụ lão ấu, bọn họ đầu là nhất môn, chi chủ của sáu phái, một đại bang, một môn và một giáo! Lời lẽ của tấm phướng dù cao ngạo nhưng quả thật nó cũng có điều đáng để cao ngạo. Vì tấm phướng đã minh chứng rằng nhất cử nhất động của họ đều bị mụ yêu phụ Vô Vi Tiên Tử giám sát.
Và quần hùng đến lúc này đều phải suy nghĩ đến lời đề tỉnh lúc mới rồi của Bạch Bất Phục:
mụ ta có chỗ ỷ trượng ? Đó là gì ?
Nhìn mọi người đều có vẻ thất thần như vậy, Bạch Bất Phục thật sự không biết dùng lời lẽ gì để trấn an.
Huống chi, mụ Vô Vi Tiên Tử không nêu con số chín đâu phải là bỏ qua cho chàng.
Thôi Oanh Oanh vụt hỏi, làm mọi người phải chú tâm kịp hoàn hồn:
- Trên tấm phướng kia có viết gì, Phục ca?
Chàng kêu thầm:
- "không cho họ thấy đủ những hiểm nguy, đâu dễ gì họ chấp nhận liều với cái chết để tìm con đường sống?" Chàng vụt cất cao giọng như ngâm nga:
- "TỐNG TIỄN CỰU PHÁI QUY TÂY THIÊN, THU HỒN BÍCH DẠ ĐÀY VẠN KIẾP?" Sau đó, chàng cười rống lên:
- Hạ.ha…ha…! Yêu phụ ngươi hãy còn quên một điều. Ta họ BaÏch tên Bất Phục!
Rừng đao núi kiếm còn chưa khuất phục được ta, sá gì hai ngọn phướng nhuốm mùi tà giáo! Hạ.ha…ha… Ngay lập tức, quần hùng nghe giữa tầng mây mù có một âm thanh lạ tai vang ra:
- Tiểu tử Bạch Bất Phục kia! Ngươi cho là tà giáo vậy có dám đi qua hai tấm phướng mà vào Vô Vi cung không?
Chàng ngẩn người vì lời nói này.
Âm thanh lạ tai vì không phải là âm thanh của mụ yêu phụ Vô Vi Tiên Tử. Tiếp đó, giọng nói gọi đích danh Vô Vi cung mà không xưng là tệ cung, không lẽ người vừa phát thoại không phải là người của Vô Vi cung?
Chàng còn đang ngẫm nghĩ bỗng nghe có tiếng Từ Nguyên Hậu thầm thì hỏi Ngộ Thiền đại sư:
- Đại sư có bị hai tấm phiến kia gợi nhớ một điều gì không ?
Hồ nghi, chàng lắng nghe lời đối đáp của Ngộ Thiền đại sư và mọi người:
- Ýù của Từ bang chủ muốn hỏi gì, khi dùng hai chữ gợi nhớ?
Từ Nguyên Hậu nói:
- Dùng hai tấm phướng chiêu hồn, đại sư không thấy lạ sao?
- A di đà phật! Phướng chiêu hồn à?
Thanh Từ đạo trưởng hỏi xen vào:

- Từ bang chủ cho đây là tiêu ký của nhân vật nào đó sao?
Từ Nguyên Hậu đáp:
- Mỗ không nhớ rõ nên không dám chắc. Nhưng quả thật, mỗ đã từng nghe quá lâu lắm rồi có một nhân vật luôn lấy phướng chiêu hồn là tiêu ký. Trong chư vị, có ai nhớ rõ không ?
Thôi Oanh Oanh lẩm bẩm:
- Dùng phướng chiêu hồn làm tiêy ký, điều này đúng là tà quái như Phục ca vừa nói.
Ngộ Thiền đại sư cũng lẩm bẩm theo:
- Tà quái…! Tà quái…!
Đoan Mộc Hạ kêu khẽ:
- Muội nhớ ra rồi, đại ca!
Từ Nguyên Hậu nghi ngờ:
- Chuyện xảy ra đã lâu, làm sao tam muội nhớ được ?
Thanh Từ đạo trưởng hỏi với giọng nôn nóng:
- Không kể đúng sai, Đoan Mộc môn chủ nhớ thế nào?
Đoan Mộc Hạ nói như phân minh:
- Là muội đọc trong di tự của môn chủ đời trước lưu lại. Trong đó có nhắc đến một nhân vật. Ngoại hiệu của nhân vật này có đủ hai chữ tà và quái!
Từ Nguyên Hậu hối thúc:
- Lúc nãy ta nói sai, tam muội chớ để tâm làm gì. Nhân vật đó có ngoại hiệu là gì, tam muội?
Có phần hả dạ vì lời tạ lỗi khéo léo của Từ Nguyên Hậu, Đoan Mộc Hạ nói:
- Quái Phướng Tà Đạo!
Đến lúc này Phiêu Di sư thái mới lên tiếng:
- Quái Phướng Tà Đao ư ? Không lẽ lão ma đầu vẫn còn sống ?
Thôi Oanh Oanh kinh ngạc:
- Sư thái biết nhân vật này ư ?
Phiêu Di sư thái đáp bằng giọng sợ sệt nghe khá rõ:
- Theo những chưởng môn đời trước của tệ phái di ngôn, Quái Phướng Tà Đao xuất thân từ một đảo lân cận với ngoại bang Phù Tang. Vào Trung nguyên, lão đã tạo ra phong ba bão táp gây khiếp đảm cho quần hùng lúc bấy giờ.
Lâm Kiến Tường kêu lên:
- Lâm mỗ nhớ lại rồi. Đúng là có nhân vật này. Nhưng nghe kể, lão ma đầu đã bị Bạch Hạc Đảo đảo chủ đánh bại và biệt dạng luôn sau đó. Nếu đúng là nhân vật này, làm gì lão còn sống ?
Vi Hữu Đạo không chịu:
- Lâm huynh vừa mới nói là lão chỉ bị đánh bại, lão chưa chết thì làm sao lại không sống ?

Đến lượt Trương Luân Hồi lên tiếng:
- Mỗ cũng nhớ một điều, nghe đâu Quái Phướng Tà Đao là hậu nhân của một người đã từng bị võ lâm Trung nguyên ta trục xuất. Do người này đã tùng dùng lời lẽ ma mỵ, xúi giục các phái vì nghi kỵ phải giao chiến liên miên. So với hành vi mấy lúc gần đây của Vô Vi cung luôn nhắm vào các phái, không lẽ nhân vật vừa phát thoại chính là Quái PHướng Tà Đao?
Lâm Kiến Tường cười gằn:
- Nếu là lão, niên kỷ phải gần trăm. Hạng ma đầu như lão lại thọ đến thế sao ?
Từ Nguyên Hậu bảo:
- Không phải lão thì cũng là hậu nhân của lão. Nói tóm lại, chỉ có những ai có liên quan đến Quái Phướng Tà Đao mới có thái độ thù địch với võ lâm trung nguyên.
Đoan Mộc Hạ nói thêm:
- Lão nhân Bạch y công tử cũng thọ ngang bách tuế, Quái Phướng Tà Đao có thọ cũng không lạ. Duy có điều, âm thanh lúc nãy hãy còn trầm hùng, người phát thoại chỉ có thể là hậu nhân của Quái Phướng Tà Đao mà thôi.
Nghĩ đến thực tại, Thôi Oanh Oanh chợt hỏi:
- Võ công của Quái Phướng Tà Đao là thế nào?
Ngộ Thiền đại sư chép miệng:
- A di đà phật. Năm xưa, chỉ có kiếm pháp thượng thừa của đảo chủ Bạch Hạc Đảo là khắc chế được tà đao. Bản lãnh như thế nào. Thôi giáo chủ tự nghĩ lấy. Còn về Quái Phướng, hà… Phải chi tệ huynh hãy còn sống thì hay biết mấy.
Từ Nguyên Hậu kinh ngạc:
- Đại sư hãy còn trưởng huynh ư ? là ai vậy ? Sao lại chết ? Còn sống thì sao ?
Quần hùng hầu như cùng ngơ ngẩn khi nghe Ngộ Thiền đại sư bộc lộ ẩn tình:
- A di đà phật ! Đã bao năm rồi bần tăng đã định tâm sẽ không bao giờ nhắc đến tệ huynh. Nay nghĩ lại, bần tăng thêm thẹn. Chư vị tin hay không cũng được, Khấp Quỷ Tăng chính là tệ huynh, người vừa là bào huynh vừa là đồng môn sư huynh của bần tăng.
Thôi Oanh Oanh chính là người ngạc nhiên nhiều nhất:
- Thảo nào diện mạo của đại sư và gia sư có nhiều điểm giống nhau.
Ngộ Thiền đại sư thở dài:
- Do cố chấp, bần tăng bấy lâu nay chỉ xem tệ huynh là người là ô uế thanh danh tệ phái nên không bao giờ dám nhìn. Nếu không nghe những gì Thôi giáo chủ thuật lại, có lẽ bần tăng vẫn chưa đổi ý và nói cả ra.
Từ Nguyên Hậu chép miệng:

- Chậc…chậc… Xem ra mọi chuyện đã được minh bạch. Đại sư không trách lệnh huynh nữa là được rồi. Chốn cực lạc, lênh huynh hẳn đang mỉm cười khi nghe đại sư nói những lời này. Trở lại chuyện lúc nãy… Thôi Oanh Oanh cướp lời của Ngộ Thiền đại sư định đáp lời Từ Nguyên Hậu:
- Là đại sư muốn nhắc đến Khấp Quỷ Âm công?
Ngộ Thiền đại sư niệm phật hiệu:
- A di đà phật ! Đúng là như vậy. Không hiểu…Thôi Oanh Oanh điệt nữ có học được hết chân truyền của tệ huynh chưa ?
Thôi Oanh Oanh cũng thay đổi cách xưng hô với Ngộ Thiền:
- Sư thúc. Gia sư bảo nội lực của điệt nhi hãy còn kém nên không cho luyện Khấp Quỷ Âm Công! Nhưng … Từ Nguyên Hậu hỏi xen vào:
- Như đại sư hỏi, không lẽ chỉ có Khấp Quỷ Âm công mới khống chế được Quái Phướng?
- Không sai. Vì thế bần tăng mới hỏi đến điều này.
Thôi Oanh Oanh kêu lên:
- Khẩu quyết luyện âm công, Phục ca cũng biết. Xem ra ở đây, chỉ có ngũ tuyệt âm công Bích Dạ của Phục ca là có thể ngăn được Quái Phướng mà thôi.
Nghe nhắc đến Bạch Bất Phục, mọi người đều đổ dồn mọi ánh mắt vào chàng.
Bạch Bất Phục tuy vẫn quay lưng về phía mọi người nhưng chàng đã nghe không sót mọi lời bàn tán của họ.
Trọng trách càng thêm nặng, chàng liền quay lại phân phó:
- Như chúng ta đã bàn định, chư vị tạm thời bố trí Bát quái loạn trận, đề phòng mụ yêu phụ xuất hiện. Đối phó với Tà Đao, đã có Thập Toàn kiếm pháp của Đoan Mộc Hạ. Phần Quái PHướng sẽ do tại hạ đảm trách.
Quay sang Đoan Mộc Hạ, chàng trấn an:
- Tam muội yên tâm. Theo ta, thái sư phụ Bạch y công tử chính là đảo chủ Bạch Hạc Đảo. Bằng không, sao thái sư phụ nói Bạch hạc là do tiền nhân của người lưu lại ?
Từ giữa tầng mây mù, giọng nói lúc nãy lại quát ra:
- Kẻ nào là hậu nhân của lão bạch y Bạch Hạc Đảo?

Âm Công

Đánh máy: Bạch Vân Phi và Vong hồn Tiên Tử
Hồi 35
Nhờ Cẩn Trọng Chi Trì Cục Diện
Gãy Hắc Tiêu Phát Hiện Kinh Văn

Với sắc mặt khẩn trương, Bạch Bất Phục hỏi ngược lại:
- Tôn giá là hậu nhân hay chính là Quái Phướng Tà đao năm xưa?
Giọng nói kia phẫn uất hỏi trả lại:
- Ngươi hỏi để làm gì?
Chàng cười mai mỉa:
- Vì thái sư phụ của tại hạ có nói:
nếu gặp lại tà đao quyết giết không tha.
Chàng định dùng lời dối gạt để khích nộ đối phương, buộc đối phương phải tự xuất hiện, nào ngờ, đối phương lại cười dài:
- Hạ.ha…ha…! Lão cuồng đã bị ta ngấm ngầm phục độc, ngươi dùng lão để doa. ta là lầm rồi, tiểu tử. ha…ha…ha… Định khích nộ người, không ngờ lại bị người khích nộ, Bạch Bất Phục suýt nữa đã động thân lao đến. Nhưng câu hỏi của Đoan Mộc Hạ bỗng vang lên khiến chàng vội vàng đình bộ:
- Nếu xem đảo chủ Bạch Hạc Đảo là thù nhân sao tôn giá không hạ thủ báo thù ?
Vì ý gì tôn giá chỉ làm cho đảo chủ phải mê loạn thần trí ?
Âm thanh kia không đáp, chỉ quát nạt:
- Ngươi hỏi để làm gì, tiểu nha đầu ?
Đoan Mộc Hạ cười lạnh:
- Tôn giá đã tìm được cách khắc chế Thập Toàn kiếm pháp chưa?
Âm thanh kia rống lên:
- Ngươi không được nói bừa. Ta cần gì… Đoan Mộc Hạ vội ngắt lời:
- Xem ra tôn giá chưa nghĩ được cách khắc chế. Bằng không, đảo chủ Bạch Hạc Đảo đâu thể toàn mạng sau mấy mươi năm dài bị mê loạn ? Hừ ! Cách dùng độc của tôn giá chứng tỏ tôn giá là người tinh thông độc môn. Tôn giá thật sự là ai ?
- Ta là Quái Phướng Tà Đao.
Đoan Mộc Hạ rít lên:
- Tôn giá nói dối mà không biết thẹn ư ? Ta dám đoan chắc tôn giá không phải là Quái Phướng Tà Đao như tôn giá tự nhận.
Tiếng kình phong chợt rú rít lên và xuất phát từ tầng mây mù.
Bạch Bất Phục ngay lúc đó nhận thấy có người đặt tay lên vai chàng.

Vụt tỉnh ngộ, chàng hiểu những lời lẽ của Đoan Mộc Hạ không nhằm ý vạch mặt đối phương. Và nếu không có ý đó, có nghĩa là Đoan Mộc Hạ đã khích được đối phương, buộc đối phương phải xuất đầu lộ diện, trách cho chàng không phải mạo hiểm tự chui đầu vào bẫy do đối phương sắp bày sẵn ở sau tầng mây mù.
Những ý nghĩ đến với chàng nhanh như một tia chớp loé. Vì đối phương sau tiếng kình phong rú rít đang hiện thân hoàn toàn trước mặt chàng và mọi người.
Đó là một lão nhân quả thật đã quá cao niên. Ngoài y phục không giống với người trung nguyên, trên tay lão nhân là một lá phướng màu đen và tay còn lại thì lăm lăm một thanh đại đao toát đầy tà khí.
Lão nhân vừa xuất hiện liền hỏi trống không:
- Ai bảo ta không là Quái Phướng Tà Đao?
Đoan Mộc Hạ vẫn còn đặt tay lên vai Bạch Bất Phục, nàng ấn khẽ và quát lên đanh gọn:
- Đánh.
Do đoán được ý đồ của Đoan Mộc Hạ, Bạch Bất Phục đã vận khí sẵn, từ khi lão Quái Phướng Tà Đao hiện thân. Ngay khi Đoan Mộc Hạ ấn khẽ vào vai, chàng vội gầm lên:
- Đỡ!
Cũng lúc đó, Đoan Mộc Hạ vội xuất kiếm chiêu:
- Xem kiếm!
Quái Phướng Tà Đao cười dài vì nhận ra lão đã thấp trí hơn đôi nam nữ hãy còn chưa ráo máu đầu kia!
- Ha…hạ.hạ.!
Đồng thời, ngọn Quái Phướng trên tay lão và thanh đại đao cũng được lão vận dụng.
Quái Phướng hướng về chưởng kình tứ tuyệt Bích Dạ của Bạch Bất Phục, Tà đao thì vũ lộng cuộn thẳng vào vầng kiếm quang của Đoan Mộc Hạ.
Sở học của song phương ba người chưa chạm vào nhau, một bóng nhân ảnh khác nữa cũng từ giữa tầng mây mù lao ra và lao vào tám người còn lại.
Thân phận của bóng nhân ảnh đó ngay lập tức bị bộc lộ khi bóng đó quát lên:
- Bổn tiên tử chưa kịp tìm bọn ngươi, bọn ngươi đã tự tìm đến nạp mạng. Đáng chết.
Tầng mây mù liền tan biến đi khi tâm chưởng của Vô Vi Tiên Tử xuất phát ra một vầng lửa thiên hoa? thần công.
Mọi người ngay lập tức nhìn rõ mặt nhau. Thanh Từ đạo trưởng liền lớn tiếng hô hoán:
- Tứ tượng kiếm, phát động.

Bốn ngọn trường kiếm của Võ Đang, Nga My, Thanh Thành và Hoa sơn bốn phái liền được tung ra, tạo thành một vành đai dày đặc nhưng kiếm quang vây kín lấp Vô Vi Tiên Tử.
Ngộ Thiền đại sư cũng gấp rút niệm phật hiệu:
- A di đà phật. Phản tứ tượng hợp chưởng. Đánh!
Và hiệp lực những bốn loại chưởng kình của Ngộ Thiền đại sư, Từ Nguyên Hậu, Trương Luân Hồi và của Thôi Oanh Oanh liền lao đến ngăn đỡ chưởng thiên hoa? của yêu phụ Vô Vi Tiên Tử.
Dù là phản trận tứ tượng, dù là hợp kình của bốn cao thủ vào hạng nhất nhì võ lâm, họ cũng bị dư kình từ thiên hoa? chưởng làm cho huyết khí sôi trào.
Tuy nhiên không phải ngẫu nhiên mà trên đường đi đến Võ Di Sơn mọi người đã bàn định và tự lập thành bát quái loạn trận như Bạch Bất Phục vừa hô hoán.
Phản tứ tượng hợp chưởng tuy thất bại nhưng việc làm chậm cước trình và thân thủ của mụ yêu phụ xem như đã thành công. Và ngay lập tức, tứ tượng kiếm trận do Thanh Từ đạo trưởng làm chủ trận liền tạo sự bối rối cho mụ yêu phụ Vô Vi.
Vầng kiếm quang do bốn kiếm hợp lại đang đổ ập vào mụ từ tứ phía. Để đối phó, nếu mụ thi triển các loại công phu như:
Hư không nhiếp vật, thiên hoa? thần công hoặc kim dung chỉ thì mụ không thể đối phó cùng một lúc ở cả tứ phía. Mụ đành phải dùng đến nhuyễn kiếm với Thập Toàn kiếm pháp đã lén học.
Choang! Choang! Choang!
Vầng kiếm quang của tứ phái vừa bị kiếm chiêu của mụ đẩy bật ra, hợp kình của bốn nhân vật còn lại liền ập đến.
Thoạt nhìn qua đấu pháp này của các võ phái, mụ yêu phụ ngấm ngầm hiểu ra ý đồ của mọi người. Gọi là tứ tượng hoặc phản tứ tượng chỉ là cách gọi để tách bạch hai nhóm kiếm chưởng mỗi nhóm bốn người. Gọi là bát quái trận loạn trận là cách gọi chung, khi bọn đối phương có đúng tám người để chiếm đúng tám phương vị của bát quái và dùng kiếm và chưởng rối loạn. Để gọi cho đúng hơn thì phải là xa luân chiến.
Sau một chưởng phản tứ tượng là đến một kiếm tứ tượng. Và với đấu pháp này của các phái, vô hình chung mọi người đã bắt buộc mụ yêu phụ chỉ được dùng kiếm pháp Thập Toàn và chưởng thiên hoa? mà thôi. Vì kim dung chỉ hoặc hư không nhiếp vật công phu, nếu thi triển ở đây kể như vô tác dụng.
Dù căm ghét bọn đối phương đến tận xương tuỷ đi nữa, mụ yêu phụ cũng phải cố trấn tĩnh. Vì chỉ có sự trấn tĩnh hoàn toàn mụ yêu phụ Vô Vi mới có thể nghĩ được cách hoá giải trận xa luân chiến này. Và khi đã nghĩ được cách hoá giải, mụ mới có thể thực hiện được như lời ghi trên tấm phướng bây giờ đã lộ rõ:

tống tiễn cửu phái quy tây thiên.
Đang lúc nghĩ cách hoá giải, mụ chợt nghe tiếng gầm của Bạch Bất Phục ở bên kia vang lên:
- Đỡ!
Tiếp đó là tiếng thét đinh tai của Quái Phướng Tà Đao:
- Trúng!
Mọi âm thanh liền phát ra thật hỗn loạn:
Quái Phướng Tà Đao cười dài khi nhận thấy trường kiếm của Đoan Mộc Hạ bị đại đao đoạn gãy.
- Hạ.ha…ha…! để xem ngươi còn cách nào thi triển được Thập Toàn kiếm pháp!
Ha…ha… Tiếng quát của Bạch Bất Phục chợt át đi tràng cười của đối phương:
- Cầm lấy, tam muội ! Đỡ! Đỡ! Đỡ!
Mới nhận được chiếc hắc tiêu do Bạch Bất Phục ném qua, Đoan Mộc Hạ chưa kịp dùng hắc tiêu thay kiếm để thi triển Thập Toàn kiếm pháp hầu liên thủ với Bạch Bất Phục, ngọn đại đao và lá phướng của Quái Phướng Tà Đao đã cuộn ập đến.
Một lần nữa Quái PHướng Tà Đao lại cười dài ngạo mạn. Vì hắc tiêu của Bạch Bất Phục dù có là cổ vật chí báu đi nữa, nhưng ở trên tay Đoan Mộc Hạ sau lần chạm vào đại đao hắc tiêu lại bị đoạn gãy.
Một mẫu nhỏ hắc tiêu bị bay đi. Cùng với mẫu này, một vật trăng trắng cũng văng ra, cho Đoan Mộc Hạ và Bạch Bất Phục cùng nhìn thấy đó là một mảnh hoa tiên được cuộn lại và bị ai đó nhét vào phần rỗng ở bên trong hắc tiêu.
Đoan Mộc Hạ kêu lên:
- Nhị ca ! Là kinh văn khẩu quyết Bích Dạ tiêu khúc!
Bạch Bất Phục hô toáng lên:
- Nhặt lấy, tam muội. Nhanh lên.
Ngay tức khắc, mụ yêu phụ gào lên:
- Phu quân. Đừng để tiểu tử lấy được kinh văn đó. Mau lên!
Hiểu được lời cảnh báo của Vô Vi Tiên Tử hàm ý gì, Quái Phướng Tà Đao bèn quật ngọn phướng vào bóng nhân ảnh của Đoan Mộc Hạ và Bạch Bất Phục.
Đang tranh nhau để chộp lấy mảnh hoa tiên, Bạch Bất Phục và Đoan Mộc Hạ phải di động thân hình để tránh kình phong mãnh liệt từ Quái Phướng đang ập đến.
Mảnh hoa tiên vốn mỏng mảnh nên không thể chịu đựng nổi ngọn kình như phong ba bão táp của Quái Phướng. Mảnh hoa tiên bị rách rời làm hai, nửa lớn nửa nhỏ. Và phần lớn lại bị cuốn bay về phía Bát quái loạn trận.

Mục lực tinh tường hơn, mụ yêu phụ Vô Vi Tiên Tử liền cất người lên và đưa tay vồ vập vào mảnh lớn nọ!
Đúng dịp đó, Phản tứ tượng hợp chưởng liền nhả kình theo sự điều động của Ngộ Thiền đại sư.
- Đánh!
Mụ yêu phụ nghiến chặt răng và lập tức dùng tả thủ đang cầm giữ mảnh hoa tiên bị rách nọ, xô ra một ngọn chưởng thiên hỏa!
Vầng lửa liền nhoáng lên, và mảnh hoa tiên nọ lập tức thiêu rụi, trước khi Thiên hoa? thần công va vào hợp kình phản tứ tượng!
Ngộ Thiền đại sư và Từ Nguyên Hậu do biết mảnh hoa tiên nọ cần thiết cho Bạch Bất Phục đến ngần nào, nên tiếc ngẩn tiếc ngơ.
Thanh Từ đạo trưởng tuy cũng tiếc nhưng lập tức phát động kiếm trận. Vào lúc đó, khi biết khẩu quyết bích dạ tiêu khúc không còn, mụ Vô Vi Tiên Tử cứ há miệng cười đắc ý.
- Ha…ha…ha… Thanh Từ đạo trưởng hô lên:
- Phát chiêu! Đánh!
Cũng lúc đó, ở bên kia, Quái Phướng Tà Đao cũng đang cười nghiêng ngả. Nhận định được cục diện, Thôi Oanh Oanh nhanh chóng vẫy tay:
- Chộp lấy nào, Đoan Mộc muội!
Nghe được và kịp nhận ra Thôi Oanh Oanh đang ném cho Đoan Mộc Hạ thanh loan tình kiếm, Bạch Bất Phục nhanh tốc gầm lên:
- Để lão cho ta! Đỡ!
Đang cười, bất ngờ bị Bạch Bất Phục ra tay xuất chưởng, Quái Phướng Tà Đao chỉ kịp vung Quái Phướng.
Sắc diện lập tức sa sầm khi nhận ra Đoan Mộc Hạ thế là lại có khí giới, Quái Phướng Tà Đao đến lúc này mới bạt đao.
Nhưng Đoan Mộc Hạ đã kịp vung loan tình kiếm lên.
Choang! Choang!
Loan tình kiếm mặc dù ngắn nhưng lại là bảo kiếm thật sự. Sau hàng loạt sự động chạm giữa loan tình kiếm và tà đao, Đoan Mộc Hạ vẫn giữ được nguyên vẹn khí giới.
Khi đó, Quái Phướng Tà và tứ tuyệt Bích Dạ chưởng lại va vào nhau.
Không chậm trễ, Bạch Bất Phục và Đoan Mộc Hạ ngay lập tức liên tay liên thủ, quấn lấy Quái Phướng Tà Đao như lúc đầu.
Ơû bên bát quái loạn trận cũng vậy mụ yêu phụ Vô Vi Tiên Tử vì chưa nghĩ được cách hoá giải xa luân chiến trận với những nhân vật võ lâm các phái nên vẫn bị bọn họ cầm chân.
Thời gian dần trôi qua, hết một loạt chưởng đến một lượt kiếm hiệp lực nhân vật các phái vẫn cố gắng chi trì cục diện. Cho dù chân nguyên nội lực của họ càng lúc càng kiệt dần.

Cũng vậy, Bạch Bất Phục thì không nói gì, vì chàng đã khai thông được sinh tử huyền quan, chân nguyên mất đó lại có đó nên chàng còn có thể chi trì được lâu. Chỉ riêng Đoan Mộc Hạ là càng lúc càng suy giảm chân nguyên dẫn đến kiếm chiêu càng lúc càng trì trệ dần.
Cũng may, chính Quái Phướng Tà Đao và Vô Vi Tiên Tử cũng đang dần mỏi mệt.
Vì chỗ ỷ trượng của mụ là Quái Phướng Tà Đao, nào ngờ lại gặp phải đấu pháp lợi hại của bọn người Bạch Bất Phục làm cho thất bại.
Bây giờ, cả hai phe đều chỉ trông chờ vào một điều duy nhất, đó là đối phương vì không thể chi trì được nữa phải ngã gục và bị phe kia hạ thủ.
Thế nhưng, điều này còn chưa xảy đến thì điều khác thường lại xuất hiện.
Trên đỉnh Phù Vân đang bị mây mờ bao phủ chợt có làn khói đen bay vượt lên và thẳng tắp Nhận ra điều này, dù chưa hiểu nguyên nhân, Bạch Bất Phục bỗng cười ngạo nghễ:
- Ha…ha…hạ.! Vô Vi Cung đang có nội biến. Để xem lão quái và mụ yêu phụ còn chi trì được bao lâu nữa. Đỡ!
Bị Bạch Bất Phục dùng chưởng quật vào, Quái Phướng Tà Đao không thể nhìn ngó tứ tung như Vô Vi Tiên Tử.
Lão chỉ nghe mụ yêu phụ rít lên phẫn nộ là đủ hiểu điều gì vừa xảy ra.

Đánh máy: Bạch Vân Phi và Vong hồn Tiên Tử

Hồi 36
Vào Địa Lao Phát Giác Hung Tin
Ngũ Tuyệt Âm Công Phá Long Đàm

Thần trí của Quái Phướng Tà Đao lập tức bị lung lay, ngay khi nghe mụ yêu phụ Vô Vi rít lên:
- Bọn nghịch đồ đáng chết. Chúng dám thiêu huỷ Vô Vi Cung của bổn tiên tử.
Mụ vẫy kình, mụ vung kiếm.
Quái Phướng Tà Đao cũng quật phướng bạt đao.
Và như hai làn gió thoảng, cả mụ Vô Vi và quái lão Tà Đao nhanh chóng bỏ trận lao đi.
Mọi người chưa kịp thở phào nhẹ nhõm vì vẫn toàn mạng, Bạch Bất Phục chợt lớn tiếng đề tỉnh:
- Bạch Hạc ngàn năm vẫn còn lũ con hậu duệ, bọn yêu ma bỏ đi như thế này chắc chắn phải có ý đồ. Đuổi theo mau.
Hiểu được lời đề tỉnh của chàng hàm ý gì, mọi người lại vội vàng chạy theo chân Bạch Bất Phục.
Vì nếu chậm trễ, để bọn yêu ma giữ được lũ Bạch Hạc chính là trân dược quí báu, lũ yêu ma lại có cơ hội tinh tiến nội lực. Đến lúc đó, võ lâm Trung nguyên ắt đến ngày mạt vận.
Nhưng đến chỗ có cắm hai ngọn phướng với hai lời lẽ đầy ngạo mạn, Thôi Oanh Oanh vụt kêu lên:
- Đề phòng có cơ quan.
Kịp dừng lại, Bạch Bất Phục do quá khẩn trương bèn hối hả bảo mọi người:
- Mọi người mau lùi lại và đứng sát vào, nhờ Tỵ độc châu bảo hộ.
Họ liền chạy đi và đứng chen vào Đoan Mộc Hạ đang nâng thanh loan tình kiếm có khảm viên Tỵ độc châu trước ngực.
Chờ đến lúc đó, Bạch Bất Phục liền hướng hai ngọn phướng và quật ra song chưởng. Mỗi chưởng nhắm vào một ngọn phướng.
Hai ngọn phướng vừa đổ xuống, hai vầng hắc vụ liền toa? ra.
Yû trượng vào tấm thân kháng độc Bạch Bất Phục định tung người lao qua màn hắc vụ đang che kín thị tuyến.
Nhưng từ giữa mà hắc vụ bỗng có một bóng người lao ra.
Xuất kỳ bất ý, Bạch Bất Phục liền xuất chưởng.
Bóng đó như không nhận ra là có chưởng kình ập đến nên vẫn thản nhiên

vừa lao vừa kêu lên:
- Bạch huynh! Bạch Huynh ở đâu ?
Toàn thân rúng động, Bạch Bất Phục vừa thu chiêu vội vàng, vừa bối rối hỏi:
- Là Đồng Mỹ Hoa phải không ?
Trước mặt Bạch Bất Phục chính là Đồng Mỹ Hoa trong y phục của hạng người nô dịch và thanh loan tình kiếm thứ hai trong tay.
Nàng kêu lên vui sướng:
- May quá, Bạch huynh vẫn chưa đi vào Vô Vi Cung.
Chàng cũng mừng:
- Tiểu muội tử. Suýt nữa ta đã giết lầm tiểu muội tử rồi.
Lúc đó, màn hắc vụ tan dần giúp mọi người có hể nhìn thấy một nữ lang tuy xa lạ nhưng có sắc diện xinh đẹp không kém gì Đoan Mộc Hạ và Thôi Oanh Oanh.
Bạch Bất Phục nhanh chóng lôi Đồng Mỹ Hoa đến chỗ mọi người.
Đến lúc này mọi người mới nhìn thấy vật trên tay Đồng Mỹ Hoa. Họ kinh ngạc khi nhận ra sự giống nhau đầy kỳ lạ giữa hai thanh loan tình kiếm.
Huống chi cả hai thanh lại được hai nữ lang nhan sắc tuyệt trần giữ trên tay.
Nhưng, nhưng điều đáng để ngạc nhiên vẫn chưa phải là hết. Màn hắc vụ tuy đang tan dần nhưng không phải là không còn. Chúng vẫn đang lởn vởn và tránh xa vị trí có Tỵ độc châu một phạm vi là nửa trượng vuông.
Và khi Đồng Mỹ Hoa với thanh loan tình kiếm trên tay vừa bước đến gần mọi người, sự hiệp lại của song ngư loan tình kiếm ngay lập tức đẩy màn hắc vụ lùi xa đến ba trượng!
Với kỳ tích quái lạ này, mọi người tuy còn hồ nghi nhưng vẫn mạnh dạn đứng rộng ra.
Tiếp đó, khi Đồng Mỹ Hoa giải thích, mọi người càng nghe càng ngạc nhiên:
- Mọi người hãy khoan tâm. Vô Vi Tiên Tử và quái lão, trượng phu của mụ đang còn phải xư lý bốn tên nghịch đồ của mụ. Chúng định giết lũ Bạch Hạc con, tiểu nữ phát hiện bèn nổi lửa tìm cách cứu nguy cho lũ Bạch Hạc. Cũng may, tiểu nữ ra ngoài này kịp lúc. Nếu không có người dẫn đường, chư vị khó lòng tránh khỏi những cơ quan có đầy trong Vô Vi Cung.
Sau những sự ngạc nhiên đó, Đồng Mỹ Hoa còn dành cho Bạch Bất Phục một điều khác đáng ngạc nhiên hơn bội phần.
Nàng hỏi:
- Muội có lẻn nghe và biết Trung Nguyên Vô Địch Kiếm Bạch Cao Sơn tiền bối là thân phụ của Bach huynh!
Chàng bàng hoàng:
- Đúng rồi! Tiểu muội tử phát hiện được tung tích của gia phụ ư ?

Nàng chớp nhẹ bờ mắt và thở dài:
- Muội chỉ phát hiện di thể của lệnh tôn mà thôi.
Chàng sững sờ:
- Di thể? Nghĩa là… Đồng Mỹ Hoa vội nắm tay chàng lôi đi:
- Có khi là muội nhìn lầm. Bạch huynh mau đi theo muội.
Nghe thế, Bạch Bất Phục tuy rất muốn đi ngay với Đồng Mỹ Hoa nhưng vẫn nhớ đến mọi người. Chàng hỏi:
- Còn mọi người thì sao ? Chúng ta đâu có thể để lũ Bạch Hạc con rơi vào tay bọn yêu ma ?
Đồng Mỹ Hoa vội giải thích:
- Điều này thì Bạch huynh yên tâm. Muội ở nơi này đủ lâu để biết rằng máu của Bạch Hạc chỉ được xem là quý một khi Bạch Hạc sống đủ ngàn năm. Lũ Bạch Hạc con vẫn chưa sống được một trăm năm mà.
Quay sang mọi người, Đồng Mỹ Hoa tiếp:
- Do địa lao là chốn hung hiểm, tất cả cùng vào đấy, lỡ yêu phụ phát hiện ắt khó tránh bị mụ phát động cơ quan và giam cầm tất cả. Chư vị có thể theo hoa. đồ do tiểu nữ cố ý vẽ lại để đi vào Vô Vi Cung. Nhưng theo thiển ý của tiểu nữ, chư vị tạm thời tìm nơi ẩn náu ở ngoài này thì hơn.
Miệng nói, tay trao cho Đoan Mộc Hạ vừa là hoa. đồ vừa là thanh loan tình kiếm, Đồng Mỹ Hoa nói thêm:
- Quái lão nhờ độc kinh của Hắc Y Giáo và Độc Môn Tri Thù nên rất tinh thông về độc. Với song ngư loan tình kiếm, chư vị có thể phòng thân.
Quay qua Bạch Bất Phục, Đồng Mỹ Hoa hối thúc:
- Đi nhanh lên Bạch huynh.
Chàng đưa mắt nhìn mọi người hàm ý trấn an, sau đó dùng khinh thân pháp thượng thừa đưa Đồng Mỹ Hoa lao nhanh vào Vô Vi Cung.
Trên đường đi, Đồng Mỹ Hoa kể lại tất cả những gì đã xảy đến cho nàng từ khi nàng bị gã đệ nhất Bạch Y Vệ bắt giữa bên bờ Bích Dạ tuyệt đầm.
Đầu tiên, Đồng Mỹ Hoa bị giam vào địa lao, chính ở nơi này nàng đã phát hiện di thể của một người mà nàng cho là Trung Nguyên Vô Địch Kiếm Bạch Cao Sơn….
Sau đó khá lâu, nàng bỗng được thả ra, và khi tìm hiểu nguyên do, nàng biết Bạch Bất Phục vẫn còn sống. Cho dù đã bị phế võ công và được Bạch Hạc đưa đi, Bạch Bất Phục vẫn có cách tồn tại và khôi phục võ công.
Việc nàng được thả ra là do gã Bạch Y Vệ đệ nhất lúc hồi cung đã có nhiều phản ứng bất lợi, khiến Vô Vi Tiên Tử phải xử phạt gã và một số nữa.
Trong thời gian chờ đợi mụ yêu phụ đào luyện nàng thành Bạch Y Vệ, chuyện liên quan đến các phái liền xảy ra. Vô Vi Tiên Tử và sáu tên Bạch Y Vệ phải xuất cung sau đó.
Nhân cơ hội này, Đồng Mỹ Hoa đã tìm hiểu tất cả những mấu chốt phát

động cơ quan ở Vô Vi Cung và vẽ thành hoa. đồ.
Đồng Mỹ Hoa thuật xong, cũng là lúc nàng đưa tay chỉ vào một vách đá chắn ngang lối đi:
- Đây là lối dẫn vào địa lao. Do cơ quan chỉ có thể phát động từ phía ngoài, Bạch huynh hãy vào một mình, muội phải lưu lại đề phòng vạn nhất.
Dứt lời, Đồng Mỹ Hoa dùng tay vỗ vào một chỗ ở vách đá ba lượt.
Vách đá liền dịch chuyển, để lộ một bí đạo đen ngòm.
Sau một lúc ngẫm nghĩ, Bạch Bất Phục lên tiếng:
- Tiểu muội tử lưu lại ở ngoài này có khác gì lạy ông tôi ở bụi này ? Không được, ta và muội cùng vào. Phòng khi bất trắc, ta sẽ bảo hộ muội.
Đồng Mỹ Hoa ngập ngừng:
- Nhỡ mụ phát hiện và giam hãm cả hai ta thì sao?
- Không hề gì ? Nếu mụ phát hiện cơ quan đã khai mở, theo ta, mụ phải vào xem qua tình hình. Lúc đó, ta sẽ đối phó với mụ. Muội yên tâm.
Bị lời này thuyết phục, Đồng Mỹ Hoa liền đưa chân đi trước, dẫn đường cho Bạch Bất Phục.
Đối với Đồng Mỹ Hoa nhờ đã từng bị giam nên nàng bước đi dễ dàng trong bóng tối dưới địa lao.
Ngược lại, Bạch Bất Phục lại nhờ có mục lực tinh tường nên vẫn ung dung đi theo chân.
Đưa tay chỉ vào một vuông thạch thất, rộng không đến một trượng, Đồng Mỹ Hoa bảo:
- Trước kia ở nơi này có hai bộ cốt khô. Khi tống giam bọn phản đồ vào đây, mụ đã phá huỷ hai bộ cốt khô đó.
Thầm hiểu đó là bộ cốt khô của Hoàng Y Nhân và Độc Môn Tri Thù môn chủ trước kia, như lời thái sư phụ kể lại, chàng chợt hỏi:
- Vậy còn di thể kia thì sao ? Liệu có bị mụ phá huỷ không ?
- Bạch huynh yên tâm ! Di thể đó do bị giam ở một nơi riêng biệt, gọi là biệt lao, mụ vẫn chưa đụng đến.
Chàng lại hỏi:
- Bọn phản đồ bị giam ở đây do ai thả chúng ra?
Đồng Mỹ Hoa cười gượng:
- Là do muội. Muội được tin BaÏch huynh và mọi người kéo đến, đang bị Quái lão và mụ yêu phụ tiến đánh, muội muốn giúp Bạch huynh nên thả chúng ra định nội công ngoại kích. Nào ngờ, chúng vẫn sợ nên không dám trực diện đương đầu. Chúng vừa thoát thân xong liền tìm cách giết lũ Bạch Hạc con, vốn được mụ yêu quý cho hả giận.
Không còn cách nào khác, muội đành phải đánh liều phóng hoả.
Chàng có phần phẫn nộ:
- Đâu phải mụ yêu quý gì lũ Bạch Hạc. Mụ dùng chúng để uy hiếp và khống

chế mẹ chúng là Hạc tỷ tỷ. Hừ! Xem ra tâm tính của mụ vẫn không bằng cầm thú.
Nơi Đồng Mỹ Hoa gọi là biệt lao thật ra là một ngục thất có lớp ngoài là vách đá cứng và bên trong là những chấn song bằng thiết luyện.
Đứng trước biệt lao, Đồng Mỹ Hoa mới chán nản kêu lên:
- Không có loan tình kiếm, chúng ta làm sao vào được biệt lao?
Bạch Bất Phục cũng vậy nên chỉ biết đứng ở bên ngoài nhìn vào, như Đồng Mỹ Hoa đã từng nhìn.
Đồng Mỹ Hoa bảo:
- Lần trước, lúc được thả ra, nhờ có ánh lửa của ngọn đuốc do đệ nhất Bạch Y Vệ mang theo, muội nhìn thấy phía trên đầu thi thể có ba chữ Bạch Cao Sơn. Bạch huynh nếu có mục lực tinh tường hãy nhìn thử xem!
Chàng nghe đến đây bèn nhìn về hướng Đồng Mỹ Hoa vừa điểm chỉ.
Chàng thất vọng:
- Mỹ Hoa ! Nét chữ được viết như thế nào ? Ta chỉ nhìn thấy một bộ cốt khô trong tư thế nằm nghiêng mà thôi.
Đồng Mỹ Hoa đáp:
- Bạch huynh gắng nhìn kỹ xem. Nét chữ khắc trên đá, rất dễ nhìn ra.
Càng nhìn càng thất vọng, chàng lắc đầu:
- Có lẽ muội nhìn thấy là nhờ có ánh đuốc làm nét khắc lộ rõ. Ta thực sự không nhìn được.
Đồng Mỹ Hoa lại than:
- Muội quên mất điều này nên không nhớ giữ lại thanh loan tình kiếm sắc bén.
Chúng ta chỉ còn cách là quay trở ra và… Nàng dừng lời vì thấy Bạch Bất Phục đang dùng hai tay nắm vào một thanh chấn song.
Sau đó, từ người của chàng bỗng lan toa? một luồng nhiệt khí càng lúc càng nóng.
Nóng đến độ Đồng Mỹ Hoa phải vừa lùi lại vừa khuyên giải chàng:
- Những thanh chấn song này được làm từ thiết luyện. Chúng rất cứng, cho dù đao kiếm tầm thường cũng không… Lần thứ hai Đồng Mỹ Hoa buộc phải bỏ dỡ lời đang nói. Vì Bạch Bất Phục bất ngờ thét lên:
- Này!
Tiếng thét váng động cả một khu vựa địa lao, khiến Đồng Mỹ Hoa phải biến sắc vì sợ có ai nghe được và phát hiện.
Tuy nhiên, khi nhìn thấy Bạch Bất Phục đang đẩy cong dần một thanh thiết luyệt làm chấn song vào bên trong, Đồng Mỹ Hoa vì kinh ngạc nên quên đi việc lo sợ.
Khi đạt một độ cong vừa đủ, khe hở vừa tạo thành đủ cho một người lách vào Bạch Bất Phục vụt thở ra một hơi dài:

- May thật. Ta tưởng sẽ phải thất bại. Hà…Nếu không khai thông sinh tử huyền quan, ta thật không dám ngờ đến hành động này.
Chàng lách người bước vào biệt lao, Đồng Mỹ Hoa cũng làm theo.
Khi một bên vai của Đồng Mỹ Hoa chạm khẽ vào thanh thiết luyện mới bị uốn cong, nàng mới hiểu Bạch Bất Phục vừa làm cách gì để thực hiện được chuyện không tưởng này. Thì ra chàng dồn toàn bộ chân nguyên nội thể ra hai tâm chưởng, dùng lửa tam muội chân hoa? chỉ có ở người đã khai thông nhị mạch nhâm đốc để làm cho thanh thiết luyện phải nóng dần lên. Sau đó chàng dùng nội lực đẩy thanh thiết luyện vào trong. Đến lúc này, thanh thiết luyện vẫn còn nóng bỏng.
Đang lúc Đồng Mỹ Hoa còn ngẫm nghĩ, Bạch Bất Phục kêu lên:
- Đúng là có di tự trên nền đá.
Đến lúc này thì quá dễ dàng, Bạch Bất Phục chỉ cần chạm tay vào vết chữ khắc trên đá là đọc được, như chàng đã từng đọc những chữ khắc trên bờ đá Bích Dạ đầm!
Chàng lẩm nhẩm đọc thành tiếng:
"Quy điều của Vô Vi Cung vừa nghiêm khắc vừa phi nhân đến bất cận nhân tình, do phát hiện nhiều tội ác tày trời của Kha cung chủ, ta đành phải bất nghĩa bất trung quyết tâm phản lại!
May thay, Bạch Y lão nhân đã thu nhận ta làm truyền nhân, ta chỉ còn việc nhẫn nại chờ cơ hội!
Cơ hội đến khi ân sư lệnh cho ta phải rời Vô Vi Cung và cố tìm cho được Lã tiền bối Bích Dạ Cung cung chủ!
Hơn ba năm kiếm tìm, ta thất vong quay lại!
Bị Kha cung chủ phát hiện, ta đành phải vùi thân nơi đây!
Và thật trớ trêu, tại đây ta lại phát hiện tung tích của người mà ta đã cất công đi tìm! Hoá ra cung chủ Bích Dạ Cung đã từ lâu rơi vào bàn tay độc ác của Kha cung chủ, như hai nhân vật hữu danh khác là Hoàng Y Nhân và môn chủ Độc Môn Tri Thù!
Trong lúc ta ngậm ngùi gom nhặt hết di cốt của Lã tiền bối, tình cờ ta nhặt được một vuông lụa! Dù biết đây là di bút của Lã tiền bối, ta cũng đành phải vùi theo di cốt của người! Bởi, ta vừa không đọc được ở nơi tối tăm này vừa không thể nhờ ai khác chuyển ra, đành phải vậy!
Với chút sức tàn lưu tự, ta hy vọng sẽ có ngày sự thật được phơi bày! có như thế ta chết thật không uổng!".. Dù đã đoán được hết chín phần sự thật người lưu tự là ai, nhưng những ngón tay của Bạch Bất Phục vẫn cứ run bắn lên khi đưa tay chạm vào phần hạ khoản !
Vì là phần hạ khoản nên những chữ đó được khắc rõ hơn, to hơn. Do đó, đến Đồng Mỹ Hoa là người khi đi ngang qua biệt lao chỉ cần nhìn thoáng qua đã nhìn được tự dạng.

Và, sự thật vẫn là sự thật, tay của Bạch Bất Phục rồi cũng chạm phải một hàng chữ:
Trung Nguyên Vô Địch Kiếm Bạch Cao Sơn!
Suýt nữa Bạch Bất Phục đã kêu thét lên một tiếng bi ai và còn ngất đi, nếu đúng lúc đó không có một tiếng chấn động âm âm vang lên.
Aà…M…!
Đồng Mỹ Hoa thảng thốt:
- Nguy tai. Cơ quan đã bị phát động. Chúng ta bị giam hãm rồi BaÏch huynh!
Chính nhờ sự kiện này nhanh chóng giúp Bạch Bất Phục trấn áp được sự thống khổ tột cùng.
Vì một khi cơ quan bị phát động, có nghĩa là người phát động phải là người cùng phe với mụ yêu phụ Vô Vi Tiên Tử, hoặc phải là chính mụ. Do đó, không những chỉ có sinh mạng của chàng và Đồng Mỹ Hoa bị lâm nguy mà thôi, còn là sinh mạng của chín người còn lại ở bên ngoài không biết lúc này đã ra sao ?
Bạch Bất Phục kịp trấn tĩnh và hối hả bảo Đồng Mỹ Hoa:
- Tiểu muội tử bất tất phải lo ngại, chúng ta rồi sẽ có cách thoát khỏi nơi này. Chỉ cần muội giúp ta tìm vị trí đã vùi di cốt của cung chủ Bích Dạ Cung. Ta rất cần vuông lụa mà tiên phụ có nhắc đến trong di tự.
Dù chưa hiểu rõ nguyên nhân lẫn mục đích, Đồng Mỹ Hoa cũng gấp rút tìm điểm mà Bạch Cao Sơn đã vùi di cốt của Lã tiền bối.
Nàng tìm từ tả sang hữu, Bạch Bất Phục thì tìm ngược lại. Và đương nhiên cả hai phải tìm bằng hai tay, không phải bằng mắt!
Có khá hơn là Bạch Bất Phục dù sao cũng có mục lực tinh tường hơn nên khi tìm có phần dễ dàng hơn.
Và khi đã tìm quanh khắp lượt, chính Đồng Mỹ Hoa đã nói ra điều mà chàng đang nghĩ nhưng chưa dám thực hiện, chưa dám tìm:
- Bạch huynh! Chúng ta đã tìm kỹ rồi nhưng không hề có một điểm nào như vậy!
Không lẽ lệnh tiên tôn sau khi vùi xong đã dùng chính hình hài của người để che lấp và bảo vệ di cốt của Lã tiền bối ?
Chàng thở dài:
- Dù sao, ta cũng phải thu thập hài cốt cho tiên phụ. Tiểu muội tử hãy giúp ta nào.
Cởi bỏ lớp y phục bên ngoài, Đồng Mỹ Hoa cười thẹn:
- Muội định tâm nhân lúc rối loạn sẽ đi thoát Vô Vi Cung nên mặc những hai lần y phục. Bạch huynh thấy dùng bộ y phục nô dịch này gói di cốt cho lệnh tiên tôn có điều gì trở ngại không ?
Bạch Bất Phục sau khi ngẫm nghĩ xong liền lắc đầu:
- Ngộ biến phải tùng quyền. Vả lại, sự xúc phạm này ta sẽ bắt mụ yêu phụ

trả lại trăm ngàn lần nhiều hơn.
Việc thoát khỏi nơi giam cầm này chưa chắc đã làm được, Đồng Mỹ Hoa nghe chàng doa. nạt mụ yêu phụ cũng phải lấy làm nghi ngờ.
Dẫu thế, nàng chỉ biết ngấm ngầm nghi ngờ chứ không dám nói ra.
Và khi Bạch Bất Phục tìm được vuông lụa, Đồng Mỹ Hoa cảm thấy thẹn vì đã nghi ngờ sai.
Bạch Bất Phục căng mắt nhìn vào vuông lụa, đọc cho Đồng Mỹ Hoa nghe phần di bút của cung chủ Bích Dạ Cung đời trước, có liên quan đến việc bị mụ yêu phụ Vô Vi Tiên Tử hạ độc thủ:
"Ả họ Kha mê luyến đảo chủ Bạch Hạc đảo nhưng bất thành! Aû chuyển yêu thành hận, tìm đủ mọi cách đê tiện để sát hại người trong mộng của ả! Ta biết được việc này do một lần lẻn nghe mẩu đối thoại giữa ả và Quái Phướng Tà Đao!
Mối hận của ả và mối thù của lão ma đầu Quái Phướng như được nhân đôi khiến cả hai như tâm đầu ý hợp!
Aû định chiếm ngũ tuyệt công phu hạ tầng của ta như đã chiếm giữ Bảo điển thiên hoa? và kim dung chân kinh!
Phát hiện được ý đồ của ả, ta sau khi huỷ chân kinh đã chép lại thành năm phần vào năm vuông lụa! Aû không biết nên lấy làm mãn nguyện với bốn phần đã được ta giao cho! Người nào nhận được phần thứ năm này hãy mau chóng hợp nhất với bốn phần kia, chắc chắn sẽ bị ả vất bỏ! Sau khi công phu đại thành phải thay ta chấp chưởng Bích Dạ Cung và báo thù rửa hận cho ta!
Lã Chấn Tùng" Không dấu được sự vui mừng, nhất là khi xem mặt bên kia của vuông lụa, Bạch Bất Phục vội bảo:
- Đây là khẩu quyết Bích Dạ Tiêu khúc mà ta bấy lâu nay truy tìm:
tiểu muội tử hãy ngồi yên và đừng làm ta kinh động. Không bao lâu nữa chúng ta sẽ thoát khỏi nơi này.
Nhìn thấy Bạch Bất Phục bắt đầu toa. công, mối nghi ngờ trước đó của Đồng Mỹ Hoa liền tan đi. Thay vào đó là lòng ngưỡng mỗ càng lúc càng ngập tràn trong lòng Đồng Mỹ Hoa.
Thời gian như lắng đọng giữa một nơi chỉ có bóng đêm đen ngự trị.
Bạch Bất Phục vụt mở bừng hai mắt và kêu lên:
- Ngũ tuyệt công phu đã thành. Bây giờ ta chỉ cần luyện xong ngũ tuyệt âm công Bích Dạ là đại sự tất thành.
Liền sau đó, thay vì ngồi toa. công, Bạch Bất Phục bắt đầu đi tới đi lui trong biệt lao có phạm vi không được nửa trượng vuông.
Chàng đang nghiền ngẫm toàn bộ khẩu quyết luyện âm công của Khấp Quỷ Tăng do Thôi Oanh Oanh đã trao cho chàng.
Lần này, thời gian trôi đi như quá dài dối với Đồng Mỹ Hoa. Vì những bước chân cứ đi đi lại lại của Bạch Bất Phục khiến nàng phải nôn nóng.

Và Đồng Mỹ Hoa không thể nào tả hết sự vui mừng bỗng đổ ập đến lúc nghe Bạch Bất Phục bảo nàng:
- Tiểu muội tử hãy lưu lại nơi này và dùng những giẻ vải nhét chặt hai tai. Đợi khi nào ta quay lại, muội mới được bỏ ra. Nhớ đấy. Ngũ tuyệt âm công Bích Dạ không thể xem thường. Nào!
Bán tín bán nghi, Đồng Mỹ Hoa tuy nhét giẻ vào hai tai nhưng không được chặt như Bạch Bất Phục bảo.
Chàng lắc đầu:
- Tiểu muội tử hãy còn nghe được ta nói phải không?
Đồng Mỹ Hoa gật đầu và liền nghe chàng trách:
- Muội không muốn còn được nhìn thấy ánh dương gian nữa sao ? Vì muốn khai mở địa lao, ta phải vận dụng Âm công đến thập thành. Lòng địa lao vốn kín như bưng, nếu tiểu muội tử không làm đúng lời ta dặn e sẽ khó toàn mạng.
Nàng vội nhét chặt hơn.
Đến khi chàng hỏi nàng vài lượt vẫn thấy nàng ngơ ngác vì không còn nghe được nữa, chàng mới gật đầu hài lòng.
Bạch Bất Phục bỏ đi chưa được bao lâu thì nền đá dưới chân Đồng Mỹ Hoa bỗng rung lên nhè nhẹ như đang gặp phải cơn địa chấn.
Kinh nghi, Đồng Mỹ Hoa không tin Bạch Bất Phục có thể phá huỷ địa lao toàn bằng đá chỉ dựa vào Âm công Bích Dạ. Nàng định đứng lên thì hàng chấn song bằng thiết luyện bỗng lảo đảo rồi rơi khỏi vị trí.
Một trong những thanh thiết luyện rơi vào đầu nàng.
Nàng ngất đi.
Đến khi tỉnh lại, nàng nhìn thấy Bạch Bất Phục với hai gói vải mang phía sau lưng đang nhìn nàng và mỉm cười. Cả hai đang hiện diện ngay bên ngoài lối đi dẫn vào địa lao.
Nàng kêu lên:
- Bạch huynh đã khai mở được địa lao rồi ư ?
Nàng cảm nhận là nàng nghe được tiếng nói của nàng, bèn đưa tay sờ lên tai.
- Ta đã lấy ra rồi. Cũng may là muội ngất đi.
Chàng thở ra có phần e sợ:
- Ta không ngờ uy lực của Ngũ tuyệt âm công Bích Dạ lại mãnh liệt đến vậy. Suýt nữa ta khiến muội phải uổng tử.
Lấy lại dũng khí, chàng bảo:
- Chúng ta đi nào, Mỹ Hoa.

Đánh máy: Bạch Vân Phi và Vong hồn Tiên Tử

Hồi 37
Yêu Công Quái Phượng Và Tà Đao
Đ.ịa Chấn Nảy Sinh Cứu Quần Hùng

Chờ hơn một canh giờ vẫn không thấy Bạch Bất Phục và Đồng Mỹ Hoa quay trở lại, những cảm giác bất an bỗng đến với quần hùng các võ phái gồm các nhân vật nhất môn chi chủ.
Điều đáng lo ngại hơn là cả mụ yêu phụ Vô Vi Tiên Tử lẫn lão Quái Phướng Tà Đao vẫn không thấy tung tích.
Bồn chồn, nôn nao Đoan Mộc Hạ chợt nói lên ý nghĩ của nàng với Từ Nguyên Hậu:
- Đại ca! Giả như nhị ca chạm trán bọn yêu quái, chúng ta lại ở đây chờ đợi vô tích sự, e nhị ca nguy mất.
Thôi Oanh Oanh cũng không kém nôn nao so với Đoan Mộc Hạ nên nói thêm vào:
- Một mình Phục ca vẫn chưa là đối thủ của Lão Quái. Có thêm mụ yêu phụ nữa, nhị ca làm sao đương đầu nổi ?
Từ Nguyên Hậu đi tới đi lui với diện mạo nhăn nhó khổ sở.
Lúc đó, Thanh Từ đạo trưởng và Ngộ Thiền đại sư lần lượt lên tiếng:
- Vô lượng thọ phật. Đây là cơ hội duy nhất chúng ta có thể trừ khử mối đại hoạ.
Theo bần đạo, dù Bạch cung chủ đang phải đối đầu với bọn yêu quái hay không, chúng ta đừng để lỡ thời cơ.
- A di đà phật ! Với Bát Quái Loạn Trận mà chúng ta vừa trải qua nhiều kinh nghiệm, bần tăng nghĩ nếu phải đối phó với hai nhân vật quái yêu, chúng ta chưa đến nỗi phải gặp nguy hiểm trong một thời gian ngắn.
Mỗi người nói vào một lời, tựu trung tất cả không còn đủ nhẫn nại để chờ đợi suông như thế này nữa, khiến Từ Nguyên Hậu phải có thái độ.
Nhìn mọi người khắp lượt, Từ Nguyên Hậu dè dặt:
- Nếu chư vị đã đồng lòng, Từ mỗ dù muốn ngăn cản cũng không được. Nhưng có một điều Từ mỗ không thể không nói.
Đoan Mộc Hạ thúc giục:
- Đại ca có điều chi lo ngại mau nói cho mọi người nghe đi.
Từ Nguyên Hậu gật nhẹ đầu:
- Tuy Từ mỗ cũng đang lo lắng cho Bạch Bất Phục như chư vị, nhưng theo thiện ý Từ mỗ tin rằng nếu phải đối đầu với lão Quái và mụ yêu phụ, một

mình tên nghĩa đệ dù sao cũng dễ xoay sở hơn. Cùng lắm tệ nghĩa đệ vẫn có thể thoát thân.
Hít mạnh một hơi, Từ Nguyên Hậu tiếp:
- Do vậy, việc tất cả chúng ta xông vào Vô Vi Cung ngay lúc này, so bề lợi và hại thì ngang nhau. Vì thế, chúng ta nên có sẵn một sự chuẩn bị. Có khả năng chín người chúng ta phải chia nhau đối phó với lão Quái và mụ yêu phụ hai người.
Thanh Từ đạo trưởng nghe đến đây liền vọt miệng lên tiếng:
- Vô lượng thọ phật ! Về việc này bần đạo đã cân nhắc rồi. Nếu lâm phải tình huống đó, với tam tài kiếm trận do bần đạo cùng Phiêu Di sư thái và Đoan Mộc môn chủ liên thủ, việc tạm đối phó với tà đao kể như tạm ổn. Từ bang chủ và những vị còn lại, tất cả đủ sáu người, xin chia nhau lập trận Xa Luân để tạm ứng phó với mụ cung chủ Vô Vi Cung có kiếm chưởng cùng lợi hại như nhau. Chư vị nghĩ thế nào?
Mọi người vừa tỏ ra thán phục vừa phần nào tin tưởng vào kế sách do Thanh Từ đạo trưởng mới tỏ bày. Vì ai ai cũng biết rằng Võ Đang phái vốn có nguồn gốc là đạo gia, các loại kiếm trận biến ảo nhiều huyền cơ nếu được chính chưởng môn nhân phái Võ Đang chủ xướng tất sẽ có tác dụng hữu hiệu. Huống chi, từ khi rời Phục Ngưu Sơn để cùng kéo đến Võ Di Sơn, Thanh Từ đạo trưởng ít nhiều đã giải thích cho mọi người biết qua những biến hoá cần thiết của Lưỡng Nghi, Tam Tài, Tứ Trượng, Ngũ Hành, lục hợp, thất tinh, bát quái, và cả cửu cung kiếm trận nữa. Nhờ đó, với tứ tượng và phản tứ tượng, mọi người đã có thể chi trì với mụ yêu phụ Vô Vi Tiên Tử gần năm canh giờ.
Nhưng, trước khi mọi người lên tiếng và đồng tình với lối sắp xếp khả thi của Thanh Từ đạo trưởng, hai tràng cười một cao một thấp bỗng xuất hiện và xoáy vào màng nhĩ của từng người:
- Ha…ha…ha.. - Ha…ha…ha… Hai tràng cười này cùng với sự xuất hiện của Quái Phướng Tà Đao và mụ yêu phụ Vô Vi Tiên Tử nếu chưa đủ làm mọi người kinh tâm thì ngay sau đó, lời nói của mụ yêu phụ mới thật sự là tiếng sấm nổ giữa trời quang, có tác dụng như một ngòn đòn giáng thẳng vào tâm thất của từng người trong họ:
- Hừ! Bọn ngươi còn trông chờ vào tiểu tử Bạch Bất Phục nữa à ? Bổn tiên tử không ngại cho bọn ngươi biết một sự thật, BaÏch tiểu tử đúng là thiên đường có lối mà không đi, quỷ môn quan vô nẻo lại tìm vào. Hắn tự dẫn xác vào địa lao và đã bị bổn tiên tử phát động cơ quan giam hãm vĩnh viễn. Ha…ha…ha… Phản ứng của mọi người sau câu nói này là đủ vẻ. Nghi ngờ có, lo lắng có, khiếp sợ có và có cả sự căm phẫn nữa.
Tuy nhiên, trên tất cả là sự căm phẫn khi mọi người nghe lão Quái Phướng Tà Đao vừa dứ dứ ngọn phướng vừa ngạo mạn lên tiếng:

- Đã hơn một lần ta đã muốn huyết tẩy võ lâm để rửa hận cho tiên phụ phải vùi thây nơi đất khách. Và cũng đã một lần ta bị đảo chủ Bạch Hạc đảo ngăn trở. Lúc này đây, bọn ngươi chỉ là cá nằm trên thớt, ta gia ân cho bọn người bằng cách chỉ cho bọn ngươi hai con đường để đi.
Dứt lời, không chờ quần chúng phát tác, Quái Phướng Tà Đao vừa ném về phía mọi người một lọ nhỏ vừa cười gằn lên:
- Đây là Cuồng Tâm Tán Thần Độc, số lượng đủ dùng cho bọn ngươi chín người.
Hừ! Nếu bọn ngươi không chấp nhận điều kiện dễ dãi này của ta thì đừng trách ta có biện pháp khác cứng rắn hơn.
Nhìn chiếc lọ chậm chậm lăn đến chân, mọi người hầu như cùng nghe rõ tiếng của những hoàn Cuồng tâm tán thần độc ở bên trong lọ va vào nhau, tạo nên những âm thanh tuy nhỏ nhưng lại là âm thanh tiếng bước chân của tử thần.
Và mọi người đều có một tâm trạng sẵn sàng ngay lúc Ngộ Thiền đại sư tỏ rõ thái độ.
Dùng chân hất chiếc lọ bay qua một bên, Ngộ Thiền đại sư dằn giọng:
- A di đà phật ! Tội ác của các ngươi đã quá nhiều, đến đất trời cũng phải phẫn nộ. Đây là lời đáp của quần hùng trung nguyên dành cho lũ yêu quái các ngươi.
Thanh Từ đạo trưởng liền khoa kiếm hô hoán:
- Động thủ nào!
Choang! Choang! Choang!
Đúng như sự sắp xếp trước đó, Phiêu Di sư thái và Đoan Mộc Hạ cùng hất kiếm, quyết liên thủ với Thanh Từ đạo trưởng và cùng một phen sống mái với Quái Phướng Tà Đao.
Không chậm hơn, dù chỉ là một sát nạ, Ngộ Thiền đại sư và năm người còn lại cũng lập tức xông lên.
Thế nhưng, thật là quái lạ khi mọi người cùng nhìn thấy thái độ dửng dưng của mụ yêu phụ Vô Vi Tiên Tử.
Không những chỉ dửng dưng mà thôi, mụ còn lùi xa về phía sau như không có ý định đương đầu với quần hùng.
Cùng lúc đó, Quái Phướng Tà Đao vụt cắm đại đao ngập sâu vào nền đá, đồng thời chuyển ngọn phướng từ tả thủ sang hữu thủ.
Kinh nghi tột độ, Ngộ Thiền đại sư hốt hoảng kêu lên:
- Mọi người cẩn trọng. Lão quái định dùng yêu công quái phướng huỷ diệt thần trí chúng ta.
Không còn nghi ngờ gì nữa về lời đề tỉnh của Ngộ Thiền đại sư. Quái Phướng Tà Đao chợt cắn mạnh vào đầu ngón tay trỏ tả thủ. Máu phún ra được Quái Phướng Tà Đao vẫy mạnh về phía quần hùng.

Chưa hết, Quái Phướng Tà Đao còn phun chỗ máu từ ngón tay dính vào miệng và phun vào ngọn phướng bên hữu thủ của lão.
Quần hùng tuy cố bước lùi để lão không thể vẫy máu trúng người nhưng vẫn nhìn thấy ngọn phướng đã dính những hạt máu đỏ lấm tấm.
Thanh Từ đạo trưởng vì biết rằng đã muộn bèn ngồi xuống lên tiếng cảnh báo:
- Mau đề khí, thâu liễm ngươn thần, bế nhĩ bế mục. Đừng để yêu công xâm nhập và lung lạc.
Mọi người đã ngồi, dù đã kịp đề khí nhưng khi ngọn phướng trên tay Quái Phướng Tà Đao bị lão run lên bần bật, những âm thanh kỳ quái phát ra cũng ngay lập tức xuyên vào thính nhĩ của mọi người.
Khẽ biến sắc, ngay sau đó quần hùng vội dẹp bỏ tạp niệm, quyết bỏ ngoài tai những âm thanh yêu tà kia và quyết bỏ ngoài mắt những cử chỉ còn thập phần quái lạ hơn do Quái Phướng Tà Đao đang thực hiện.
Hành vi của lão quả thật là kỳ quái nếu không muốn nói là dị hình dị dạng.
Lão nhăn mặt, trợn mắt và xổ tung những sợi tóc cứng như rễ tre của lão ta.
Tuy vẫn rung rung ngọn phướng khiến ngọn phướng cứ phát ra những thanh âm kỳ quái, lão còn dẫm chân thình thịch quanh chỗ lão đứng và quanh cả vị trí có cắm đại đao.
Hoặc là do yêu thuật hoặc là do những lần dẫm chân của lão, phần đại đao còn nhô bên trên nền đá cũng từ từ run lên.
Lúc đầu là chậm, sau nhanh dần. Theo đó, từ đại đao cũng có những âm ba kỳ quái xuất hiện.
Nếu âm thanh lúc mới rồi của Quái Phướng chỉ làm mọi người nghi mà không kinh thì bây giờ, cả Quái Phướng Tà Đao cùng phát ra âm thanh, mọi người mới thật sự kinh tâm động phách.
Bởi âm thanh không còn hoà hưỡn như lúc đầu nữa. Trái lại, sự trộn lẫn giữa hai âm thanh này cứ như một vật nhọn sắc bén ngay lập tức đâm xuyên qua màng nhĩ và lọt luôn vào não bộ của từng người.
Toàn thân mọi người liền chấn động. Và tùy theo mức thành tựu nông sâu của từng người mà phản ứng của mỗi người mỗi khác!.
Rõ nét nhất là phản ứng của Thôi Oanh Oanh. Do bản thân công lực của Thôi Oanh Oanh là kém nhất nên việc bị chấn động của nàng khiến toàn thân nàng đột nhiên nhảy dựng lên, rồi té ngồi trở lại.
Những người còn lại thì toàn thân càng lúc càng bị chao đảo ngả nghiêng.
Và người có nội lực cao thâm hơn thì chao đảo ít hơn, nghiêng ngả ít hơn.
Nhưng dẫu sao thì cũng là ngã nghiêng chao đảo.
Vốn đang theo dõi từng diễn biến, mụ yêu phụ Vô Vi Tiên Tử không thể không nở nụ cười đắc ý.
Vì không bao lâu nữa quần hùng không chỉ bị cuồng như lão nhân Bạch Y

công tử, mọi người phải biến thành những hình nhân hoàn toàn vô tri vô giác, mặc cho mụ yêu phụ muốn sai xử như thế nào tùy ý.
Thế nhưng, nụ cười đắc ý của mụ bỗng tắt dần đi khi mụ phát hiện thần sắc có vẻ khác thường của Thôi Oanh Oanh.
Với phản ứng trước đó của nàng, rõ ràng Thôi Oanh Oanh bị yêu công Quái Phướng tác động nhiều nhất. Và lẽ đương nhiên, chính Thôi Oanh Oanh phải là nạn nhân đầu tiên của yêu công này.
Vậy mà giờ đây, khi đồng bọn của nàng đang càng lúc càng chao đảo thì tư thế ngồi của nàng hầu như là vững như núi thái, chắc như kiềng ba chân.
Lấy làm lạ, mụ yêu phụ càng dõi nhìn Thôi Oanh Oanh chăm chú hơn.
Được một lúc, mụ càng thêm kinh ngạc khi nghe từ miệng của Thôi Oanh Oanh bỗng phát ra những lời nói tưởng chừng như là lời lảm nhảm của kẻ sắp bị tiêu huỷ tri giác.
Nhưng nghe được vài lời, mụ bỗng rít lên đánh động:
- Phu quân. Tiểu nha đầu kia nhờ có khẩu quyết Khấp Quỷ Âm Công đã hoá giải được yêu công Quái Phướng. Aû đang đọc khẩu quyết cho bọn chúng nghe kìa.
Lão Quái Phướng Tà Đao không nói không rằng, lão bỗng tăng thêm áp lực bằng cách nâng cao dần yêu công.
Quái Phướng rung lên nhiều hơn, đồng thời từ miệng của lão lại phát ra những tiếng hú trầm bổng như tiếng cô hồn dã quỷ đòi mạng.
Sắc diện của Thôi Oanh Oanh lập tức tỏ ra khẩn trương. Nàng không thể nào tiếp tục việc đọc khẩu quyết Khấp Quỷ Âm Công cho mọi người nghe được nữa rồi. Nàng đang phải lo ngại cho chính bản thân nàng.
Có nghĩa là việc tăng áp lực của lão quái đã có hiệu quả.
Chờ đến khi toàn thân của Thôi Oanh Oanh rồi cũng chao đảo như mọi người, mụ lại lên tiếng:
- Nhẹ tay nào, phu quân. Bằng không chúng ta không còn lấy một tên để sai khiến.
Mụ vừa dứt lời và lão quái cũng vừa ngừng việc phát ra tiếng hú trầm bổng, nền đá dưới chân mụ không hiểu sao bỗng rung lên nhè nhẹ.
Mụ cau mày, nhìn sang lão quái.
Yù mụ cho rằng vì lão quái dẫm chân đã lâu nên giờ đây, sự rung chuyển đó đã lan truyền đến mụ.
Và nếu nghĩ ngợi sâu xa hơn, biết đâu chừng lão quái đang chuyển yêu công kia sang mụ ? Lão cũng muốn không chế mụ ? Nghĩ là, lão quái muốn chỉ có một mình lão là độc môn ?
Mụ không hài lòng cũng không cam lòng.
Mụ bỗng rít lên:
- Đủ rồi đó, lão quái.

Quái Phướng Tà Đao liền ngưng yêu công:
- Vẫn chưa đủ đâu, Ngọc Nhân. Nhìn bọn chúng kìa, bọn chúng chỉ mới phần nào loạn thần thôi. Ngưng như thế này, chẳng chóng thì chầy thần trí của chúng cũng lại khôi phục.
Mụ cười lạnh:
- Nhưng nếu phát động thêm nữa, ta e rằng không chỉ có chín hình nhân vô tri vô giác.
- Ý của Ngọc Nhân là… - Hừ ! Lão còn giả vờ ư ? không phải lão vừa dịch chuyển yêu công về phía ta sao?
Lão… Mụ chưa kịp dứt lời, nền đá dưới chân mụ bỗng chuyển mình thật mạnh rồi im hẳn.
Mụ kinh nghi ra mặt.
Đến cả Quái Phướng Tà Đao cũng phải kinh tâm:
- Là địa chấn à, Ngọc Nhân ?
Mụ ngượng ngùng nói lại:
- Có lẽ như vậy! Aø… Khi nãy chỉ là lời nói lầm lẫn thôi, phu quân xin chớ để tâm!
Tuy vẫn còn kinh tâm, vì lượt địa chấn mới có nhưng lão cũng nói:
- Không hề gì. Ngọc Nhân mau lùi lại đi. Ta phải phát động tiếp yêu công, kẻo phí phạm bao công sức.
Nói xong, chờ cho mụ yêu phụ lùi xa hơn lúc nãy một đoạn, Quái Phướng Tà Đao lại bắt đầu tiếp tục ý định.
Chính nhờ sự gián đoạn này, võ lâm Trung Nguyên may mắn qua được đại nạn.
Hai thanh âm tà quái này vừa hoà lẫn vào nhau và toàn thân của mọi người vừa tái diễn việc chao đảo ngả nghiêng, một tràng cười bỗng vang lên lồng lộng:
- Hạ.ha…ha.. Một bóng nhân ảnh với một nhân vật nữa đi kèm cùng lúc đó xuất hiện giữa đương trường.
Mụ yêu phụ Vô Vi Tiên Tử chưa kịp có phản ứng thì Quái Phướng Tà Đao liền hé miệng hú vang lên:
- Hù…u…u…hú… Yêu công quái phướng của lão quái vừa được tăng thêm áp lực. Vì Quái Phướng Tà Đao tinh mắt hơn đã nhận ra nhân vật vừa xuất hiện là ai.
Và cũng đến lượt mụ yêu phụ Vô Vi Tiên Tử nhìn ra kẻ đó.
Mụ nhanh nhẹn xé giẻ nhét vào tai và tung người lao ào đến kẻ đó.
Nhanh hơn một bậc, bóng nhân ảnh đó vội vã điểm huyệt và làm cho nhân vật đi kèm phải ngã ngất đi.
Với bộ pháp cực kỳ biến ảo, chỉ một lượt vòng quanh bóng nhân ảnh đó lại lần lượt chế trụ huyệt đạo của chín nhân vật đang chao đảo toàn thân không

ngớt. Sau nhiều động tác chỉ thực hiện trong vòng cái chớp mắt này, bóng nhân ảnh nọ đã làm cho Quái Phướng Tà Đao và mụ yêu phụ Vô Vi Tiên Tử phải kinh tâm tán tởm.
Vì bóng nhân ảnh đó vừa ung dung ra chiêu để giao đấu với mụ yêu phụ vừa hé miệng thổi ra từng tràng dài những âm thanh có uy lực phá vỡ Thạch sơn kim thiết.
Vô Vi Tiên Tử buộc phải gầm lên phẫn nộ:
- Làm sao các ngươi thoát được địa lao ? Bạch Bất Phục! Là ngươi muốn chết! Đỡ!

Âm Công

Đánh máy: Bạch Vân Phi và Vong hồn Tiên Tử
Hồi 38
Dùng Âm Công Triệt Phá Yêu Công
Quái Lão Chết Yêu Phụ Đào Vong

Tả chỉ Kim Dung và hữu chưởng Thiên Hoa? liền được mụ yêu phụ cùng một lúc thi triển.
Và mụ dù không nghe Bạch Bất Phục nói lời nào, nhưng qua cửa miệng của chàng không hề mấp máy, mụ biết chàng không hề đối đáp với mụ.
Vì dù chàng có đối đáp đi chăng nữa, hai tai mụ bị nhét chặt những giẻ vải, mụ làm sao nghe được ?
Đấy cũng là điều may cho mụ ?
Không như Quái Phướng Tà Đao đang chết lặng cả người, đến nỗi lão không tài nào tiếp tục thi thố yêu công Quái Phướng và Tà đao của lão được nữa.
Không những thế, huyết khí trong người lão suýt nữa đã trào ộc cả ra ngoài khi Âm Công Ngũ Tuyệt của Bạch Bất Phục xuyên thấu vào tâm can nội tạng của lão.
Hai tiếng chấn kình do ngọn chỉ Kim Dung và ngọn chưởng lực Thiên Hỏa của mụ yêu phụ Vô Vi Tiên Tử chạm vào ngọn kình lực ngăn đón của Bạch Bất Phục bỗng vang lên vô tình, hai tiếng chấn kình này đã giúp lão quái tạm ngừng bị âm công ngũ tuyệt công phá.
Biết người biết ta và biết phân tích nặng nhẹ, Quái Phướng Tà Đao liền vũ lộng Quái Phướng và rút đại đao lên để lao ập vào Bạch Bất Phục.
Lão còn gầm lên một tiếng long trời lở đất!
- Tiểu tử đáng c…h…ế…t…!
Đôi mắt xạ hai tia nhìn lạnh tợ băng, Bạch Bất Phục chụm miệng thổi ra một loại âm công khác.
Như bị chạm phải một bức tường tuy vô hình nhưng rắn chắc như bích thạch, toàn thân lão Quái Phướng Tà Đao liền bị đẩy lùi ngoài một trượng, khiến hai loạt chiêu công của lão kể như vô dụng.
Nhân lúc đó, tâm trí của mụ yêu phụ liền nghĩ ngay đến một điều duy nhất.
Mụ gào lên:
- Là ngũ tuyệt âm công bích dạ. Ngươi tại sao lại có được Bích Dạ tiêu khúc ?
Gào vì sợ, và vì sợ nên phải ra tay, quyết liên hạ thủ vio cường. Mụ rít lên lanh lảnh:
- Xem kiếm! Đỡ Kim Dung chỉ!

Tiếng gào và tiếng rít của mụ tuy bản thân mụ không nghe được nhưng lại là cứu tinh cho quái lão.
Nhờ đó, Âm Công ngũ tuyệt của Bạch Bất Phục phải bị ngắt đi giữa chừng.
Không thể tự đi vào vết xe vừa đổ, Quái Phướng Tà Đao tự xé giẻ nhét vào hai bên tai.
Thập Toàn Kiếm Pháp chưa được mụ yêu phụ thi triển thành chiêu thành thức đã bị hữu chưởng Bích Dạ ngũ tuyệt của chàng triệt phá từ trong trứng nước. Kim dung chỉ của mụ cũng chịu chung số phận.
Và thật là đúng lúc, mụ lại lăn xả vào cũng vung kiếm cung một lúc với Tà đao và Quái Phướng của Quái lão đang lao đến.
Mụ thét:
- Xem kiếm!
Quái lão gầm:
- Đỡ! Đỡ!
Nếu không vì lo ngại cho mười nhân vật cùng phe, Bạch Bất Phục sẽ cho hai kẻ yêu quái biết sự lợi hại của ngũ tuyệt Âm Công Bích Dạ.
Chàng đành cười lạnh và hất nhẹ song chưởng.
Một cho lão quái và một cho mụ yêu phụ.
Đã luyện được Ngũ Tuyệt Công Phu của Bích Dạ Cung đến đại thành, chàng không hề kinh ngạc khi nhận ra trong kình phong của chàng không có lấy bất kỳ một âm thanh nào như trước kia. Vả chăng, nếu cần có Âm Công thì chàng đã có ngũ tuyệt Âm Công Bích Dạ tối thượng thừa rồi. Huống chi đối phương cần phải phần nào phòng bị bằng cách dùng giẻ tự bịt kín thính nhĩ.
Chàng nở một nụ cười thật sự đắc ý. Vì bây giờ, dù quái lão và mụ yêu phụ cùng liên thủ, cả hai phải tận lực bình sinh mới tạm bình thủ với chàng.
Trong khi đó, Bạch Bất Phục lại hơn hai người đối phương ở chỗ chàng có chân nguyên nội lực liên miên bất tuyệt.
Chàng ung dung dùng chưởng Bích Dạ ngũ tuyệt để giao đấu với đối phương hai ngừơi tuyệt đại cao thủ.
Chiêu qua chiêu lại được mười chiêu, lão quái bỗng dùng đại đao ném mạnh vào Bạch Bất Phục.
Như tâm ý tương thông thanh nhuyễn kiếm trên tay mụ yêu phụ cũng được mụ ném như ngọn ám khí.
Và trong chớp mắt, người thì dùng quái phướng, kẻ thì dùng Thiên Hoa? thần công và Kim Dung chỉ để cùng bủa ập vào chàng.
Bạch Bất Phục vẫn giữ nguyên nụ cười trên môi khi dùng tả thủ chộp cứng lấy đại đao.
Tà đao khoa lên, chàng hất bay thanh nhuyễn kiếm của mụ yêu phụ sang một bên.
Đồng thời, chàng vung mạnh hữu chưởng với thập thành công lực, một chọi

với ba loại công phụ lợi hại của đối phương.
Thế nhưng, chàng bỗng biến sắc.
Yêu phụ và quái lão quả có lắm quỷ kế. Cả hai tung chưởng, xạ chỉ và vung quái phướng chỉ là hư chiêu.
Cả hai bỗng phân khai và lao về phía hậu của chàng ở cả hai phía.
Vụt tỉnh ngộ, biết đối phương đang nhằm vào quần hùng các phái đã bị chàng khống chế huyệt đạo, họ định sẽ dùng quần hùng để uy hiếp chàng chăng? Bạch Bất Phục bèn đanh giọng hét lên:
- Đáng chết! Đỡ!
Hữu chưởng thì quật nhanh vào mụ yêu phụ, do mụ Ở phía thuận, Bạch Bất Phục còn kịp thời lẳng tả đao để ném đại đao vào phương vị của Quái Phướng Tà Đao.
Phản ứng của chàng quá nhanh khiến đối phương hai người đều phải bất ngờ.
Và vì bất ngờ, quỷ kế của họ đành phải bỏ dỡ trong tiếc nuối lẫn giận tức.
Mụ yêu phụ, Vô Vi Tiên Tử phải hoành người tránh chưởng.
Nhưng do uy lực của chiêu chưởng ngũ tuyệt Bích Dạ lại rộng khắp, vì không tránh thoát toàn bộ mụ yêu phụ đành phải tận lực thi triển, Thiên Hoa? thần công chưởng.
Một vầng lửa lại nhoáng lên.
Cũng lúc đó, phản ứng của lão Quái Phướng Tà Đao mới thật sự lợi hại.
Lão mạo hiểm chộp đao do chàng ném ra. Để sau đó lão xả đao vào chiếc đầu trọc bóng của Ngộ Thiền đại sư đang nằm cận kề bên chân lão quái.
Cả kinh Bạch Bất Phục liền tung người lao đến.
- Quái lão! Đỡ!
Tiếng chấn kình ở phía kia vang lên, kèm theo là tràng cười đắc ý của mụ yêu phụ.
- Hạ.hạ.hạ.! không dám nhìn về phía có tiếng cười Bạch Bất Phục vì muốn bảo toàn mạng sống cho Ngộ Thiền đại sư nên phải giữ nguyên chiêu chưởng.
Đại đao của quái lão bị chấn bay.
Lão giận quá sanh liều, Quái Phướng liền được lão vũ lộng.
Miệng của lão còn há ra để phát xạ âm thanh.
Bạch Bất Phục không vội chống đỡ, một khi chàng chưa rõ hình tích của mụ yêu phụ.
Chàng thi triển bộ pháp Độc Bộ Tam Quỷ để tạm tránh quái phướng. Và thật nhanh, chàng liếc nhìn về phía sau và nhìn khắp mọi nơi.
Mụ yêu phụ Vô Vi Tiên Tử đã giở trò dĩ đào vi thượng. Mụ nhẫn tâm bỏ mặc trượng phu của mụ là Quái Phướng Tà Đao.
Tiếng hú của quái lão bỗng vang vào tai chàng:

- Ụ.u..u.u.
chàng nhìn lại và có phần hoang mang. Miệng của lão quái lúc này đang há rộng cho chàng thấy một đoạn lưỡi đã đứt lìa khiến máu ngập tràn miệng lão.
Thấy chàng diện đối diện, quái lão liền phun búng máu đó, kể cả mẫu lưỡi đứt lìa bay tán loạn vào chàng.
Hiểu đây là yêu công lợi hại nhất của Quái Phướng Tà Đao, Bạch Bất Phục liền chụm miệng và thổi mạnh ra.
Ngũ tuyệt Âm Công Bích Dạ vừa được chàng thi thố, toàn bộ búng máu đỏ kể cả mẩu lưỡi đứt lìa đều hất ngược lại phía quái lão.
Máu là máu của chính lão, nhưng khi chạm vào y phục của lão thì bất kỳ chỗ nào cũng vậy, đều mủn ra và phát thành những tiếng kêu như thanh sắt đỏ chạm nước.
Đồng thời Ngũ tuyệt Âm Công Bích Dạ của chàng còn làm cho huyết khí trong nội thể của lão phải sôi trào và là trào ra ngào miệng lão.
Chưa hết, bị lâm vào tình huống này, quái lão sanh liều lĩnh.
Lão đột ngột lão thẳng toàn thân lao vào chàng.
Không thể tránh, Bạch Bất Phục vì gớm ghiếc nhân dạng đầy kinh tởm của lão bèn hất ra một kình.
Toàn thân của quái lão lúc này nào khác gì một thân cây rỗng.
Máu và thịt từ người lão khi bị kình lực hất đi liền phun mạnh ra, chiếm một phạm vi gần ba trượng vuông. Và trong phạm vi đó, mười nhân vật võ lâm bị chàng khống chế huyệt đạo trước sau gì cũng bị máu và thịt lão dính vào.
Ngại máu là máu độc và thịt là thịt độc, chàng hốt hoảng định tung ra một chưởng nhằm ngăn cản chỗ máu thịt đó không cho rơi phải quần hùng.
Thế nhưng, kỳ tích liền xuất hiện.
Máu thịt của lão quái quả nhiện có độc. Và vì là độc nên Tỵ Độc Châu Khảm của Song Ngư Loan Tình Kiếm liền phát huy tác dụng.
Một màng lưới vô hình do Song Ngư Loan Tình Kiếm ở trong người Thôi Oanh Oanh và Đoan Mộc Hạ đã ngăn cản toàn bộ những giọt máu độc và những mảng thịt độc của quái lão.
Nhờ sự hợp nhất của Song Ngư Loan Tình Kiếm, phạm vi của Tỵ Độc Châu là ba trượng vuông đã cứu nguy cho quần hùng một lần nữa.
Quái Phướng Tà Đao đã đền mạng, quần hùng thì bình yên, chàng vội vàng giải khai huyệt đạo cho mọi người.
Thế nhưng, ngoài một mình Đồng Mỹ Hoa vì không bị yêu công quái phướng và tà đao tiêm nhiễm nên vẫn tỉnh táo. Tất cả mọi người đều có thần hồn lơ láo. Đến việc nhận ra nhau, họ cũng không nhận được, họ làm sao hoàn toàn tỉnh táo như Đồng Mỹ Hoa ?
Chàng thở dài:

- Hà..hà..hà.! Đây là do yêu công. Muốn cứu tỉnh họ, theo ta, ngoài Ngũ tuyệt Âm Công của bổn cung thì không còn cách nào khác.
Đồng Mỹ Hoa cũng tin như vậy bèn hối thúc chàng:
- Vậy Bạch huynh còn chần chừ gì nữa ? Hãy cứu mọi người đi.
Chàng lắc đầu:
- Uy lực của Ngũ tuyệt Âm Công rất lợi hại. Nếu cấp bách, dùng lực đạo hơi nhiều họ khó bề toàn mạng. Còn như dùng ít đi thì cần phải tìm hiểu ít là ít bao nhiêu, không gấp được đâu tiểu muội tử.
Đồng Mỹ Hoakinh ngạc:
- Vậy phải làm gì bây giờ. Không lẽ cứ thế này mà nhìn họ ?
Chàng nói thật quả quyết:
- Cứu họ thì đằng nào cũng phải cứu. Chi bằng, ta cứ tìm chỗ sắp xếp cho họ an thân.
Đồng Mỹ Hoa vội bảo:
- Nơi này là chỗ an thân tốt nhất, bạch huynh nghĩ thế nào?
Chàng gật đầu:
- Ta cũng vừa nghĩ như vậy. Tiểu muội tử hãy chờ ta đi quan sát một lúc.
Không bao lâu chàng quay lại:
- Toàn bộ bọn Bạch Y Vệ đã bị mụ yêu phụ hạ sát. Lũ Bạch Hạc may mà không sao.
Thở ra một hơi dài, chàng tiếp:
- Bây giờ thế này vậy, tiểu muội tử hãy thay ta chăm sóc cho mọi người. Ta cần phải trừ khử mụ yêu phụ. Không thôi, đang lúc ta tìm cách cứu tỉnh cho họ, mụ lẻn quay lại thì khốn.
Đồng Mỹ Hoa vừa gật đầu ưng thuận, chàng đã biến đi mất hút.

Âm Công

Đánh máy: Bạch Vân Phi và Vong hồn Tiên Tử

Hồi 39
Bước Đường Cùng Hoá Nên Liều Lĩnh
Bích Dạ Vô Vi Chung Số Phận

Bóng chiều dần buông, một bóng hình đơn lẽ tợ một pho tượng đá đang đứng ngây người giữa một sắc trời bàng bạc một màu tím biêng biếc.
Và cảnh sắc hoàng hôn càng thêm mỹ lệ khi từng đàn chim nhạn rủ nhau chao nghiêng cánh và soi mình vào một mặt nước phẳng lặng đang phản chiếu ánh chiều tà.
Bóng hình đơn lẽ nọ càng thêm ngây người khi phát hiện trong những cánh nhạn kia có nhiều con thản nhiên đạp chân vào mặt nước tim tím, làm mặt nước vốn phẳng lặng bỗng vỡ ra. Sau đó, chúng ré lên chừng như thích thú với trò đùa vô hại, và đập cánh bay vút lên tầng không.
Bóng hình kia vì cảnh quan tuyệt trần của thiên nhiên nên phải ngây người hay vì lạ trước sắc màu tím biếc của mặt nước đang nhuộm từng cánh nhạn nên phải lẳng lặng ngắm nhìn? Hoặc giả, đó là một pho tượng đá thật sự được ai đó có tình tạc nên và đặt bên bờ nước cho quang cảnh thêm hữu tình?
Câu đáp liền xuất hiện.
Bóng hình đó bỗng nhích động, cho biết đó không phải là hình nhân và cũng không là pho tượng đá.
Bóng hình đó không phải ngây người vì cảnh nhạn đã được ánh nước hắt lên nhuộm nên một màu tím. Vì bóng hình đó ngay khi nhích động thân hình liền tung bổng người lên, không để sẵn sàng tóm lấy một cánh nhạn.
Và sau cùng, sắc màu tím biêng biếc của làn nước đang phản chiếu sắc trời chiều cũng không làm chàng ta phải động lòng đến phải ngây người. Vì chàng ta ngay khi tóm được một cánh nhạn đã ung dung vùi cánh nhạn đó chìm hẳn vào làn nước tím biếc nọ.
Đang tung tăng bay lượn, cánh nhạn nào bất ngờ bị tóm phải mà không ngoác miệng kêu inh ỏi ?
Đang kêu lại bị vùi vào làn nước, con chim nhạn đương nhiên phải đập tung đôi cánh và sặc nước khiến tiếng kêu nghẹn lại.
Sự phẳng lặng của mặt nước liền vỡ tung ra, cảnh mỹ quan tự nhiên của đất trời ngay lập tức bị hành vi của chàng ta phá vỡ.
Chàng ta là ai ? Nỡ nào nhẫn tâm sát hại một cánh nhạn bằng một phương thế vô cùng độc ác thế kia ?

Không. Chàng ta không hề có ý định sát hại một cánh nhạn hoàn toàn vô tội.
Kìa, chàng ta đã nhấc con chim nhạn lên khỏi mặt nước và buông tay ra.
Bất ngờ được buông tha, con chim nhạn dù chưa kêu được cũng vội đập cánh phành phạch để vút người lạng đi.
Chàng ta lại ngây người. Và lần này là ngây người chỉ để nhìn theo cánh chim nhạn mà chàng vừa đại từ đại bi phóng sinh.
Đây quả là một trò đùa cho dù là vô hại nhưng vẫn là hành vi của một người lấy sự đau khổ của ai đó, của sinh vật nào đó làm điều thích thú. Do vậy, bảo chàng ta đại từ đại bi phóng sinh con chim nhạn thì khó có thể tin được.
Tuy nhiên, dù là điều khó tin cũng phải tin. Vì chàng ta sau một lúc ngây người bỗng mở miệng phát thoại. Chàng nói theo cánh chim nhạn mới phải một phen hoảng hốt kia:
- Thứ cho ta, nhạn ơi. Rồi đây, ta sẽ giữ yên tĩnh mãi Bích Dạ Đầm, cho ngươi và bầy đoàn thân hữu ngươi tha hồ bay lượn. Ta còn quên chưa nói lời đa tạ ngươi. Vì nhờ có ngươi, ta mới biết hiện giờ thù nhân của ta đang ẩn thân ở đâu.
Dứt lời và sau khi nhìn theo cánh nhạn được chàng phóng sinh giờ đã nhập đoàn cùng chúng bạn đang thả sức bay lượn khắc từng không, chàng ta bất ngờ tung người ra giữa đầm.
Oâi chao! Nhìn mãi những cánh nhạn chàng ta tự cho bản thân là nhạn nên định bay lượn như chúng chăng?
Là người chứ nào phải muôn điểu mà chàng ta lại có hành động rồ dại như thế này?
Oà! Chàng ta không hề rồ dại.
Và chàng ta dù không là cánh nhạn, nhưng xem kìa, chàng ta đang ung dung lướt người trên mặt nước bằng một khinh thân pháp xuất quỷ nhập thần.
Như những cánh nhạn lúc nãy, thỉnh hoặc một đôi lần, chàng ta cũng khẽ đụng mũi giày vào mặt nước làm mặt nước chốc chốc bị vỡ ra.
Nếu đây là Bích Dạ Đầm như lời chúng ta vừa mới tự nhủ thì với khinh thân pháp tuyệt đại tối thương này chàng ta chỉ có thể là cung chủ Bích Dạ Cung Bạch Bất Phục mà thôi.
Vì chỉ có Ngũ Tuyệt Thân Pháp của Bích Dạ Cung mới có năng lực đưa cung chủ Bích Dạ Cung vượt được mặt nước Bích Dạ Đầm.
Bằng không, tại sao thay vì đặt chân lên tiểu đảo nằm giữa đầm Bích Dạ sau một lúc thi triển khinh thân pháp chàng ta lại ung dung trầm người vào làn nước ngay sát bờ đá?
Bõm!
Chỉ có Bạch Bất Phục mới có hành động này. Chàng muốn vào Bích Dạ Cung nên không thể không trầm người vào đáy đầm nước.
Và chàng thật sự ung dung khi chạm tay vào một mô đá tròn lẳn để phát

động cơ quan nhằm khai mở bí môn của Bích Dạ Cung.
Bí môn khai mở, nước từ đầm nước liền theo đó tràn vào Bích Dạ Cung vốn rỗng không.
Chàng vừa hạ thân yên ổn giữa tầm thảm điều, từ trên ngai vị dành riêng cho cung chủ Bích Dạ Cung liền có tiếng kêu kinh ngạc:
- Bạch Bất Phục, sao ngươi tìm được ta ở đây?
Qua lời xác nhận này chàng ta đúng là Bạch Bất Phục.
Chàng cũng kinh ngạc nhìn một lão bà có da mặt nhăn nheo đang ung dung ngồi vào vị trí đáng lý chỉ có chàng mới được quyền ngồi:
- Mụ là Kha Ngọc Nhân, cung chủ Vô Vi Cung? Sao mụ ra nông nỗi này?
Mụ bà liền phát tác:
- Ngươi còn hỏi ta à ? Nếu không phải do ngươi thì là ai ?
Chàng nheo mắt nhìn lão bà tóc bạc da mồi một lần nữa rồi mỉm cười thích thú:
- Kể ra mụ cũng liều lĩnh thật. Ta chỉ nghĩ đến việc mụ ẩn thân nơi này kể từ lúc ta biết rằng Huyết Hạc nghìn năm đã hoá giải toàn bộ độc chất U Linh đoạn trường trong Bích Dạ Đầm. Ha…ha…ha…! Còn việc mụ phải trở nên thế kia có phải là do lãnh thuỷ cùng lãnh khí đã làm cho bí thuật trụ nhan của mụ trở thành vô dụng không?
Sự phát tác trước đó của mụ yêu phụ Vô Vi Tiên Tử nếu có làm cho Bạch Bất Phục phải kinh ngạc ít nhiều thì bây giờ sự trầm tĩnh của mụ làm chàng vô cùng kinh ngạc.
Mụ ung dung hỏi:
- Quái lão đã như thế nào rồi ?
Dù kinh ngạc, chàng vẫn đáp:
- Lão đã tự tìm chết khi vận dụng đến độ chót yêu công quái phướng.
Mụ gật đầu:
- Còn bọn kia thì sao ? Đã khôi phục thần trí chưa ?
Chàng nhếch môi cười lạnh:
- Tà bất thắng chính, yêu công quái phướng đâu dễ gì làm hại bọn họ?
Mụ níu mày làm cho sắc diện vốn nhăn nheo càng thêm nhăn nheo:
- Ngươi đã cứu tỉnnh chúng? Bằng cách nào?
Chàng ngạo nghễ đáp lại:
- Đương nhiên đã hoá giải yêu công, ta phải dùng âm công ngũ tuyệt! Tuy nhiên… Mụ tỏ vẻ nôn nao:
- Sao?
Chàng không giấu được sự tự hào:
- Do phải diệt trừ mụ trước đã, ta chưa có dịp giải cứu quần hùng.
Mụ gật đầu khiến điều ấy mặt chảy xệ của mụ rung chuyển:
- Vậy là bọn chúng vẫn mê loạn thần trí cho đến tận hôm nay?

Chàng gật đầu:
- Mười ngày kể cũng lâu. Nhưng mụ yêu tâm chậm lắm là sáng ngày kia họ sẽ trở lại như trước.
Mụ mỉm cười, thật khó có thể xem đó là một cái cười:
- Ngươi quả là tự phụ. Tuy nhiên, có một điều ta tin chắc là ngươi không bao giờ ngờ đến.
- Là điều gì ?
Mụ nghiến răng ken két trước khi giải thích:
- Đó là:
ngoài việc ngươi là kẻ duy nhất phải bồi táng cùng ta, các võ phái Trung Nguyên tất phải hỗn loạn một khi biết rằng chưởng môn nhân của chúng vĩnh viễn là những hình nhân vô tri vô giác.
Chàng có vẻ cảnh giác:
- Mụ quá sợ đến phải mê loạn thần trí rồi sao ? Ta sao lại phải bồi táng cùng mụ yêu phụ ngươi ?
Đột ngột, mụ đứng lên khỏi ngai cung chủ.
Bạch Bất Phục thoáng bất ngờ khi thấy mụ yêu phụ vươn hai tay chộp lấy hai vật.
Một là cái chuông ngọc, kế đó là cái trống được bịt kín hai mặt bằng thiết luyện.
Mụ còn rít lên:
- Vì ta sẽ huỷ diệt ngươi bằng chính âm công của hai cổ vật này. Xem đây!
Tay lắc chuông, tay vỗ trống mụ yêu phụ sau nhiều ngày xem xét đã nghĩ được cách vận dụng âm kình để kích động hai vật kia tạo thành hai loại âm công lợi hại.
Tiếng trống mạnh như tiếng sấm động, lại được cả tiếng chuông cao vút đến xé màng nhĩ hoà theo, cả hai cùng xô ập vào đôi tai của Bạch Bất Phục.
Trong một sát na suy nghĩ, chàng hiểu được ngay câu nói của mụ.
Để kháng cự lại âm công của hai cổ vật lôi, chung này, Bạch Bất Phục không thể không thi triển Ngũ tuyệt Âm Công Bích Dạ.
Và nếu đã thế, Bích Dạ Cung làm sao chi trì nổi trước sự công phá của quá nhiều loại Âm Công?
Không chịu nổi tất phải vỡ ra, khi đó, chính mụ muốn như vậy, chàng phải cùng chết với mụ, chàng phải làm người bồi táng cho mụ.
Hiểu thì hiểu, để trừ khử mụ và để bảo toàn tính mạng, Bạch Bất Phục đâu còn cách nào khác để lựa chọn?
Dùng chưởng với mụ thì không được rồi. Vì âm công từ hai cổ vật Lôi, Chung đang thay nhau công phá tâm can chàng, chàng đâu thể vận dụng nội kình để dùng chưởng lực ?
Chỉ một lúc chần chừ của chàng, chấn kình từ Âm Công ngay lập tức xô

chàng phải té ngồi xuống.
Nhìn mụ yêu phụ đang loé lên những tia mắt đắc ý, Bạch Bất Phục vội toa. công và chụm miệng lại.
Thoạt đầu, do Âm Công ngũ tuyệt được chàng phát động muộn nên tiếng kêu chỉ là những làn âm thanh bé nhỏ. Và tai chàng vẫn cứ nghe âm công của hai cổ vật Lôi, Chung!
Nhưng sau đó, lúc chàng toa. công đến chỗ dẹp bỏ được tạp niệm, tai chàng dần quên đi hai loại âm công kia.
Nhờ đó, Ngũ tuyệt Âm Công Bích Dạ của chàng càng lúc càng rõ hơn:
Không bao lâu, âm công từ hai cổ vật nọ dần dần bị Ngũ tuyệt Âm Công Bích Dạ của chàng lấn át.
Cảm nhận được toàn thân đang thơi thới, Bạch Bất Phục liền hé mắt ra và nhìn vào đối phương.
Mụ yêu phụ lúc này đang có nhân dạng bên ngoài đúng là kinh tởm.
Mái tóc bạc rối bời, da dẻ tái nhợt, hai mắt trợn ngược, hai bên miệng rĩ máu và y phục thì xốc xếch, tuy nhiên, mụ vẫn vỗ trống, vẫn lắc chuông.
Chạm phải ánh mắt nhìn đầy đắc ý của chàng, mụ lại thêm một lần mạo hiểm.
Mụ vươn tay chộp luôn cây cổ cầm gần đó.
Và nhanh tốc, mụ dùng cước chân để dẫm loạn vào trống, tay hữu lắc chuông còn ta tả bật mạnh những sợi tơ đồng của cây cổ cầm:
Không ngờ mụ yêu phụ lại quyết tâm với định ý cùng chết chung với chàng như thế, Bạch Bất Phục vụt đứng lên và thổi ra từng tràng âm thanh dài thật dài, và mạnh thật mạnh.
Mụ yêu phụ như bị một luồng kình lực vô hình chấn lùi.
Mụ ngã ngồi vào lại chiếc ngai cung chủ hai tay vẫn còn ôm lấy cổ cầm và chuông ngọc. Chỉ có cái trống là phải rời chân mụ.
Nền đá chợt rung chuyển mạnh sau khi cả mụ yêu phụ lẫn Bạch Bất Phục đều dồn toàn bộ chân nguyên nội thể vào những loại Âm Công.
Mụ yêu phụ thổ huyết.
Nhưng mụ vẫn cố gắng chi trì trận tỷ đấu Âm Công.
Mụ lại thổ huyết và lần này phải buông rơi chuông ngọc.
Bạch Bất Phục vẫn phát động Ngũ tuyệt Âm Công Bích Dạ và nền đá vẫn cứ rung chuyển.
Mụ gục ngã và rời khỏi chiếc ngai cung chủ.
Bạch Bất Phục vội thu hồi Âm Công và dịch chân bước đến.
Bỗng, mụ nhích động thân hình, xoay người nằm nghiêng sang một bên.
Bạch Bất Phục sợ mụ yêu phụ lại có hành vi phản thường, vì cổ cầm vẫn còn ở trong tay mụ nên bước nhanh đến.
Bất ngờ, mụ dùng cổ cầm nện thẳng vào chiếc ngai cung chủ.

Chàng không thể không nhớ đến một lời ở trong cuộn lụa do môn nhân Bích Dạ Cung lưu tự:
"Cung chủ chỉ cần xoay chiếc ngai kia đúng một vòng theo hướng tây, đông! Cơ quan lập tức bị chế ngự" Điều đó có nghĩa là ẩn dưới chiếc ngai kia phải có cơ quan ám tàng.
Chàng hồn kinh phách động liền quật thẳng một kình vào mụ yêu phụ, ngăn hành vi của mụ.
- Chết!
Nhưng đã muộn!
Mụ tuy thảm tử sau chưởng kình của chàng nhưng chiếc ngai cung chủ cũng bị cổ cầm quật phải.
Và chiếc ngai phải bị vỡ nát. Cơ quan lập tức phát động.
Ngay lập tức, toàn bộ những bức tường đá tạo thành Bích Dạ Cung đều phải rung chuyển lên. Cả nền đá dưới chân chàng cũng phải rúng động như đang gặp cơn địa chấn.
Lo sợ, chàng đưa mắt nhìn quanh. Bốn bức tường vốn đang lay chuyển lại bị toàn bộ khối nước bên ngoài ép vào liền lay động mạnh hơn.
"Chúng sắp ngã vào trong ? Ta bị chúng đè chết mất!" Hoảng loạn, Bạch Bất Phục chỉ còn một cách duy nhất.
Chàng hướng về bức tường đá trước mặt và phát động Ngũ tuyệt Âm Công Bích Dạ.
Cùng với ba bức tường đá ở phía trước bị Ngũ tuyệt Âm Công Bích Dạ đẩy bật ra, toàn thân chàng liền theo sức nước tuôn vào từ ba phía kia lao vọt ra phía trước.
Chàng kịp lao ra trước khi lượng nước ở phía trước tuôn vào để gặp ba luồng nước kia tạo thành xoáy nước cực lớn có thể nuốt chừng cả một ngọn núi nhỏ.
Vẫn nhớ đặc tính của nước ở Bích Dạ Đầm là:
"Thủy bất thuỷ, nê bất nê", Bạch Bất Phục nhanh chóng đạp chân vào nền đá và vận dụng nhanh hai tay để lao lên thật nhanh theo bờ đá của tiểu đảo.
Tiểu đảo đang rung chuyển. Đó là cảm nhận của chàng lúc hai tay chạm vào bờ đá.
Do đó, ngay lúc đặt chân lên tiểu đảo, Bạch Bất Phục không dám chần chừ liền tung người lao đi, theo khinh thân pháp ngũ tuyệt.
Những tiếng chấn động khủng khiếp liền vang lên ở phía sau chàng.
Không cần quay đầu nhìn lại, chỉ cần nhìn vào mặt nước đầm Bích Dạ đang xao động tạo thành những lượn sóng lớn, Bạch Bất Phục cũng hiểu:
thế là toàn bộ tiểu đảo với Bích Dạ Cung đều bị phá huỷ và chìm ngập vào đáy nước Bích Dạ Đầm.
Sau hai lần đạp khẽ chân vào đầu hai ngọn sóng lớn Bạch Bất Phục đã yên

vị Ở bên bờ đầm.
Nhìn lại đầm nước Bích Dạ, chàng không thể không than oán:
- Chao ôi! Đúng vào lúc Bích Dạ Đầm trở lại sắc màu thật sự là Bích Dạ, do u Linh đoạn trường độc đã bị huyết hạc ngàn năm hoá giải, không ngờ cũng là lúc Bích Dạ Cung vĩnh viễn mất đi. A… a….a… chốn suối vàng liệu Lã Chấn Tùng tiền bối có trách ta không?

Hồi 40
Với Đạo Lý Hữu Ân Tất Báo
Kiến Tạo Bích Dạ Tôn Minh Chủ

Câu hỏi đầy sự thống trách của chàng cũng khiến những nhân vật nhất môn chi chủ đang tạm lưu ngụ Ở Vô Vi Cung phải áy náy và ưu tư thật nhiều.
Từ Nguyên Hậu sau một lúc ngẫm nghĩ đã tự đề xuất:
- Nhị đệ ! Chúng ta đã là huynh đệ kết nghĩa, việc của nhị đệ cũng là việc của Từ Nguyên Hậu này. Nhị đệ nghĩ sao nếu Cái Bang của ta sẽ dốc lực kiến tạo lại Bích Dạ Cung cho nhị đệ ?
Bạch Bất Phục dù cảm kích vẫn phải lắc đầu chối từ:
- Không được đâu, đại ca ! Hãy khoan nói đến sự lợi hại của lãnh khí, lãnh thủy ở Bích Dạ Đầm có thể giết hại bất kỳ ai, chỉ riêng đặc tình thuỷ bất thuỷ, nê bất nê đã là một trở lực không thể vượt nổi rồi.
Đoan Mộc Hạ băn khoăn:
- Nhị ca ! Ngẫm lại mọi việc, đầm Bích Dạ năm xưa bị nhiễm độc, ít nhiều dẫn đến những cái chết oan uổng của môn nhân Bích Dạ Cung, là có phần tiếp tay của môn chủ đời trước Độc Môn Tri Thù của muội. Đề xuất của đại ca, muội không những chỉ tán thành mà còn tiếp tay trong việc kiến tạo lại Bích Dạ Cung.
Bạch Bất Phục chỉ mới nhăn mặt chứ chưa kịp lên tiếng phản bác, Thôi Oanh Oanh vội xen vào:
- Nếu Phục ca kiên quyết chối từ, không phải chỉ có Đoan Mộc muội là thất vọng vì không thể đền bù lại tội lỗi của tiền nhân năm xưa đối với Bích Dạ Cung, bản thân muội cũng phải thất vọng. Vì chính Thái sư tổ của muội cũng có lỗi trong việc hạ độc vào đầm Bích Dạ.
Chàng xua tay:
- Tam muội và Thôi muội đừng quên rằng Bích Dạ Nhị Khúc Chung, Sáo ta có được là do Tri Thù Song Lão và lệnh tôn Thôi Giáo chủ. Lấy công bù tội, theo ta vậy là đủ rồi.
Đồng Mỹ Hoa bồn chồn:
- Bạch huynh. Nếu vậy Bạch huynh không kể gì đến di ngôn của Lã Chấn Tùng tiền bối nữa sao ? Nếu Bích Dạ Cung được kiến tạo ở nơi nào khác, không phải ở Bích Dạ Đầm, đâu còn là Bích Dạ Cung nữa.
Chàng lộ vẻ thống khổ:
- Ta cũng biết như vậy là không đúng. Thế nhưng… Đến lúc này những vị

chưởng môn nhân lần lượt lên tiếng:
- A di đà phật. Bần tăng chỉ muốn hỏi Bạch cung chủ một câu mà thôi, Bạch cung chủ muốn hay không muốn kiến tạo lại Bích Dạ Cung ở Bích Dạ Đầm ?
Chàng đanh giọng:
- Đương nhiên là tại hạ quyết thực hiện cho bằng được di ý của tiền cung chủ Lã Chấn Tùng.
- Vô lượng thọ phật. Nghĩa là Bạch cung chủ vẫn muốn tạo lại Bích Dạ Đầm tại đầm Bích Dạ ?
Chàng vừa gật đầu thì Phiêu Di sư thái đã lên tiếng:
- Nam mô phật. Cổ nhân có câu:
Đông tay vỗ nên kêu. Theo sự cạn nghĩ của bần ni, không lẽ với sức lực của toàn bộ võ lâm Trung Nguyên các bang các phái, việc kiến tạo Bích Dạ Cung ở Bích Dạ Đầm lại không thực hiện được. Do vậy… Chàng bối rối xua tay:
- Như vậy đâu được ? Tại hạ nào dám gây phiền luỵ cho các bang phái võ lâm Trung Nguyên ?
Lâm Kiến Tường, Hoa Sơn phái vọt miệng hỏi:
- Nếu Bạch cung chủ không muốn gây phiền luỵ đến mọi người, Lâm mỗ có một việc mong Bạch cung chủ giúp cho.
Chàng khẳng khái:
- Là việc gì, Lâm chưởng môn xin cứ nói. Nếu là việc trong khả năng, tại hạ quyết chẳng khước từ.
Mỉm cười thần bí, Lâm Kiến Tường quay sang hỏi Vi Hữu Đạo phái Thanh Thành:
- Vi lão huynh nói hay Lâm mỗ lại phải nói đây?
Vi Hữu Đạo đăm chiêu:
- Nếu Lâm huynh ngại thì để Vi mỗ nói vậy.
Thấy hai vị chưởng môn cứ đẩy đưa Bạch Bất Phục cau mày:
- Nhị vị chưởng môn đều có việc cần đến tại hạ à ? Nếu là vậy, mời Lâm chưởng môn nói trước, sau sẽ đến lượt Vi chưởng môn.
Trương Luân Hồi phái Không động bật cười:
- Ha…ha…hạ.! đâu phải chỉ có hai phái hoa sơn và Thanh Thành cần nhờ đến Bạch cung chủ? Không động mỗ cũng phải có phần chứ. Ha…hạ.hạ.!
Mơ hồ cảm nhận có điều bí ẩn khiến cả ba phái này cùng nói như vậy, Bạch Bất Phục đưa mắt nhìn bọn họ ba người như muốn họ nói rõ hơn.
Họ nhìn lại chàng. Và trên môi của họ người nào cũng có cái cười thần bí như người nấy.
Sau cùng, Lâm Kiến Tường mới chịu mở miệng:
- Như vậy thì rõ rồi. Mỗ đành phải nói thay cho ca ba phái vậy. Việc mỗ cần

nhờ là mong Bạch cung chủ thi triển Ngũ tuyệt Âm Công và trả lại cho bọn mỗ tình trạng mê loạn như trước. Chắc chắn việc này là trong tầm khả năng của Bạch cung chủ rồi.
Mong Bạch cung chủ chớ khước từ.
Chàng bàng hoàng:
- Tại sao vậy, Lâm chưởng môn ? Sao tam vị lại có ý nghĩ này ?
Còn chưa hiểu nguyên nhân tại sao, Bạch Bất Phục lại phải rúng động từng chấp theo từng lời phụ hoa. của ba vị chưởng môn nhân còn lại:
- A di đà phật. Nếu đã như thế, bần tăng cũng mong Bạch cung chủ giúp bần tăng.
- Bần ni không thể để mất phần, mong Bạch cung chủ giúp cho.
- Vô lượng thọ phật. Bần đạo cũng một lòng một ý với chư vị.
Chàng thoái lùi kêu lên:
- Chư vị. Phải chăng tại hạ đã làm điều gì không đúng khiến chư vị phải phiền lòng ?
Hiểu được ý tứ của mọi người, Đoan Mộc Hạ cười tủm tỉm:
- Nhị ca một đời cơ trí không ngờ lại nhất thời hồ đồ. Không lẽ nhị ca không rõ ý của mọi người ?
Chàng chưa kịp đáp, Từ Nguyên Hậu đã nghiêm giọng:
- Nhị đệ ! Đã là người không ai lại không biết đến hai chữ đạo lý. Nhị đệ đã tam phen tứ thứ giải nguy cho quần hùng, nay quần hùng muốn giúp nhị đệ kiến tạo Bích Dạ Cung, thì nhị đệ lại khước từ vì ngại phiền luỵ đến mọi người. Như thế mà là đạo lý sao ?
Chàng hoàn toàn ngơ ngẩn vì lời trách khó chấp nhận của vị đại ca.
Thế nhưng, chính Lâm Kiến Tường lại lên tiếng minh định:
- Từ bang chủ quả là thấu hiểu tâm trạng của bọn mỗ. Hữu ân tất báo, việc lệnh đệ khước từ hảo ý của bọn mỗ có khác nào lệnh đệ không để bọn mỗ vào mắt ? Như vậy, chẳng thà bọn mỗ là người vô tri vô giác còn hơn được minh mẫn lại chịu muôn người nguyền rủa.
Chàng vội vàng xua tay và định lên tiếng phân minh.
Nhưng, một giọng nói trầm hùng từ bên ngoài lại vọng vào, khiến Bạch Bất Phục phải dở khóc dở cười:
- Du Hoán Long mỗ và toàn bộ môn nhân đệ tử Côn Luân phái cũng không muốn mọi người cho là những kẻ bội bạc.
Có mấy mươi người cùng lúc xuất hiện. Và nhân vật đi đầu lại dõng dạc vừa nhìn vừa nói với mọi người đương diện:
- Tệ phái vốn ở xa nên không kịp hiệp đoàn cùng chư vị. Dù là vậy, số phận của tệ phái chắc chắn sẽ không khác chư vị nếu không được một nhân vật đại anh hùng ra tay cứu vãn, trừ khử mối đại hoa. cho võ lâm là Vô Vi Cung và mụ yêu phụ Vô Vi Tiên Tử.

Quay sang nhìn Bạch Bất Phục, nhân vật nọ xưng danh:
- Thân phận Du Hoán Long mỗ là chưởng môn nhân môn phái Côn luân. Đại ân đại đức của Bạch đại anh hùng, côn luân mỗ thật không dám quên. Thiển nghĩ, cái lạnh của Bích Dạ Đầm dù khắc nghiệt nhưng đệ tử tệ phái vốn sinh trưởng tại vùng giá tuyết quanh năm, cái lạnh đó chưa chắc đã gây khó cho tệ phái.
Đang lúc Bạch Bất Phục còn dụ dự bất quyết, Du Hoán Long xạ hàn quang kiên định nhìn chàng:
- Để tránh việc Bạch đại anh hùng ngại là gây phiền luỵ cho võ lâm các bang phái, Du mỗ nghĩ được một cách.
Không bỏ lỡ cơ hội, chàng vội hỏi:
- Dùng việc đổi việc, đó là cách duy nhất khiến tại hạ sẽ cảm thấy vô ngại. Có phải Du chưởng môn muốn đề xuất một việc gì đó chăng ?
Với thái độ uy nghi của một vị nhất môn chi chủ, Du Hoán Long cả quyết:
- Không sai. Nhưng mỗ chỉ e ngại Bạch đại anh hùng không sao đương nổi.
Chàng kinh ngạc:
- Lại có đại ma đầu với bản lĩnh tuyệt luân xuất thế ư ?
Du Hoán Long lắc đầu ngạo mạn:
- Còn hơn thế nhiều.
Chàng hoang mang:
- Hơn cả đại ma đầu ư ?
Du Hoán Long gật đầu:
- Vì thế mỗ mới ngại Bạch đại anh hùng đương không nổi.
Hào khí can vân liền dâng lên, chàng cao giọng:
- Nếu phải xả thân vì võ lâm, Bạch Bất Phục tại hạ quyết chẳng từ nan. Du chưởng môn mau nói rõ đi.
Du Hoán Long tỏ vẻ ngưỡng mộ:
- Khí khái thật bất phàm, đúng là đại anh hùng đương đại.
Chàng nôn nóng:
- Tại hạ đang chờ nghe Du chưởng môn nói đây.
Du Hoán Long trước khi nói rõ còn đưa mắt nhìn quần hùng khắp lượt:
- Trừ khử một ác nhân đã là một việc khó và càng khó hơn khi phải phát hiện thật sớm những mầm mống sẽ tạo ra nhiều ác nhân. Ngoài Bạch đại anh hùng, theo mỗ, không ai đủ năng lực đảm đương. Do vậy… Mơ hồ đoán được Du Hoán Long, chưởng môn nhân môn phái Côn luân muốn nói gì, Bạch Bất Phục thoáng nhăn mặt.
Nhưng Ngộ Thiền đại sư lại nhanh miệng hơn chàng:
- A di đà phật. Tệ huynh Quỷ Tăng dù có lòng nhưng vô lực nên phải chịu luỵ một đời bởi thị phi. Bạch cung chủ vừa hữu tài, hữu lực lại đức độ hơn người, chắc chắc sẽ khiến muôn người khâm phục.

- Vô lượng thọ phật. Nếu là như vậy, một khi Bạch đại anh hùng vì võ lâm chịu đảm đương trọng trách minh chủ, quần hùng các võ phái bằng việc kiến tạo Bích Dạ Cung sẽ là hành vi đáp đền trong muôn một.
Bạch Bất Phục hoàn toàn sửng sốt khi nghe mấy mươi nhân vật võ lâm cùng hô lên:
- Mong BaÏch minh chủ tiếp nhận thỉnh cầu. Vì võ lâm xin Bạch Minh chủ đừng từ chối.
…… Đã lâu lắm rồi Bạch Bất Phục mới được dịp ngây người trước cảnh quan tuyệt mỹ như chiều nay.
Bích Dạ Đầm càng thêm xinh đẹp khi có Bích Dạ Kiều với chiều dài gần năm trượng đưa từ bờ này đến bờ kia Bích Dạ Cung.
Sắc chiều càng thêm tím biếc với màu tím từ mặt nước Bích Dạ hắt lên không trung.
Và kìa, những cánh nhạn trắng phau lại xuất hiện. Chúng ngay lập tức chuyển sắc lông từ trắng sang tím khi lọt vào vùng phản quang của mặt nước Bích Dạ Đầm.
Với tất cả những điều tuyệt mỹ này, Bích Dạ Cung quả xứng đáng với danh hiệu thứ hai mà bất cứ nhân vật võ lâm nào cũng biết đến:
Minh chủ biệt điện!
Vì là Biệt Điện của Minh Chủ võ lâm nên nơi này đương nhiên trở thành nơi cho nhiều người lui tới. Họ đến vì đại sự, vì tiểu sự của võ lâm cũng có, vì muốn thưởng ngoạn cảnh sắc mỹ quan của Bích Dạ Đầm cũng có.
Thật là nhất cử lưỡng tiện.
Chỉ riêng chiều nay Bạch Bất Phục mới thật sự có được một lúc nhàn du tản bộ hiếm hoi.
Bởi hầu hết những nhân vật giang hồ đều say khướt sau gần một ngày chè chén để gọi là Tống cựu nghinh tân.
Đêm nay sẽ là đêm trừ tịch. Và trong khi mọi người đều dồn cả ở Bích Dạ Cung, khung cảnh ngoài này của Bích Dạ Đầm mới đúng là khung cảnh cần phải có cho đêm nay, đêm trừ tịch. Một khung cảnh tuy hữu tình nhưng lại gợi nhớ một nỗi buồn man mác. Một nỗi buồn chỉ có ở những ai phải trông ngóng người thân kịp về sum họp vào đêm cuối cùng của một năm.
Tiếng nói êm đềm của Đoan Mộc Hạ bỗng vang lên, cắt đứt dòng suy nghĩ của Bạch Bất Phục:
- Phu quân lại nhớ đến gia thân?
Chàng gật đầu:
- Chính vậy. Còn tam muội?
Thôi Oanh Oanh lên tiếng:
- Đâu riêng gì phu quân hoặc tam muội. Bản thân muội và nhị muội cũng đang da diết nhớ đến cố hương.

Chàng quay lai, phát hiện Tam vị nương tử của chàng đang quây quanh chàng.
Chàng nheo mắt tinh quái nhìn họ:
- Nhị muội cũng vậy ư ?
Đồng Mỹ Hoa bỗng lườm chàng:
- Phu quân lại có định ý gì đây?
Chàng vờ ngạc nhiên:
- Sao nhị muội biết?
Đồng Mỹ Hoa bĩu môi:
- Quen biết phu quân đến nay đã ngoài ba năm, mỗi lần phu quân nhìn và cười như thế này chắc chắn phải có điều thần bí.
Đoan Mộc Hạ xen vào:
- Là nhị tỷ muốn nhắc đến chuyện ba năm trước, lúc phu quân nhận là Bạch Y công tử và tỏ ra thần thần bí bí với nhị tỷ, phải không?
Thôi Oanh Oanh không để Đồng Mỹ Hoa kịp nói đã lập tức lên tiếng trước:
- Cứ gì lúc phu quân của chúng ta có bản lĩnh hơn người mới tỏ ra thần bí. Lúc mới gặp ta, y đâu đã có võ công, vậy mà y cũng là ra vẻ bí ẩn rồi.
Đồng Mỹ Hoa phì cười sau lại nghiêm mặt:
- Phu quân nghe rồi chứ ? Nếu bây giờ phu quân vẫn làm ra vẻ thần bí với bọn muội, bọn muội dù võ công kém nhưng lại có đến ba người, bọn muội nhất định sẽ trị tội phu quân.
Chàng lại nheo mắt nhìn họ:
- Là ta chưa nói hết thôi. Này, ta có ý này, ba vị nương tử của ta liệu có tán đồng không ?
Họ châu đầu lại để nghe chàng thầm thì:
- Nhân lúc quần hùng không phát hiện, chúng ta lập tức rời khỏi đây. Trước hết chúng ta sẽ đến núi Âm Sơn, tế mộ song thân ta. Sau đó thì lần lượt đến Ma Vân Cốc của đại muội, Huỳnh Nhạn Đãng của nhị muội, sau cùng là Phục Ngưu Sơn của tam muội. Thế nào ?
Thích thú với việc sẽ được ngao du sơn thủy chỉ có bốn người với nhau, Thôi Oanh Oanh, Đồng Mỹ Hoa và Đoan Mộc hạ vội gật đầu tán thành.
Trong chớp mắt, bốn bóng nhân ảnh của họ như hoà nhập vào bầy đoàn những cánh nhạn để xuôi mãi về phía nam.

HẾT